

Eduard Drumont

Židovská Francie

I. díl

Z německé verze Eduard Drumont, *Das verjudete Frankreich, Versuch einer Tagesgeschichte*, 4. vyd. Berlín 1886, Verlag von A. Deubner, francouzského originálu *La France Juive* přeložil © Jaroslav Voříšek 2012

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Eduard Drumont

Židovská Francie

Záznam každodenních událostí

I. díl

Eduard Drumont (* 1844 – † 1917)

Úvodní slovo editora českého překladu

Vytrvalé a systematické zednářské propagandě se již dávno podařilo nakazit generace Nežidů nesmyslným nezájmem až odporem k historii vlastních národů, a to z velice srozumitelného důvodu: „Národ bez historie je jako dítě bez rodičů!“ („Katechismus“, vydáno v Tel Avivu 1986 pro Židy v Rusku.)

Po Drumontově knize z roku 1885 jsme sáhli i ze třech dalších dobrých důvodů. Předně je vedena v katolickém duchu a nikde neodporuje neměnnému učení Kristovy Církve, dále v české literatuře – snad s výjimkou rozsáhlého díla Rudolfa Vrby – tak souborná práce o židovské otázce bohužel neexistuje, a konečně i proto, že devatenácté století je v odvěkém boji talmudského Židovstva proti lidstvu a zvláště křesťanství jakýmsi viditelným mezníkem, významnou etapou. Na důkaz alespoň několik nezpochybnitelně židovských výroků:

„Osmnáct století bojuje lid Izraele o panství, jež bylo přislíbeno Abrahámovi a které nám vyrval Kříž. Ani pod patou našich nepřátel, ani pod útrapami, útlakem a smrtí Izrael nikdy tento boj nevzdal. ... Náš je bůh země, kterého nám pro útěchu udělal Áron na poušti, Zlaté tele, před nímž se klaní odpadlíci!“ (Fleischhauer, str. 397.)

„Osmnáct století jsme byli poníženi v prachu a blátě jako otroci, ale naše hlava vyrostla nad všechny národy. Nyní si národy podmaníme, a budou nám otročit tak dlouho, dokud bude trvat svět!“ (Fleischhauer, str. 400.)

Belgický zednář Fleury roku 1881: „... Pryč s Ukřižovaným! Ty, který již osmnáct století držíš svět pod svým jařmem, tvoje království končí! Bůh je zbytečný!“ („Raison et Religion“, Brusel 1881, str. 170.)

Heinrich Heine: „Když se rozšlápne myšlenková štěnice, zanechává pak po sobě smrad, vnímatelný po tisíc let. Jednou takovou myšlenkou je křesťanství, které bylo rozšlápnuto již před osmnácti stoletími, a nám, ubohým Židům, od té doby stále ještě zamořuje vzduch.“ (Fleischhauer, str. 109.)

Podstata Židovstva, jež ukřižovalo skutečného Spasitele, spočívá ve vytvoření falešného!

Drumont také ve svém díle mimořádně názorně ukazuje monetární systém tzv. moderního hospodářství – včetně všech hrozných průvodních jevů –, který v jeho době již nabyl mnohem značnějšího rozsahu, než si dnešní člověk pod vlivem otupující zednářské propagandy většinou představuje:

„Historie posledních let nám jasně ukazuje, jak velkohubí, rozumu nepřející blázni se zdánlivou – v prvním okamžiku až ohromující – logikou vedou světový obchod, jak ukázala například nejnovější krize. ... Žid využívá každého prostředku, který se ani v nejmenším nedá srovnávat s ničím špatným, co bylo až dosud známo. Takto se jako kouzlem objevují neslýchaně obrovské majetky, nepochopitelné existence, téměř jako proti všemu zdravému rozumu získané světy, před nimiž stojíme doslova zmateni. ... Žid jde bezohledně vpřed právě proto, že spoléhá na své předurčení. Stoupá-li Žid, klesá Francie, klesá-li Žid, stoupá Francie!“

Před již více než sto lety nám autor předjímavě kreslí dokonalý obraz nesčetných dnešních rádoby humanitárních nadací a organizací, sloužících však v praxi jenom

k obohacení obchodně zdatných Židů a jejich nežidovských pomahačů; samozřejmě vždy na útraty státu:

„Příběh křesťanské lásky je stejný pod každou oblohou i na všech zeměpisných šířkách. Zbožnost, která chce sloužit jen Bohu i jeho stvořením, se stará o chudé i nemocné, a utěšuje je. Kde si však tato ‚křesťanská láska‘ založí za tím účelem organizaci, záhy se jí zmocní nekřesťané a pod záminkou, že do věci vnesou náležitý řád, jsou ihned dosazeni úředníci a funkcionáři, jejichž platy a rozbuje lá byrokracie stojí tolik peněz, že již nezůstává nic pro skutečně potřebné. Také se tam hned objeví Žid a řekne: Přenechejte mi to celé za takovou cenu, abych s tím ještě mohl udělat obchod.¹

Kdyby byl na tento bod dotázán současný ekonom, jistě by s důležitou tváří dal k dobrému něco o primitivním výměnném obchodu. S pomocí zdravého lidského rozumu však snadno pochopíme, že král Ludvík I. Pobožný správně užíval zásad národního hospodářství, když odstranil prostředníky mezi výrobcem a spotřebitelem... Postavil vedle sebe oba zástupce práce a vyloučil prostředníka jako příživníka.

Dnešní hospodářské instituce jsou židovské, a proto také musejí být pravým opakem křesťanského Ludvíka Pobožného. V obchodu s vínem všude mizejí staré malé firmy s vyzkoušenou poctivostí a vynikající pověstí, často existující i několik století.

Židovský systém rychle zlikvidoval osobní záruku i čestnost obchodníka a tím i vzájemné ručení korporací, a na jejich místo nastoupila nejistota a anonymita.“

Je jen samozřejmé, že tak důkladné a zevrubné dílo jako Drumontova „Židovská Francie“ nemohlo nechat bez povšimnutí ani zednářstvo.

„Může být něco tragikomičtějšího než princ královského rodu v postoji vraha svého královského předchůdce, jehož zakrvácenou hlavu drží v ruce? Takoví jinak bystří, ctižádostiví a přesto nerozvážní hlupáci nechápou, že byli jen užitečnými idioty mocnějších neznámých sil svou spoluúčastí na stavbě Šalamounova chrámu, který je jako takový vůbec nezajímá, a tím se stali nástroji zkázy všeho nádherného, co po staletí budovaly a chránily všechny francouzské stavy: šlechta, duchovenstvo, měšťanstvo i rolnictvo. Jistě by se nemálo divili, kdyby se jim řeklo, že než uplyne jedno století, budou jejich nejkrásnější zámky a paláce v rukou Židů. Taková nebo podobná ‚odměna‘ čeká každého nežidovského zednáře!“

Nezní to snad jako napsáno na dnešní dobu? Tak velkolepé dílo nesmí upadnout v zapomnění, jak by si jisté lóžové kruhy z pochopitelných důvodů přály. Obvykle to byli sami sektáři a heretici, kteří se nejzuřivěji bili za falešné ideály, zatímco praví původci zla nejraději bojovali „do poslední kapky inkoustu“!

„V této knize, výsledku to nejsvědomitějšího bádání, se snažím ukázat zásadní rozdíl mezi křesťanskou láskou a židovskou solidaritou! Je bolestné dívat se na takový duchovní úpadek národa, který se nechává klamat těmi, jež se na jeho účet obohacují, a je třeba vždy počítat s pevnou jednotou, která Ži-

¹ Tak vznikají majetky zvané „habbous“, o nichž je řeč v tuniské kapitole, které tam byly nalichvářeny prostřednictvím Flogueta a Naqueta.

dům dodává jejich sílu. Drobný a chudý Žid je vždy podporován bohatým, a první zase jak jen zaslechne něco o pobuřování, chrání tím bohatého před revolucí.“

„Teprve skrze Židy se peníze, které v křesťanství měly jen podřízenou hodnotu, staly všemocným faktorem. Moc kapitálu, soustředěná v malém počtu rukou, nyní vládne podle libosti hospodářskému životu národů, podrobuje si práci a neslýchaným způsobem vykrmuje bez práce kořistníky.“ Tento, stejně jako všechny další úspěchy, v materiálním světě však lidu Izraele nepřinesl nic pro spásu duše.

„Dělat finanční obchody“ je nejvyšší politikou Židů. „Krista vždy znovu ukřižovat a pronásledovat ty, kdo jej vzývají“ je hlavní směrnicí Židova jednání!

Drumontovo základní dílo je „záznamem každodenních událostí“, tedy kronikou, jejímž hlavním atributem i vlastním smyslem je vždy epická šíře vyprávění. Bude-li někomu na obtíž právě to – a tušíme, že takových nebude málo –, neměl by to mít za zlé autorovi; již v úvodu byl upozorněn, jaké dílo bere do ruky. ... Autor, který své psaní přizpůsobuje povrchnosti a plytkým požadavkům čtenářů, může mít a také mívá komerční úspěch, ale jeho dílo obvykle „nepřežije“ ani jej samého. To rozhodně není případ Eduarda Drumonta, který bez sebemenší ješitnosti a plným právem píše:

„Autor se zde poctivě snažil probádat kořeny zla, obezřetně a odvážně je odhalovat, a nestal se ani zrádcem Boha, ani vlasti, ale také nejednal naivně, ani bojácně. ... A pokud snad se dnes moje kniha všude nedočká kladného přijetí, možná si alespoň zítra najde přátele a ukáže jim, jak se Francie, země lilií a azurově modrého nebe, požidovštila a nechala se pošpinit žlutými židovskými cáry.“

Jednou z největších předností monumentálního Drumontova díla jsou početné dobové příklady z Francie, na nichž názorně dokumentuje, že kdykoli se jeho země z jakýchkoli důvodů odchýlila od křesťanského náboženství a morálky, jež byly základem její velikosti, okamžitě se prodral do popředí nevěřící Žid jako otec chaosu se svým Talmudem, odporujícím nejenom křesťanské, nýbrž i každé civilizované morálce.

„Není to snad úplně v pořádku? Góje, ať už muž nebo žena, je přece stvořen pouze pro službu nebo zábavu Židů... Potrava pro děla nebo objekt pobavení, tažný nebo sexuální dobytek; to všechno je přece samozřejmé! Stejná historie tehdy jako dnes.“

„Finanční Žid zatížil všechny státy novou hypotékou, kterou nejsou již nikdy schopny splatit ani všemi svými příjmy a aktivy. Evropa je pevně vtělena do panství Izraele. Světovlády, o níž snil již tak mnohý dobyvatel, se zmocnil Izrael, a jeho Bůh dodržel slovo, dané prorokům, kteří synům Makabejských předpověděli vítězství... Jeruzalém uložil všem státům své clo, a dnes poctivý zisk z každé práce putuje do kapes Židů pod heslem: Úroky ze státního dluhu.“

A toto, přestože napsáno před zhruba sto třiceti lety, že již není „aktuální“?

Nebo jak autor jasnozřivě vidí budoucí tragický osud Ruska, když cituje slova Crémieux na zasedání Alliance israélite universelle:

„V roce 1878 přišla řeč na izraelity v Rusku. „Jen je nechme začít svou práci,“ řekl Crémieux a pak tišeji dodal: „Jsem zcela klidný, oni už půjdou kupředu a zajistí si své místo.“ Gesto ruky, záblesk v očích, a tito vychytralí politici, bankéři a obchodníci s brilianty si rázem znamenitě rozuměli; dobře věděli, že jakmile si jejich souvěrci zajistí i jen nepatrná práva, budou mít již brzy Rusko i Rusy u svých nohou přesně tak, jako to udělali s Francouzi!

O významu a trvalé platnosti Drumontovy knihy svědčí mimo mnohé jiné i skutečnost, že jistý Alexander Lohner v listu Deutsche Tagespost ze 4. listopadu 1997 napsal následující nehoráznost: „Ve své knize ‚Spása skrze Židy‘ z roku 1892 Léon Bloy jako reakci na antisemitský Drumontův pamflet ‚La France Juive‘ (Židovská Francie) ukázal, že Bůh svou úmluvu se židovským národem nikdy nevypověděl – tedy napsal pravdu, kterou znovu odhalil až druhý vatikánský koncil.“

Drumontovo velkolepé dílo stojí pevně na křesťanské, katolické půdě. A to je také jediné, oč jeho knize v zásadě jde – o poznání pravdy, která nás osvobodí (Jan 8,32).

Nezní snad následující slova jako zpráva ze současnosti:

„V departementu, který bych zde mohl blíže označit, jistý notář, jenž zpronevěřil svěřené peníze a mnoha lidem tím způsobil značné ztráty, byl jmenován smírčím soudcem odměnou za služby, prokazané ve volbách. Měl navíc drzost klidně se vrátit tam, kde tolik lidí podvedl, takže tento představitel republikánské spravedlnosti se před lynčováním zachránil pouze kvapným útekem“ – ovšem až na zmíněný závěr, kterého již naše současná populace není schopna?“ ... „Židé byli tak prohnání, že každé další zkoumání jejich skutečného počtu rázně znemožnili. Vládu, kterou bezvýhradně disponují, dokázali přimět k rozhodnutí, že při sčítání lidu jsou údaje o původu a náboženství vyloučeny.“

„Řečené úspěchy však lidu Izraele nepřinesly nic pro spásu duše. Ve stejné míře, jakou se vyplňuje jejich sen, ochabuje ideál religiózního nadšení, které u nich již beztak nebylo příliš silné. Zatím co se současný život pro ně utváří stále skvěleji a nádherněji, slábne jejich pojem o budoucím životě a se-
sychá se jako oslí kůže.

Když Židovstvo – přinejmenším mosaické Židovstvo – o budoucím životě mlčí nebo o něm mluví jen velice zřídka a navíc zastřeným způsobem, pak je tím objasněna absurdnost náboženství, které postrádá dogma, bez něhož samotný pojem náboženství naprosto nemá smysl. Jak se zdá, vznešený zákonodárce talmudských Hebrejců omezil úlohu Božího národa na tento svět. I když nemusíme spolu s Janem Zlatoústým a Tomášem Akvinským sdílet názor, že budoucí život je Židům neznámý, je přesto jisté, že Pentateuch o něm mluví jen velice nejednoznačně a že rovněž novější knihy Starého zákona se k tomu vyjadřují neurčitě. Přinejmenším se tudíž musí spolu se svatým Augustinem, stejně jako s Grotiem, Bossuetem, Leibnitzem a Fleurym připustit, že v židovském náboženství nemá učení o budoucím životě žádnou základní poučku se všemi z toho plynoucími důsledky. ... Z toho vidíme, že religiózní obzor Židů

je velice omezený a zůstávají jim nedostupné naděje, které jsou naší útěchou a radostí.“

Poslechněme si ještě, co autor říká o duchu Talmudu:

„Taková duševní bezostyšnost a ohromná nestydatost, o které zde již byla mnohokrát řeč, a s níž se setkáváme na každém kroku jak v politických, tak finančních operacích, má své vysvětlení v pojmech, po staletí Židovi vštěpovaných do mozku. Židovské náboženství jej učí, že stojí výš než ostatní lidé a musí odstranit vše, co není jako on, protože jen jemu samotnému patří všechno na světě. A to je ona mocná pružina, která Žida udržuje v ustavičném hořečném neklidu a řídí všechny jeho představy i názory. Tím se současně vysvětluje tajemná a neprůhledná logika, která ve svých odchylkách od normálu zůstává povrchnímu pozorovateli nesrozumitelná.“

Rovněž dnes, stejně jako již v Drumontových časech, se zákonodárství zastává zloděje a trestá okradeného, který by si jinak snad zachránil alespoň poslední košili.

„Židovský systém vykořisťování se zde již naplno rozvinul v celé své nestoudnosti. Záhy bylo vidět, jak královský ministr vydává 100 milionů na železnici ‚du Nord‘, kolosální sumu na tehdejší dobu. ... A po dokončení byla dráha státem ‚přiklepnuta‘ Rothschildovi k využívání na 40 let za skutečně směšnou částku.“

„Nelze než dost často opakovat, že současný stav věcí je pravým opakem křesťanských poměrů. Dříve Církev lichvu přísně odsuzovala a rameno světské spravedlnosti lichváře trestalo. Bohužel ne vždy a dostatečně důsledně. Dnes naše akademie – stejně jako laické církve – lichvářský úvěr vychvalují jako nejkrásnější vynález nové doby, a soudní úřady jsou lichvářům plně k službám. Jakmile se ještě poslední z čestných mužů v rozhodujících postaveních snaží bojovat proti dnešnímu trendu, jsou rychle odstraněni, Žid si znovu zřizuje beztrestné moderní otroctví a zmocňuje se výdělků, vydobytých tvrdou každodenní prací křesťanů.“

Výše uvedené snad znovu postačí jako doklad, že monumentální Drumontovo dílo nejenže „nezastaralo“, ale podrželo si plně svou cenu i pro dnešního čtenáře.

Závěrem si ještě stručně řekneme o autorovi podle sborníku „Sigilla veri“, ročník 1929, díl III, str. 87-90.

Drumont, Eduard, * 1844 Trumenkopf an der Moselquelle, † 1917 Paříž, autor „Židovské Francie“ (La France Juive, essai d’histoire contemporaine), jež za tři čtvrtě roku 1889 dosáhla 90 vydání a vynesla mu souboj s Arthurem Meyerem. Vynikající je rovněž jeho dílo „La fin d’un monde; testament d’un antisémite“. Drumont své odvážně kritické knihy o Židech věnoval světu s vírou a láskou, jak to říká v předmluvě:

„Mnozí si toho přirozeně povšimli, klábosili o tom u stolu a byli také asi opravdově rozhořčeni, když všude viděli nastupující Semity; žili si však dál v poklidu, mlčeli z rozličných příčin a nikdo svá pozorování nesvěřil papíru. Jistě by bylo bývalo lepší nebýt tak opatrný, ale přesto si včas připomínám, že Apoštol Jan nazývá právě bázlivce těmi, jež zaplňují nejhlubší propast pekla, a proto nelituji, že jsem tuto knihu zveřejnil. Autor se poctivě snažil probádat kořeny zla, obezřetně a odvážně je odhalovat, a nestal se ani zrádcem Boha,

ani své vlasti, ale také nejednal naivně, ani bojácně. ... A pokud snad se dnes moje kniha všude nedočká kladného přijetí, možná si alespoň zítra najde přátele a ukáže jim, jak se Francie, země lilíí a azurově modrého nebe, požídošťila a nechala se pošpinit žlutými židovskými cáry.“

Představitelé bílé internacionály, v níž se shromažďují znalci Židů všech národů, dnes přes hrob podávají ruku odvážnému Francouzi. Víme dobře, že jeho i náš národ žily dlouho v přátelství a nemusely by obětovat čtyři miliony mužů ve světové válce, kdyby krvežízniví Židé (viz např. Camille Dreyfuß, Elzbacher, Henri Bernstein, Harden atd.) nerozbili světový mír a Němce s Francouzi vzájemně nepošťvali, jen aby se mohli jako hyeny zmocnit majetku padlých.

Drumont v „*Courier français*“ kdysi napsal: „Od svých 18 let jsem se věnoval tisku. Spolupracoval jsem s početnými listy a uveřejnil jsem několik knih. „Židovskou Francii“ jsem vydal vlastním nákladem ze skromných úspor novináře, protože jsem chtěl za všech okolností zabránit, aby kniha byla potlačena, jak se děje se všemi díly, jež jsou Izraeli nepohodlné, a tak jsou čtenáři nedostupné. Nebyl jsem připraven na čestný boj ve světle veřejnosti, na otevřené zuřivé útoky, které mohou mít svůj půvab a poezii, nýbrž jsem věřil na famózní a temné spiknutí mlčenlivosti, na záludné a nízké pronásledování. Vypukl však povyk, jaký jsem si vlastně ani nepřál; listy Francie i Evropy začaly o mé knize psát a ze všech stran mně docházely tisíce děkovných a blahopřejných dopisů. Za takový úspěch děkuji výhradně Bohu. To On se postaral, aby moje dílo, jakkoli nedokonalé, se stalo prospěšným pro duše, a přál si, aby se stalo známým. Byl bych však také nevďěčný, kdybych zamlčel, za co vděčím svým profesním kolegům. Novináři různých směrů včetně takových, kteří moje teorie ani zdaleka nesdíleli, spatřovali v mé knize přesvědčivého spisovatele, bojujícího za svou víru. Probouzeli lhostejné davy z jejich snu a nutili je k prozření.“ Autor sám se vyznává: „Jestliže jsem našel odvalu, sílu a schopnost napsat „Židovskou Francii“, pak za všechno děkuji svým předkům.“ – „Na každého umělce, ba na každého osobitého člověka vůbec se hodí slova: Za tvůrčí originalnost vděčí každý duch předkům.“

„V zdravém, pracovitém a skromném rodinném životě vyklíčilo dílo, oduševnělé takovým odporem k zlodějům a podvodníkům. Před lety si Abraham Dreyfuß nechutně zažertoval, když v listu „*Gil Blas*“ tvrdil, že pocházím ze Židů, moji prarodiče že se prý jmenovali Dreymondové a v kolínské židovské ulici v krámku „*Drei Mond*“ prodávali brýle: „Dru. je můj souvěrec, a sice Žid nejhorší sorty, totiž židovský renegát.““ – „Ve skutečnosti pochází moje rodina z Picardie, z okolí Cambrai; byli to nádeníci a lesní dělníci, všichni čestní a chudí. Můj dědeček, který po návratu z vojenské služby již nikdy neopustil Lille, byl napůl řemeslník, napůl umělec, malíř porcelánu a erbů. Každé ráno, za každého počasí, odcházel v sedm hodin na hřbitov, kde odpočívala jeho záhy zemřelá žena, a po návratu pracoval až do večera. Nikdy nevzkročil do hostince, nekouřil, ale také nikdy nebyl nemocný.“

Jinak velmi nestoudný rabín Alwin Dolfé nazývá Drumonta spisovatelem, který je vedle dvorního kazatele Stöckera apoštolem pravdy.

V roce 1892 stál Drumont před soudem za pomlouvání vysokých financí. List „*Kreuz-Zeitung*“ (27. 6. 1892) o procesu Drumont-Burdeau psal:

„Drumont si byl dobře vědom, jak těžké je zde prokazovat to, co nicméně ví celý svět, protože na úplatky se nevystavují potvrzení, a z finančních institutů, jako je Francouzská banka, nelze získat žádné konkrétní doklady; proto zůstanou neúspěšné všechny pokusy dokázat a zastavit obludné neřády velkokapitalistických praktik. Proces Burdeau-Drumont znamenal velký triumf finanční moci, ztělesněné buržoazií třetí republiky. Nikdy předtím nebyly s takovou nestydatostí použity nedovolené prostředky k Drumontově porážce, ještě nikdy se justice tak modlářsky nesklonila před zlatým teletem. Drumontovi a jeho přátelům bylo co chvíli pod nejnesmyslnějšími záminkami odebíráno slovo a proces veden způsobem, který byl otevřeným výsměchem právu a spravedlnosti. Prezident soudu a státní návladní – o Burdeauově advokátu jménem Waldek-Rousseau ani nemluvě – byli pouhými přísluhovači v zákulisí skryté a nepolapitelné kapitalistické mocnosti. Když obhájce obžalovaného, odpovědného redaktora, protestoval proti podjatosti prezidenta soudu a poznamenal, že je jím urážen celý advokátský stav, vykřikovali za ním sedící rothschildovsky zavázaní advokáti ‚pomluvy, nesmysl!‘, což vedlo k hlasitým protestům v auditoriu. Prezident nechal poté vyklidit soudní síň, a vlastně ani neudiví, že směli zůstat pouze ti advokáti, kteří dali příčinu ke skandálu.“

Z Drumontových spisů si ještě ocitujeme několik pasáží:

„Za nějakých dvacet let,“ řekl v roce 1884, „vyhodí Paříž, Francii, ba celou Evropu do vzduchu.“ – Prorok se zmýlil pouze v době, protože až o třicet let později začala kapitalismem rozpoutaná světová válka, která skutečně vyhodila Evropu do vzduchu.

Str. 220: „Kdo bude později studovat naše díla, najde tam svědectví toho, co se jinak nikde nedochovalo, totiž poslední fázi naprostým rozkladem zachvácené společnosti, světa, který se do jisté míry již zmítá v smrtelných křečích. ... Užasne, jak mohlo dojít k rozkladu všech prvků, tvořících národ, aniž by tomu někdo věnoval pozornost. Na tuto zemi se snesla anarchie jako noc na zem, a nikdo nezpozoroval, že den skončil.“ Str. 381: „Nebylo mým záměrem napsat tyto řádky jako obžalobu nebo dokonce záminku, abych si mohl zanádat. ... Určil jsem je zcela prostě jako četbu pro všechny, kteří umějí žít, a dostalo se jim daru z přečteného se poučit. ... Nevím, zda Alexandr III. bude tuto knihu někdy číst, protože oni stojí často jako stráž kolem panovníků, aby se k nim nedostala pravda.“ Str. 418: „Němci byli jediní, odkud se mi něčeho dostalo. Čestně mi věnovali 1 500 franků na má autorská práva, a věřím, že mě nikdo nebude kárat za tuto malou srážku z našich pěti miliard [válečných reparací].“ Str. 108: „Vzpomínám si na úžas dvou půvabných Američanek s jasnými očima a upřímnými tvářemi. Četly moje knihy a protože si přály mě vidět, uspořádaly malé setkání. Při rozhovoru s nimi jsem u nich vycítil nějakou postranní myšlenku. ‚Nuže, milá slečno, co máte na srdci?‘, zeptal jsem se dívky po pravici. ‚Mohu s vámi mluvit zcela otevřeně?‘, řekla s úsměvem. ‚Přirozeně!‘ ‚Tak poslyšte ... jsem velice udivená, že vás nacházím tak rozumného a mírného. Bylo mi řečeno, že jste dočista posedlý, a...‘ ‚A čekala jste ode mne záchvaty zuřivosti, že? Co vás nemá. Miluji Boha, Francii a její ubožáky ... i krásu, je-li tak zářivá a čistá, jako ta vaše.“

Alespoň vidíte, jaké výmysly dnes píší páni našeho tisku, Židé z Hamburku nebo Vilna ... Není tedy divu, že mne i mé přátele představují v tak vylhané podobě.““

O Drumontově „Židovské Francii“ musel i jeho zarytý nepřítel Sarcey (z 24. 1. 1890) připustit: „Domníval jsem se, že Drumontův pamflet je pouze ojedinělým projevem; jenže on byl výkřikem lidu. Až dosud jsem se z toho nedokázal vzpamatovat. Zdá se mi to absurdní, ale současně se tím ohlašuje pochmurná budoucnost.“

Drumont byl jedním z nejčestnějších a nejskvělejších lidí, jež kdy působili k ochraně lidstva. Člověk s vřelým srdcem pro národ a jeho bolest, a to nejen ve Francii, nýbrž všude tam, kde lidé trpí židovskou nákazou. Nadcházející doba, a věřme, že zdravější, zařadí tohoto muže mezi lékaře světa, mezi připravovatele cesty pro Boha a pravdu, proti smečce Satana.

Zde opravdu, jak se říká, komentáře netřeba.

První díl

Židovská Francie

I.

Úvod

Forsan ex nobis exoriatur ultor.²

Taine psal o vítězství jakobínství. Já hodlám napsat o dobyvačném tažení Židovstva.

Dnes se z jakobína, jak jej podal Taine, stala jen z minulosti do současnosti zatoulaná osobnost; jak se říká, ztratil přitažlivost. Pryč je doba, kterou nám vylíčil Goncourt, ona epocha, „která ve stavitelství vytvořila divy, předvedla světu nádheru a přepych paláců, celé bohatství světa, lesk i jeho stíny, ale všechno to byly jen sázky v krvavé hře, která se jmenovala konvent. Kdyby se tím dnes chtěl uspokojovat novověký jakobín, žalostně by prohrál. Viděl by se jako Cazot, Marius, Poulet a Brutus Bouchet. Tyto neotesané hrubé hlavy (hirsutes) nebyly schopné dosáhnout úspěchu. Představme si třeba kapsáře, který by v okamžiku, kdy chce někoho obrát, rozbil okno nebo by šlápl psovi na ocas; jistě by v tu chvíli na sebe obrátil všechny pohledy a pronásledující jej dav by volal: „Chyťte ho!“ – Poslední záchranou dnešních jakobínů, pokud by chtěli něčeho od nás dosáhnout, je dát se do spolku s Izraelem, jako správce nějakého židovského podniku se snažit najít si místo a tam si přijít nějak na své.

Jediný, kdo na revoluci vydělal, je Žid; všechno pochází od Žida, všechno se k němu zase vrací. Máme zde co dělat s dobytím celého národa, s jeho podřízením za nevolníky sice mizivé, avšak houževnatě stmelené menšině, srovnatelné s podmaněním Sasů šedesáti tisíci Normany pod Vilémem Dobyvatelem.

Duchovní procesy se sice v obou případech odlišují, výsledek je stejný. Opakuje se právě jen to, co se nazývá výbojem, dobytím: celý národ pracuje pro jiný, který dokáže na sebe strhnout výhody jeho práce systematickým finančním vykořisťováním. Obrovitý majetek Židů, jejich zámky a paláce nejsou ani plodem skutečné práce, ani poctivé tvůrčí činnosti; jsou výsledkem vysávání (proélibration) služebné rasy vládnoucí.

Je např. nesporné, že francouzská větev Rothschildů, která např. jen sama v současnosti vlastní tři miliardy, neměla při svém příchodu do Francie téměř nic. Rothschildové nezbohatli žádným převratným vynálezem, neobjevili zlatý důl, ani neobdělávali půdu: tyto tři miliardy tedy odebrali Francii bez jakékoli protihodnoty.

Navíc jejich nesmírný majetek ještě v přímo děsivě úměře roste.

Doktor Ratzinger říká velice výstižně:

² Snad se z nás zrodí mstitel; pozn. překl.

„Vykořisťování společnosti flexibilním kapitálem se děje s pravidelností přírodního zákona. Pokud se nestane nic, co by takový proces zastavilo, pak bude celá Evropa – když ne již za 50 let, tak nejpozději po jednom století – ležet spoutaná a umlčená u nohou několika málo stovek bankovních domů.“

Všechny židovské majetky jsou jen výsledkem vykořisťování práce jiných.

„Spekulace,“ říká Schäffle, bývalý člen Hohenwartova konzervativního ministerstva v Rakousku, „vynesla burzovní lichvou dvě miliardy šest set dvacet milionů franků nad emisní hodnotu šesti velkých francouzských železnic. Tři miliony akcií měly emisní hodnotu 1 529 000 000 franků.“

Připočítáme-li k tak pohádkovému zisku ještě nesčetné finanční a průmyslové podniky, které akcionářům vytahaly peníze s kapes ohromujícími přísliby, a vezmeme-li dále v úvahu, že i drobný rentiér a šetrný řemeslník k tomu přispěli stovkami milionů, pak máme alespoň přibližnou představu toho, co Žid jako neomezený vládce peněz za sedmdesát let sebral Francii, která jako příčinnivá včelička snáší do úlu stále nový a nový med.

Jedním z dalších rothschildovských triků je například půjčka Hondurasu, jíž by měl nějaký budoucí Taine věnovat pečlivou studii. Zde se nejedná o nějaký svůdný podnik, který hned v prvních chvílích dopadl špatně, protože stav věci byl naprosto jasný. Honduras, malá země s půl milionem obyvatel, z nichž třetina náleží k bílé rase, nemá vlastní prostředky, a když byla zmíněná poměrně velká půjčka emitována, nebyla již ani za padesát let schopna zaplatit třeba jediný centim úroků z dluhu 400 000 franků.

Za takovýchto okolností dokázali Bischoffsheimové, Scheyerové a Dreyfußové vyzískat z úspor v Anglii a ve Francii 157 milionů, slovy sto padesát sedm milionů franků, z nichž Honduras nikdy nedostal odpovídající částku.³

Pozn. editora: Aby si mohl čtenář udělat přehled o nejvýznamnějších židovských bankovních domech v tehdejší Francii, uvádíme alespoň stručně: Fould & Co., A. J. Stern & Co., G. L. Halphen, Anton Schnapper, Samuel von Haber, H. J. Reinach, J. E. Kann & Co., Bischoffsheim, Goldschmidt & Co., M. Cahen d'Anvers. A je asi zbytečné dodávat, že již tehdy vysoko nad nimi trůnil dům Rothschildů.

³ „Stát Honduras,“ píše „Gazette des Tribunaux“ ze 6. března 1880, „tvrdí, že nikdy ze všech těchto peněz nic neobdržel, a jeho vláda nařídila vyšetřování ke zjištění, co se stalo s řečenými miliony, aby se tím zbavila závazků vůči evropským národům, které si vyhrazují právo viníky stíhat.“

„Je známo,“ prohlásil Sourigues v parlamentním zasedání z 1. února 1881, „že po vydání honduraské půjčky se koncesionáři spolu se svými náhončími o lup rozdělili tak, že zpronevěřili na 90% z částky, požadované signatáři, totiž 140 ze 157 milionů.“

Je třeba číst celý Souriguesův projev. S obdivuhodnou odvahou pokračoval bez ohledu na ustavičné přerušování prodejními a podplacenými poslanci, na výkřiky „odsouhlaseno“ i na jízlivé poznámky předsedy. Jeho projev vyšel jako brožura s titulem „Pravdy, které každý zná, ale nikdo se je neodvážá vyslovit“.

Na řečeném podniku zúčastnění lidé nebyli nikdy potrestáni a dál si žijí v nepředstavitelném luxusu. Jeden z nich patřil k levici v posledním zasedání parlamentu jako představitel republikánů a protivník dvorské korupce. V jeho vile na středomořském pobřeží trávil Léon Say s rodinou svou dovolenou.

Jde o přímo neslýchané částky, které Erlanger získal podobným způsobem, zčásti přímým vyzvednutím úspor, dílem prostřednictvím finančních společností, které sám založil.

název ceniny	počet	bylo zapláceno	přibl. kurz v listopadu 1883	přibl. ztráta
Crédit Général Français (akc.)	240 000	různé kurzy	20 f	50 701 000
Charbonnages du Rhin (obl.)	4 500	266 f 50	16 f 50	1 125 000
Charbonnages du Nord (obl.)	9 000	265 f 50	15 f 50	2 250 000
Villaguttiérez (obligace)	10 200	různé kurzy	15 f 50	3 192 000
Acières d'Alfortville (akcie)	3 100	500 f 50	15 f 50	1 550 000
Jessieppes Auvelais (akcie)	7 050	500 f 50	15 f 50	3 525 000
Canal de la Bourne (akcie)	2 000	500 f 50	50 f 50	900 000
Haiti (obligace)	73 000	430 f 50	125 f 50	22 265 000
Forges de la Seine (obligace)	3 530	230 f 50	125 f 50	811 000
Tramways du Département du Nord (obligace)	9 000	600 f 50	40 f 50	5 040 000
Bourges à Gien (akcie)	25 000	500 f 50	40 f 50	12 500 000
Villaguttiérez (akcie)	500	510 f 50	40 f 50	255 000
Charbonnages Rhenans (obl.)	2 000	205 f 50	15 f 50	380 000
Foncière-Incendie (akcie)	27 500	375 f 50	70 f 50	8 387 000
Bourges à Gien (obligace)	22 730	242 f 50	150 f 50	2 102 000
Petit Lyonnais (podíly)	3 000	550 f 50	15 f 50	1 605 000
Marchés aux chevaux (akcie)	4 000	500 f 50	15 f 50	2 000 000
Alais au Rhône (akcie)	22 000	500 f 50	15 f 50	11 000 000
Réassurances générales (akcie)	51 700	300 f 50	15 f 50	15 510 000
Soleil-Grêle (akcie)	11 500	400 f 50	75 f 50	3 537 000
Plâtrières de Paris (akcie)	24 000	650 f 50	30 f 50	14 880 000
Secours-Accid (akcie)	8 000	350 f 50	20 f 50	2 640 000
Compagnie bordelaise de navigation (akcie)	4 000	500 f 50	70 f 50	1 720 000
Plâtrières, bassin de Paris (akc.)	14 110	650 f 50	30 f 50	8 748 000
Etablis. de Biarritz (obligace)	7 000	475 f 50	60 f 50	2 905 000
Temps-Vie (akcie)	1 600	810 f 50	20 f 50	1 264 000
Havre-Paris- Lyon (akcie)	10 000	515 f 50	200 f 50	3 150 000
Comp. Gén. Franç. et Companie. d'éclairage (akcie)	11 500	600 f 50	145 f 50	5 232 000
Moulins de Corbeil (akcie)	12 000	750 f 50	165 f 50	7 020 000
Alais au Rhône (obligace)	25 660	297 f 50	75 f 50	5 709 000
Tramways St-Etienne (akcie)	500	500 f 50	200 f 50	150 000

Celková ztráta franků 202 055 000

Mnohé podobné podniky, jejichž akcie stojí na nule, jsou podvodnými prostředky dávány do oběhu a zasluhují si jednoduše označit za darebáctví.

A ti, kteří takto pracujícím lidem vytahují peníze z kapes, v tom mohou dodnes beztestně pokračovat!

Je přirozené, že ministr spravedlnosti, zednář, i další Židy placení činitelé jako např. Cazot, Humbert, Martin Feuillée a Brisson v tom neshledávají naprosto nic trestuhodného. A přesto jsme dříve měli v rozhodujících kruzích nesporně početné muže jako Tailhaud, Ernoul a Depeyre; proč ti jednali zcela jinak, než zednářský ministr?

Mám k dispozici výsledky, kterých tento finanční génus dosáhl. Jde zde o souhrnný přehled, v němž jsou uvedeny příslušné ztráty ostatních. Přehled je velice významný a nabádá k důkladnému zamyšlení.

Príslušníci francouzské aristokracie přijímají ve svých salonech Žida Erlangera; on a paní baronka Erlangerová jsou členy „vybrané“ (selected) společnosti v Deauville! Zdá se, že tam neznají Boží přikázání:

Majetek bližního svého nesmíš bráti,
ani jej ke svému prospěchu užívat.

Kdo se nenechává odbýt povrchními frázemi a zaslepovat zdáním, ten musí přiznat, že představy této aristokracie i knížete Kropotkina o vlastnictví rovněž neodpovídají rozlišování mezi dobrem a zlem.

„Jen klidně sáhněte do té hromady a vezměte si, co se vám hodí,“ říká pohlavár anarchistů. A v zásadě je to přesně totéž, co dělá Erlanger s tichým souhlasem vyšší francouzské společnosti. Revolucionář může alespoň jako důvod svého počínání uvést, že žije v bídě vyděděnců... Naproti tomu francouzská aristokracie dovoluje, aby kvůli osobnímu prospěchu a hromadění majetku jednotlivce byly okrádány tisíce lidí.

Toto zjištění je nevýslovně smutné a zasluhuje si označení za znemrazení naší doby, ne snad jenom proto, že existuje tolik darebáků, ale hlavně z toho důvodu, že většina čestných lidí takové zlodějny v jistém smyslu schvaluje.

Vysvětlení spočívá prostě v tom, že tak mnoho křesťanů již nestojí na sociální křesťanské půdě. Zapomněli, že když Boží řád říká: „V potu tváře chléb svůj dobývati budeš,“ je také jejich povinností a základem existence bránit, aby je někdo násilím nebo lstí okrádal o plody jejich práce.

Stará společnost byla tak dlouho šťastná, spokojená a žijící bez nepokojů i nezaměstnanosti, dokud platila zásada: „Bez práce žádná mzda.“ Lépe situovaní se museli zastávat dělníka, každý člen libovolného cechu musel sám pracovat a bylo přísně zakázáno vykořisťování jednotlivce kapitálem a poškozování tovaryšů i učedníků nedovoleným ziskem.

Jedním z nejhlupejších projevů domýšlivosti naší doby je víra, že vynalezla národní hospodářství. Těmi, kteří se takovými otázkami především zabývali, rozhodně nebyli dnešní podvodníci a slizci malthusiáni či členové Akademie věd, ani řečníci na veřejných shromážděních, kteří touží po potlesku davu a rozněcují jeho vášně. Pravdou naopak je, že jimi byli zbožní muži, kteří se snažili o vyrovnání takových nespravedlivostí života, jako třeba král Ludvík Zbožný, který spolu s Etienne Boileauem zaměřil svou pozornost na spravedlivé rozdělení práce, nebo mniši jako Tomáš Akvinský, jenž usiloval o zjištění skutečné podstaty kreditu. Podle něj by měl být kredit křesťanský a ne židovský; rozuměl jím pomoc bratru a ne jeho vykořisťování, ne prostředek k utlačování a okrádání chudých a tím k bezpracnému obohacování majetných. Penězům, zneužívaným k takovým účelům, by jistě dal totéž jméno, jaké mu dnes dává lid: „ničemný kapitál“.

Již před Tomášem Akvinským útočil Jan Zlatoústý na ziskuchtivý kapitál, který bez práce vynáší hanebný zisk.

„Jak pošetilé,“ zvolal, „chtít zasévat bez půdy, deště a pluhu! Všichni, kteří by takto zvrhle hospodařili, by sklídili pouze plevel, vhodný jen k uvržení do věčného ohně. A proto pryč s takovými zmetky zlata a stříbra, pryč s jejich strašlivou plodností!“

Také učení svatého Františka z Assisi, velebného žebráka, kterého láska k chudým poháněla být ještě chudší než oni, mělo správné pochopení pro řešení společenské bídy.

Teprve skrze Židy se peníze, které v křesťanství měly jen podřízenou hodnotu, staly všemocným faktorem. Moc kapitálu, soustředěná v malém počtu rukou, nyní vládne podle libosti hospodářskému životu národů, podrobuje si práci a neslýchaným způsobem vykrmuje bez práce kořistníky.

Je zvláštní, že tyto otázky, myslícím lidem v celé Evropě poměrně běžné, jsou ve Francii tak říkajíc neznámé, a důvod toho je velice jednoduchý. Žid Lassalle totiž konstatoval, že inteligence měšťanstva, jehož mínění řídí noviny, je mimořádně nízká. Říká o tom: „... Ti, kdo dnes čtou své noviny, nepotřebují ani myslet, ani se učit, ani zkoumat pravdivost napsaného. Jsou ve všem zběhlí a domnívají se všechno ovládat.“ Již o šedesát let dříve Fichte s prorockým zrakem tyto lidi vylíčil následovně:

„... Nečtou knihy, nýbrž jen to, co se o knihách v novinách píše, a touto narkoticky působící četbou je rdoušena jejich vlastní vůle, inteligence, myšlení i schopnost sami chápat.“

A protože bezmála všechny noviny i ostatní nástroje veřejného mínění jsou ve Francii v rukou Židů, a přímo nebo nepřímě na nich závisejí, je naprosto pochopitelné, že je zamlčován význam a dosah antisemitského hnutí, jež se nyní všude formuje. Zatímco se i ty nejbezvýznamnější židovské projevy vyzdvihují a všemožně vychvalují, jsou zcela ignorováni skutečně významní muži, opravdoví patrioti jako Simoni, Istoki, Onody a Stöcker. Je třeba se k těmto géniem osvíceným mužům přiblížit, mluvit s nimi, abychom pochopili, že v obdivuhodné árijské rase, která lidstvu prokázala tak velké služby, ještě neschází duch, schopnosti a činnost.

Srdce, zarmoucené a znavené ubohým udavačstvím a podlými pomluvami, jež zamořily náš celý společenský život, se znovu zdvihá a svobodně vydechuje při pohledu na širý horizont, který mu před naším duchovním zrakem rozvíjejí šlechetní duchové svým velkolepým pojetím křesťanské Evropy.

Proto mi připadá prospěšné a poučné vylíčit zde průběh jednotlivých fází židovských výbojů a tím ukázat, jak pod židovským vlivem stará Francie postupně upadá a rozkládá se, jak se kdysi nezištný a šťastný národ proměnil v nenávistný a hamižný, který má blízko k duchovní smrti.

Moje dílo hodlá navázat na všechno, co bylo v jakékoli formě publikováno nebo jinak známo, ať již vyšlo v psychologické nebo románové podobě, či v kritických nebo historických studiích, tady navázat na Daudeta, Goncourta, Zolu, Bourgeta, Claretieho, Platela, Scholla, Maupassanta, Uzanneho, Bonnièreho či Tournela, a tím vylíčit každým okamžikem se měnící svět.

S vědomím hrozící změny se pera těch, kteří si zachovali zdravý rozum, snaží zachytit to, co bude zítra možná žít již jen ve vzpomínkách.

Až příliš dlouho zůstávalo nevysloveno, jaký podíl má židovská povodeň na bolestném boji šlechetného národa, jakou roli hrály při rozkladu Francie jedovaté výtrusy cizího tělesa v až dosud zdravém organismu. Mnozí si toho přirozeně povšimli, klábosili o tom u stolu, a byli také asi opravdově rozhořčení, když všude viděli

nastupující Semity; žili si však dál v poklidu, mlčeli z rozličných příčin a nikdo svá pozorování nesvěřil papíru.

Jistě by bylo bývalo lepší nebýt tak opatrný, ale přesto si včas připomínám, že Apoštol Jan nazývá právě bázlivce těmi, kdo zaplňují nejhlubší propast pekla a proto nelitují, že jsem tuto knihu zveřejnil. Jak často jsem si při svém bádání musel vděčně vzpomenout toho či onoho spisovatele, který, sám mnohým zcela neznámý, mně podal objasnění minulého dění a umožnil mi vyřešení historické záhady. Takoví vůdci v mé duši znovu ožívají, zjevují se mi jako nesmrtelní a jejich líčení, která nám zanechali o dávno zmizelých časech, mne často provázela při mém putování dějinami. A pokud snad se dnes moje kniha všude nedočká kladného přijetí, možná si alespoň zítra najde přátele a ukáže jim, jak se Francie, země lilií a azurově modrého nebe, požidovštila a nechala se pošpinit žlutými židovskými cáry.

Jsem si přirozeně dobře vědom také nedostatků při své práci, nedostatků, které mají rozličné příčiny.

Především je velice obtížné kriticky analyzovat skrytý život a machinace Židů. Jde tak říkajíc o podzemní práci, při níž se hledajícímu Ariadnina nit často ztrácí. Žid Heinrich Heine velice správně řekl:

„Činy a mravy Židů zůstávají světu neznámé... Lidé si myslí, že je znají, protože vidí jejich dlouhé brady. Ale podle toho je nelze posuzovat. Židé jsou i nyní, stejně jako ve středověku, putovním tajemstvím.“

Pod vlivem současných událostí mají rovněž napsané dějiny jak své stinné, tak i světlé stránky. Na jedné straně jsou jistým výrazem o skutečnostech, které konstatují jako rytmus slov a tvoří tak nesmírně cenný materiál pro budoucnost. Na druhé straně jim často, ba většinou chybí autentické dokumenty, uzavřené v archivech pro pozdější potomstvo a je třeba srovnávat zlomky spisového materiálu nebo dopisů, jejichž pospojované jednotlivé části teprve mohou platit za nepopíratelné svědectví, a proto je nestranné historické podání možné až porovnáváním listin té které země s dokumenty ostatních.

Proto opakuji, že jsem se ujal pouze přípravného díla. Čtenář tam bude marně hledat tajné memoáry třetí republiky. Židovští spisovatele se vždy snažili pronikat do soukromého života jednotlivce a dovolovali si pak z toho udělat všechno možné. Já nejsem člověk, který by něco takového napodoboval, a ohledně minulosti se zásadně omezují na reprodukování historických svědectví. Pokud jde o současnost, pak zůstávám jen u vyličení známých, veřejných a novinami sdělovaných skutečností.

Co se děje na trhu veřejnosti, to sleduji s pozorností, jež se umí poučit na zdánlivě nedůležitém, ale vždy s pohledem patriota, který se nechce vyhnout odpovědnosti za to, proč je jeho vlast v tak politováníhodném stavu.

Obracením své veškeré síly i vůle na snahu ukázat v této studii příčiny i jejich následky, si ze srdce přeji, aby soud těch, kteří přijdou po mně, mohl znít: „Autor se zde poctivě snažil probádat kořeny zla, obezřetně a odvážně je odhalovat, a nestal se ani zrádcem Boha, ani své vlasti, ale také nejednal naivně, ani bojácně.“

Dnes je bohužel až příliš mnoho postojů, o nichž by budoucí generace nemohly říci to samé.

8. prosinec 1885

Obsah

První kniha

Žid

Motto: Činy a mravy Židů zůstávají světu neznámé. Lidé si myslí, že je znají, protože vidí jejich dlouhé brady. Ale podle toho je nelze posuzovat. Židé jsou i nyní, stejně tak jako ve středověku, putovním tajemstvím.
H. Heine

Otřepané citáty o Židech * Jejich skutečný typ * Árijci a Semité * Nepřítomnost jakéhokoli ideálu a vynalézavosti * Renanovy úvahy o Židech * Rozmluva v přítomnosti Alphonse de Rothschilda * Židovské soužení * Opovrhování gójem * Civilizovaný a přírodní Žid * Prešpurské návrší se zámek * Neschopnost Židů chápat umění * Portugalský a německý Žid * Hlas rasy * Daniel Deronda * Ztracené kmeny * Claudiova žena * Židé Sahary * Čínští Židé * Falaši * Coningsby * Solidarita Židů * Židovský reklamní povyk * Pacifico, Levy de l'Ensida, mladý Mortara, Victor Noir, Lipmann a Selikowitsch * Vévodkyně z Barry a Deutz * Věc svědomí, posuzovaná Crémieuxem * Židovská špionáž * Židovští delikventi * Příhoda u Maxime Du Camp * Proslulí taškáři * Jejich sdružování * Aféra Peschárd * Současným Židům přiznávaná téměř naprostá beztrestnost * Velké skupování * Židovští králové * Opětne uvedení do dřívějšího stavu * Levy Bing * Revolucionáři pravopisu * Židé a trest smrti * Židovská prostituce * Chrámoví služebníci * Židovky * Vliv reliгиозních předpisů * Vysoký počet židovského obyvatelstva * Různé doklady a číselné údaje o něm * Židé z klimatického hlediska * Židovská odolnost vůči moru * Židovský zápach a Victor Hugo * Nervové choroby Židů * Jejich svérázný charakter * Romantické existence * Paní z Pařvy * Midhat Paša * Naquet * Umění oživovat růst vlasů * Článek 1965 * Židovské drama * Zvrhnutí rasy * Židovský zármutek * Religiózní krize v Židovstvu * Mesiánská otázka * Izrael jako světlo národů * Dnešní Žid podle Renana * Co se má stát, stane se

Tuto studii nelze uvést ničím lépe, než popsáním vývoje od ostatních lidí tak zásadně odlišné a svérázně flexibilní existence, která se jmenuje „Židé“.

Zpočátku se řešení této úlohy zdá být velice jednoduché, protože žádný jiný lidský typ si nezachoval tak silně nezaměnitelný výraz tváře, žádný si tak věrně neudržel svůj pravzor. Co nám však ve skutečnosti nejvíc brání v porozumění této rase a jejímu věrnému zpodobnění, jsou naše vlastní zásadní představy a nazírání, i naše od jejího zcela odlišné hledisko, z něhož ji posuzujeme.

Starý výrok říká: „Žid je zbabělý.“ – Osmnáct století ustavičného, s neústupnou vytrvalostí snášeného pronásledování však dokazuje, že Žid, byť i ne ráznou odvahou, má přes to velkou schopnost odporu.

Jestliže zámožní muži vážených jmen jsou oddáni vládě, která je v každém jejich očekávání zklame, můžeme potom nazvat opravdu zbabělými lidmi, kteří raději snášejí všechno, než aby se vzdali své víry?

„Žid holduje mamonu.“ Dokonce i tato nesporná pravda se v ústech těch, kteří ji vyslovují, často stává prázdnou frází.

Jen se blíže podívejme na ony velké pány, na zbožné dámy, na lichvářky ze St. Clotilde nebo od svatého Tomáše Akvinského, které poté, co fakticky opustily Církev, se tak uctivě uklánějí před Rothschildem, jenž jimi vzývaného Krista považuje za sprostého podvodníka. Kdo je nutí tam jít? Je to vynikající duch nebo nevyrovnatelná zábavnost toho muže? Nebo snad prokázal vlasti veliké služby? Samozřejmě, že nic z toho! Je to cizinec, málomluvný a náladový přivandrovalec z Německa, který svým aristokratickým hostům jen z vlastní ješitnosti prokazovanou pohostinnost často odplácí nezdvořilostí.

Co tam tedy přivádí představitele vysoké šlechty? Jednoduše vzývání zlatého telete!

V úvodu o příslušnících aristokracie řečené lze dobře použít na vévodu z Aumale. Když ten s pokorným výrazem a hlubokou úklonou přistupuje k Rothschildovi, který jej ještě k tomu nazývá „starým šikovatelem“, nebylo by mnohem správnější, kdyby se spíše zřekl slavné historie svého rodu? Přesto však pohrobek Condého raději mlčky připouští, že více či méně vlastními spekulacemi získané značné finanční částky jsou mnohem hodnotnější, než čin jeho předka, který vyhrál bitvu u Rocroy. Onen zůstal navždy v paměti u sobě rovných, tento ne.

Tito údajní pohrdači mamonem jsou v zásadě zcela spokojeni, když ti, kteří si nahrabali peníze, je z nich nechají trochu profitovat!

A jestliže při tom utrpějí fiasko, jsou nad to ještě schopni si sami ze sebe dělat legraci.

„Chcete vědět, co to znamená hlas krve?“, tak se ptal francouzský vévoda, který se bez ohledu na slzy své matky oženil s Rothschildovnou, jednou ze svých přítelkyň. „Nuže, pohleďte...“

Zavolal svého synka, ukázal mu zlatou minci, a v očích dítěte to hned začalo jiskřit...

„Vidíte,“ zvolal vévoda, „semitský duch se okamžitě probudí...“

Zanechme však již otřepaných citátů. Pátrejme vážně a pozorně po hlavních a zásadních rozdílech, které Židy odlišují od všech ostatních národů, a začněme s etnografickým, fyziologickým a psychologickým srovnáváním Semitů a Árijců, dvou ras, v nichž se odráží antagonismus, který tak neodvolatelně staví nepřátelsky jednu proti druhé, a to do té míry, že o tom svědčí nejen minulost, ale že řečený antagonismus musí ještě mnohem více znepokojovat budoucnost.

Rodové jméno Árijců pochází ze sanskrtu a znamená šlechtitý, veliký, velkorysý. Je to – jak známo – vynikající rodina národů bílé rasy, zvaná také indoevropská, jejíž kolébka stála v dalekých rovinách Íránu. Tato rasa se již v raných dějinách vyznačovala opakovaným putováním. Árijští Pelasgové (Řekové a Římané) se usadili na březích Hellespontu a Středozemního moře, zatímco Keltové, slovanské i germánské kmeny Árijců obešly Kaspické moře a podél Dunaje postupovaly na západ.

Littre říká: „Nikdo nemůže popírat původ Římanů od Árijců; bezpečným důkazem toho je již latinská řeč. Nikoli bez překvapení ukázalo nejnovější bádání s naprostou jistotou příbuznost latiny s řečtinou, stejně jako s perštinou a

sanskrtém, a tyto čtyři jazyky, jejichž příbuznost je tak nápadná, zařadilo do jedné skupiny.

Křesťané západu jsou přímými dědici Římanů a mají také všechna jejich práva. A navíc, když se na základě jazykovědy blíže zkoumají jejich nároky, jen se tím potvrzuje, že k nim byli plně oprávněni. Italové, náležející do latinské jazykové oblasti, jsou samozřejmě rovněž Árijci stejně tak, jako Keltové a synové Albionu. Keltové mluví dialektem národnostních skupin, které se rozšířily do srdce Západu. Od jednoho z těchto příšlých kmenů si také Německo vypůjčilo svůj jazyk a tím patří rovněž k Árijcům. Pouze u Španělů je to poněkud sporné, protože Iberové nebyli ani rasou, ani jazykem Árijci, nicméně dlouhodobé kulturní římské panství tam zavedlo latinu a tedy vzdor původní rasové rozdílnosti není již možné na ně nahlížet jinak, než jako na bratrský kmen Italů a Galů.“

Takže zde vidíme, že všechny evropské národy jsou co nejtěsněji spjaty s Árijci, z nichž také vyšel veškerý velký kulturní rozvoj.

Naproti tomu semitský národní svaz, složený z více jednotlivých kmenů, tedy aramejského, hebrejského a arabského, se podle všeho původně usadil v mezopotámských rovinách.

Bezpochyby měly kdysi i Tyr, Sidon a Kartágo velký obchodní i politický význam, a později i arabská říše prošla přechodně skvělou periodou, ale všechno to nesnese srovnání ani s plodným a trvalým rozmachem Řeků a Římanů, ani s obdívuhodnou organizací křesťanského středověku.

Jenom árijské neboli indoevropské rase je vlastní skutečný pojem spravedlnosti, opravdový pocit svobody a vnímavosti pro krásu.

„Jakkoli skvělé se zdají být semitské říše,“ říká Gallion-Danglar,⁴ „přesto jde jen o pochybnou hodnotu, o více či méně dokonalé napodobení, o snadno vyměnitelné dekorace, které jistí lidé z poslušnosti a malodušnosti považují za mramor a bronz. V těchto umělých společenských kruzích hrály hlavní úlohu náládovost a zvůle pod vypůjčeným jménem opravdovosti. Namísto krásného nastupuje nepřirozenost a odpornost. Nejhorší marnotratnost ubíjí smysl pro umění a slušnost. Semita není stvořen pro klidný rozvoj na způsob naší civilizace. Na poušti pod stanem se může projevit jeho svérázná krása a velikost, tam může být uvedena do souladu s ostatním lidstvem. Na žádné jiné místo však nepatří; všechny jeho přednosti zde jen blednou a naopak jasně vystupují do popředí jeho slabosti a nectnosti. Semita, člověk z pouštního písku Arábie, je tam jistým způsobem heroickým zjevem, ale v naší společnosti je a zůstane odpudivým vetřelcem.“

Od samého počátku dějin byli Árijci v boji se Semity. Trója byla zcela semitské město, a souboj obou ras našel svou svéráznou odezvu v trojské válce.⁵

⁴ *Les Sémites et le Sémitisme.*

⁵ Louis Benloew, *Les Sémites à Ilion, ou la vérité sur la Guerre de Troie*. Paris byl jedním z oněch semitských pirátů, kteří ustavičně znepokojovali pobřeží Řecka. Nespokojen s pouhým únosem Heleny, který by mohl spáchat i vášnivý Árijec, sebral také její šperky. Herodot nám vypráví, jak se poté jako bouře vrhl na egyptské pobřeží, kde nejenže zneužil faraonovy pohostinnosti, ale také se dopustil další loupeže cenností. Faraón, mající úctu k posvátným zákonům pohostinství,

Taková roztržka pokračovala po všechna staletí; téměř vždy ji začali Semité a poté také v ní pokaždé podlehlí.

Nejtoužebnějším přáním Semitů, jejich tak říkajíc fixní ideou je udělat z Árijců své poddané a otroky. Pokusili se dosáhnout tohoto cíle válkami, a Littré⁶ nám se svou známou jasností a přesností dokazuje, jak charakteristické jsou pro tento lid násilnické pudy, jimiž se snažil dospět ke světovládě. Hanibalovi se to podařilo téměř až pod hradby Říma. Abderrhama, pán Španělska, pronikl k Poitiers s nadějí, že záhy porazí celou Evropu. Ruiny Kartága i kosti Saracénů, na něž občas narazí pluh na rovinách, kde zvítězil Karel Martell, k nám výmluvně promlouvají o troufalosti a domýšlivosti této rasy.

Nyní považuje semitství své vítězství nad námi za zaručené. Vládu již nemají Kartaginci a Saracéni, ale Židé; ti však vyměnili násilí za lest! Bouřlivé dobývání udělalo místo tichému, ale trvalému, i když pomalému postupu. Již to nejsou ozbrojené hordy, ohlašující se divokým pokřikem, nýbrž jednotlivé osobnosti, které se teprve postupně sdružují zpočátku do malých skupin, velmi sporadicky a bez hluku, později krok za krokem, a všude usilují zmocnit se postavení i úřadů ve státě. Evropa není Semity napadána frontálně, nýbrž z týlu. Je to do jisté míry zvrácené. Vycházejíce z okolí Vilna, takřka jakési Vagina Judeorum,⁷ uskutečňují své tažení, které postupně zaplavilo Německo, překročilo Vogézy a obrátilo se později rovněž do Francie.

Jak již byla zmínka, nepostupovali přitom v žádném případě násilně, nýbrž nepozorovatelně zabírali majetek domorodců a poté je vyháněli z jejich vlastních domů, aby nás tím všechny krok za krokem zbavovali všeho, co nám bylo svaté, tedy dokonce i našich mravů a náboženství. Ale v tom posledním bodě, jak doufám a věřím, jistě ztroskotají!

Obě rasy jsou svými dobrými vlastnostmi i chybami předurčeny k ustavičnému vzájemnému boji. Semita je přičinlivý, hrabivý, svárlivý, zchytralý a lstivý. Árijec je nadšený, válečnický, šlechetný, nezištný, svobodný a otevřený až k naivitě. Semita lpí na vlastnictví a žije pouze reálnou současností, Árijec se vždy obrací k vyšším inspiracím; první je realista, druhý idealista.

Semita je obchodník z vnitřního puzení, žije směnou a vždy požaduje jen výhody pro sebe nebo sobě rovné. Árijec je rolník, básník, je pobožný a hlavně bojovný. Jeho světem je boj. Radostně jde vstříc nebezpečí i smrti.

které vetřelec tak hrubě porušil, jej nechal jen ze země vypovědět. Žid Halevy to všechno vylíčil v *Belle Hélène*.

⁶ „Jak se Semité dvakrát ve světových dějinách s Árijci ucházeli o světovládu a jak při tom podlehlí.“

⁷ Vilno je obrovské pařeníště, z něhož jsou vrháni Židé do Evropy. Byli to Židé z Vilna a jeho okolí, kteří při válečném tažení do Ruska vraždili zraněné francouzské vojáky. Thiers ve svém díle *Histoire du Consulat et de l'Empire*, vyd. 14, říká: „Je hroznou skutečností, že chudí polští Židé při ústupu našich vojsk k sobě přijímali zajatce, a raněné vyhazovali z oken nebo uškrtili poté, co je o všechno oloupili. Tím prokazovali službu Rusům, za jejichž stoupence se vydávali.“

Semita nemá tvůrčí dar. Árijec je vynalézavý, ze semitství nevyšel nikdy žádný významnější objev.⁸ Semita pouze objevů Árijce využívá, organizuje je a zhodnocuje; přirozeně vždy jen ve svůj prospěch.

Árijec podniká nebezpečné cesty, objevuje Ameriku. Semita, kterému se tím nabídl možnost vymanit se z Evropy, zatím klidně vyčkává, až Árijec Ameriku zvelebí a zúrodní, a teprve poté se tam vydává na jeho účet se obohacovat.

Slovem, průzkum nových zemí, snahy po objevení nových cest jsou zcela mimo okruh působnosti Semitů a jmenovitě židovsko-semitského kmene. Žid pouze žije mezi obyvatelstvem, pro jehož civilizaci sám nic nevykoná!

Avšak neštěstím Semity je – a toho si dobře povšimněme –, že se vždy znovu a znovu téměř nepozorovaně dotýká té struny v duši Árijce, na kterou nesmí beztrestně sáhnout.

Árijec je podobný dobromyslnému obrovi. Je spokojený, když není rušen v okruhu svých idejí, které potřebuje jeho fantazie, uzpůsobená pro všechno neobyčejné. Proto se mu také příliš nezamlouvá semitská „Tisíc a jedna noc“, kde kouzelníci ustavičně objevují poklady a rybáři vytahují z moře sítě plné diamantů. Árijec se musí chápat toho, co se jej dotýká, co se věnuje nebo obětuje vyšším věcem, jako například Percival, který si za cenu tisícerych nebezpečí dobývá Svatý grál, pohár s Boží krví.

Árijec je mravný a uchvacují jej středověké balady, dobrodružství Gareina La Loheraina, Oliviera z Bethune nebo Gilberta z Rossillonu, který poté, co hrdě odmítl sultánovu dceru, jedním máchnutím svého kopí pobil 50 000 nevěřících. Mnoho nescházelo a redaktoři „République française“ by nám byli bývali namluvili, že členové národní obrany (z roku 1870) jako staří rytíři si na svých koních vytrpěli strašlivá nebezpečí jen proto, aby umožnili Morganovu půjčku! Zatímco Árijec se dokáže pro hrdinské činy nadchnout, Žid má svou burzu a na koně do boje nesedá pod záminkou, že nechce překážet pokroku.

Árijec si nechává mnohé líbit, jen ne to, aby jej někdo dráždil. Beztrestně se nechá připravit o celý majetek, ale když mu chtějí vzít jedinou růži, vzplane hněvem.

⁸ Snad ani není zapotřebí vyvracet obvyklé tvrzení, že Žid je vynálezcem směnky. Směnka, kreditní úpis a šek byly známy Athénanům již čtyři století před Kristem. „Symbolon“ (Kollobiestika symbola) nebyl ničím jiným než smenkou. Bankéři pouze nesměňovali pěkné zlaté mince s hlavou Cyzika za čtyřhranné drachmy s athénskou sovou, perské darikeny za eginské mince s vyraženou želvou, nýbrž vždy používali i směnky. K přesvědčení o pravdivosti řečeného stačí pouze ocitovat Isokrata, který nám popsal stoleté trvání konkrétního bankovního domu.

Poslyšme, co vypráví Sopeosův syn: „... Statokles se měl plavit na Ponstus; chtěl jsem od tamtud mít co možná největší částku peněz. Proto jsem Statoklovi nabídl, aby mi přenechal tolik peněz, kolik mu jen bylo možné, a po mém příchodu na Pontus se pak měl od mého otce vybavit mými penězi, které ten pro mne opatroval. Považoval jsem za výhodné nevystavovat mé hotové peníze nebezpečí cesty, protože Lakedaimoňané tehdy ono moře ovládali.“

Převod směnky, směnečná záruka či hotovostní list byly již tehdy všeobecně známy. Čteme tam totiž dále: „Statokles se mne dotázal, kdo mu bude ručit, jestliže můj otec peníze vyplatí, ale on mne při mém návratu nezastihne. Pro takový případ jsem jej odkázal na Pasiona, který se zavázal ručit za kapitál i úroky.“

Cicero se ve svém dopisu Atticovi ptá, zda svému synovi, jehož posílá do Athén, má dát s sebou hotové peníze nebo směnku. A srovnej konečně i zajímavou práci Caillemera s názvem *Etudes sur les antiquités juridiques d'Athènes: lettre de change et contrat d'assurance*.

Poté, vytržen ze svého snění, rychle se zorientuje, sáhne po meči, bije s ním kolem sebe jako slepý a trestá Semitu, který jej tak dlouho vykořisťoval a zneužíval jeho slabosti. Stopy toho jsou pak vidět po staletí.

Semita však nedbá. Je totiž v jeho přirozenosti, být utlačovatel i sám sužovaný. Do jisté míry cítí jako zadostiučinění, když se všechno zase vrátí do starých kolejí. Dočasně zmizí jako v mlze, schová se a spřádá nové plány, aby po několika desetiletích nebo stoletích začal znovu. Jakmile se pak na svůj způsob opět uklidní a obšťastní, pocituje – jak se vyjádřil jistý duchaplný spisovatel – „odsouzeneckou touhu po domově“.

Zdánlivě bystrá a chytrá inteligence Semity není však nic jiného, než omezenost. Nemá ani dar předvídavosti, ani schopnost pohlédnout nad svou vlastní, k zemi připoutanou rasu, ba nemá ani tušení o jistých nuancích, tak říkajíc květech bytí, které jsou nám všem tak drahé a jen pro něž žijeme.

Renan v tomto ohledu dobře vypožoroval mnohé. Podle něj je semitský charakter negací. Ničím pro Žida nejsou hrdinské ságy a činy, věda, filosofie, básnictví, výtvarné umění, ba dokonce ani občanský život. Jeho charakteru schází spolupůsobení všech zmíněných projevů bytí.⁹

„Mravnost byla v této rase vždy zastoupena nečistým a úplně jiným způsobem. Semita nezná žádnou jinou povinnost, než jen k sobě samému. Podle svého názoru je povinen mstít se a žádat zpět to, na co věří mít právo. Držet slovo, být nezištně spravedlivý k jinému, znamená žádat po něm nemožné. – Nic není tomuto egoistovi víc, než vlastní já. Náboženství je pro Semitu pouze jistým druhem speciálních závazků, souvisejících jen velmi volně s každodenní morálkou.“

Na jiném místě pak Renan pokračuje:

„Semitskému duchu schází velikost a jemnost. Zištnost nelze z jeho mravního zákona vyhostit. ‚Kniha přísloví‘, kap. 31, verš 100, nám jako ideální ženu líčí takovou, která se stará o zájmy svého muže, ale má jenom málo vyšší mravnosti. Dokonce i ten nejšlechtetnější Žid nebo mohamedán by nepovažoval za trestuhodné dopustit se i nejodpornějšího zločinu, pokud by tím mohl dosáhnout svého cíle. Básnické umění Semitů jen sotva nabízí příklad čistých citových vznětů. Kde je líčena láska, objevuje se obvykle jen smyslová rozkoš nebo vybrané harémové chování, jako je např. ‚Mouttakas‘.“¹⁰

Renan to ovšem psal ještě před neslýchanými úspěchy semitismu posledních let, a je pozoruhodné sledovat způsob, jakým se tento uměleckým pohledem nadaný, ale bezcharakterní muž od té doby hluboce sklání před semitismem a jeho triumfy.

Roku 1862 při zahájení řady svých přednášek o hebrejském jazyku v Collège de France ještě prohlásil, že Židé tvoří vlastní, osobitou rasu. Naproti tomu v Cercle Saint Simon roku 1883 již tvrdil, že židovství není rasa, nýbrž jenom náboženství.

⁹ Renan, *Histoire générale des langues sémites*.

¹⁰ Srovnej k tomu také *Le Molochisme juif*, dílo z Tridonovy pozůstalosti, které bez ohledu na mnohé omyly a rouhání obsahuje také něco velice správného. G. Tridon byl jediný revolucionář, který se odvážil napadat Semity. Nazývá je „stíny na obrazu civilizace, zlým duchem této země“. – „Všechno, co nám přináší,“ říká dále, „je pouze jed. Potírat jejich rasu, ducha a ideje je úlohou indoevropské rasy.“ Za zmínku stojí, že Tridonova kniha vyšla až po jeho smrti.

Proto zde nesmí být zamlčeno, že když se nyní Židé toto Renanem veřejně učiněné, byť i ničím nepodložené tvrzení snaží podporovat, dostávají se tím do přímého rozporu se svými vlastními představami.

Mluví pro to zcela nedvojsmyslné věty z „Archives“, ¹¹ kde se říká:

„Izrael je národnost. Jsme rození Židé – natu –, protože jsme se jako takoví narodili... Z izraelitských rodičů narozené dítě je izraelita. Jeho narození mu naočkovalo všechny povinnosti jako takového. Nejsme Židy teprve obřízkou.

Obřízku nelze v tomto smyslu přirovnávat ke křesťanskému křtu. Nejsme izraelity proto, že jsme obřezáni, nýbrž necháváme své děti obřezávat z toho důvodu, že jsme izraelité. Narozením získáváme izraelitský charakter a nemůžeme jej nikdy ztratit ani odložit. Dokonce i izraelita, který své náboženství zapře a nechá se pokřtít, nepřestává tím být izraelitou. – Všechny povinnosti Žida jako takového mu i nadále zůstávají.“

Dodejme k tomu ještě, že izraelita také zmíněné povinnosti téměř bez výjimky plní. Sice někdy v jiném táboře, ale pro Izrael proto není méně užitečný, spíše naopak!

Renan se však ve svém úsilí zalíbit se budoucně Židům rozhodně nespokojuje jen s výše řečeným. Poté, co dříve prohlásil, že údajné služby, které španělští Židé civilizaci prokázali, se rozplynuly v nic a že filosofická role, kterou Židé ve středověku hráli, nebyla ničím jiným než obyčejným předáváním již dávno tradovaného, náhle ve Společnosti pro židovská studia hlásá, že Židé jsou našimi dobrodinci!

Závěrečný souhrn projevu tohoto učeného referenta – jak psaly „Archives israélites“ 31. května 1883 – tedy zní: Židovství patří budoucnost. Jeho náboženstvím, osvobozeným od vlastní strusky, bude lidstvo znovu očištěno, protože ono jediné garantuje skutečnou spravedlnost, onen vysoký ideál, který nám velcí proroci Izraele tak nádherně vyličili.

Dnešní duch doby, dodává Renan, se stal židovským tím, že se svět přimkl k ideji svobody, rovnosti a osvěty.

Tak mluvíc nechává klesnout svoji pěst,
na jejíchž prstech se zdá zlato kvést.

Renanův případ je snadno vysvětlitelný, jestliže víme, že zmíněnému shromáždění předsedal Alphons de Rothschild. Ten se živí mlékem a strdím Francie, a na svých širokých zádech nese tři miliardy. V tom je pro něj ta zmíněná skutečná rovnost, zatímco tak mnozí umírají hlady! Proto také Rothschild vrhl na našeho řečníka dobrácky opovržlivý pohled pána: „Můj otrok,“ jako by říkaly jeho rty. My však říkáme: Takového nešťastníka nelze politovat. K čemu by byla vznešená Kristova oběť na Kalvárii? Je to odpadlík, který líbá ruku Kristova vraha, házející mu s opovržením několik stříbrných. Pochybujete snad o tom, že savojský kněz, kterému bídácký Jesaias Levaillant odepřel chudičský příjem, stejně jako ti, kdo se s kouskem černého chleba v ruce modlí „benedictus“, mají mnohem klidnější svědomí nežli Rothschildem dobře placený a bohatý akademik?¹²

¹¹ „Archives israélites“, Anné 1864.

¹² Na Velký pátek 12. dubna 1884 jsme viděli Renana, jak se v doprovodu Žida jménem Armand Lévy, mj. spoluzakladatele protiklerikálního kongresu, zúčastnil odhalení Mickiewiczovy busty v Collège de France. Ceremonie se Lévyho přítomností stala směšnou podívanou. Lévy nikdy

Defekty Židů vysvětlují přirozený protiklad, který odedávna existoval mezi nimi a Árijci, a také bude pokračovat i do vzdálených staletí.

Chceme-li porozumět dějinám středověku, musíme se také přesvědčit, co se děje v naší době.

Francie, díky tehdejším zásadám Židy obratně vykořisťovaná, se roku 1789 naprosto zhroutila. Židé se zmocnili veškerého veřejného majetku a všechno zaplavili svou přítomností s výjimkou armády. Představitelé starých rodin, šlechtických i občanských, se rozdělili na dva tábory. První se zcela oddali požitkářství a drželi si židovské milenky, jež je ruinovaly a znemravňovaly; jim za zády stáli židovští handlíři a lichváři. Ostatní se dostali na scestí árijské rasy, do nekonečné nirvány, do ráje Odinoва. Nedocenili již dobu a rozplynuli se v přemrštěnostech, jedním slovem ztratili smysl pro reálný život.

Kdyby Semité ještě nějaký čas vyčkali, bývali by dosáhli svého cíle. Jeden z mála opravdu upřímných mezi nimi, stoupenec Phila, představitel židovské alexandrijské školy, Jules Simon, jim zcela správně řekl, co museli udělat: ve vší tichosti se zmocnit země a Árijce poslat rovnou do nebe.

Židé většinou na toto ucho příliš neslyšeli. Před Semitou Simonem dali přednost Semitovi Gambettovi. Pod záminkou, že Fonatnarosa namluvil Francouzům nejhorší lži, Gambettovi přisvědčovali a podporovali jej; věřili mu, že by je osvobodil od Krista, kterého nenáviděli ode dne, kdy jej sami ukřižovali! Zednářstvo vydalo heslo, židovské noviny a časopisy je rozšiřovaly a vyplývala se spousta peněz na placení policie, aby do poslední chvíle odmítala proti takovému zločinu zasahovat.

A co se stalo? To, co zde bylo již dříve řečeno! Podrážděnému, rozhněvanému a ve své vrozené šlechetnosti dotčenému Árijci se zpěnila krev při pohledu na nešťastné starce, které tito otrokáři odvlékali do svých věznic. Pak již potřeboval jen krátký čas k rozhodnutí.

Podle jakých zásad se zde postupuje?, ptal se.

Podle zásad svobody, odpovídal chór židovských novin, Porges, Reinach, Dreyfuß, Eugen Mayer, Camille Sée a Naquet.

A v čemže ta zásada spočívá?

Je velmi jednoduchá: nějaký Žid, třeba z Hamburku, Frankfurtu, Vilna nebo odjinud nahrabe miliony na účet gójů, přijde si se svým majetkem a je zde ve svém domovském právu nedotknutelný, a to ani ne soudním příkazem, který navíc nikdy nebude vydán. Naproti tomu rozený, domorodý Francouz, abychom použili výrazu Saint-Simona, chodí bosý a obývá ubohou světničku, v které by nebydleli ani služkové Rothschildových poskoků. Takové Francouze zákon nechrání a lze je klidně vyhnat na ulici jako psy.

Ze svého snění probuzený Árijec nyní konečně pochopil, že podle takového pojetí tolerantnosti, o níž se mluví již několik století, je přece jen lepší rány rozdávat, než snášet. Konečně nahlédl, že už je nejvyšší čas panství země jako takové vyrvat

neměl sebemenší vztah k literatuře. Podle Gauloise je bývalý obchodník, který se nyní podílí na rozbíjení všech možných politických shromáždění, hned je u socialistů, pak se zase potlouká po vinárnách, tam je socialista, zde obchodník s vínem. Nejvíce je třeba politovat ubohého Mickiewiczze, který svého času při každé příležitosti a jmenovitě ve své populární knize *Kzিয়ে Pielyrzyma* pranýřoval „nečistou duši a podlý charakter Židů“. O Renanovi ještě později uslyšíme více.

z rukou tak bezohledných pánů. „Když je ti hrubá mnišská kutna nepohodlná, starý Séme, pak ti za ni dáme obnošené hadry.“ – To byl smysl výše řečených úvah. Od té chvíle se datuje ve Francii založení prvních antisemitských, nebo přesněji řečeno protizidovských výborů.

Co se stalo ve Francii, dělo se také v Německu. Židé se tam ze všech sil a s celou svou energií podíleli na kulturním boji, na postupu proti katolíkům. Kulturní boj se již zdál být u konce, ale boj proti Semitům sotva jen započal.

Kdo tuto knihu přečte celou, ten se ostatně sám přesvědčí, že se stejný proces za podobných okolností opakoval ve všech zemích a všech dobách.

Zdá se, že Žid, stále znovu se vracějící ke stejnému postupu, majícímu pokaždé za následek jeho vyhnání, je jen poslušný vnitřního popudu. Myšlenky přizpůsobit se obyčejům, tradicím a náboženství ostatních národů jeho mozek není schopen. Národy se podle něj musejí Židovi podrobit, řídit se jeho zvyklostmi a držet si odstup od všeho, co se mu nelíbí.

Povšimneme si, že v minulosti chtěli Židé přijímat všechno, co lichotilo jejich ješitnosti. Směšně se hrnuli do armády a přijímali baronské i hraběcí tituly, jež těmto lidem peněz slušely asi jako dámský klobouk opici. Mezi rytíři Čestné legie¹³ se nacházejí nejpodlejší intrikáni a dokonce obchodníci, více či méně spříznění s domem Izraele. Ale tam již má každá povolnost konec, a kdo se dotkne našich zvyků, musí zmizet.¹⁴

Právo Židů na utlačování ostatních je součástí jejich náboženství, chybně vykládaným článkem víry snad na každé stránce jejich Bible i Talmudu.

V Žalmu 2 se říká: Rozdrtíš je železnou holí, rozbiješ je jak nádobu z hlíny.

A v Knize Mojžíšově se praví: Budou vám vydáni jejich králové. Vy jejich jména zničíte. Nic vám neodolá.

Židovské farizejství to ovšem vykládá tak, že proti křesťanům, pohanům, proti gójům jsou dovoleny všechny prostředky.

V Talmudu jsou v tomto ohledu místa, která se na teologické záležitosti tak citliví zástupci lidu ostýchají přednést z řečnické tribuny, ovšem hlavně z obavy, aby jim židovští bankéři nezavřeli své pokladny před nosem.

„Máš a smíš nejlepššího z gójů zabít.“

„Peníze gójů patří Židům, je tedy dovoleno je okrádat a podvádět.“¹⁵

¹³ Chtivost Židů po kříži Čestné legie je ve své nestydatosti překonána jen vládou, jež to schvalovala. „Archives israelites“ se roku 1863 s politováním vyslovily nad tím, že izraelité nosí čestné vyznamenání, nazvané jménem Izabely Katolické, svatého Mikuláše Ruského, svatého Mauricia a svatého Lazara, „a požadovaly pro tyto řády světská jména“.

¹⁴ Zvláštností židovské skličivosti je podle našeho názoru méně nevědomá panovačnost a touha po vyšším postavení, než skličivost těch dole, která vrcholí v nepochopitelné umíněnosti vůči výše postaveným, v do nejmenších detailů zacházejícím tvrdošijným opovrhováním, neuznávajícím svobodu druhého.

Goncourt ve svém *Manette Salomon* toto pozvolné roztahování se Židů vyličil velmi výstižně. V jeho díle je velký umělec postupně doslova ničen daremnou Židovkou, přijatou ze soucitu do Francie, která se po obvyklém židovském způsobu vnutila do jeho ateliéru.

¹⁵ Citováno z Talmudu podle *Revue des Études juives*.

Pronikavá společenská změna Semitů se zcela liší od naší. Typem árijského národa ve stavu civilizace je gens romana, který se postupně přetvářel v lenní panství. Během mnoha generací se životní síla, svéráz těchto národnostních rodin tak říkajíc hromadil tak dlouho, až pevně zakořeněný strom na svém vrcholu vydal proslulého muže, který v sobě do jisté míry slučoval ideál osobitostí svého národa. Vývoj takto vyvolených mužů někdy trval i celé století, ale potom i z nízkého původu povstává hrdinská a vysoce kultivovaná postava, kterých mají naše dějiny tolik.

U semitských národů je tomu naprosto odlišně. V Orientu se často stává vládařem honák velbloudů, nosič vody nebo lazebník. Doslova přes noc je pašou, vezírem nebo důvěrníkem vládce jako onen Mustafa-ben Izmaïl, který byl prodávčem pečiva a podle vtipného výroku generálního prokurátora Dauphina „svému pánovi sloužil dnem i nocí“, za což od naší vlády – v tomto ohledu nijak úzkostlivé – obdržel důstojnický velkokříž Čestné legie.

U Židů je tomu rovněž tak. S výjimkou kněžských rodin, které představují jistý druh šlechty, tam nikdo takový není. Nemají žádné proslulé rodiny; majetek se sice dědí z otce na syna, ale v žádné rodině se nedědí sláva.

Jsou-li okolnosti příznivé, Žid se během dvaceti let zplna vyvine. Narozen v židovské uličce vydělává drobné částky svými prvními obchody, pak odchází do Paříže, prostřednictvím nějakého toho Dreyfuše si opatřuje řád, kupuje baronský titul, drze se uvádí ve vybraných kruzích a bere na sebe tvářnost již dávno bohatého muže. Tato proměna je tak říkajíc okamžitá. On sám tím naprosto není udiven a jakákoli ostýchavost je mu zcela cizí.

Jen se podívejme na takového ruského Žida v jeho umaštěném kaftanu s pejzy a náušnicemi. Poté, co ze sebe měsíc smýval špínu, je možné jej spatřit v důvěryhodné póze Sterna nebo Ginzburga v lóži opery. Na druhé straně si zase představme počestného francouzského stavitele, který se poctivě dopracoval majetku. Vždy na něm bude vidět nejistě rozpačité chování a sám se raději vybrané společnosti bude vyhýbat. Jeho v lepších poměrech narozený syn, zasvěcený již do zjemnělého života, bude od otce zásadně odlišný. Bude-li rodina počestným způsobem postupovat výš, pak bude vnuk aristokratem v nejlepší významu slova se smyslem pro čest a slušnost, který pouhý povýšenec a zbohatlík nikdy nebude mít.

I když si naproti tomu Žid rychle osvojí jistotu vystupování, přesto mu vždy bude scházet vznešenost. S výjimkou několika málo portugalských Židů, jež se v mládí vyznačovali pěkným vzhledem a v stáří jistou orientální důstojností, nenajde se mezi nimi ani jediný, který by dokázal vystupovat se sebevědomým klidem, nenuceností, zdvořilostí a důstojností, jaké jsou vlastní skutečně vznešeným Francouzům ze starých rodů a jsou zřejmě i pod ošumělým kabátcem.

Žid je nestydatý a troufalý, ale nikdy ne hrdý. Nikdy nepřekročí první stupeň, kterého tak snadno dosáhl. Rothschildové i přes své miliardy vypadají jako vetešníci, jejich ženy i se všemi svými brilianty se nikdy neobléknou vkusně a vyjímají se jako vyparáděné prodavačky.

Na rozdíl od křesťanů schází Židům to, co tvoří půvab společenských vztahů – stejnorodost. Žid, a toho si dobře povšimněme, v zásadě nikdy nebude rovný člověku křesťanského původu, ať už se plazí u jeho nohou nebo na něj sám šlape! Ať je pod ním, nebo nad ním, nikdy s ním nebude stejnorodý.

Prozíravější z mých čtenářů prostě odkazují na jejich vlastní zkušenosti. Stačí bavit se jen deset minut se Židem a všechno řečené mu bude potvrzeno. Jakmile se mu vyjádříme důvěrně, s onou srdečností a volností, jež dělá společenský styk tak příjemným, začne být Žid okamžitě nestydatý a arogantní. Je třeba vůči němu vždy zachovávat přiměřený odstup, ať jde o milionáře nebo potřebného chudáka, a vždy mu musíme dát pocítit, kdo jsme my a kdo je on.

Ale ještě jedna příčina dělá Židy málo schopnými společenského styku, kdy se jedná o jiné věci, než o pouhý zájem. Je jí jednotvárnost židovského typu; chybí mu jemné vzdělání, ono duchovní cosi, co nezbytně patří ke koření rozhovoru. Jen velmi zřídka se u Židů najdou skvělé řečnické obraty, přitažlivé poznámky a zdánlivé protimluvy, které vypravěč jako náhodou vloží do své řeči. Pokud je však Žid takovým darem vybaven, má se na pozoru, aby jej vyplýval mezi sobě rovnými a bude se snažit z toho mít prospěch. Žid je většinou málomluvný a delší rozhovor s ním je nám rychle lhostejný nebo dokonce únavný.

Zatímco rasa Árijců v sobě slučuje rozmanitost bytí a způsobů myšlení, je jeden Žid vždy podobný druhému. Nemá žádné vyšší schopnosti, ale má nadání všemu se přizpůsobit: je to thebuna, praktická a u mohamedánů velice proslulá zchytralost, tento pozoruhodný dar, který zprostředkovateli, makléři i politikovi prokazuje obdivuhodné služby.

Takový je obraz přírodního Žida, který je třeba dobře znát, abychom porozuměli i Židovi civilizovanému.

Prešpurské návrší se zámek¹⁶ nám dává výborný srovnávací obrázek mezi špinavými haličskými Židy a téměř elegantními Židy hlavního města.

Představme si na úbočí vrchu pustou, prašnou a strmě stoupající silnici. Po obou stranách kůlny a malé, nízké domky, natěsnané na sebe jak ve středověku. Na tržišti se to jen hemží všemožným haraburdím, kuchyňským náradím a několika druhy ovoce vedle velkých hromad odpadků, a máme před sebou obyvatelstvo nějakých sedmi až osmi tisíc Židů.

Vedle starých osob, nápadných svou odpudivostí, pozorujeme mimořádně hezká děvčata, zahalená v hadrech. U mužů vládne kaftan, vysoko vytvarovaný klobouk a bosé nohy, tvořící podivný kontrast s pokrývkou hlavy.

Celkový dojem přesto odpovídá spíše moderní době, než minulým časům. Člověk má pocit, že pozoruje známé tváře, a tato část ghetta upomíná na malou Paříž. Třeba tam ty dvě postavy prohnáného vzezření, vhodné jako divadelní dekorace, nejsou to snad náš Dreyfuß a Lockroy? Muž, sedící uprostřed ulice na starém sofa, plném hlávek zeli, není nápadně podobný Sternovi z Cercle de la rue royale? Podívejme se na hubené děvče s bosýma nohama, oblečené do špinavé kazajky a převlečnicku po kolena, vypadající jako Sarah Bernhardtová v dětství. A tam zase naše mademoiselle Isaac, kupující zde klas syrové kukuřice. Pohledme jen na onu ženu, naparující se v domovních dveřích jako páv; nepřipomíná snad svými neobratnými a současně nestydatými pohyby naše židovské baronky s proslulými husími krky?

Jen si ke všem těm přechovávačům kradených věcí, vetešníkům a zastavárníkům přimysleme samet, diamanty a elegantní oblečení, a klidně bychom uvěřili, že jsme v nejvznešenějších židovských kruzích.

¹⁶ Bratislava; pozn. překl.

Tito lidé podle všeho mají tušení o takových souvislostech. Vypadá to, jako by napůl pokorně, napůl hrdě jen čekali na příznivý okamžik, jenž je povede do velkoměsta ke štěstí a poctám. Nespěchají však a zde se naprosto necítí být nešťastní.

Uprostřed této čtvrti, plné špíny a hadrů, stojí synagoga v orientálním slohu, takřka jako zázrak mezi vším výše vylíčeným, a ochotně se ukazuje návštěvníkům. Občas se tam také provozuje náboženský rituál, zjevně pro zahraniční souvěrce.

Na nejzazším konci židovského ghetta je Kristus, nesoucí kříž. Pohled na něj po všem zde spatřeném vhání slzy do očí... Židé z opatrnosti kamennou sochu hanobí jen nepozorovaně a nechávají tam i svítit věčné světlo. Jakmile však jednou budou ministry, senátory a městskými radními, pak vyhodí Krista z kostelů a škol na smetiště.

Na vrcholku návrší stojí zámek, v němž pobývala Marie Terezie, a kde po dlouhý čas byli korunováni uherští králové. Je dojmavé vidět starý hrad, z kterého požár zanechal jen proti obloze se týčící holé zdi s prázdnými okenními otvory, jimiž se prohání vítr. Na úpatí vrchu plyne Dunaj, ne tak mohutný jako ve Vídni, a na něm parníky, plující proti proudu. Po levici máme luční ostrov s mnoha výčepy, před sebou široké písčiny a v dálce velký ostrov.

Když jsem jednoho pochmurného dne navštívil bývalý císařský hrad, připadalo mi všechno hluboce melancholické. V duchu jsem viděl někdejší nádheru s hrdinskými vzpomínkami na triumfální tažení, která jsou dnes již stejnými ruinami jako samotný hrad. A těsně vedle rušný nový svět, z něž do té doby, než křesťanství znovu povstane ve staré slávě, vycházejí pajdavi a umaštění milionáři, kteří podobni aplaudovaným hercům umějí svými reklamami imponovat tupě zírajícím masám.

Skutečná hodnota spisovatelského nebo uměleckého významů Židů nesmí být posuzována jen podle toho, co je o nich tištěno. Židé rádi mluví o svých učencích, jako třeba „Rabínská knihovna“ od Bartolocciho o rabínu Elizerovi: „Kdyby bylo nebe papírem a moře se proměnilo v inkoust, ani potom by to nestačilo k popsání všeho toho, co ví.“ – Mistrovská díla křesťanů zatlačují Židé do pozadí, a naproti tomu se s velkým pokřikem oslavuje všechno židovské. – I ten nejhorší pisálek, nejubožejší břídil dostává čestný titul „chover“, pokud alespoň nějak souvisí se židovstvím.

Je jisté, že Žid jen zřídka překročí míru průměrnosti. Semité nemají Danta, Shakespeara, Bossuэта, Victora Huga, Rafaela, Michelangela anebo Newtona, a je nemyslitelné, že by někoho takového mohli mít. Každý talent je vyšší bytostí, která světu něco zanechává; vlastní podstatou Židů je nedávat nic! Není tedy divu, že se spokojují s podřadným brakem. Jejich Corneillem je Adolf Ennery, jejich Rafaellem je Worms.¹⁷

¹⁷ Nejlepší příklad řečené tvůrčí neschopnosti Semitů nám ukazuje Kartágo, které poté, co nakrátko ovládlo celý tehdy známý svět, nezanechalo téměř žádná umělecká díla. Když všemocní Semité naší doby, Rothschildové, Camondové a Sternové, vládci Tunisu, na Gambettův podnět přinesli finanční obět' k prozkoumání ruin Kartága, nebylo tam objeveno nic víc, než několik málo bezvýznamných předmětů, zatímco i ta nejmenší řecká sídliště nám dodávají stále nové poklady. V malé hrnčířské dílně skromné starořecké vesničky Tanagra se našlo více uměleckých předmětů, než v celém Kartágu.

Perrot a Chipiez ve své *Histoire de l'art dans l'antiquité* uvádějí, že Féniciané, kteří po staletí ovládali Středozemní moře, ve všech národech, s nimiž se stýkali, nezanechali jiný dojem než

V umění nepřinesli nic původního, žádné mocně působící umělecké dílo. Pro ně je zajímavé jen to, co se dá prodat, a skutečnou krásu a velikost často zaměňují za velikost a krásu jen zdánlivou. Nejmilejší je jim všechno obyčejné, jednak v tom, co je obohacuje, jednak všechno, co se líbí mase a tím slouží jejich cíli, kterým je vykořistění entusiasmu, svatých vzpomínek a vznešených tradic národů, v jejichž středu žijí.

Chce se poštvat řvoucí horda pouliční kapelou? Šéf orchestru Strauß již zdvihá taktovku. Chce se zesměšnit armáda v okamžiku, kdy možná hrozí strašná válka? Již vidíme pitvořit se Ludwiga Halevyho, který představuje generála Bumbum. Je vůči našim nepřátelům přiměřené až do krajnosti zesměšňovat všechno, čeho si národ váží: jeho hrdinství, upřímnou lásku, jeho nesmrtelná mistrovská díla? Offenbach, pruský agent, je k tomu kdykoli připraven. Je snesitelné, že Racine a Molière na jeho prknech umírají pod gilotinou, a uvádějí se tam i jiné rouhavé scény? Žid Busnach to klidně dělá.¹⁸

Přeje si někdo, aby se z dříve slušných tanečních místností pro mládež teď staly pochybné lokály? Pak je k tomu tím správným mužem Žid Merkowski; Židovka Simia a podivný hermafrodit Wolf tam lákají lidi k darebnostem.¹⁹

A zatím co se němečtí Židé ve Francii takových ohavností dopouštějí, píší další jejich souvěrci z Německa: „Jenom se blíže podívejme na Francii a její literární výtvory.“

Jenže kde asi se jejich předci s našimi společně modlili? V jakém koutě města nebo vesnice jsou jejich hroby? V které obci jsou zapsána jména těchto nových příchozích, kteří ještě před necelým stoletím ani neměli právo bydlet na naší půdě, z níž nás nyní vyhánějí? Kde a od kdy se pojí historie jejich původu s naší?

A když my čestným a poctivým Němcům, krajanům Schillera a Goetha, říkáme, že si takové odpornosti, tyto židovské šantány a operety ošklivíme, co nám odpovídají? „Tím spíše musíte držet pevně pod krkem ty, kteří vás jen zneuctívají a zrazují.“

Stejně jako divadlo nejnižší úrovně, nachází u Židů oblibu i malířství a hudba téhož druhu, vedoucí k nynějšímu úpadku našeho umění, tedy slovem k židovskému vítězství nad vším ušlechtilým.

Při této příležitosti je třeba hned poznamenat, že žádný významnější francouzský spisovatel nevyšel ze Židovstva!

Žid se pozoruhodně snadno naučí pařížskou hantýrku. Heine, Albert Wolf či Halevy, o němž byla výše řeč, stejně jako mnoho jejich dalších německých soukme-

nedůvěru a strach pro svou hamižnost a věrolomnost. „Ví se, že co jim nebylo prodáno, toho se zmocnili lstí nebo násilím, že obchodovali s otroky a byl jim dobrý každý prostředek k uloupení dívek a dětí. Nebylo možné se jich zbavit, všichni se jich báli a současně jimi opovrhovali.“

¹⁸ „Petit Jaques“, divadelní hra v 5 aktech, uvedená 12. listopadu 1881 v divadle Ambigue.

¹⁹ Za zmínku stojí, že ani zde nejedná Žid tvůrčím způsobem; spokojuje se zohavením toho, co nalézá. Jakmile je někde něco ušlechtilého a decentního, rychle z toho začne dělat cosi pohoršujícího a nemorálního. Z prostého a radostného francouzského tance udělal kankán (la chahut canaille); z naivní veselé písně, kterou si naši otcové zanotovali po jídle, udělal operetu s jejími chraptivými „évolés“ a dvojsmyslně obscénními verši. Z našich starých, korektně duchaplných deníků udělal skandálně bulvární listy. Vtipné karikatury Gavarnise, Daumiera a Travièse znetvořilo Židovstvo na nechutné vtipky, které se prodávají v Rue du Croissant.

novců jsou v tom ohledu před námi, rodilými Pařížany. Žid skutečně lehce získá určitý „chic“²⁰ a se sobě vlastní napodobovací schopností si osvojí umělé chování, jakmile je mu jasné, že takové hry, operety a novinové články jsou pro něj mnohonásobně prospěšné. Jeho nenávisť ke všemu, co je pro nás krásné a slavné, jej ustavičně povzbuzuje k posměšným a urážlivým věcem, které Francouzi bohužel ještě odměňují potleskem. Mluvit skutečně francouzsky, to je ovšem něco docela jiného. K umění správně mluvit nějakým jazykem je nejprve třeba jím dokázat myslet. Výraz i myšlenka jsou zde v těsném vzájemném vztahu. Takového Levyho nebo Reinacha lze sice podle osoby naturalizovat, ne však podle jazyka. K tomu je třeba od narození pít mateřské mléko, být skutečným dítětem francouzské půdy. Teprve pak jsme stavu něčeho se dotýkat na způsob Voltaira, Paula Louise či Proudhona, nebo něco bránit jako Louis Beuillot; teprve pak má naše řeč hlavu i patu a stojí na pevné půdě tvůrčích citů a myšlenek. Může nás o právě řečeném něco přesvědčit víc, než sledování Gambettových činů, o nichž si dále povíme mnoho překvapujícího?

Někteří Židé byli v této věci poněkud chytřejší; aby zmíněnou směšnost projevu oslabili, upravili si vlastní řeč, která se nyní šíří téměř ve všech denních listech nechutnými a často až zmatenými větami, v kterých je mnoho otřepaných citátů. Kdo toto zamoření naší literatury sleduje, bezděčně si vzpomene na slova rabína Benjamina z Tudely, který ve středověku při své návštěvě Řecka našel na Parnasu hordu Židů. Není to přímo otřesný kontrast? Špinavá společnost obřezaných, kteří se Aristofanovi vždy tak nechutně posmívali, na posvátném místě Hellady, ověnčeném růžemi a vavřínem – bůh mamonu, Apollo a múzy pohromadě? Neschopnost Židů osvojit si intimní jazykové pojmy libovolné země charakterizuje i jejich výslovnost. Žid, který se obecně snadno naučí jazyky, si i přes to vždy podrží svérázný hrdelní tón, který jej bystrému pozorovateli prozradí. Richard Andrée to ve svém díle „Zajímavá pozorování židovského lidu“²¹ velmi dobře vystihl: „Jakkoli jsou Židé jinak obratní v osvojení si jazyka dané země a považují jej za svou mateřštinu, přesto jen velmi zřídka mluví tak správně, aby v nich nebylo možné odhalit cizince. Naprostá většina francouzských Židů má akcent, podle něhož jsou rychle k poznání, aniž by je domorodec musel vidět.“ Téměř ve všech národech byla konstatována stejná pozorování, jak poznamenává Rohep v díle „První pobyt v Maroku“.²²

„Židé“, píše Rohep, „se nikdy opravdu správně nenaučí jazyk země, v níž žijí. ... Německý Žid se okamžitě pozná podle zkarikované výslovnosti stejně tak, jako Žid Střední Afriky. Mezi stovkami Arabů je Žid poznatelný podle akcentu, přestože se od nich nijak neodlišuje ani rysy obličeje, ani oblečením. Nic není směšnější, než slyšet mluvit Žida arabsky nebo berbersky.“

Stejně tak málo, jako se Semita vypracuje v oblasti umění, zůstává mu neznámá i oblast vědy. Všechny objevy v nekonečnu i na Zemi jsou mimo jeho přirozenost. Prodává brýlové čočky jako Spinoza, ale neodhaluje daleké světy jako Leverrier, není jako Kryštof Kolumbus²³ schopný objevení nové země, není ani stvořen jako

²⁰ Elegance, vkus, švih; pozn. překl.

²¹ V originále *Observations interessantes sur le peuple juif*; pozn. překl.

²² V originále *Premier séjour au Maroc*; pozn. překl.

²³ Stejně jako St. Louis a Dante pocházel ze třetí epochy vzdělanosti svatého Františka. Také Jana z Arcu patřila k této epoše, jak je nyní již zcela jisté: byla povzbuzována a podporována F. Ri-

Newton k prozkoumání zákonů rovnováhy ve vesmíru. Nyní, kdy Židé ovládají veřejné mínění, a díky zbabělosti křesťanů pronikli již i do akademií, vyprávějí nám o jiných světech a tváří se, jako by to oni ochránili odkaz středověku a zprostředkovali nám objevy Arabů. Ve skutečnosti nic z toho není pravda! Vydávají se za údajně učené badatele, kteří jako jediní uchovali potomstvu Aristotelovy spisy, a přesto bylo zkoumáním pramenů nezpochybnitelně prokázáno, že z toho nic není opodstatněné. A bez ohledu na svůj odpor k svatým relikviím klidně hrají dál pohádkovou roli „oslíčku, otřes se!“

Po staletí Židé využívali lékařského umění jako svého monopolu, protože se jeho prostřednictvím všude nejsnadněji vetřeli a mohli slídit po všem, co se jim hodilo; přesto neměli ani tušení o krevním oběhu. Dokonce i Bail,²⁴ jenž jim není právě nepřející, musel přiznat, že ve vědeckém ohledu byli Židé tisíckrát nevědomější, než jejich současníci. Věřili, že obloha (rakiak) stojí nehybně, a že otvory v ní prochází déšť. Kostí (luz) považovali za kořeny těla, vedoucí až k vnitřnostem, a soudili, že je nelze ani rozdrtit, ani jinak zničit. Také tvrdili: „Malý doušek vína a kousek chleba chrání ve většině případů před jaterními chorobami,“ anebo třeba: „Sen o kohoutím hřebenu znamená plnokrevnost,“ atd.

Darmstätter, zástupce ředitele vysoké židovské školy, i přesto ještě nedávno tvrdil, „že umění a věda se ve středověku vyvíjely pouze v ghettu“.²⁵

Kdyby naopak přiznal, že „Židé jako zaslepení běsnili proti naší Církvi“ a „po staletí podněcovali ustavičné religiózní štvance proti křesťanství“ – rádi bychom s ním souhlasili. Avšak říkat, že Židovstvo prokázalo vědě nějak pozoruhodné služby, znamená posmívat se křesťanské naivitě a tvrdit, že to sám Ferry jej pověřil poučením křesťanů.

Pouze Árijcům lze připisat všechny větší i menší objevy, jako jsou třeba knihtisk, střelný prach, vývěva, krevní oběh a zákon gravitace. Veškerý pokrok je důsledkem křesťanské civilizace. Semita, a nelze to dost často opakovat, umí jen využívat vynalézavosti a práce křesťanů. Je podobný kukačce, která klade svá vejce do cizího hnízda.

Poté, co jsme si zde alespoň zběžně ukázali všem Semitům společné atributy, můžeme si blíže prohlédnout jejich rasu a druhy. Psychologie Židů je bezesporu předmět rozsáhlého i přitažlivého pozorování, ovšem velké množství jejích základních prvků poskytuje jen skromný výtěžek. Se svou vrozenou protřelostí a instinktivní čilostí si Židé umějí zjednat přístup do všech společenských kruhů, které jim záhy umožňují napsat si na vizitku nějaký titul. Jakmile toho jednou dosáhnou, pak se především postarají, aby se již nikdo důkladněji nezabýval oprávněností takového titulu.

Nejnápadnějšími fyzickými atributy, po nichž je Žid rozpoznatelný, jsou a také zůstanou vrozený charakteristický nos, mžourající oči, hustě sražené zuby, odstávající uši, spíše čtyřhranný než mandlovitý tvar nehtů, příliš dlouhá horní část těla,

chardem, proslulým kazatelem její doby. Františkáni vůbec sehráli vynikající roli při osvobození Francie ve válkách proti Anglii. Německo-židovští agenti tehdy velice dobře věděli, co dělají, když proti františkánům švali jako proti zakukleným republikánům.

²⁴ *État des juifs.*

²⁵ *Darmstedter coup d'oeil sur l'histoire du peuple juif.*

ploché nohy, předsunutá brada a zženštilá ruka, charakterizující pokrytce a darebáka. Židé také mají často jednu paži poněkud kratší než druhou.²⁶

Je nesporné, že si židovské kmeny téměř zcela zachovaly svůj svéráz tak, jak je nám vylíčen v Bibli. Gambetta se svým ostře řezaným nosem byl potomek kmene Efraim, a rovněž tak Reinach i Porgès, což vysvětluje jejich vzájemnou sympatii. Heinrich Aron s červeně žilkovanými očima pochází z kmene Zabulon. Oslnivě bíle oblékaný Kaulla je z kmene Juda. Lockroy s malou vyzáblou hlavou je potomek kmene Asser. Nespočetný zástup Židů jménem Levy je zase bez ohledu na vnější odchylky ze stejnojmenného kmene. Všechny tyto kmeny se cítí být blízké jeden druhému, ale přesto v té věci neplatí žádné přesnější pravidlo.

Necháme-li však stranou tyto dosud nepřiliš známé kmenové atributy, rozlišuje se zde zásadně na dva hlavní druhy, na jižní a severní, nebo abychom je označili podle zemí, na portugalské a německé.

Portugalský Žid ujišťuje svou přítomností na Iberském poloostrově již v raném starověku; s rozhořčením odmítá příslušnost svých předků k vrahům Spasitele, protože ti ukázali Jeruzalému záda již dávno před spácháním tak strašlivého zločinu. Mnozí historici, mezi nimi i Žid Emanuel Aboab, ve svém „Výčtu jmen“ (Nomenclologii) potvrzují správnost této skutečnosti z listů Levyho, představeného synagogy, i Samuela a Josefa, Židů z Toleda, veleknězi Eleazarovi, a dále pak z dopisů mudrcům Samuelu Canutovi, Annemu a Caiphasovi v zaslíbené zemi. Ale naproti tomu Graetz²⁷ považuje takové tvrzení za mylné, přičemž se ovšem nesmí zapomínat, že jako německý Žid nesmýšlel o portugalských Židech nijak přátelsky.

Ať už je tomu konečně jakkoli, mezi oběma řečenými druhy Židů je podstatný rozdíl.

Od slunce Orientu temnějšímu jižnímu Židovi nelze upřít jistou fyzickou pohlednost. Nezřídka je mezi nimi zachován arabský typ v plné čistotě. Podle jemně lichotného pohledu sametových očí i ebenově černého a bohatého porostu hlavy jako bychom měli před sebou maurského vladaře nebo hrdého Kastilce. A přesto tito Židé často nosí rukavice, protože pokřivené prsty a dychtivé pohyby by rychle prozradily neurozenou, k ničemné loupeži vždy připravenou rasu.

Německý (severní) typ nemá žádnou z výše zmíněných vnějších předností. Jeho uslzené oči se na nikoho nedívají zpříma, barva pokožky je nažloutlá a vlasy často barvy slonoviny. Jeho vous bývá těžko popsatelné ryšavé barvy, někdy připomínající vyrudlou čern jeho kaftanu. Jde o hadráře, lichváře nejnižšího druhu, jednookého krčmáře. Dokonce ani bohyně štěstěna nedokáže příliš změnit na jejich vzhledu. Díváme-li se na jisté pařížské osobnosti „nejčistší krve“ v Bouloňském lesíku projíždět se v baronskou korunkou ozdobených kočárech, vždy si mimovolně vzpome-

²⁶ Lavier říká: Židé mají zpravidla bledé obličej, křivé nosy, vyboulené oči, vysedlé lícní kosti, nadměrně silné rty, kudrnaté zrzavé nebo rusohnědé vlasy, a řídký vous ukazuje na zženštilý charakter. „Tomuto fyzickému obrazu odpovídá,“ dodává ještě Lavier, „intelektuální charakter, který je většinou pozorovatelný jako výsledek naprosté zvrácenosti Hebrejců.“

Takové vylíčení je poněkud přehnané. Židé sami o sobě nejsou zvrácení; všechno špatné, co gójům způsobili, je důsledkem boje, který proti nám vedou. Je však smutné, že my tak ochable bráníme svého Boha a tak prostoduše svůj pozemský majetek.

²⁷ Srovnej *Amador de los Rios études historiques, politique et littéraires sur les juifs d'Espagne*, traduit par M. Magnabal, a dále Graetz, *Les juifs d'Espagne*, traduit par Georges Stern.

neme na postavy, které jsme již někde potkali jako obchodníky se starými hadry nebo prodavače nití a jehel. Od jejich souvěrců se kromě toho o nich dozvídáme, že v Židovstvu jsou velice vážení, protože patří k dobře situovaným rodinám Cerfberů a Medelsheimů.

Německý (severský) Žid je hrdý na své vědomosti, chtivý, nevďěčný, nízkého smýšlení, plazivý před silou a nestydatý. Fyzicky je špinavý, často svrabovitý a rozedraný. Židovky jsou pyšné, pověřčivé, závistivé, svárlivé a jako manželky otrocky podřízené.²⁸

Autor citovaného spisu pak ještě dodává obvinění proti židovským rabínům, které tu však nereprodukuje s vědomím toho, že křesťanský spisovatel nenapadá duchovní jakéhokoli náboženství a přenechává to židovskému tisku.

Mezi severními Židy ještě jako zvláštní příznak vyniká veliký nos a kudrnatý vlas zvláště polských Židů.²⁹

Jižní Žid má vedle svého podnikavého finančního ducha i špetku poezie. Oloupí tě sice o peníze – jak už je v podstatě jeho rasy –, ale způsob, jakým to udělá, má jistý nátěr slušnosti. Jako Mirès, Millaud a Peréira se rád druží k literárním vzdělancům a podporuje časopisy, v nichž se mnohdy píše francouzsky. Stýká se se spisovateli, zve je ke svému stolu a když tím vydělá statisíce franků, někdy také pro spisovatele velkomyslně vloží pět set franků pod ubrousek.

Severní Žid větší obchodnický talent obvykle nemá. Jak se říká ve Frankfurtu, je okrajovač tolarů;³⁰ jeho jižní soukmenovec spekuluje na vyšší úrovni, je čilejší a více si láme hlavu. Prvně jmenovaný se obvykle nehne z místa, tupě čeká za svým směnářským stolkem a znehodnocuje propůjčený titul stejně tak, jako mince. – Obohacuje se bez toho, že by sám něco vytvořil. První se podobá čilé štěnici, druhý spíše přilnavé vši, hovící si na lidském těle.

Věřící Semita, který po opuštění svého stanu na východě zdvihá při modlitbě pohled k slunci – je ještě v jistém smyslu tolerovatelný; takový je jižní typ. Nenávistník, hlavní představitel ohavně nemravných scén, který plive na křížifix – to je severní Žid. Židé jihu vytrpěli mnohem víc než severní, ale přesto byli méně opovrhováni. Proto se z nich občas stávali mučedníci své rasy. Naproti tomu dlouhodobý zvyk žít ve stálém opovržení potomky severních Židů zkazil a zdeformoval.

Jestliže tedy severního Žida označíme za Žida v pravém slova smyslu, pak se rozhodně nemýlíme. Peréira, v jistém smyslu poeticky a umělecky nadaný, se mar-

²⁸ *Les juifs, leur histoire et leurs moeurs.*

²⁹ Jinak se také ještě rozlišují čtyři židovské religiózní sekty: sekta sefardů, sekta aškenázů, sekta pullenů a tzv. francouzská sekta. Poslední zmizela od vyhnání Židů z Francie.

Sekta karaitů má ve Vilnu, jeho okolí, na Volyni 500 členů, v Oděse 200 a na Krymu 4 000. Karaité neuznávají autoritu talmudskou, nýbrž jen starozákonní. Ortodoxní rabíni označují karaity za Samaritány, saduceje a epikurejce. Podle nich byla sekta založena v 8. století rabínem jménem Anne ben David, který v Babylonu kandidoval na vysoký úřad, nazývaný gaon neboli resch gloutha. Když byl odmítnut, ze znechucení založil řečenou sektu.

Naproti tomu karaité tvrdí, že pocházejí z časů stavby prvního chrámu. Když car Mikuláš roku 1836 navštívil město Troki (dnes Trakai na Litvě; pozn. překl.), židovský chacham mu na položenou otázku odpověděl: „Nám nelze vytýkat ukřižování Krista, protože jsme již od prvního poboření chrámu nebyli v Jeruzalémě.“

³⁰ Někteří Židé tehdy skutečně nenápadně okrajovali resp. obrušovali hrany mincí a schraňovali tak drobné částčky drahého kovu; pozn. editora.

ně snažil bojovat s Rothschildem a nakonec musel s velkou ztrátou vyklidit pole. Židovský tisk a židovští bankéři vzali Gambettu pod svou ochranu a vynaložili veškeré úsilí k označení neznámého Crémieuxova tajemníka za velkého muže, avšak ten i vzdor svému italskému jménu byl a zůstal severním Židem.

Přirozeným důsledkem bude v okamžiku vítězství židovství podle všeho k jeho vlastní škodě splnutí jižního Židovstva s opravdovým Židem, protože to bude znamenat podrobení zdvořilejších a v jistém smyslu i civilizovaných Židů těm dnešním, kteří jsou vždy a všemi opovrhováni.

Ostatně protikladu mezi aškenázy a sefardy – jak se jim říká v Jeruzalémě – nebo jak my srozumitelněji říkáme jižními (portugalskými) a severními (německými) Židy, nelze přikládat příliš velký význam.³¹

Religiózní otázka je jim vedlejší, rasová otázka je pro ně základní. Dokonce i mezi těmi, kteří již před dvěma či třemi generacemi židovství opustili, umějí si Židé své soukmenovce vždy znovu najít a jsou jim patrní podle zcela určitých atributů, i když v jejich žilách koluje třeba jen jediná kapka židovské krve. Mnohdy – a toho si dobře povšimněme – ušetří dokonce i nepřítelé, pokud tím mohou souvěrce přivést zpět z cesty pomýlení.

V „Danielu Derondovi“,³² pozoruhodné studii o hebrejství, kvůli níž Žid Lewes pročetl dvě až tři stovky historických prací své souvěrkyně Georges Elliotové (největší autorky románů Anglie po Dickensovi), je takový případ velmi zajímavě vyložen.³³

Daniel Deronda je opravdový románový hrdina – mladý, pohledný, vzdělaný a výmluvný patricij, který o svém původu z kmene Jakob nemá sebemenší tušení. Při nevědomé přichylnosti ke své rase se však zamiluje do Židovky. Pak se s ním setká Mardocai, fanatický sektář, modlící se za věc semitismu. Okamžitě v něm poznává souvěrce pod náterem patricije a ukrývá jej pod závojem, kterým se zahaluje židovská politika našeho století před povrchními a prostými lidmi.

Daniel se záhy dozvídá o sobě pravdu. Byl synem proslulé zpěvačky Alscharafi. Prosila svého milence, lorda Mallingera, aby jejich syna adoptoval a nechal vychovat na budoucího anglického paira. Během výchovy chlapce matka pokračovala ve

³¹ Portugalští i němečtí Židé pouze čekají na úplné podmanění křesťanů, aby se pak spolu smířili. V tomto ohledu je velmi poučný spis z roku 1865, když byla tehdy řeč o splnutí obou zmíněných druhů. Z řečeného spisu je zřejmé, že nenávisť proti křesťanům je vždy bodem, v němž jsou za jedno praktikující i tzv. volnomyšlenkářští Židé. Předmluva ke spisu, adresovanému „pánům delegátům sbratření“, zní takto:

„Pánové, než se začneme dále zabývat měnicím se utvářením naší kultury, je zapotřebí vám předem položit závažnou otázku:

Může božství Kristovo nadále odolávat stále silnějšímu světlu naší doby?

Může toto božství, jednota Boha, Ježíše a ducha svatého, tedy tak zvaná boží trojjednota i vyzývání panny Marie trvat dál jako náboženství, aniž by tím byl lidský rozum urážen? Potom se tedy, pánové, mějme na pozoru před každou reformou, buďme trpělivi a zachovávejme beze změny náboženství našich otců do té doby, než jednou některé pozdější pokolení oslaví vítězství jediné pravé víry, jediného Boha...“ (Michel Lévy, *De la Fusion des rites portugais et allemands*.)

³² Deux Volumes, chez Calman Lévy.

³³ Aškenaz je podle knihy Genesis jméno syna Gomera, nejstaršího Jafetova syna. Podle Reinacha jej rabíni považují za praotce Němců. – Sefard je biblické označení pro Španělsko.

své umělecké dráze, a nakonec se provdala za německého knížete. Daniel mezitím dospívá v muže, je matkou zasvěcen do tajemství svého narození i přes obavu, že jej tím zarmoutí. „Matko,“ odvětil jí syn, „jsem šťastný a hrdý na to být Židem.“

Mardocai ve svých promluvách k Danielovi vypočítává zásluhy, které si od nějška získá, říká mu, co by pro své soukmenovce mohl udělat a vysvětluje, že izraelská národnost musí znovu ožít. Asi sotva bychom považovali za možné, jaké důvody a pohnutky Mardocai před Danielem rozvíjí: „Abychom svobodné Evropě sloužili za příklad.“ Deronda mu rozumí a podle vlastního vyjádření „je si takového společenského poslání dobře vědom“. Odjíždí do Orientu, kde bylo tehdy semitství dosud v plném rozkvětu. Pravděpodobně se cestou ještě viděl s Gambettou před jeho smrtí, a jistě se mu od židovských bankéřů i jiných Židů dostalo příslibu podpory. „Vynasnaž se,“ zašeptali mu do ucha, „aby několik tisíc potřeštěných Francouzů ztratilo život tam na dalekých pláních a nebude to bez prospěchu pro Izrael, pro Anglii i – pro tvoji peněženku.“

Lze si snadno představit, jaké nadšení se zmocnilo pana Alexandra Weilla, když četl tak výtečnou a silně se jej dotýkající knihu. Žádný francouzský autor by nebyl schopen napsat román takového významu a takové hloubky ducha. Je v něm vyličeeno celé židovství se svým duchovním pašeráctvím i komediantstvím v osobě Al-scharafie, s intrikářstvím v Mardocaiově postavě i společenské propagandě. Všechno je však korunováno vášnivou vírou, že tato rasa své poslání naplní. Izrael posílá své emisary měnit svět od jednoho konce světa na druhý, do Ameriky i do Habeše, aby tam vyhledávali ztracené kmeny, mezi nimi jmenovitě Gad a Isašar, a ostatní aby shromažďovali. Jsou hledány netrpělivě, protože bez těchto zbloudilých není rodina úplná a obnova chrámu se i přes přispění zednářů nemůže podařit.

Kvůli vyhledávání takových ztracených členů pak ve Folscherry narozený moldavský Žid Benjamin, který zemřel v Londýně 4. května 1864, dlouhá léta cestoval po Egyptě, Sýrii, Kurdistánu, Bagdádu a Persii. K připomínce Benjamina z Toleda, který již ve 12. století podnikl něco podobného, byl nazýván Benjamin Druhý. Rabín Mardochaj doufal najít soukmenovce na Sahaře, věc však zůstala nejasná, a jiný Žid jménem Wiener, profesor na Lyceu Bonaparte, zahájil v tom ohledu pátrání v Jižní Americe a z fondu ministerstva veřejného školství se na ten „vlastenecký“ účel vynaložily slušné částky. Poté, co byli takto obšťastněni alžírští a tunišťští Židé, budeme se nyní trochu zabývat marockými a čínskými Židy. A to je přinejmenším jen začátek; možná již mezitím povstal z mrtvých nějaký nový Flatters, aby bylo široce rozptýleným souvěrcům zvěstováno, že jsou nyní pány Evropy.³⁴

Každý Pařížan si ještě vzpomíná na premiéru „Claudiovy ženy“, jediného Dumasova drama, které bylo naprostým fiaskem.

„Příliš brzy, příliš brzy...“ mumlali jeho Židé v rukavicích, nadšení i vyděšení současně z domýšlivé Danielovy řeči, kterého Dumas, podobný Cagliostrovi, nechává odhalovat budoucnost.³⁵ Alphons de Rothschild, jenž nikdy nevynikal osobní

³⁴ Flatters, rozený Žid, se stal obětí svého religiózního blouznění a oddanosti vědě. Otázka po Sahaře rozptýlených Židů bylo pro něj, stejně jako pro Izrael, záležitostí srdce.

³⁵ Z jistého, ovšem poněkud nižšího žánru, si zde zmíníme konferenci madame Delleville, Boulevard des Capucines, oznámenou 30. října 1881 pod názvem: Les Israélites de Paris, leurs talent, leur esprit, leur argent, leur puissance.

statečností, se již téměř viděl sedět zavřený pod zámkem a nucen vrátit nám tři nebo čtyři uloupené miliardy... Francie však již nemá uši k slyšení, a Dumas si mohl být jistý, že se mu v tom hlavním neporozumí.

Velmi zajímavý je ostatně Danielův slovní příval. Sice zcela nepřiznává budoucí naděje Izraele, ale i přesto nám tu vykresluje naprosto názorně obrázek semitského panství.³⁶

Když Kýros Židům dovolil znovu se vrátit do Palestiny, našel se tam, odhlédneme-li od několika zbytků kmene Benjamin, jenom kmen Juda. Jedenáct efraimských kmenů se tam neukázalo. Co se z nich stalo? A kde jsou? Jeden říká v Asii, jiný zase mluví o Habeši nebo středoafrické poušti. Teď však tvrdí mormoni, že to oni odtamtud vyšli. Nuže, osobně věřím, že po delším zkoumání jsem konečně přišel pravdě na stopu, a že moje poslání umožní, abychom si svou vlast znovu vydobyli. Žijeme v době, kdy každý národ usiluje o znovuzískání své půdy, otčiny, jazyka a církve. Dost dlouho jsme my Izraelité byli vlastnictvím toho všeho zbaveni. Byli jsme nuceni takřka se vklínit mezi národy, abychom měli podíl na vládě, společnosti i individualitě. To již sice něco je, ale nepostačuje nám to. Pořád se ještě věří, že nás do rozptýlení přivedlo pronásledování; ono nás naopak všude rozšířilo. Chápeme se každé ruky, rozprostíráme síť a jsme již dosti silní polapit do ní celý svět, kdyby se k nám stavěl nepřátelsky, nebo se vůči nám zachoval nevďěčně. Prozatím se spokojujeme se skupinou, pak s lidem, a později budeme více než to, budeme národem. Ideální vlast nám nestačí – potřebou je nám vždy teritoriální vlast, a já zde náš rodný titul legálně konstatuji. Viděl jsem přitom naději všech zemí, táhl jsem z Číny k Mrtvému moři, a od něj do saharské pouště. Každý má svůj ideál. Avšak ten, který je věčný, nás povede, a my již po staletí o každém našem svátku voláme: Příští rok v Jeruzalémě!

Výše řečené však není zcela správné. Všechny kmeny s výjimkou kmene Gad a Isašar se znovu našly. Mezi nestoriány a Afghánci se věří přijít na stopu jména Gad.³⁷ Pod omílanou záminkou, že Anglie je ohrožena Afghánci, zahájil tehdy Dis-

Zpravodajka říká doslova: „Židé jsou dost bohatí, aby si koupili celou Francii; možná ji koupí, jakmile dynamit splní svůj úkol.“ Židé sice jen potřásali lysými lebkami – vidím je v duchu ještě dnes –, ale ani jediný Francouz nepovstal se zvoláním: „Mlčte, nestoudníci! Francie ještě není na prodej!“

Delegát německého antisemitského výboru, který sleduje všechna židovská prohlášení, sice neměl důvod obhajovat Francii, jak se o to již snaží rasa Árijců v jistých zemích, ale přesto při odchodu ze sálu zvolal: „Kdyby se Židé odvážili takovým způsobem napadnout Německo, byli by hned druhý den zmasakrováni.“

³⁶ Emil Montégut ve svém *Écrivains modernes de l'Angleterre* vyzdvihuje vliv, který na napsání *Daniela Derondy* měla *Claudiova žena* od Dumase. „Tento nový prorok,“ píše, „přestože byl Pařížany vypískán, se podle všeho v postavě Mardocaie znovu objevuje v poněkud pozměněné podobě stejně tak, jako *Claudiova žena* ožívá v Gwendolen Harlethové.“

³⁷ Srovnej k tomu pozoruhodnou knihu Asahela Granta, *Les Nestoriens ou les tribus perdus*. Rovněž asi před dvaceti lety v Anglii vydaný spis autora jménem Asaël Worley, *Tableaux des Indiens américaine, de leur caractère général, de leurs costumes, de leur langue, de leurs fêtes publiques, rites religieux et traditions, les montrant comme les descendant des tribus d'Israël, avec le langage des prophètes, a leur gard et le chemin qu'ils ont dû suivre pour passer de la Médie au nouveau continent*. Roku 1864 byli vysláni muži hledat rozptýlené kmeny; vrátili se však bez

raeli válku, jež stála mnoho peněz i lidských životů. Gladstone na mítinku v Leedsu 8. října 1881 odsoudil neblahou expedici, jejímž účelem bylo „odcizit si Angličanům přátelské Afghánce a tím zbořit dělicí stěnu, která ještě stála mezi Anglií a Ruskem.“ – „Mám to potěšení konstatovat,“ začal Gladstone svůj projev, „že jsme se již zcela vzdali tak nesmyslného a zločinného podniku, a jsem šťastný, že mohu některé nehezky a ostudné vzpomínky vyškrtnout z ročenek našich dějin.“

Události roku 1885 – kdy se Anglie odvrátila od Ruska, utrpěla ztrátu uznání i úcty v Indii a tak sama připravovala nadcházející pád svého panství – jen dokazují, že Gladstone měl v této otázce pravdu.³⁸

Čínští Židé jsou známi teprve od 18. století.

Jezuitský páter Ricci, říká Escayrac de Lauture, byl prvním misionářem svého řádu v Číně. Po něm následoval páter Alexis. Páter Goyani opsal nápisy na čínské synagoze. Opisy se sice ztratily, ale později je znovu vypracoval páter Gambit. „Lettres édifiantes“, které jezuité v 18. století publikovali, vypovídají o tom, co tam tito významní muži viděli. Od té doby již misie nebyly tak rozsáhlé. Protestantští misionáři napsali víc, než toho opravdu viděli, a informovali o více nebezpečích, než jich opravdu zažili.

Již za vlády dynastie Khar (tedy před více než dvěma tisíci lety) se v Číně objevilo asi sedmdesát židovských rodin, které žily v několika skupinách a měly všechny stejné jméno. Podle všeho se pak postupně zmenšovaly, protože mnohé z nich před několika stoletími přestoupily na islám.

Zpočátku žily jen v několika málo městech. Nyní se nacházejí už jen v Kai-fou, hlavním městě provincie Khai-fou-fou, kdysi lidnatém, avšak po povodni v roce 1642 téměř opuštěném. Město leží asi dvě hodiny na jih od Žluté řeky na 32. stupni šířky a 56. stupni východní délky, počítáno od Pekingu.

Čínští Židé měli ve zvláštní oblibě Knihu Ester, již nazývají Ipetha mama (Velká matka). Jejich svitek Tóry nemá interpunkční znaménka. Podle nich Bůh přednášel Mojžíšovi tak rychle, že ten na ně při psaní neměl čas.

Mezi rozptýlenými rody jsou nejpozoruhodnější Falašové.

Joseph Halevy ve zprávě o své misi do Habeše říká, že žijí na severu země v provinciích Chiré, Aduba a Asgedien. Barvou obličje se poněkud liší od černochů, mají hebrejská jména i habešskou výslovnost, a mnozí se také jmenují podle různých okolností na způsob starohebrejské rasy Queez. Tvrdí, že

úspěchu. Pouze podle „Jewish Chronicle“ potvrdili, „že ve Východní Indii žijí čtyři miliony Židů, vzdáleni dvacet dní cesty od Sangaly. Je možné, že my Francouzi budeme brzy nuceni živit i tyto čtyři miliony.

³⁸ V dubnu 1885 „židovský tisk“ přinesl několik zajímavých informací o Židech těchto zemí. „Dostáváme hlášení o početném obyvatelstvu v turkestánském Mervu a Saraksu, jednom z opěrných bodů ruských vojsk. Jeho většina se narodila v Persii a Afghánistánu; Schocker z Mervu je narozený v Merchedu v Chorazanu. Jak známo, byli tamější izraelité před asi pětáctýřiceti lety nuceni přestoupit na islám. Zhruba pět set rodin si nasadilo turban, ale takový přestup, podobně jako u marranů ve Španělsku, byl jen zdánlivý. Navenek byli muslimové, ale ve skutečnosti zůstali izraelity a potají ve svých domech dál svědomitě zachovávali obyčeje našich otců. Každá rodina má svého šocheta, který poráží rituálně. Tito tajní izraelité uzavírají sňatky jen mezi sebou. Dívky se vdávají ve věku 9 nebo 10 let. Namísto výbavy dává naopak nový pár příbuzným ještě příspěvek. Nejvyšší hlavou tamějších izraelitů je rabín Mardochais, jeden z největších producentů hedvábí v zemi. Má být vlastníkem několika milionů.“

pocházejí z vybrané čestné stráže proslulé královny ze Sáby, která tehdy provázela do Maqueda panovnici a jejího syna, jehož otcem byl Šalamoun.

Židé v Habeši mluví ustavičně o Jeruzalému a brzkém obnovení židovské říše.

Přestože nám Židé dávají najevo jen velice málo srdečných sympatií, historie jejich nešťastného exilu nás nechtě dojíhá. Jednoho dne se Theodorus zaměřil na mladého duchovního Falašů.³⁹ Jeho nešťastní souvěrci se poděšeně vydali na cestu do Jeruzaléma, o němž do té doby pořád jen mluvili. Opustili tedy své staré chatrče se starci v čele průvodu, za zpěvu oslavných písní a s ratolestmi v rukou. ... Nikdo z nich neměl tušení o délce cesty a doufali přejít Rudé moře suchou nohou jako jejich dávní otcové. Brzy však jim síly ochably a cíl byl ještě v nedohlednu. Naprosto vyčerpaní u Axumu zastavili a pak se vrátili.

Ale běda! Mezitím se v jejich starých chatrčích usadili škorpióni a hyeny. Byli málem připraveni také o svůj Pentateuch a na záchranu vzácné knihy se viděli nuceni obětovat poslední krávu.

Špatnost lidí je všude stejná. Ať se podíváme kamkoli, všude vidíme smutek. Na všech místech světa, ba i tam, kde bychom jen sotva tušili člověka, nacházíme utrpení, a jeho oběti jsou všude po světě.

Vraťme se však k našim evropským Židům.

Rasových Židů, možné ne tak početných, kteří jako Deronda zachovávají všechny obyčeje, je stejně tolik jako všech ostatních druhů. Kdyby skutečně nebyli žádní jezuité, jistě by byli Židé, které lze tak označit. Disraeli, který je tak přesně znal, je nám mistrovsky vylíčil, když jako vždy, byť často pouze potají, slouží společnému cíli. Kdo by si zde nevzpomněl na jeho román „Coningsby aneb nová generace“?

Tajemná ruská diplomacie, která dělá tolik starostí evropské veřejnosti, je převážně tvořena Židy a znamenitě vyškolená.

Před nějakou dobou od nás Rusko požadovalo peníze. Mezi petrohradským carským dvorem a mojí rodinou nikdy nevznikly velké přátelské vztahy. Rusko mívalo své holandské konexe, které obyčejně vedly k tomu, že se tyto peníze díky našim machinacím dostaly k dispozici polským Židům – velmi cenná rasa, ale žijící dosud většinou v chudobě a útisku –, a to nebylo carovi pochopitelně příjemné. Přinejmenším vedly tyto okolnosti ke sblížení mezi Romanovci a Sidoniou. Rozhodl jsem se odcestovat osobně do Petrohradu. Hned po příjezdu jsem vedl rozhovor s ruským ministrem financí, hrabětem Cancrinem. Viděl jsem před sebou syna litevského Žida. Ruská půjčka souvisela se španělskými záležitostmi, a proto jsem se z Ruska odebral do Španělska. ... I ve Španělsku jsem hned po příjezdu jednal se španělským ministrem, seňorem Mendizabalem. Hned jsem v něm poznal jednoho z našinců, syna pokřtěného aragonského Žida, válečného hrdinu a královského maršála, což bylo naprosto přirozené, protože kdo by měl být válečným hrdinou, ne-li ten, který se koří Pánu zástupů?

A Soult je Hebrejec?

³⁹ Z novější doby jsou známější jako falaši v souvislosti s jejich masovým transportem do Izraele, kde se s nimi zacházelo jako s méněcennými. Dnes jsou nejspíš po patřičném výcviku většinou již dávno zase v zemích svého původu a prosazují tam židovskou politiku; pozn. překl.

Přirozeně, a stejně tak další, například francouzští maršálové, a to právě ti nejproslulejší, jako například Massena, jehož pravé jméno bylo Manasse. Ale pojďme zpět k mým příhodám. Výsledkem našich rozhovorů bylo, že měla být požádána některá severská mocnost o zprostředkování v našich záležitostech. Shodli jsme se na Prusku. President rady odeslal příslušný dopis pruskému vyslanci, který se dostavil za několik dní k našim rozhovorům. Hrabě Arnim vstoupil do místnosti, a já v něm ihned poznal pruského Žida. Jak vidíte, můj milý Coningsby, svět je řízen zcela jinými lidmi, než si myslí ti, kdož nestojí za kulisami.

Tato scénka ukazuje, jakým způsobem a v jak různých podobách Žid skutečně vystupuje a pracuje. Přísllovečná hamižnost Masseny spolu s vydíráním, kterým se na všech svých taženích provinil, jen podle všeho potvrzují jeho Disraelim udávaný židovský původ, přestože o maršálově křtu psal list „Intermédiaire“ z 25. listopadu 1882. Také maršál Ney – jak se zdá – patřil k téže rase. Pokud jde o Soult, připadá mi citované prohlášení poněkud odvážné.

Naproti tomu jiné Disraeliho tvrzení, že mnozí členové Tovaryšstva Ježíšova byli Židé, je zcela neudržitelné! Jezuité, jimž i jejich nejhorší nepřátelé nikdy nemohli upřít jistou inteligenci, se vždy Židům vyhýbali jako moru. Jejich řádová pravidla jsou v tomto ohledu velice přísná a jasná. Naprosto zakazují, aby byl do řádu přijat příslušník židovské nebo saracénské rasy až do páté generace zpátky. Toto pravidlo bylo bez jakékoli výjimky – *indispensabilis* – dodržováno, takže ani řádový generál nemohl v tom směru udílet dispens. Kongregace dekretem prohlásila a ustanovila, že je to nejen pouze podstatnou, nýbrž neprominutelnou překážkou, takže nikdo z představených – a dokonce ani generální představený – v této záležitosti nemůže poskytnouti dispens. Toto (ustanovení) má býti nadále trvale a neporušeně dodržováno.⁴⁰

Jediný Žid, který vůbec a za zcela mimořádných poměrů do řádu vstoupil, tam později nesměl zůstat.⁴¹

Zmíněné předpisy nemohou nijak udivovat. Dříve nebyla při každé příležitosti řeč o sbratření, naproti tomu existovala na zkušenostech a pozorování lidských typů založená společenská věda, která velice dobře poznala sílu dědičnosti.

Opatření k obraně proti zásahům marranů, tj. pouze navenek obrácených Židů, která by našemu nyní naprosto zpustlému lidu připadala nepochopitelná, byla zcela oprávněným nárokem na legální obranu společnosti! A nevidíme snad, že Německo jako jediný národ, který se ještě zachoval při síle, se řídí stejnými zásadami? Aniž by bralo v nejmenším ohled na religiózní hledisko, proti semitským vetřelcům sahá po každém vhodném prostředku.

⁴⁰ V originále: Congregatio declaravit et statuit hoc decretum non essentialis sed indispensabilis impedimenti vim obtinere, sic, scilicet ut nullus omnino superior ac ne ipse quidem Praepositus generalis in eo dispensare possit atque ita deinceps integre inviolateque servandum esse. *Institutum societatis Jesu. Roma, typis civitatis catholica. Vol. V. Decreta congregationis generalis. Decretum LII.*

⁴¹ Do jezuitské školy, Rue des postes, byl jako repetent přijat páter Dacosta. Každý zná roli jeho syna při popravě rukojmí. Tento jediný pokus tedy rozhodně nebyl nijak povzbuzující.

Z tohoto stanoviska vycházelo i Tovařystvo Ježíšovo. „Kvůli Tatarům a jiným mohamedánům, kteří se zdržují v Polsku nebo jiné zemi, je ctihodnému generálovi řádu udělen dispens v případě vyššího příbuzenského stupně, neboť proti tomu nelze ze stejných důvodů postupovat.“⁴²

Jezuita je se Židem v tak říkajíc diametrálním protikladu. Ignác z Loyoly je Ári-jec nejčistší rasy; hrdina od Pampluny, rytíř svaté Panny, je posledním paladinem. V tomto světcí je ovšem i něco z Dona Quijota zcela moderních mravů, který teprve velice pozdě zasedl do lavice pařížské univerzity, když chtěl perem personifikovat kulturní vzestup na místo dříve vládnoucího kordu. Ať už je tomu jakkoli, Disraeliho omyl dokazuje, že Židy znal lépe než jezuity, ale přesto je lákavé si tohoto anglického státníka vyslechnout.

V „Endymionu“ Disraeli poznovu mluví o tajné diplomacii, která již celé století staví svět na hlavu.

Semité dnes mají významný vliv skrze svou malou, ale velice charakteristickou rasu, Židy. Žádná jiná se jim nevyrovná schopnostmi a organizačním talentem. Tyto vlastnosti jim zajistily nevyrovnatelnou moc nad majetkem a neomezeným kreditem. Již před dlouhou dobou se vplížili do diplomacie a téměř úplně se jí zmocnili. Ještě nějakých pětadvacet let a zajistí si také přístup do nejvyšších vládních míst. Nuže, s takovou rasou musejí jednotlivci i společnosti rozumně počítat...

Židé v krátkém oděvu (robe courte) – a jistě nám bude rozuměno – odvádějí znamenité služby tam, kde vystupují méně veřejně.⁴³ Nepozorováni působí ve státní správě, v diplomacii, v konzervativních časopisech a dokonce i v kněžském rouchu.

Židovská aktivní armáda má tři armádní sbory.

První tvoří opravdoví, notoričtí Židé – nebo jak je nazývají „Archives“ – takoví, kteří se veřejně hlásí k Abrahámovi a Jákobovi, a spokojují se s možností být šťastni zachováváním věrnosti Bohu svých otců.

Druhou tvoří za volnomyšlenkáře přestrojení Židé (typy: Gambetta, Dreyfuß, Reinach). Patent na židovství si nechávají ukrytý v kapse a pronásledují křesťany pod slavnou firmou tolerantnosti a nedotknutelného zákona volnosti.

Třetí sbor sestává z konzervativních Židů křesťanské vážnosti, kteří jsou s oběma prvními sbory spojeni nejtěsnějšími svazky a předávají jim potají všechno vyslíděné, co je prospěšné pro jejich účely.

V tom je hlavní vysvětlení neuvěřitelných pokroků Židů, a to tím spíše, že se touto cestou jejich úspěchy ještě přímo lichvářsky rozmnožují.

Tajemství jejich síly spočívá v solidaritě! Všichni Židé jsou, jak říká „Alliance israelite“ zcela otevřeně, zavázáni vzájemnou solidaritou. Příznačně symbolické záhlaví tohoto listu tvoří dvě spojené ruce pod mučednickou korunou (auréole). A tato zásada je také Židy dodržována od jednoho konce světa k druhému se skutečně působivou důsledností.

Je tedy snadno pochopitelné, jakou převahu si musí podržet taková židovská zásada nad humánním postojem křesťanů, která staví lásku na místo egoismu, byť i v případě Židů egoismu kolektivního.

⁴² *Decreta P. VI congregationis. Decretum XXVIII.*

⁴³ Tj. Židé bez tradičního kaftanu; pozn. překl.

Kdo z nás by neobdivoval vznešené plody, které křesťanství rozmnožuje v duši, onu neúnavnou a milosrdnou lásku, jež je všude a kdykoli připravena nejen mírnit nouzi pozemskými prostředky, nýbrž ji i ráda odevzdat svůj čas, vědomosti, celé své srdce.

V této své knize, výsledku nejsvědomitějšího bádání, se snažím ukázat zásadní rozdíl mezi křesťanskou láskou a židovskou solidaritou!

Křesťan ochotně otevírá svou náruč neštěstí, rád vyslyší na něj zaměřené volání a neskrývá se před nikým. Je zcela přirozeně zvyklý cítit se ve své rodné zemi jako ve vlastním domě a nikdy by mu nenapadlo chovat se bez příčiny vůči Židům odmítavě.

Proto jej ovšem může Žid snadno zaskočit. Když si dnes nějaký Žid např. přeje získat pro sebe obchod křesťanského kupce, jsou s tím okamžitě všichni Židé srozuměni a kupce je postupně přiveden k bankrotu. Zítra mu nějaký spisovatel není po chuti a všichni Židé z něj ve svých novinách udělají opilce nebo blázna. Tam se zase nějaký ten šlechtic proslulého jména znelíbí nějakému baronizovanému Židovi s již i tak špatnou pověstí. Zanedlouho je mu podstrčena židovská milenka, pak se k ní přidá pokoutní burzovní makléř a naláká šlechtice menším burzovním ziskem, takže nakonec oběť židovských intrik zůstane na mizině. Kdyby se tito tři ve správný čas spojili a takto si mohli navzájem pomáhat, ušli by takovému osudu; ovšem nejdříve by museli rozpoznat svého skutečného nepřítele!

Díky takové solidaritě by bylo snadné rychle odhalit všechno špatné, čeho se Žid dopouští, a označit to za nehorázný případ. Je ovšem jasné, že by pak Židé podle svého zvyku začali hned hrozně bědovat. „Vyrůstej a množ se, nespočetné potomstvo Abrahámovo“!

Takové židovské bědování nám připomíná známé nepokoje ve středověku, kdy v hadrech oblečený Žid za nějakou ničemnost dostal výprask, a poté se celé ghetto otřásalo strašlivým nářkem.

Naneštěstí slyší naše uši pouze na takové ustavičné židovské bědování. Ale proč vlastně Žid běduje? Proto, že mu ještě nebylo vzato to, co by vzato mohlo být, anebo z toho důvodu, že mu ušlo něco, na čem mohl vydělat? Tuší-li např. Angličan, že jej Žid podvedl, pak se ublíženecké židovské kňourání s Angličanovým proklínáním slévá v hroznou disonanci.

Kdo by si ještě nevzpomínal na děsný povyk, který spustil např. Žid Pacifico, když náš tehdejší vyslanec v Řecku, pan Thouvenel – tehdy ještě vyslanci ani jejich personál nebyli Židé – řečenému Pacificovi pohrozil, že nebude-li se chovat klidně, nechá jej přivázat k stožáru naší válečné lodi?

Kdo by zapomněl na Žida jménem Lévy de l'Ensida?

Kdo neslyšel o malém židovském Mortarovi, kvůli němuž celý prodejní židovský tisk zahrnul papeže ohavnými nadávkami, jež ovšem Svatý otec na adresu onoho uličníka komentoval s andělským úsměvem památnými slovy: „Milé dítě, nemáš tušení, co mne stála tvoje duše.“

Otec Momolo Mortara byl ukázkový Žid. Zneužíval svého syna stejně tak, jako Felix svou dceru Rachel. V jeho poslední smlouvě s americkým impresáři bylo dohodnuto, že jakmile Rachel zemře, může být ukazována veřejnosti v rakvi, oblečená do svého řeckého divadelního kostýmu.

Kdykoli otec Mortara potřeboval peníze, vždy se v něm znovu ozvala otcovská bolest, a pak šel za Cavourem. Cavour, který soudil, že aféra Mortara by mohla ke sjednocení Itálie přispět víc než Garibaldi, vždy dal dojatému starci několik dukátů. Volnomyšlenkářské francouzské listy, které v obvyklém patriotickém nadšení sjednocení Itálie vítaly stejně, jako to činily i v případě německé jednoty, ostře psaly proti fanatismu, inkvizici, proti papežskému despotismu a prolévaly krokodýlí slzy nad nešťastným otcem Mortarou, kterého nazývaly „obětí duchovenstva“.

Cavourova smrt a obsazení Říma Italy znamenaly pro ubohého Mortaru konec. Byl prostě dán k ledu (le mit au rancart), protože jej už nepotřebovali. Byl obžalován ze zákeřné vraždy, 28. října 1871 postaven v Bologni před porotu, ale nakonec díky zednářům osvobozen.

Případ Victor Noir je rovněž ještě v živé paměti. Victor Salmon, řečený Victor Noir, byl podle zprávy listu „Elberfelder Zeitung“ vnukem Žida z Falcka jménem Salm nebo Salomon, jehož děd byl rabínským úředníkem v Kirchheimbolandenu. Když pak Falcko připadlo Francii, nikdo neví, z jakých pohnutek vstoupil Salomon do italské armády, stal se důstojníkem, poté kvůli sňatku armádu opustil a otevřel si malý obchodní podnik, ale když mu nechtěl jít, odjel do Paříže a tam se živil vyučováním.

Tak jako všichni potomci kosmopolitních dobrodruhů, přestoupil i náš Victor Salomon záhy do revoluční strany. Reportér pětadvacáté třídy opustil jednoho krásného dne bulvár a surově inzultoval císařskou princeznu. Ta pak, poněkud méně dobrosrdečná než její příbuzní, se sama chopila svého práva a zastřelila jej.

Kdyby byl býval tím zabitým křesťan, jednoduše by jej pohřbili a věc by se tak vyřídlila. Mrtvým však byl Salomo, a aby se domohli výkupného 30 000 franků (číslo 30 hraje od časů Jidáše u jeho potomků vždy významnou roli), dali Židé do pohybu celou Paříž a nechybělo mnoho k otevřené revoltě.

Jistý malíř, který se cítil být uražen, zveřejnil karikaturu poněkud opovrhlivého druhu. Dotčený akademik Gefoppte, autor pětadvaceti slavných divadelních her nové doby, jen nad takovým špatným žertíkem povýšeně pokrčil rameny, ale na radu svých známých – které Girardin nazýval „smrtní přátelé“⁴⁴ – přesto nakonec na malíře podal žalobu. Poté se do věci vmísil Žid, který cítil potřebu, aby se v té záležitosti mluvilo také o něm. Sám neschopný vytvořit něco podobného jako řečenou karikaturu, zkritizoval dílo malíře, a všechny sympatie veřejnosti, jež byly dosud na straně veterána francouzské literatury, se nyní přiklonily k malíři.

Kdyby se chovanec nějaké naší religiózní skupiny cítil být pohněván pohledem na karikaturu svého učitele, která jeho učitele znázorňuje v neslušném postoji, a špinavý plátek by roztrhal, pak by ho naše policejní orgány mohly okamžitě začít vyslýchat:

„Ale, ale pane, vlastnictví je svaté a nikdo nemá právo si zjednávat spravedlnost sám. Rostete pro kriminál, pro šibenici, atd. ...“

V našem případě – kdy se jedná o Žida Lipmanna – však libovolného policejního úředníka, nějakého toho Levyho nebo Schmerba ani ve snu nenapadne stíhat souvěrce, který by se provinil proti cizímu majetku.

Jakmile se do věci zamíchá Žid, je zcela jisté, že začne hrozný poprask.

⁴⁴ Nepřeložitelná slovní hříčka. Členům Akademie se ve Francii říká „Nesmrtelní“; pozn. překl.

Jak skončil Olivier Pain? Nikdo neví. Jeho přátelé jej litují, publikum se o něj nestará. Kníže Bismarck považuje za vhodné více se sblížit s tory,⁴⁵ kteří se právě dostali k veslu, a tím Francii a Anglii vzájemně poněkud odcizit. Říká si, že by bylo asi účelné poněkud šokovat lorda Lyone, který byl dlouho vyslancem Anglie ve Francii.

Na scénu okamžitě vystupuje Žid Goedschel-Selikowitsch. Goedschel je někdejší chovancem oné vyšší školy, která byla postupně přeměněna na židovský seminář, v němž se odborně připravují židovští revolucionáři. Publikoval brožuru s titulem „Podsvětí u Hebrejců a posmrtný stav u Egyptanů“.⁴⁶ Více toho od něj není známo; naproti tomu on zná mnohé v tajnosti držené věci. Viděl prý zastřelení Oliviera Paina a přísahal na svou čest, že ten zločin musí být odpykán.

Uvěřilo se mu, byl uspořádán bouřlivý mítink s mnoha nadávkami na adresu Anglie, královny i prince Waleského, a vyměňovaly se diplomatické nóty. Rochefort se zapřísahal, že se pomstí lordu Lyonovi za smrt Oliviera Paina. Přitom každý dobrý Pařížan ví, že tento pamfletista neudělá nic jiného, než že příštího dne vsadí několik louisdorů na dostizích, ale masa neinformovaných již nepříčetně volala: anglické vyslanectví se zavírá a odjíždí...

A celý ten nepopsatelný zmatek rozpoutal jeden jediný úskočný Žid! Jak to jen dokázal? Neptejte se, nevím. To je jeho tajemství, jeho zvláštní nadání. „Je to prostě v jeho přirozenosti, jako třeba u velkého hudebníka.“

Ať už Žid patří k jakékoli zemi, jistě není jejím pomocníkem. Smysl, který my pojmu vlast dáváme, je Semitovi neznámý.

Žid má v sobě – abych užil pregnantního výrazu „Alliance israélite“ – „neoblomný universalismus“. A skutečně nenahlížím, proč by měl být Židovi zazlíván. Co je to nakonec vlast? Země mých otců. Cit pro vlast je v našich srdcích tak hluboko, jako do kůry stromu vyryté jméno každým rokem vrůstá hlouběji, takže nakonec jsou jméno i strom neoddělitelné. Nelze být patriotem náhodně nebo improvizovaně, musí se jím být tělem a krví.

Může mít Semita, věčný nomád, takový trvalý cit?

Je asi možné vyměnit vlast na způsob Italů, kteří přišli do Francie s Kateřinou Medicejskou, nebo francouzští protestanti do Německa po zrušení Nantského ediktu, atd. Avšak k tomu patří nezbytná podmínka, že totiž morální základna, které se vzdáváme, je podobná nové a takové přesídlení je zakořeněné v křesťanské půdě.

Kromě toho je ještě nutné se při vyhledání nové vlasti zřeknout staré. – Žid to nikdy neudělá. Pro něj zůstává Jeruzalém svatým, tajuplným městem. Bez ohledu na to, zda vítězí, je pronásledován, zda je šťastný nebo zarmoucený, vždy je zde pro něj i jeho děti nezrušitelná vazba na Jeruzalém a každoročně o svátku Roš Hašana Židé volají: „Příští rok v Jeruzalémě!“ Kromě Jeruzaléma je každá země, ať je to Francie, Německo nebo Anglie, jenom místem pobytu, jistým druhem příležitostí k společenskému setkávání, kde se může i cítit dobře, protože momentálně slouží jeho účelům a také je pro ně umí náležitě vykořisťovat, ale k němuž náleží jen ve smyslu volného a dočasného společenství.

⁴⁵ Příslušníci britské politické strany; pozn. překl.

⁴⁶ V originále *Le Scheol des Hébreux et le Sest Égyptiens*; pozn. překl.

Zde se dotýkáme bodu, na který jsme již dříve poukázali, ale k němuž se ještě vrátíme. Míníme nesporné vyčerpání francouzské inteligence, její částečné zchoullostivění, na jedné straně vysvětlitelné nezdravým pocitem všeobecné lásky k pozemským věcem, a na druhé straně nás odsuzujícím k vzájemné závistivé nenávisti. Jde o jistý druh sebezapírání, které opomíjejíc vlastní děti, lichotí cizím nadměrnou vstřícností.

Kdybychom jako naši předkové zůstali ve svých úsudcích rozvážnější a nezaujatější, pak by naše doba lépe chápala, že Židé nemají žádný důvod být dobrými vlastenci!

Položme si znovu klidně a uvážlivě otázku, zda by se Reynal, Bischoffsheim či Leven připojili k takovým činům, jako byla francouzská křížová tažení nebo hrdinské skutky svatého Ludvíka, Jindřicha IV. či Ludvíka XIV.?

Francie je svými dějinami, vírou i všemi svými památkami naprostým popřením židovského ducha. Francie žádné Židy nikdy neupálila, ale pečlivě před nimi své hranice zavírala, jednala s nimi s pohrdáním a vždy s jejich jmény spojovala to nejostřejší proklínání.

Vím velice dobře, že podle jejich názoru zářijovým masakrem povstala nová Francie, její stará sláva byla prolitou krví starců a žen do značné míry napravena, a že revoluce by se podle slov Žida Salvadora stala pro Francii „novou Sinají“.

To jsou halasná slova, ale schází jim smysl. Každá země zůstává v zásadě jako nově narozené dítě, v němž propůjčená mu přirozenost roste a sílí.

Ani Francie, Německo nebo Anglie se nikdy nestanou skutečnou vlastí Židů a podle mého názoru mají tedy Židé plné právo, když se takového vlastenectví vždy zříkají a všude po světě sledují svou vlastní židovskou politiku. Je z toho ovšem třeba vyvodit příslušné závěry.

Naši předkové byli dost rozumní, aby to pochopili, a proto také přijali svá opatření. Dělejme to samé tak, jak je to jen možné, ale již se tomu nepodivujeme a přenechejme Victoru Hugovi jeho velkolepé tirády proti Deutzovi, zatímco svého potomka svěřil do péče Židovi.

Mimochodem řečeno, jak běžný je takovýto případ! Všichni herci jsou na svém správném místě.

Tam přece vidíme potomka Bourbonů, neohroženou árijskou ženu, která je v čase války připravena vrhnout se do boje.

A komu se taková šlechetná duše svěřuje? Snad synovi nějakého řemeslníka z jihu nebo takovému Meraultovi, kterého nám popsal Daudet v „Králech v exilu“?⁴⁷ Ne, naopak omezenec uchvacuje tuto neohroženou ženu. Špinavý, rozedraný a pajdavý Žid si získal její naprostou důvěru. A nevstává ani jediný Francouz, aby na matku svého krále zvolal:

„Považ, kněžno, že předci tohoto člověka byli králi, vašimi vznešenými předky, pronásledováni, vyháněni nebo upalováni. Má plné právo vás nenávidět!“

Ten však zcela vážně slibuje znovu vztyčit trůn svatého Ludvíka, jenž jeho předky vyhnal, i oltář Krista, kterého přece on sám považuje za nejhoršího podvodníka! Žid se zdánlivě tak čestně obrací ke všemu jako nejprostší rolník. Tak zrazuje kněž-

⁴⁷ V originále *Rois en exil*; pozn. překl

nu, protože to je v zájmu jeho víry a k naplnění míry nezbytné – bez takového úderu by všechno bylo jeho rasy nehodné – a přitom si ještě hledá svůj „malý zisk“.

Je slyšet posměch; on však se svou hroší kůží klidně všechno lhostejně přechází stejně tak, jako jeho souvěrci, kteří po nestydatém burzovním podvodu slyšejí proklínání okradených. Crémieux dál vznešeně přijímá při svých audienčních dnech a prohlašuje za nedůstojné převzít stížnosti ubožáků, kteří byli poškozeni příslovečnou loajalitou židovského národa.⁴⁸

Mezitím je Deutz zticha jako myška, ale jakmile hlavní rozruch přejde, jde za Crémieuxem:

„Drahý bratře,“ říká mu, „urážky z Evropy mne nechávají v klidu. Počítám však s tvou úctou, kterou jsem si podle mého názoru plně zasloužil, protože jsem vždy jednal v zájmu Izraele.“

Crémieux milostivě přikyvuje a dává počestnému Jidášovi požadované osvědčení cti.

Bylo by škoda zatajit světu vzájemnou výměnu myšlenek obou těchto kašparů.

Deutz mluví jako zásadový poslanec „Union républicaine“. Také on, tak jako jeho přítel Gambetta, prohlašoval: „Klérus je naším nepřítelem!“

Tento spis,⁴⁹ říká, není žádným ospravedlněním vůči soudcům; není třeba svědomitému soudci vyprávět, že potlačením občanské války, která se právě chystala znovu a ještě ničivěji rozhořet, prý tomuto státu prokázal nesmírnou službu zabráněním prolévání ušlechtilé občanské krve, ale současně smrtelný úder tak nesmířitelně nenáviděné straně.⁵⁰

Obětuji, končí pak, své přesvědčení jako občan své lidské povinnosti.

Crémieux, pozdější Gambettův ochránce, to shledal mimořádně pěkným. Vyličení a objasnění záměrů toho vynikajícího republikána by mohlo udělat radost i Paulu Bertovi, proti němuž je ubohý rozum Escobara přímo dětinský.

Náš rudý kasuista říká:

„Tento záměr bezpochyby zásadně podmiňuje nevinu nebo zločin. Záměr však není vždy zřejmý. Pokud je konání od počátku takového druhu, že probouzí svědomí, pak se nesmí pátrat po úmyslech, nýbrž je třeba se řídit podle činu a toho, co vidíme.“

⁴⁸ Crémieux, zakladatel „Alliance israélite universelle“, byl původně advokát; pozn. překl.

⁴⁹ Deutz, *Arrestation de Madame* (de Berry). Je dobré také si přečíst v *Mémoires de Mr. de Vieil Castel*, díl II., zprávu o pozoruhodné rozmluvě o Deutzovi mezi maršálem Bugeaudem a Romieuem.

⁵⁰ Za povšimnutí stojí, že tento člověk byl stejně tak málo Francouz jako Spuller, narozený v Bádensku, nebo Lewen, který byl z Frankfurtu. Jakým právem se tito lidé vměšovali do našich záležitostí?

Deutz stojí za zmínku především jako předchůdce všech těch politických kuplířů, přicházejících k nám z druhého břehu Rýna, jako jsou Spuller, Lewen, Reinach, Bauer a různí ti Meyerové, Wollffové a Blowitzové, kteří se ke konci druhého císařství vplížili do naší ubohé vlasti a svá čestná místa si uhájili i za republiky.

Celé Deutzovo příbuzenstvo vypadá, jako by bylo převzato z Disraeliho románu.

Drack, švagr darebáka, jenž vydal na pospas hraběnku z Berry, je muž Sára, která se zřekla víry svých otců. Byl jmenován knihovníkem vévody z Bordeaux. Jeho žena s dětmi mu utekla. Kál se v mohučské synagoze, přivedl si ženu zpátky z Anglie, znovu přestoupil ke katolicismu, stal se rytířem Zlaté ostruhy a byl jmenován knihovníkem propagandy víry.

Crémieuxovu dvojsmyslnost a chytráctví lze naštěstí dobře vysledovat z dopisu A. Dumase Nauroyovi z 13. března 1883.

Scénu, kterou tam Dumas líčí, lze bez přehánění nazvat dramatickou.

Vážený pane!

Zde je holá skutečnost – Henri Didier, za císařství poslanec za Ariège, zemřelý 1868, byl můj spolužák. Byl vnukem Didiera, kterého v Grenoblu zastřelili v důsledku bonapartistického spiknutí. Jeho otec byl generálním tajemníkem na ministerstvu vnitra v době, kdy na základě Deutzova udání byla zatčena vévodkyně z Berry. Tento Didier, otec mého spolužáka, byl pověřen předat udavači Deutzovi jím požadovaných 500 000 franků. Můj přítel pod slibem, že až do smrti o tom nebudu mluvit, mně prozradil, že jeho otec toho dne, kdy mělo k předání peněz dojít, jej tehdy asi jako desetiletého chlapce schoval za paraván ve svém kabinetu a řekl mu: „Dávej dobrý pozor na to, co teď uvidíš, a nikdy nezapomeň, jak vypadá skutečný padouch, a jak se s ním bude jednat.“ – Když se mladý Henri Didier ukryl, vešel Deutz do kabinetu. Jeho otec stál u svého pultu, na kterém leželo 500 000 franků ve dvou balíčcích po 250 000. V okamžiku, kdy se Deutz chtěl přiblížit, Didierův otec jej gestem zastavil, vzal do ruky malé kleště, podal mu jimi balíčky jeden po druhém a ukázal beze slova na dveře. Tak mi to vyličil můj přítel, naprosto počestný muž. A to je také všechno, co jsem Vám chtěl sdělit. Kdy Deutz zemřel, to nevím. Přijmete od mne... atd.

A. Dumas

Po tomto velice důvěryhodném sdělení zajímavá Deutzova akta z Národního archivu zmizela. Nahlédnutí do nich panem Nauroyem mu bylo zednářem Ferrym na každý pád odmítnuto, jak dokládá v dopisu v listu „Figaro“ z 19. března 1883.⁵¹ Ferry v osobně podepsaném listu uvedl jako důvod odmítnutí „vyšší zájmy“.

Opravdu decentní slovo z pera člena vlády ze 4. září, který kdysi jako nejposlednější lokaj proslídil v šanonech paláce Tuilerie všechny papíry včetně důvěrných rodinných dopisů. Kde se jedná o papíry, staré přes padesát let, jež jsou už jen historické, je to něco zcela jiného. Nezapomínejme však, že se v našem případě jedná o Deutze, Rothschildova souvěrce.

Nauroy, rozzlobený výše zmíněnou Ferryho odpovědí, žádal prostřednictvím listu „Intermédiaire“ objasnění o Deutzovi, ale vyšly najevo nové komplikace. Faucou, redaktor „Intermédiaire“, obdržel velmi pozoruhodnou informaci. Byla zde obava rozházet si to se Židy, nebo myšlenka nutnosti přerušit své spojení s Carnavailem? Ať tak či tak, zvažoval sdělit tyto informace Nauroyovi, a ten měl zpočátku v úmyslu jej zažalovat, přičemž by ovšem tahal za kratší konec. Jisté je pouze tolik: Deutz nezemřel v Americe jako chudák; třicet stříbrných se v jeho ruce změnilo na 500 000 franků.

Deutz po sobě zanechal dva syny. Jeden z nich zahynul při ztroskotání lodi, druhý žije v Londýně.

Deutzův bratr se jmenuje Du... . Není pravděpodobné, že by žádal o změnu jména, přinejmenším se o tom nic nenachází v „Bulletin des lois“. I přesto můžeme předpokládat, že se řídil metodou mnoha německých Židů, nechat se naturalizovat

⁵¹ Srv. také „Curieux“ z 1. prosince 1883.

pod novým jménem.⁵² Získal na burze velký majetek, je častým návštěvníkem našich divadel a má luxusní sídlo v Quartier de l'Opéra.

Deutzova sestra ještě žije a jmenuje se paní S... .

Faucou se ovšem odmítnutí vydat řečený dokument Nauroyovi snažil ospravedlnit zásadou, že dětem se nemůže přičítat odpovědnost za činy svých rodičů. Taková zásada je však správná pouze tehdy, když se v daném případě děti zřeknou otcových peněz; pak jim nelze upírat úctu. Avšak přijmout jako dědictví zločinem nabyté bohatství otce, a pak se ještě snažit vyhnout opovržení, je proti všem zásadám mravnosti. Podle toho by byl jen hlupákem člověk, který odolává všem pokušením a zanechá svým dětem čestné jméno. Podle mého nejlepšího mínění by bylo opravdu velice skromným měřítkem obecné mravnosti, kdybychom v našem případě považovali Faucouův postup za správný.

Je však třeba znovu opakovat, že nesmíme Židy posuzovat ze svého hlediska. Je naprosto zřejmé, že Žid zneužije a obelže každého, kdo se s ním z jakéhokoli důvodu sdruží. Cavour řekl o svém tajemníkovi, Židu Artomovi: Tento člověk není pro mne nedůležitý proto, že se vždy jeho prostřednictvím dozvídám, co jsem kdy řekl. Nevím, jak to dělá, ale sotva řeknu jediné slovo, jistě mne nějak oklame ještě dřív, než opustím místnost. „Proto,“ řekl kdesi Bismarck, „stvořil Bůh Židy, abychom je nechávali sloužit jako špióny.“

Žid Sedecias otrávil krále Karla Lysého. Žid Meïre podal jed králi Jindřichu III. Kastilskému. Rada deseti jednala 9. července 1447 o Židu Salomoncinim a o jeho bratru, kteří se nabídli nechat otrávit sultána Mahometa jeho osobním lékařem, Židem jménem Valcho. Žid Lopez, lékař královny Alžběty, byl oběšen, protože se zaprodal králi Filipu Druhému. Za prvního císařství sloužil v Anglii Žid Lewis Goldsmith knížeti Talleyrandovi jako špión. Žid Michel byl gilotinován, protože vydal Rusku armádní dokumenty. Známe Žida Païvu i roli, kterou sehrál před poslední válkou.⁵³ Kdo by nic nevěděl o pokusech Židovky Kaully vyzradit naše mobilizační plány? Kdo již zapomněl na Esther Guimontovou a její politický salon?

Žid Klootz, jehož příbuzní si změnili jméno, se v roce 1869 dostal do konfliktu se soudy; zradil generála Hickse, který pak byl se svými vojáky zabit Máhdího jednotkami. Klootz za zradu dostal pěknou sumičku a stal se generálem.

Krajewski se svěřil Židu Adlerovi, a polský básník pak jeho zradou skončil ve vězení.

Takových ohavností bychom si zde mohli uvést nekonečně mnoho. Jeden případ ještě nevypovídá o celém druhu; uvádím je zde jenom proto, aby nám ukázal ducha poslání této rasy.

Shledávají sami Židé, že takové jednání se rovná zradě nebo špionáži? Naprosto ne! Oni nemohou zradit žádnou vlast; sloužejí jen vlastní diplomacii, své politice, a nic víc! Skutečnými zrádci jsou pouze ty děti té které země, jež cizincům umožňují strkat nos do věcí, do nichž jim nic není. Republikánští ministři, nemající

⁵² K této otázce se vrátíme v jiné souvislosti. Zmíněnou metodou se Židům snadno dařilo infiltrovat do francouzských společenských kruhů, kde se pak zmocňovali důležitých postavení v politice, protože identitu své osoby skryli pod novým jménem. Již Guy de Charnacé se ve svém díle *Baron Vampire* tohoto bodu mimochodem dotýká.

⁵³ Tj. německo-francouzskou válkou v roce 1870; pozn. překl.

dost na tom, že ze Žida Opperta von Blowitz udělali Němce nebo Angličana od narození, a když šlo o to, aby se stal důstojníkem Čestné legie, ještě z něj dělají svého důvěrníka a otvírají mu naše vojenské arzenály – ti jsou hodni našeho opovržení! Jak lze zabránit Židovi, váhajícímu mezi dvěma dočasnými otčinami, aby svými špionážními zprávami nesloužil té, která mu lépe zaplatí? Vždyť ta nebo ona přechodná vlast je Židovi zcela lhostejná!

To všechno pochopitelně znesnadňuje posuzování Židů ohledně jejich zločinnosti. Crémieux o tom s rozmyslem výstižně řekl: „Podstatný je záměr! Neštěstí, které Židé působí, hrozné a často neodůvodněné neštěstí, je proto třeba posuzovat z hlediska státního práva. Zavraždit křesťana, zruinovat jej a oloupit, je v očích Židů bohu libým skutkem.“ – Eisenmenger to ve svém „Odhaleném Židovstvu“⁵⁴ nazývá korban.

Žid, který křesťanského obchodníka přivedl na okraj zkázy nebo dohnal k sebevraždě, je vůči svému souvěrci milosrdným, ochotným a nezištným přítelem.

Nedostatek potřebného statistického materiálu i obratnost, s níž jsou solidárními Židy důkazní materiály skrývány, nám nesmírně znesnadňují či dokonce často znemožňují šířit světlo o jednání Židů.

V roce 1847 přinesl Žid Cerfbeer z Medelsheimu několik zajímavých údajů, byť i postrádají přesnější podklady.⁵⁵

Ve 22 větších státních věznicích, uvádí Cerfbeer, je přibližně 18 000 odsouzených k nejrůznějším trestům.

Mezi těmito 18 000 je 110 Židů.

Vezmeme-li za základ 34 milionů obyvatel, pak je zde na každých 600 jedinců jeden odsouzený.

Protože však Židé čítají jen asi 100 000 jedinců, pak na každých 1 000 Židů připadá více než jeden odsouzený.

K tomu je však třeba hned poznamenat, že se Židé jen zřídka dopouštějí primitivních těžkých zločinů, a že skrze ně zednáři provozovaná internacionála, kterou kníže Bismarck nazývá zlatou internacionálou, umožňuje navíc velice mnoha Židům uniknout trestu zákona.

V „Revue des deux mondes“ z 15. července 1867 publikoval Maxime Du Camp pár informací, jež byly později s několika nepodstatnými změnami přetištěny ve výtečné knize „Paříž, její správní orgány, úředníci a její život“.⁵⁶ Zmíněné informace jsou velice pozoruhodné hned v dvojím ohledu, protože okolnost, že do té doby Židé ještě všude nepronikli, tam uvedeným skutečností rozhodně neubírá na přesnosti. Dnes, kdy se židovští zednáři zcela zmocnili policejní prefektury, jsou téměř všechny Židy spáchané zločiny připisovány k tíži katolíkům. Kdyby ses od-

⁵⁴ Zde ve francouzské verzi *Judaïsme dévoilé*.

⁵⁵ Cerfbeer byl podle všeho čestným a rozumným mužem. Roku 1847 zaslal dynastii Orléans, nalézající se zcela pod vlivem Rothschilda, následující řádky, které by bylo možné považovat za dnes napsané, kdyby nebylo známo, že ti, kteří před pěti lety vyháněli Francouze z jejich vlasti, nebyli ani slepí, ani pomatení, nýbrž placení židovskými zednáři. „Před dvěma lety,“ říká se tam, „bylo vyhnáno několik duchovních a věřilo se, že tím bude uspokojen nejasný pocit lidové nenávisti. Ti, kteří zmíněné duchovní vyháněli, museli být slepí nebo pomatení; skutečné nebezpečí se nemá hledat v Rue des Postes (sídle jezuitů), nýbrž v Rue Lafitte (sídle Rothschildů).“

⁵⁶ V originále *Paris, ses organes, ses fonctions et sa vie*.

vážil požadovat tam uložené dokumenty o Izraeli, pak by bratr .: Caubet, stojící ve službách „Alliance israélite“, ihned přivedl několik židovských agentů, kteří odpřisáhnou, že tě viděli zavraždit vlastního otce.

Je pak zcela dobře vysvětlitelné, že nespočetní Lévyové, Samomonové a Mayerové, kteří zaplavili policejní komisařství až po posledního bezpečnostního úředníka, zavírají své souvěrce do vězení jenom v nejkrajnějších případech.⁵⁷ Maxime Du Camp ve své knize o době, která se od naší neliší ani tak časem, jako mezitím nastalými změnami, píše následovně:

Rozsudky, uložené čtrnácti Nathanům, totiž otcí, matce, bratrům a jejich dětem, představují celkem dvě stě let vězení.⁵⁸ – Židé se většinou dopouštějí méně závažných, ale stále se opakujících zločinů, takže jsou u nich do jisté míry dědičné. Na jejich konto připadá méně vražd, ale jsou proslulí vytrvalostí ve své zločinecké sféře i nezlomným mlčením, houževnatostí a zchytralostí, s níž kryjí své souvěrce. Jen zřídka se židovský zloděj odváží použít násilí, ale vždy se Židé zbaběle a lstivě mstí, jako by to bylo jejich samozřejmým právem, a využívají každé příležitosti zmocnit se toho, co bylo jejich předkům našimi lidmi údajně mnohdy i násilně odebráno.

Někdy se sdružují v celé bandy a společně provozují krádeže jako regulární obchod.⁵⁹

⁵⁷ Macé ve své knize *Le Service de la sûreté par son ancien chef* napsal: „Agenti opatřují svá hlášení zednářskou značkou .: a používají jich i ve službě.“

⁵⁸ Praotce Nathana lze právem označit za patriarchu zločinu. Jeho první odsouzení za krádež bylo 11. germinalu roku XIII (podle revolučního kalendáře), poslední ve věku 70 let 6. května 1852. Tou dobou obchodoval se dřevem a ve svém okolí požíval jisté vážnosti. Byl dobrodincem umělců z Boulevard du temple, kterým velkomyslně půjčoval na 50 procent úroků.

Klan Nathanů, jak uvádí *Causes célèbres*, měl také své proslulé ženské osobnosti: Minette neboli Esther Nathanová, rozená Mayerová, byla krámská i kapesní zlodějka. Její sestra Rosine byla pověstná svým elegantním chováním, jímž se uměla lišit od tzv. ulice. Dvakrát, v Saint Germain a ve Bicêtre, se jí podařilo zachránit svou sestru Esther před zatčením tím, že jí půjčila své pěkné oblečení a jí samotné se dařilo po léta klamat policii různými převleky. Když na to přišlo, uměla hrát velkou dámu a měla své služebnictvo, kočár i diamanty. Dokonale napodobovala tón i gesta lepší společnosti. Byla ženským mistrem zlodějů a komediantů.

Ještě si trochu pamatujeme na dceru kočího jménem Schumacher, jednu z nejelegantnějších v Paříži, která se provdala za markýze z Maubreuil. Její bratr byl ve vězení, kde si ovšem nepobyl příliš dlouho, zatím co jeho sestra ve svém salonu přijímala nejpřednější osobnosti Paříže.

⁵⁹ Taková spojení židovských zločinců nadále pokračují. V říjnu 1884 byl ve Štrasburku dopaden jistý Meyer, zvaný Leitem, jehož specialitou bylo přechovávání cenných papírů i hotových peněz z krádeží. Nalezly se u něj akcie v hodnotě 400 000 franků, ukradené v Bruselu, dále milion v hotovosti, cenné papíry, před několika lety zpronevěřené burzovním agentem Buratem, a konečně dalších 200 000 franků v cenných papírech, patřících paní Bontempsové, majitelce kavárny v Théâtre Montmartre.

Lze se vůbec v tomto ohledu ještě něčemu divit, čteme-li dopisy na „Société financière“, jež posílal Michael Abraham syn a spol. za svou firmu a kterou zřídil v důsledku proslulé velké krádeže? Jakýkoli komentář je zbytečný k chladnokrevné drzosti těchto lidí, kteří jako prostředníci darebáků takový špinavý kšeft zcela veřejně provozují jako počestný obchod.

Adresa telegramu:

Mabrams, Londýn

Société financière, Paříž

Londýn, 27. září, 8 hodin

Nelze pochopit, jak by se tento člověk dokázal spojit s nejrůznějšími darebáky, kdybychom nevěděli, že existují kosmopolitní zločinecké styky, podle všeho pracující velice dobře.

Je třeba také něco vědět o jejich informátorech a zákaznících, s nimiž pracují výše zmínění Nathanové, dále pak Klein, Blum, Cerf, Levy a jak se všichni ti dobráci jmenují. Přijímají všechno od olova přes okapní roury až po ukradené kapesníky... Hlava bandy obvykle pracuje pod hlavičkou nějaké firmy: „Agent pro vývoz zboží do Severní Ameriky, Německa a Ruska“. Hebrejsko-německá hantýrka, která jim slouží k dorozumívání, je těžká na překlad a také se jen obtížně dešifruje. Jde o největší přechovávče; za oficiálně vedeným obchodem se vždy skrývá krádež.

Starý Žid jménem Cornu se jednou procházel po Champs Elysées. Potkal několik mladých zlodějů, kteří se jej ptali: „Nu, otče Cornu, co teď děláš?“

„Ale pořád moje grande soulasse, pořád grande soulasse,“ odpověděl starý pokojně. – Tím se rozumí loupežná vražda.⁶⁰

To všechno je však zajímavé pouze jako ohlédnutí za minulostí. Dnes by již starý Cornu dělat „grande soulasse“ nemusel. Namísto vyhlídky na nucenou práci za mřížemi by mohl klidně, pracujíc veřejně podobně jako ministr, disponovat státním majetkem (aerarium). Nathan by se rychle naučil, jak se ve Francii hraje velký pán a jistě také velice brzy jako Clément, důstojník čestné legie, by si musel považovat za čest mít takové kolegy. Cerf by zase přijal své německé jméno, záhy by vlastnil v okolí Paříže skvělou honitbu a přijímal by tam jako blahobytný pán elitu žokejského klubu. Kdyby naopak zase takoví jako Hendle, Cohn a Schnerb byli jako Jessias Levaillant bývali přišli na svět o třicet let dřív, pak by asi byli zloději a lupiči v hebrejsko-německé bandě, o níž výše vyprávěl Maxime Du Camp – místo toho

Dnes nás navštívil pan M. Samuel, agent majitele vašich cenných papírů. Pověřil nás Vás informovat, že je ochoten vzít zpět N... hodnoty se srážkou 35 %. Pokud jde o ostatní valuty, Ville de Bruxelles 2c., přeje si, abyste mu udal procenta, která chcete nabídnout za účelem jejich navrácení. Věříme, že cenné papíry dostanete zpět s menší srážkou než 35 %. Napište nám laskavě, kolik chce Váš pověřenec na jejich navrácení vynaložit.

Michael Abraham syn a spol.

Zde je další dopis od téže společnosti poté, co vyjednávání ze strany okradeného o příznivějších podmínkách se stále protahovalo.

Od doručení vašeho posledního dopisu z 25. října tohoto roku jsme znovu mluvili s pověřencem pro dotčené cenné papíry. Sdělil nám, že Vámi nabídnutou částku 100 000 franků nehodlá přijmout. Z naší strany tedy v této záležitosti již nemůžeme pro Vás nic učinit.

V plné účtě, atd.

Michael Abrahams syn a spol.“

⁶⁰ Je škoda, že Maxime Du Camp ve svém *Considérations philosophiques sur la commune* nezmiňuje lví podíl židovského elementu na této věci. Renan, který je jinak velice nesmělý, když jde o obviňování mocných, píše: „V revolučním hnutí Francie hrál židovský prvek hlavní roli.“ Du Camp to dosud držel v pozadí. Jistě měl o tom i další informace, mající se publikovat až po jeho smrti.

Když napsal Du Camp o zatykači, vydaném na něj komunou jako na autora knihy „Paris“, zjevně si nebyl vědom pravé příčiny. Tou dobou jako garibaldovec ještě neměl pověst reakcionáře, kterou mu vynesla jeho kniha o komuně. Zatykáci rozkaz vyšel od jistého Dacosty alias Meyera jako trest za křivdu, způsobenou Židům. Několik řádků, tehdy o tom publikovaných v „Revue des Deux Mondes“, jimiž připravil Židy o jim tak příjemnou svatozář, pobouřilo celý Izrael. Svědectví takové zuřivosti máme v „Bulletinu de l'Alliance“, kde řečník k uklidnění panujícího pobouření prohlásil: „Budou přijata vhodná opatření.“

jsou dnes prefekty! Přesto nejsou jejich tehdejší a dnešní zaměstnání v zásadě příliš odlišná!

Když to Du Camp uveřejnil, neotevřely se mu brány Akademie. Capefigue, duchaplný autor patnácti vynikajících svazků, i samotný Goncourt, jehož talent byl znám teprve od nedávna, museli dlouho čekat před branami Akademie. Židovský tisk vydal heslo: zamlčovat je. Pokud je to jen trochu možné, a Židům nepřátelský spisovatel nemá žádného zjevného ochránce, pak je odsunut do městské čtvrti, kde kraluje židovský policejní komisař, vyrobí se nějaký případ a jeho osud je zpečetěn.

Případem, zajímavým jako čtivý román, na němž lze židovský charakter znamenitě studovat, je zavraždění hodináře Pescharda z Caën. Všichni v procesu obvinění jsou němečtí Židé. Minder, zvaný Graft, Gugenheim, řečený Mayer a Louise Mayerová jsou specificky židovské fyziognomie. Salomon Ulmo, hlavní strůjce (*le fourgat*), zdánlivě počestný obchodník, ve skutečnosti však vůdce bandy, je mimořádně charakteristický typ.

Řešení tohoto procesu, heslo židovské politiky pro všechny země i všechny společenské vrstvy, vyrazila téměř naivním způsobem paní Ulmová, když předsedovi soudu doslova řekla: Kdykoli musíme katolíkovi udělat něco dobrého, pak je to pro nás zasloužený trest (*réfaire un catholique c'est pain bénit*).

Vzájemná soudržnost těchto banditů je něčím naprosto samozřejmým. Vražda je u nich podnik jako každý jiný, a lásku k vlastnímu krbu nijak nevylučuje. Rodina Ulmových v Chamountu, kde se mimochodem nachází mnoho Židů, je velice dobře situovaná. Jak vypověděli svědci, syn byl zkušený obchodník, nestýkal se s mladými lidmi svého věku, nikdy nechodil do kavárny a vůči otci byl až slepě poslušný. V domácnosti vládla neuvěřitelná spořivost; měsíční výdaje nikdy nepřekročily 35 až 45 franků.

Peschard byl zavražděn 30. srpna 1857. Dnes by byla celá záležitost okamžitě ututlána. Za nynější vlády nejsou Židé stíháni, nanejvýš tak ještě v naprosto výjimečných případech, kdy již opravdu nebylo vyhnutí.⁶¹

Každým dnem se množí důkazy, že Židé z takových záležitostí vycházejí téměř beztrestně.

Když se soudy zdánlivě zmocní Židů, v zásadě jim tím prokazují službu. Před dvěma lety žalovalo mnoho akcionářů barona Erlangera, a soudní líčení přineslo jenom málo potěšitelné věci. A co udělal ministr spravedlnosti, aby zabránil věci jít zákonným způsobem? Nechal prostřednictvím státního návladního prohlásit, že vyšetřování proti baronu Erlangerovi nařizuje on sám. Soudní dvůr byl následkem

⁶¹ Bankéř Hirsch, který vyplácel bankovky, o nichž věděl, že jsou falešné, byl ovšem 8. května 1884 trestní komorou 8 odsouzen k pokutě 7 500 franků, což však byl jen lehký trest, považovaný za pořádkovou pokutu, tedy žádná ostuda pro rodinu. A navíc k soudnímu projednávání došlo hlavně proto, že Hirsch chtěl podvést svého souvěrce jménem Monteaux.

Představme si jen, že bych chtěl Rothschildovi předložit falešnou bankovku! Byl bych okamžitě zatčen, zavřen do cely nejdříve na policii, poté v trestnici Mazas vyslýchán ohledně svých pomocníků a následně odsouzen nejméně k roku vězení.

V srpnu 1885 dva z vraždy sedláře v Rue d'Agoulème usvědčení zločinci jménem Gaspard a Meyer seděli ve věznici La Roquette. Gaspard byl jako nevědomý pomocník zapleten do věci svým komplicem, zatímco Meyer vraždu naplánoval a také chladnokrevně spáchal. Meyer (Žid) byl omilostněn, naproti tomu Gaspard (křesťan) popraven!

toho nucen jednání odročit. Nemusím dodávat, že zmíněné vyšetřování ukázalo, že není důvod k dalšímu stíhání Erlangera.

Snad bych ani neměl znovu ohřívat příběh oné ubohé španělské záletnice, veselé a plné chuti do života, která dříve ani nepomyslela na sebevraždu, ale o níž se ještě dnes tvrdí, že vyskočila z okna, avšak ve skutečnosti je nejvýš pravděpodobné, že z něj byla vyhozena barbarským Židem, s nímž měla v úmyslu uzavřít sňatek. I to nejppovrchnější vyšetření stavu věci by malému dítěti objasnilo naprostou nepravděpodobnost sebevraždy.

Roku 1882 jistou ženu ze Smyrny dopadli při krádeži ve velkém obchodě. Byla švagrová herce řeckého původu, který sám měl za manželku židovskou herečku, jež byla všude známá svým způsobem života. Stačilo, že pachatelka byla příbuzná se Židovkou, a již se prohlásilo, že zlodějka trpí kleptomanií; možná proto, že pochází z kleptomanské země.

Jsem ostatně rád, že věc proběhla takto, a téměř bych se přikláněl k mínění pana dr. Lassègue, prohlašujícího, že prý všechny ty krámské zlodějky ovládá chorobné nutkání. Počkejme si tedy, až křesťanská žena, které by v židovském obchodě od cizila něco třeba jen za pět sou,⁶² bude také prohlášena za kleptomanku.

Sarah Bernhardtová, rozrušená knihou Marie Colombierové, vnikla v doprovodu tří společnic do bytu své rivalky, vyzbrojená jezdeckým bičíkem – který byl podle Wolffa „dárkem proslulého válečníka“ – a bez okolků ji sešvihala. Bylo snad konstatováno porušení domovní svobody, ublížení na zdraví a zahájeno vyšetřování?

Že se nikdy neobjasnila známá epizoda s maršálem Neyem, je vysvětlitelné prostě tím, že do záležitosti byla zapletena Židovka, a že by v následném procesu vystaly obavy z odhalení bigamie. Také téměř všechny bankroty židovských agentů se zbožím nejsou nic jiného, než sprosté podvody, jak nás informuje Du Camp. Gój je tady zkrátka proto, aby byl podváděn!

Abychom si zde uvedli také několik novějších případů, připomínám bratry Blochovi z Mohuče, kteří si v roce 1882 nechali v Rue d'Aboukir navozit velký sklad zbožím, a poté v září 1883 v předvečer splatnosti směnky na 300 000 franků beze stopy zmizeli – a zboží samozřejmě také. A v srpnu 1884 se podobným způsobem z Rue d'Engbien potichu vypařil německý Žid Mendel a vzal si s sebou maličkost – diamanty za 600 000 franků, odebrané od pařížských obchodníků.

Nespočetní směnkoví Židé, kteří se tak obratně umějí zmocnit drobných úspor poctivých střadatelů, vždy vycházejí z věci nevinní jako novorozeňátka. Pravděpodobně jim jistí policejní agenti ještě nesou jejich naditá zavazadla až k vlaku, obstarávají jízděnky a napomínají vlakvedoucího, aby pány nevyrušoval ze spaní.⁶³

⁶² Lidový francouzský název pro pětcentimovou minci, pěták; pozn. překl.

⁶³ Poštovní krádež dokazuje, co všechno si lze dnes dovolit bez sebemenšího obtěžování. Krádež byla spáchána za neuvěřitelných okolností v místnosti, kam vstupují jen poštovní úředníci. Každý zná viníka; jistý novinář prohlásil, že jakmile bude proces zahájen, označí jej za zloděje. Bylo přesně zjištěno, v jakou dobu byly nakoupené italské cenné papíry poslány bankéřem v Pařermu. Podezíraný vysoký úředník nebyl ovšem ani na okamžik zbaven svobody. Vyšetřujícímu soudci se dostalo rady: „Neuspěchejte tu záležitost!“ (Doslova tak!) Byla obava z možnosti najít nějakého spoluviníka Jesiase Levaillanta a Girarda, jenž by mohl potvrdit pravost jistého papíru, který byl nalezen v železničním vagónu s razítkem pošty.

Žid Johann David, ředitel „Crédit national“, zpronevěřil tři miliony, svěřené mu jako depositum. Dvě stě osob jej obvinilo ze zneužití důvěry. Naše neúplatné úřady nechaly Žida Davida klidně běžet. V nepřítomnosti byl pak 11. trestní komorou odsouzen k 10 letům vězení, pokutě 3 000 franků a pěti letům policejního dozoru, což počestnému Davidovi mohlo být, a také přirozeně bylo, zcela lhostejné.

Když se u něj nařídila domovní prohlídka, našlo se tam kolem 200 dopisů od poslanců. Jistý poctivý úředník, který se Davida snažil v okamžiku útěku ještě zadržet, u něj objevil 40 000 franků. Deset tisíc z nich bylo z přehnané dobrosrdečnosti ponecháno ženě tohoto darebáka, ženě, která v historii našeho umění nesla čestné jméno. Zbytek 30 000 franků byl složen u soudu. V důsledku zákroků oficiálních osobností se státní pokladna zřekla ponechání si dlužné pokuty. David si tedy nyní může v zahraničí nepotrestán užívat plodů svého zločinu.

Tu a tam najdeme ještě několik čestných státních návladních, kteří svůj úřad berou vážně a neváhají přísně stíhat takové podvodníky, i kdyby to byli Židé. – Tak například státní návladní Bulot, který měl odvahu dokročit na jistého Brelaye i druhého Johanna Davida, přestože ten byl důvěrný přítel Gambetty.⁶⁴

Johann David, říká, zastává vysoké politické postavení, které jej zavazuje k nejvyšší obezřetnosti. Kdo má čest zastupovat okruh voličů, dostává se mu důstojnosti, jež převyšuje jeho vlastní osobu. Jeho pověsti ovšem neškodí ani

Žid Eduard Millaud jistému Cocherymu prokázal laskavost ve finanční komisi senátu, když na něj byla v březnu 1884 vznesena otázka. Cochery odpověděl, že ztráta činí sotva 9 414 franků. „Dobrá,“ opáčil poctivý Millaud, „je to tím pravděpodobnější, že jste v okamžiku krádeže zveřejnil podrobnou zprávu, podle níž zpronevěřená částka činila bezmála milion.“ Tento Žid byl skutečně diskrétní. Na jeho místě bych se ministra zeptal, čím si vysvětlit, jak mohl zloděj vědět, kde byly peníze v noci ze 16. na 17. duben 1882 uloženy, v jaké deklarované i skutečné hodnotě, a jak bylo možné se dostat do ocelové pokladny, která se otvírá jen dvěma různými klíči?

Poštovní správa se jak vidno stala skutečnou skryší pro zloděje (une variable fôret de Bondy). Část úředníků se klidně zmocňuje korespondence černého kabinetu (cabinet noir), jehož existence je oficiálně potvrzena jen projednáváním záležitosti Saint-Elme ve vládě; ostatní si berou všechno cenné, co ještě najdou. – Pozn. překladatele: Černý kabinet se tehdy říkalo cenzurnímu úřadu, který oficiálně neexistoval. Dnes se mu eufemisticky říká „ochrana občanů před terorismem“.

⁶⁴ Paul Cassaignac nám vykreslil obrázek nedávno zemřelého Johanna Davida, který byl předákem republikánské strany v departmentu Gers. Jeho obrázek je hoden ocenění Callotovou nadací:

„Vypadal jako na šibenici vysušený oběšenec. Když se tam tak pokroucený s bolestí v kříži potácel, zdálo se být cítit podobný zápach jako ze starých zažloutlých manuskriptů na vepřovici, a jeho holenní kosti klapaly jako kastaněty. Byla obava, že se tento jen chatrně pospojovaný skelet každou chvíli rozpadne. Z mravního hlediska to však byl jen vybraný plod zlodějny.

Tříkrát přednesl prohlášení o neplatnosti zvolení svého spoluuchazeče, mého výborného přítele Peyrusse, na místo ve sněmovně a pomocí kejklířského triku, který sám označil za nevyssvětlitelný, nechal jedné noci volební lístek i seznam vyměnit a tři dny po hlasování jako starosta města Auch prohlásil, že Peyrusse již oznámil, že volil sám sebe.

Něco takového je ostatně v Auchu na denním pořádku. V den voleb hlasují klidně zemřelí, nepřítomní i zbavení hlasovacího práva, a požadovaný výsledek se zajišťuje i falšováním hlasů konzervativních voličů.

Dohlížet na hlasování by byla marná námaha, protože tři stovky najatých uličníků tvoří nepřekročitelnou hráz mezi voliči a volební urnou, jinak řečeno dělají španělskou stěnu volebnímu podvodu, což je každému známo a veřejně přiznáváno.“

kolísavost, když je například hned na straně Philipparta, hned zase na straně Girose.

I když jen nerad, musím potvrdit, že jak pan Johann David, tak i pan Brelay tyto povinnosti podcenili. První z nich měl své podíly v Comptoir industriel, poté na železárnách v Champagni a současně byl i prezidentem Messagéries fluviales.

Z Comptoir industriel ovládal „tisk“ a kromě toho je členem rady, která na svém zasedání rozhodla, že se tisku musí platit přiměřená cena (prix de fantaisie). Zažil konec „Banque Européenne“ i obnovení „Comptoiru“, kde zůstal až do konce své činnosti; jak sám připustil, vzal tedy na sebe značnou odpovědnost.

Následující slova z dopisu, který jsem dostal od jednoho malého akcionáře, to jasně ukazují: „Kdyby chudák jako já i mnoho mých přátel nečetl na prospektu vaší banky známá jména poslanců našeho departmentu, pana Johanna Davida a jmenovitě pana Brelaye, jistě bych se nebyl upsal. Nemám nic proti tomu, že Giros a Adam jsou stíháni jako podvodníci. Nezapomeňte však ani na ty, kteří svá jména propůjčili k polapení neznalých (gogo). Pravými viníky jsou David a Brelay. Stáli mne 5 000 franků těžce našetřených úspor.“

Ale k čemu je to všechno? Věří snad někdo, že by si David dělal hlavu z tak závažného obvinění? Ale kdepak! Jen se vysmívá tak, jako to dělal později Raynal, když přišla řeč na mrtvé u Tonkinu. „Moje náboženství mi přikazuje to, co vy zatracujete; já to umím ocenit jen podle hodnoty.“ Je si dobře vědom, že jeho jednání zasluhuje galeje, ale také si je jistý, že z toho vyjde prakticky beztrestně s pokutou 500 franků, kterou navíc pravděpodobně nezaplatí stejně tak, jako jeho jmenovec v „Credit national“. Je třeba také slyšet Macého vyprávět, jak pan Caubet naložil se soudním příkazem: „Tento muž je zednář a příkaz proto nebude vykonán.“

Jak by také Caubet mohl něco odmítnout židovskému zednáři? Jaké pronásledování by asi spustili jeho lóžoví bratři? Jaké ničemnosti není schopen vpašovat do spisu jeho odpůrce? Ještě před několika lety sedával ve svém nuzném papírnickém krámku v Rue de Seine a zoufale čekal, až nějakému dítěti prodá tužku nebo za jeden sou malý obrázek. Nyní dostává pohádkový plat, je důstojníkem Čestné legie a proti všem předpisům si pro sebe zařídil soukromou službu z lidí, zproštěných kvůli tomu úředních funkcí: „Franc, nech zapřáhnout, pojedu domů, a pod.“

Židům mlčky přiznávaná beztrestnost jim usnadňuje zmocňovat se úspor chudáků, a své lichvářské akvizice vysvětlují zdrazováním všech životních potřeb, které je pro nemajetné vrstvy tak nesnesitelné.

Přitom článek 420 zákoníku říká zcela výslovně, že lichva se trestá dvěma lety vězení. Jak potom bylo možné, že Biedermann, který si v dubnu 1883 ve svém Asocié Carlin vzal život, skoupil všechny zásoby oleje? Pokud vůbec někde, pak právě zde by přece měly být použity platné zákony. Všechny časopisy podrobně informovaly o tom obrovském podniku.

„Journal des Débats“ napsal: „Největší událostí týdne je fiasko obrovitého podniku, nákupu veškerého řepkového oleje, který před několika měsíci vyvolal rozruch na všech evropských trzích. Byl vytvořen syndikát, podpořený finančními kapacitami, který nakoupil nesmírné množství oleje v Paříži, Ber-

líně i v Hamburku a tím vyšrouboval jeho cenu ze 75 franků na 105 až 110. Je již nakoupeno 45 milionů kilogramů oleje. V současnosti však nastupuje velké oslabení.“

Takto obrovské nákupy, schopné silně narušit rovnováhu v této obchodní branži tím, že jednotlivcům zaručují neomezenou převahu, jsou zásadně vždy dílem Židů! Mezi nimi jsou „králové“, jak je nazývají „Archives israelites“. Ephrussi je v současnosti král obilí, jako jím byl svého času r. 1822 v Oldenburgu narozený Friedländer, zemřelý 1878 v San Francisku. Moses Ranger je králem bavlny; roku 1883 udělal bankrot za 750 000 liber šterlinků neboli 18 milionů franků. A Strousberg, vlastně Baruch Hirsch Strausberg, byl král železnic.⁶⁵ Opovážlivost, s níž tito lidé riskují největší podniky, rovnající se hazardním hrám, je doslova až neuvěřitelná. Ephrussi v jediném burzovním dni „kupuje nebo prodává“ olej či obilí za 10 až 15 milionů franků. Se zcela klidným výrazem, hladí si levou rukou flegmaticky svůj černý vous, vydává pokyny makléřům, stojícími před ním s tužkou v ruce. Čas od času k němu přistoupí Gontaut-Biron, takto stálý host burzy, a baví jej povídkami z polosvěta. Brzy ráno je Strousberg již v Chantilly, dozírá na své jezdecké stáje a poté v Café Anglais snídá až do 13:45 hodin. Po burze se prochází v Bouloňském lesíku, večer tančí ve Faubourg St. Germain a je zde nejmileji viděným Židem Paříže, tak říkajíc persona grata.

Tomuto člověku je vzestup nebo pokles kurzu cenných papírů, které má v ruce, jen hříčkou rozmarů, i když na nich závisí otázka obživy tisíců a tisíců lidí.

Jak ovšem nyní věc stojí, je každý vážnější pokus o změnu marný, a to i proto, že nám schází statistika zločinnosti Židů.

Pro ty své souvěrce, kteří v zájmu Izraele utrpěli nějakou ztrátu, si Židé vymysleli zvláštní druh uvedení do původního postavení, tak říkajíc rehabilitaci prostřednictvím státu, která je asi stejně tak zákonná jako narušení vlastnictví. Dříve mohl bankrotář své obchodnické jméno očistit pouze úplným vyplacením věřitelů. David Raynal to v zájmu Levy Binga zcela přeměnil.

V tomto případě Alexander Weill, Fallitův souvěrec, v červnu 1883 v listu „Événement“ zveřejněném dopisu protestoval s tím větším rozhořčením, že on sám, sice fanatický Žid, ale počestného charakteru, ztratil 36 000 franků, které podle jeho delikátního vyjádření „dostane nazpět stejně tak málo, jako ostatní akcionáři svých 12 milionů“.

„A pokud je mi známo,“ uzavírá pak Weill, „je Raynal zetěm Levy Binga, který byl mozkem oné nešťastné banky, a bratr Raynala, svého času ministra; hned si nevzpomínám kterého departementu.“

Tento Raynal, Gambettův důvěrník, je zcela neobyčejná postava. V obchodním rejstříku města Bordeaux z roku 1883 jej vedle jistého Astruca najdeme uvedeného následovně:

⁶⁵ Židé mají dokonce krále karetní hry (baccaratu), kterým je jistý W. R. Deutsch, osoba bájné existence. Poté, co byl nějaký čas ředitelem divadla, vyhrál během 20 dnů všechny partie ve Washingtonském a Tiskovém klubu. Jeho zisk dosáhl výše 1 700 000 franků, které zase stejně rychle prohrál.

Astruc (Ferdinand) a Raynal (David), agenti pro zámořskou dopravu, komisionáři, špeditéři, agentura pro export Společnosti Suezského průplavu a vice versa, pro sardinky v oleji a rajčata, Rue Vauban 10.

Podle toho je již snadné si představit, jak nezávisle tento ministr, sám obchodní agent, může jednat se železničními i jinými dopravními společnostmi.

Jednoho dne mne navštívil řečený Bing, pozoruhodný člověk se vzezřením počestného starce. Také on chtěl vyvolat malou revoluci. Na mušku si vzal jazyk. Byl autorem tlustého svazku s názvem „Linguistique dévoilée“, jehož závěr zněl: „Fénický jazyk je hlavním základem všech. Nemyslete si, že je to nějaký žert.“ – Nutkání Semitů všechno předělat a především se zmocnit majetku, vnutit přemoženým křesťanům svůj jazyk, mravy i svůj veškerý způsob chování a jednání, je zcela nespornou věcí, a proto také jeho kniha mezi nimi našla mnoho stoupenců.

Jistý Malberg v listu „Moniteur universel“ vzal tuto ideu pod svou ochranu a navrhl založení „Académie de polyglottes“, která by se „zabývala vytvořením gramatiky a slovníku budoucího světového jazyka“. Tato řeč by měla být stejně jednoduchá a srozumitelná všem národům, a rovněž by se měla co nejvíce blížit fěničtině, prvotnímu jazyku.

Již před Levy Bingem jiný Žid, Alexander Jakob, autor spisu „Maudit“ pod pseudonymem von Erdan, pod nímž byl dlouho spolupracovníkem listu „Temps“, se v díle „Revolucionáři abecedy“⁶⁶ snažil dokázat, že stávající pravopis je jen pouhý předsudek, a že se musí psát tak, jak se mluví. A tento apoštol „finografie“ – jak to sám nazval – napsal podle svého novopravopisného systému protikřesťanský leták s titulem „Mystická Francie aneb přehled výstředních náboženství této doby“,⁶⁷ který jej stál rok vězení. „Náš pravopis“, říká v předmluvě, „má velký nedostatek, což musí přiznat každý, kdo není paličatě zaujatý.“

Neodolatelné nutkání formovat slova podle jim běžných pojmů je zcela židovským rysem.⁶⁸

Židé v čele s Juliem Simonem jsou nejrozhodnějšími odpůrci trestu smrti. – Ne snad kvůli trestu jako takovému, protože v dávném království Izrael byl užíván velice často, ale kromě jiného i z toho důvodu, že v naší době je při popravě Žida jen velmi těžké dodržet nezbytné religiózní formality. Tělo k smrti odsouzeného je Židy již před popravou považováno za zdechlinu a podle židovského zákona se žádné židovské mrtvoly nesmí křesťan dotknout.

Poprava Žida v alsaském městě roku 1817 byla pravděpodobně poslední, vykonaná podle židovského rituálu.

⁶⁶ V originále *Revolutionnaires de l'A. B. C.*, zde ve smyslu převrácení, pervertování jazyka; pozn. překl.

⁶⁷ V originále *La France mystique, ou tableaux des excentricités religieuses de ce temps.*

⁶⁸ Zde máme před sebou jeden z mnoha pokusů o vytvoření jakési „univerzální řeči“ vedle známějšího volapüku a esperanta. Autory jsou bez výjimky vždy Židé nebo zednáři. V důsledku souběhu nejrůznějších okolností padla nakonec volba na zbastardizovanou angličtinu, která je u nás zákonem vnucována žákům již od první třídy základní školy, tedy ve věku, kdy děti ještě neznají ani základy gramatiky vlastní mateřštiny. Záměrným výsledkem ďábelského plánu má být a bohužel také bude tristní úroveň pasivní i aktivní znalosti jazyka; pozn. editora.

Deset nejpřednějších židovských obyvatel města požádalo o povolení vystoupit na popraviště a přednést tam předepsané veřejné modlitby (minian), které musejí říkat muži ve věku nejméně třinácti let.

Odsouzený, zbavený pout, vystoupil na lešení pevným krokem, oblečený v prosté bílé blůze. Ta se dává nejenom mrtvým, ale novomanžel jí obdarovává o svatbě svou ženu. Odsouzenec měl dále na sobě lněný přehoz (taleth), běžný při modlitbě, a „telephine“ na čele a levé paži. Popravě byl přítomný také vrchní rabín z Winzenheimu.

Isaak nakonec ještě pronesl modlitbu umírajících (vidoui), jež se říká také o Dnu smíření, a poté byl svými souvěrci připoután na prkno.⁶⁹

Budiž zde hned výslovně poznamenáno, že v zmiňování těchto podrobností není ani stín nějakého posměchu. Nešťastnému bratru prokázaná poslední služba má v sobě něco dojemného, i když by mu ji ani Rothschild, ani Camonda jistě neprokali...

Podobná pohnutka vede i milosrdné bratry, kteří až do nejnovější doby usnadňovali ubožákovi jeho poslední krok. Když se za císařství měla konat poprava, daly se do pohybu všichni členové mezinárodní pašerácké bandy i pařížská pakáž obojího pohlaví, jako by šlo o slavnou divadelní premiéru. U Wolffa bylo světlo jak ve dne a všude se vesele jedlo a pilo, až bezpečnostní úředník přistoupil k odsouzenému: „Tak jen dál, můj milý, je čas.“ – Pařížský arcibiskup proti takovému skandálu neprotestoval. Zda se na to Darboy ještě pamatuje, když byl sám uvržen do vězení v La Roquette?

Nyní Grévy bez okolků omilostňuje otcovrahy, traviče i vrahy nevinných žen a dětí. A proč také ne? Společnost, která trpí hanebností, jaké zažíváme již šest let, vlastně sama ztratila právo trestat jednotlivce.

Rozhodně však nemůže uškodit, když se takové vládě připomenou ohledy, s nimiž za časů restaurace přihlížela náboženským obyčejům, které jsou našincům přímo odporné. Je opravdu nezbytné upomenout na nedůstojné chování židovsko-zednářského státního návladního v Roche-sur-Yon 22. září 1882. Známe ještě skandální scény, kdy se členové soudu opíjeli s dozorci, odsouzenému na poslední cestě se vysmívali a uráželi jej, a dokonce i knězi odepřeli poslední čtvrthodinku útěchy nešťastníkovi.

Od delikventa Barbiera příbuzným zanechaný dopis s gramatickými chybami, v němž píše, že mu před cestou na popraviště bylo odmítnuto i svaté přijímání, je nejostudnější dokument, jaký se mi kdy dostal do ruky.

Ubohý kněz, který se odvážil postavit se státnímu návladnímu, aby mohl splnit poslání svého úřadu, byl za to přirozeně prefektem Calvetem suspendován a státní návladní pochválen!

Proti tomu stojí na druhé straně příklad přílišné povolnosti křesťanů vůči Židům. 6. února 1875, tedy v době, kdy konzervativní strana seděla ještě u vesla, bylo známo, že se početní žáci židovské víry v Lycée Charlemagne zdráhali obědvat, protože maso nebylo košer. Ředitel školy okamžitě objednal jídlo v židovské restauraci, všichni žáci jedli košerované maso, a „Archives israelites“ oznámily,

⁶⁹ Poprava gilotinou; pozn. překl.

„že synové rabínů zde poprvé mohli být přítomni svátku Karla Velikého v prvním pařížském ústavu, jehož protektorem je sám veliký císař“.

Kdyby se na Velký pátek v takovémto státním ústavu podávalo postní jídlo, zdvihla by se stavidla celého židovského tisku a vychrlila by přívál nejhorších urážek a nadávek. „Na hrubý pytel patří hrubá záplata!“

Ve velkých městech jsou mezi prostitutkami velice silně zastoupeny Židovky. Dokonce i „Archives israélites“ připouštějí tuto nespornou skutečnost!

Již dobré čtvrtstoletí se moralisté právem ptají: Jak je možné, že ve všech větších městech Evropy se mezi prostitutkami najde více Židovek než křesťanek? Bohužel je to důvodná otázka, protože v Paříži, Londýně, Berlíně, Hamburku, Vídni a Krakově se v hříchu zasvěcených domech, v polosvětě i na veřejných místech nachází poměrně víc Židovek než křesťanek.⁷⁰

Hříšnost Židovek má však zvláštní charakter.

Je jisté, že chudí židovští rodiče často své dcery přímo hříchu nevydávají, zatím co ve velkých městech naši chudí bohužel svou bezstarostností a nedostatkem dohledu přispívají k tomu, že se jejich dcery oddávají každému. Židovky se prodávají kvůli penězům; chladně a bez vášně, a jakmile si prostopášností něco vydělaly, vždy se snaží ulovit ještě dalšího muže bez ohledu na to, zda je to herec, obchodník nebo burzián.

Vloni byla ve Vídni zatčena jedna taková židovská banda, která ve spolku s padlými dívkami napáchala mnoho zla.

Během soudního přelíčení židovský právník Glaser, pověřený obhajobou jisté ženy, řekl doslova: „... Každá žena má nesporné právo prodávat své tělo, aby z něj měla co možná největší prospěch.“ – Publikum dávalo najevo pobouření, ale prezident soudu projevy nevole přísně zakázal. Glaser samozřejmě mluvil podle svého přesvědčení. Chrámoví služebníci a jejich sexuální zločiny v chrámech na Kypru a Paphosu nemají nic společného s Řeky; jsou výhradně fénického původu.

Židovské prostitutky ostatně slouží svým způsobem vlastnímu národu. Plní své poslání ruinováním synů naší aristokracie, a vydávají je tak ostudě a morální zkáze. Tím jsou účinným nástrojem v zájmu židovské politiky!

Židovky dobře situované třídy žijí podle orientálních zvyků, a odpoledne se oddávají siestě. Jsou jim cizí bouřlivé vášně, které tak často útočí na srdce křesťanek, mnohdy s nevyléčitelnými následky. Židovky jsou před tím chráněny naprostým nedostatkem ideálu, který Semity charakterizuje.⁷¹

Ptáme se, kde má hledat příčinu své chyby Árijec, muž i žena, tato jistým způsobem ne zcela k reálnému světu patřící rasa? Ve sklonu k ideálu, který jde často nesprávnou cestou, v pocitu být povznesen nad jiné bytosti, v blouznivé touze najít stejně smýšlející duši i v potřebě žít – třeba jen na několik hodin – ve sféře nejčist-

⁷⁰ „Archives israélites“ 1867.

⁷¹ Co je zde řečeno o vášnivosti v lásce, platí také o Židech ohledně opilství, které je u nich rovněž mnohem méně časté než u nás. Potřeba se rozjařit, vyjít sám ze sebe, téměř postavit celý organismus na hlavu, je nižším výrazem pro ideál, kde do jisté míry převládá instinkt. ... Židovi jsou takové pochody cizí. Jakmile pochopí, že opilost nic nevynáší, nemá již pro něj žádnou přitažlivost.

ších myšlenek s pocitem vroucí lásky v nekonečné blaženosti. Ani Žid, ani Židovka neznají taková hnutí duše.

Židovka se nikdy nebude zabývat religiózními otázkami; v tomto ohledu je naprosto nevědomá. Žid dokonale pochopil, jaké nebezpečí může znamenat osvěta, která je schopna odhalit ženě zaslepenost izraelitské víry, a podle její přirozenosti by jí ukázala, že naplnění proroctví v osobě Krista nemůže zanechat sebemenší pochybnosti v čestné duši. Vždyť srdce ženy nezná zatvrzelou a nenávisť naplněnou svéhlavostí muže, a svobodným rozmachem by se obrátilo k opravdovému Bohu. – Proto Talmud s naprostou rozhodnutím zakazuje ženě v tomto ohledu jakékoli zkoumání. „Kdo své dceři sdělí boží zákony, je stejně tak hoden trestu, jako kdyby ji zasvěcoval do smilstva.“ Tak je psáno v traktátu Sota (fol. 20 recto).

Nicméně Židovka rovněž tak dodržuje obyčej svého náboženství, a zvláště tehdy, vede-li bouřlivý život. Jen se podívejme na takovou Mis Adu Isaak Menkenovou, kterou Rothschild podle slov „Archives israelites“ nazval pro svou rasu nadšenou Deborah, jež byla po nějakou dobu tak oslavovaná, jako později Sarah Bernhardtová – a přesto zůstala své víře věrná. Poté, co po 30 nocí hrála v San Francisku, odebrala se do polského „minian“⁷² oslavit tam svatou noc (Kol nidré). Když ji souvěrkyně osočili, byl ihned zaslán obranný článek izraelitským novinám v Cincinnati.

Musí zde být také vyzdvížena úcta, jakou chovají Židé ke všem členům své rasy, ať se nacházejí v jakýchkoli životních poměrech. Je-li Židovka herečkou, pak podle židovského názoru nebylo nikdy vidáno nic většího. Při jejím vystoupení všichni upadají do transu nadšením a obdivem. Po návratu do občanského života má každé dveře otevřené.

Rehabilitace ženy, jak o ní píše Dumas ve svých dílech od „Idées de Mme. Aubary“ až po „Dénise“ odpovídá méně křesťanskému pojetí odpuštění hříchu před Bohem, jehož následky však vůči lidem zůstávají, zato je tím spíše vstřícná židovské teorii, podle které dcera Sionu ani jako hříšnice nepozbývá svých práv v lidské společnosti. Žena si stále ještě uchovává tužbu jako právo svého vrozeného ideálu, a zvláště poté, co jí kněz udělil absoluci, ale i přesto padlá žena vyvolává ve společnosti pohoršení, protože Árijec je ve věci cti velice citlivý. Podle Dumasova názoru – který mimochodem umí velice dobře vyjádřit to, co chce říci – je panenství pouze kapitálem, jenž se má uchovávat, ale když se ztratí, je možné jej znova nabýt. Jeho ztráta byla jen pohromou, která se dá zase nahradit, a není nutné si tím ztrpčovat celý život.

Ať už se jedná o herečku, burziána nebo spisovatele, vždy narážíme na obdivuhodný pocit vzájemného ručení, onu u Židů převládající ctnost, která zaručuje a vysvětluje jejich stále větší úspěchy. Jestliže nějaký špinavý plátek napadá katolíka, říká každý Žid s výrazem odporu o napadeném: „Bohudíky, toho člověka neznám.“

Židé své souvěrce nezrazují ani na lavici obžalovaných, ani na popravišti a nedovolují, aby kvůli tomu bylo napadáno „velké souručenství“. Je pro to přesvědčivější příklad, než vražda hodináře Pescharda, o níž byla řeč výše?

⁷² Shromáždění k veřejným modlitbám; pozn. překl.

Profesor Bertauld na židovské fakultě v Caën se jako obhájce Peschardovy rodiny nad odporností spáchaného zločinu nechal strhnout k výroku, který tuto židovskou drzost pranýřuje.

Něco tak zdrcujícího, zvolal, musí Židům uškodit na cti. Mýlí se, když říkají: Nic není ztraceno, když je zachráněn kapitál. Otec Ulmo se nabídl jako obětní beránek na záchranu svého syna, jenž bude ve věrných rukou... mezi Židy, kteří umějí navrátit ztracené štěstí. Opatrnost a prozíravost je této rase vrozená.

Kdybych si tolik nevážil názoru na toleranci, byl bych se pokusil omluvit své předky za jejich štvání proti této lidské rase.

Okamžitě se rozlehlo všeobecné rozhořčení (tolle), a to jednohlasně. Židovská nejvyšší i pařížská konzistoř se spojily a rozhodly obrátit se na vrchního státního návladního v Caën, aby dotyčného přiměl vzít urážky zpět. Někteří členové konzistoře se odebrali k prezidentovi trestního soudu se stížností, aby neprošla beztrestně tak hrozná řeč, obviňující Židy z hamižnosti.

Ubohý Bertauld, jak známo, nikdy neplatil za vzor charakterové pevnosti. Není vyřezán ze stejného dřeva jako Harlay nebo Matthieu Molé, nýbrž spíše je uhněten z vosku dauphina. Když si všechno ještě jednou řádně promyslel a později navíc dostal dobře placené místo vrchního státního návladního u kasačního soudu, pospíšil si s odvoláním. ... Vyděšen všeobecným pokřikem, který se kvůli tomu zdvihl, vzal všechno vyřčené zpět a jen málo scházelo k tomu, aby prohlásil, že to naopak nešťastný hodinář byl vrahem Židů.

Při každé příležitosti prokazují Židé nejvyšší horlivost pro svou věc⁷³ a židovský svět vysoké aristokracie v Théâtre français každý výsměch křesťanskému náboženství odměňuje hlasitým potleskem. Kdyby se však někdo pokusil ukázat na scéně Žida v nepříznivém světle, daly by se do pohybu všechny síly a prostředky Židovstva, aby tomu zabránily. V tom případě nevstupuje do hry jen židovská konzistoř, nýbrž i ten nejmenší okruh židovské působnosti.

Krátce po roce 1830 měla být v divadle De la Gaïeté uvedena hra s titulem „Zastavárník“, v níž byl lichvářem Žid. Tu se u ředitele divadla, počestného Marlyho, objevil asi sedmnáctiletý mladík a se slzami v očích požádal o změnu. Dojatý ředitel zaměnil roli židovského lichváře na křesťanského. Netřeba dodávat, že mladík nepřišel sehrát plačtivou komedii sám od sebe.

⁷³ Výše jsem informoval o Lévy Bingovi. Podívejme se, co „Archives israelites“ psaly v okamžiku jeho pádu u příležitosti oslav svátku Pesach:

„Svátek osvobození není svátkem ve smyslu úplného osvobození, protože nám dodnes nezáří světlo svobody svědomí, ani se nám nepomáhá v neštěstích, jež na nás doléhají. Mezi těmi, které postihl tvrdý osud, je ten, na něhož dnes obzvlášť myslíme. Nevíme, zda je původcem, ale víme, že je obětí velké finanční katastrofy, která zasáhla nejen Paříž, nýbrž i celý Západ. Nejen vzdálen od svých nejbližších, ale i od velké společnosti souvěrců, musí teď v důsledku tvrdých právních opatření trávit velikonoční svátky ve vězení muž, který před deseti lety napsal své „Méditations religieuses“.“

Jak pěkně řečeno! Není to přímo dojemné? Lze jemněji popsat konflikt, do kterého upadl Žid s jej stíhající justicí? Jen si představme, že křesťan odsouzený ne za to, že jiného hanebně podvedl, nýbrž proto, že někde neohroženě řekl pravdu, by musel trávit velikonoční svátky ve vězení. Jaký křesťanský list by mu asi věnoval dojmavou vzpomínku? A který asi křesťan by se o něm s tak vřelou účastí vyslovil?

Za císařství měla být uvedena komická opera Don Pedro, v níž španělský Žid dostal zápornou roli. Okamžitě se rozpoutala hotová bouře rozhořčení.

Žid Fould požadoval co nejrozhodněji, aby role Žida zmizela. Hallays-Dabot ve své zajímavé knize „Cenzura drama a divadla“⁷⁴ tak směšný požadavek náležitě pokáral:

Scéna má své zvyky a mravy. ... Když má religiózní osobnost právo na úctu podle zásady svobody svědomí, která je základem každé svobody, neplatí to snad také v ještě větší míře na zásadně lidský typ, který je v oblasti románu i drama vystaven veřejnému soudu jak svými chvalitebnými vlastnostmi, tak i svými chybami?

Nicméně vstoupily v platnost vládní výnosy a zlí Židé zmizeli z divadelní scény. A šlo se ještě dál, byl obřezán i samotný Shakespeare, aby neurážel obřezané.

Hallays-Dabot dále vypráví, jak divadlo Ambigu chtělo roku 1854 poznovu uvést Žida benátského. Šlo o volné přepracování Shakespearova drama. Co se stalo ze Shylocka, onoho nesmrtelného stvoření, jež před našima očima znovu oživuje staleté utlačování židovské rasy, její nesmiřitelné boje proti křesťanům, její radosti, vítězství i ponížení v osobě Shylocka, který svým dojímavým výsměchem i výbuchy zoufalství ukazuje stinnou stránku středověku! Se starým Židem se má jednat podle všeobecného práva. Ale ani úcta k Shakespearovi, ani doba nebo místo jednání, nic nemohlo Shylocka zachránit! Cizorodý obřezaný se musel vzdát své staré fyziognomie, stal se z něj naprosto odpudivý benátský lichvář, a drama bylo pak uvedeno pod titulem „Shylock aneb kupec z Benátek“.⁷⁵

Představme si třeba jen pokus o podobné znetvoření nějakého mistrovského díla v zájmu křesťanů. Okamžitě by od pánů Paula Maurice a Lockroye bylo slyšet výbuchy pobouření.

Není to snad všechno typicky židovské? – A není celá rasa v tomto kontrapunktu vždy stejná? Nyní, kdy panuje, na nás plive svou špínu, kterou kdysi musel polykat Ezechiel. Když byla ještě nemohoucí menšinou, nesnesla, aby se jí někdo dotýkal a při sebemenším podnětu vykřikovala hesla z roku 1789.

Ostatně spolu s panem Alexanderem Weillem věřím, že Mojžíšovy religiózní a současně zdravotní předpisy měly prospěšný účinek na morální i fyzický stav Semitů. Obřízka je účinný prostředek proti předčasným sexuálním výstřednostem. Nic není rozumnějšího a ohleduplnějšího než velmi přísné předpisy o ženách v jistý čas,

o třikrát svatých a dvanáctkrát nečistých ženách

jak to vyjádřil Alfred de Vigny.

Narušovat fyzickou přirozenost žen v jistou dobu neznamena jen působit jí fyzickou a morální trýzeň, ale dotýkat se tím i budoucích pokolení.

Je-li třeba v tomto ohledu přiznat Židům svědomitost, musí být současně konstatováno, že se touto otázkou zabývala i všechna ostatní náboženství. Speciálně pro

⁷⁴ V originále *La Censure dramatique et le théâtre*; pozn. překl.

⁷⁵ Henry Ford ve své knize „Mezinárodní Žid“ z roku 1920 výstižně popisuje bouři divokých židovských protestů v USA proti Shakespearově postavě lichvářského Žida Shylocka; pozn. editora.

správce farností psané knihy zasvěcují – svým stavem k cudnosti zavázané – kněze do tohoto tajemství a učí je umět delikátně odpovídat na jim kladené otázky. Tyto příručky, jistým způsobem díla morální farmakologie, zůstávaly podobně jako lékařské knihy laikům neznámé. Je typické pro sprostý charakter Paula Berta, hnojaře (salaud) – abych použil slova Goncourtova Faustina –, že jednu takovou knihu přeložil a využil svých styků na ministerstvu k tomu, aby s ní ještě zaplavil celou naši zemi.⁷⁶

Stejně tak málo, jako se může věřit běžným kriminálním statistikám ohledně Židů, platí totéž o údajích jejich počtu. Již delší dobu se uvádí číslo 45 000 a zůstává pořád stejné. Ale i kdyby celá Paříž sestávala pouze ze Židů, pořád jich je v celé Francii jen 45 000. Pokud by žák ve škole byl tázán, kolik je Židů ve Francii, pak by správná odpověď směla znít pouze: Inu, 45 000.

Židé byli tak prohnáni, že každé další zkoumání v tomto ohledu rázně znemožnili. Vládu, kterou bezvýhradně disponují, dokázali přimět k rozhodnutí, že při sčítání lidu jsou údaje o původu a náboženství vyloučeny.

Je pochopitelně v zájmu Židů ponechat svůj počet co možná neurčitý a tím numerickou menšinu chránit před možným napadáním, neboť je zcela jisté, že se Žid vždy podílí na všech nepokojích a revoltách, na všech novinách a časopisech, kde je křesťanům spíláno, slovem na všech pochybných událostech. Proto si dovoluujeme tvrdit, že Židé – tak jako v mnoha jiných případech – i zde nestydatě lžou.

André již roku 1830 ve své parlamentní řeči potvrdil, že mu přední izraelité udali počet svých francouzských souvěrců na 400 000.

V roce 1847 Cerfbeer uvedl, že ve Francii žije 100 000 jeho tehdy již starších souvěrců, a roku 1867 nebo 1869 řečník na shromáždění „Alliance“ udal jejich počet číslem 150 000.⁷⁷

Počet 100 000 až 120 000 uvádí i protokol o audienci, udělené perským šachem zástupcům „Alliance israélite“. ⁷⁸ Zmíněný protokol je autentický, protože jej mimo jiné podepsali prezident „Alliance“ Crémieux, vrchní rabín ve Francii Isidor, čestný předseda S. H. Goldschmidt, viceprezident de Leven, tajemníci B. Allegri a G. Be-

⁷⁶ Kdybych zde chtěl uvést to, co rabín Jokanan ve svém traktátu Joma nebo v jistých pasážích traktátu Berakhot říká ohledně žen, pokud jsou v stavu „nidah“, tu by židovští žurnalisté nebo jejich kolegové, kteří mají za manželky Židovky, naráz spustili: „To je jedna z tajených otázek svědomí, o nichž se veřejně nemluví.“ Ale přece to oni sami nadšeně tleskali jako posedlí, když Paul Bert, velmistř univerzity, se ve své špinavé knize o jezuitěch dotýká stejné otázky.

⁷⁷ Poslední sčítání lidu v Alžírsku s uvedením náboženského vyznání udává 35 663 naturalizované Židy:

V departmentu Alžír dekretem r. 1870 naturalizovaných 10 414, kromě toho ještě 610 vojáků.

V departmentu Oran naturalizováno 14 370, k tomu 188 vojáků.

V departmentu Constantine naturalizováno 10 006, k tomu 69 vojáků.

⁷⁸ Dobré vztahy mezi šachem a „Alliance israélite“ ovšem neměly dlouhého trvání. 3. března 1883 byly u Žida Isaaka Davische nalezeny šperky, odcizené Mirza Ali Chánovi, synu zemřelého velkovezíra. Ve Francii by byl možná Žid za to vyznamenán, ale Peršané nemají pro takové žertíky pochopení. Natažen na skřípec přiznal, že šperky dostal od Žida Haïma Isaaka. Na základě jeho výpovědi byli ještě zatčeni Barchi, syn představeného židovské obce v Teheránu, a vrchní rabín Abraham Hadjii Baba. Díky tomu dostal majitel zpět své šperky v ceně 125 000 franků. „Alliance israélite“ samozřejmě okamžitě spustila hrozný pokřik o nespravedlivém pronásledování a nás možná čeká vyhlášení války Persii.

darride, hrabě Camondo, Julius Cavallo, Albert Cohn, Abraham Créhange, G. De-rembourg, Michel Erlanger, vrchní pařížský rabín Zadoc Kahn, Leo Lehman a Julius Rosenfeld.

Šach se zeptal: „Kolik Židů žije ve Francii?“

„Sire, mezi 100 000 až 120 000.“

„V Anglii?“

„O něco méně.“

„A v ostatních zemích Evropy?“

Albert Cohn, člen ústředního výboru, odpovídá:

„Sire, v Německu 500 000, v Rakousku a Uhersku 1 200 000 a v Rusku 2 400 000.“

I takto oficiální údaj se zdá být choulostivý Franckovi, přestože je jedním z velmi mála úctyhodných izraelitů, kteří ani veřejně, ani potají nikdy nekřivdili křesťanům, nenapadali jejich náboženství, neobírali je o peníze a nepodněcovali ke spekulacím nebo válkám.

V článku *Annales de philosophie chrétienne*, který „Archives israélites“ otiskly 2. listopadu 1882, Franck píše:

Současné obyvatelstvo Francie čítá asi 37 a půl milionu duší, mezi nimiž je 60 000 izraelitů. Podle mého výpočtu tedy připadá na jednoho izraelitu 630 křesťanů neboli neizraelitů.

Přestože přistěhovalectví ruských Židů muselo Crémieuxem udaný počet výrazně zvýšit, Raynach přesto v roce 1884 dál tvrdil, že ve Francii žije pouze 63 000 Židů.⁷⁹ – „Annuaire des Archives israélites 1885“⁸⁰ říká, že počet Židů kolísá mezi 80 000 a 85 000, z nichž 50 000 žije v Paříži.

Jak již bylo zmíněno, zrušení povinného uvádění religiózní příslušnosti velice ztížilo zkoumání v tom směru. Musíme se proto spokojit alespoň přibližně správnými údaji pohřebních výdajů Židů, jak je uvedl doktor Bertillon ve „Statistique de Paris“. Podle ní v roce 1872 výdaje na 23 484 úmrtí obnášely 18 776,46 franků. – V roce 1880 činily již 42 288,95 franků, což dovoluje soudit na zdvojnásobení počtu židovského obyvatelstva od prvního údaje.

Je-li tedy tolik izraelitů v samotné Paříži, pak můžeme plným právem pochybovat o správnosti čísla 45 000 pro celou Francii.⁸¹ Pokud jde o pohřební výdaje Židů,

⁷⁹ *Histoire des Israélites depuis leur dispersion jusqu'à nos jours*.

⁸⁰ Tj. ročenka, výroční zpráva „Archives israélites“; pozn. překl.

⁸¹ Jednu z nejdůkladnějších, až dosud o Židech publikovaných prací napsal André pod titulem *Zur Volkskunde der Juden (O národopisu Židů)*, Lipsko 1881. Ta udává pro celý svět 6 139 662 Židy. Bohužel i zde se vloudily početné omyly, protože autor považuje za správná tvrzení Davona, jehož nepřesnost jsme si výše prokázali. Mluví např. o 24 319 izraelitech v departmentu Seine, což je rozhodně mylné, protože je nacházíme v Paříži doslova všude.

Malte-Brun uvádí 5 milionů Židů, Société biblique 2 500 000, Catholic Magazine 3 260 000. Groeberg a Pinkenton mluví o 5 milionech, Hassel o 3 930 000, Hörschlemann o 6 598 000.

„Univers maçonnique“ říká: Je 9 milionů Židů (*Précis de la maçonnerie, par César Moreau*).

Th. Reinach, autor nejnovější knihy s danou tematikou, předpokládá celkový počet Židů na 6 300 000, které pak dělí následovně: 5 400 000 v Evropě, 300 000 v Asii, 350 000 v Africe a 12 000 v Austrálii. V Paříži je podle něj pouze 40 000 Židů, což je jistě pod skutečným stavem. Pozn. editora: Reinach ve svém přehledu „zapomněl“ na obě Ameriky a zvláště na USA, které již tehdy byly „druhým Sionem“.

mohly by se navíc týkat pouze třetiny v Paříži žijících izraelitů, protože se omezují na Židy, kteří zůstali věrní židovskému pohřebnímu obřadu.

Zatím co Židé spolehlivě zachovávají své nectnosti a nepravosti, nelze totéž tvrdit o jejich religiózních zásadách, které přece jen ještě pořád poněkud přitahují uzdu jejich špatnostem. V Paříži je jistě nějakých 120 až 150 tisíc individuí a v provinciích přinejmenším 400 tisíc, sdružených v zednářstvu, která infiltrují do všech organizací, výborů a stran, a tam vyfabrikované veřejné mínění potom vydávají za skutečné.

V podstatě jde o opakování příběhu 500 až 600 darebáků, kteří roku 1793 stačili k zavedení Komuny v Paříži, Komuny Heberta a Chaumetta. Jde jen o nové vydání příběhu poslanců jakobínského klubu, jež během dnů hrůzovlády tvořili v každém městě podobný klub. Tito banditi, které nikdo v zemi neznal, gilotinovali starce, mladé dívky i bývalé rytíře řádu sv. Ludvíka, muže pokryté slavnými válečnými jizvami, jež každý miloval a vážil si jich, a to všechno jenom proto, aby se mohli zmocnit jejich majetku.

Podle údajů německého Žida Meyera, ovšem ne právě nepodezřelých, je průměrná délka aktivního života u Židů 37 let, naproti tomu u křesťanů jen 26, což dává rozdíl 11 roků.

Uveďme si však raději několik čísel, která sestavil dr. Legoyt o letech 1855 až 1859.

Počet porodů celého obyvatelstva je sice pro Židy nepříznivý, ale naproti tomu v předcházejícím roce příznivější. U žen platí totéž pro věk do 60 let. Od toho stáří je však příznivější u Židovek.

Na zasedání 1. dubna 1882 předal doktor Lagneau Akademii věd zajímavý pamětní spis, v němž porovnává pohyb počtu židovského, katolického a protestantského obyvatelstva. Podle něj se přírůstek obyvatelstva u katolíků, protestantů a Židů má jako 1 ku 2 ku 3.

S výjimkou velkovévodství Bádenska, Hessenska a oblasti Toskánska počet židovského obyvatelstva všude rychle rostl, jmenovitě v Rusku, Polsku, Prusku, Rakousku i ve Francii. V obou posledně jmenovaných zemích je čtyřikrát, resp. sedmkrát větší, než u katolického obyvatelstva.

Poté, co doktor Lagneau celkový trvalý přírůstek obyvatel u Židů porovnal s katolickou a protestantskou stranou, uvádí k tomu následující podrobnosti.

Počet židovských porodů je nyní menší než u protestantů, katolíků i ostatních obyvatel Ruska, Francie, Bádenska, Toskánska a mnoha jiných zemí. – V Prusku se drží na stejné výši, v Rakousku, Uhrách a Rumunsku jej převyšuje.

V mnoha zemích, jmenovitě v Rusku, Prusku, Francii, Bádensku a Rakousku je počet židovských nemanželských porodů nižší, než u ostatního obyvatelstva. Opačně je tomu v Bukovině a Haliči.

„Archives israélites“ na základě těchto jimi publikovaných čísel přehnaně vychvalují vyšší morálku Židů, protože mají méně nemanželských dětí. Zde je ovšem na místě položit otázku, z jakých podkladů doktor Lagneau ke svým výsledkům došel, přinejmenším pokud jde o Francii, protože je jisté, že číslo 500 000, které se

udává pro naši zemi od té doby, kdy se republika stala dojnou krávou pro Semity, je velice nevěrohodné.

Stejně tak, jako se židovská rasa i jednotlivci odlišují od křesťanů ve svém vývoji (évolution), jsou rozdílné i jejich zdravotní poměry.

Žid je ve větší míře náchylný ke všem nemocem, které souvisejí se zkažeností krve, jako je skrofulóza, kurděje a průjmy (flux). Téměř všichni polští Židé trpí na plstnatění vlasů a potivost rukou, ale i mnoho Židů ve Francii, a proto je téměř nevidíme bez rukavic. Každý Žid se co může vyhýbá lékařům, pokud ten není jeho víry; příklad, kterým se křesťané bohužel neřídí!

Nestydatí bankéři, týráni výčitkami svědomí, (que d'Autheman rongés) jako ti, které Daudet nazývá „odpornými pavouky, vždy připravenými vrhnout se svými jedovatými kusadly na kořist“, ve snaze zbavit se tohoto dědičného moru často celé dny tráví machinacemi v St. Amant. Židovské zlato prostě hledá své zdroje.

Přitom je Žid až pozoruhodně schopný přizpůsobit se různému klimatu.

„Židé jsou všude od 33. stupně jižní až po 60. stupeň severní šířky, od Montevidea po Quebec, od Gibraltaru až k norskému pobřeží, od Alžíru po Mys dobré naděje, od Jaffy po Peking!“ Tak to zvolal v opojení pocitu hrdosti jeden z nich.

Ve středověku stokrát učiněné pozorování, které se v novější době potvrdilo při výskytu cholery, jasně dosvědčuje, že Žid je značně imunní vůči infekčním chorobám. Možná jej v něm přítomný chronický mor chrání před akutním. Má tedy v sobě něco na způsob očkovací látky, je sám sobě protijedem a každá morová rána se mu vyhýbá.⁸²

Je známo, že Žid nepříjemně páchne. Je to tak zvaný feotor judaicus, který – jak říká Zola – židovskou rasu charakterizuje a dovoluje ji odlišit od ostatních. Dokonce i nejhezčí Židovky, jakkoli navoněné parfémy, ospravedlňují Martialova slova: kdo dobře voní, špatně zapáchá.⁸³

Je to stonásobně doloženo, a dokonce i Victor Hugo, který zemřel obklopen Židy, prohlásil: „Žid páchne.“

V roce 1266, vypráví tento velký básník,⁸⁴ byla královna Aragonská spolu se svým chotěm přítomna rozmluvě mezi učeným rabínem Zekhielem a velice proslulým dominikánem, bratrem Paulem Cyriacem. Poté, co židovský učenec citoval Toldos Jechut, Targum, archivy sanhedrinu, Nisachon vetus i Talmud, královna se jej zeptala: Jak to však přijde, že Židé páchnou?“

⁸² Je zajímavé porovnat v tomto ohledu dva znamenité články v „Revue scientifique“ z 23. dubna a 14. května 1881.

Při epidemii roku 1884 v Marseille bylo na 360 000 obyvatel města zaznamenáno 1 800 úmrtí, z nichž na 4 000 Židů připadlo pouhých 7. Ze zmíněných sedmi zemřelých Židů byli navíc dva již delší dobu nemocní, třetí měl 99 roků.

V Anglii bylo učiněno podobné zjištění. Ve zprávě, zaslané Jidlesem parlamentu při vypuknutí cholery roku 1853, se říká: „Mohu osobně potvrdit, že Židé trpěli epidemií méně. U nich připadalo 30 případů na 20 000 jedinců, tedy $\frac{3}{4}$ promile, zatímco do poloviny září bylo v hlavním městě 12 837 smrtelných případů, což činí 6 promile. Podle jednotlivých městských částí tento poměr kolísal mezi čísly 1 a 29.“

⁸³ V originále qui bene olet male olet.

⁸⁴ *Littérature et philosophie mêlées*.

Tato otázka delší čas zaměstnávala i kněžstvo.⁸⁵ Ve středověku se věřilo, že se židovský zápach vyžene křtem. Bail tvrdí, že má přirozenou příčinu stejně tak, jako nesnesitelně zapáchají černoši z Guineje. Banazzini v díle „*Traité des Artisans*“ přičítá židovský zápach nečistotě a nemírné konzumaci kozího a husího masa.

Nervové choroby jsou od Žida prakticky neodmyslitelné. Je snadno pochopitelné, že je narušen nervový systém u národa, který byl po tak dlouhá staletí pronásledován a utiskován, zatížen spekulací horečkou, a téměř výhradně se zabýval činností, namáhající mozek.

V Prusku je počet židovských nervově chorých poměrně větší, než u křesťanských.⁸⁶ – Na 10 000 jedinců připadá 23,7 katolických, 24,1 protestantských a 38,9 židovských duševně chorých. V Itálii je jeden duševně nemocný na 778 katolíků, ale již na 384 Židy.

Doktor Charcot uvedl ve své přednášce v „*Salpêtrière*“ velice pozoruhodná data o ruských Židech, mimochodem jediná, která bylo možno zjistit, protože všichni ostatní Židé své nemocné nechávají z opatrnosti ošetřovat doma.

„*Archives israélites*“ potvrzují tyto „hrozné údaje s dodatkem, že se musejí zdržet každého komentáře, protože by se tím jen posílil pocit soucitu s nešťastnými ruskými Židy“. Nuže dobrá, nechť jsou ošetřováni a léčeni duševně nemocní Židé! Proč se však mají kvůli nim znepokojovali ostatní klidně a šťastně žijící národy, pokud se izraelská rasa drží od nich odděleně? Ať už je to Gercen v Rusku, Marx nebo Lassalle v Německu, vždy je to Žid, kdo káže komunismus nebo socialismus a tím společné vlastnictví majetku původních obyvatel se židovskými souvěrci, zatímco ti druzí k nám přišli v hadrech a bosí, obohatili se u nás a ani ve snu by je nezapadlo se s námi o něco rozdělit!

Nervozita se podle všeho dědičně přenáší i na děti ze smíšených manželství, mají-li matku židovského původu. Dumas ve třicátém roku věku přestál takovou hroznou krizi. Kdo by si ještě nevzpomněl na Feghyneovou, prazvláštní zjev, která byla přijata do *Théâtre français* pouze pro svůj židovský původ, zatímco i talentovanější křesťanská Francouzka by byla jistě odmítnuta. Ještě než jí úspěch dopomohl k popularitě, podlehl nervovému onemocnění. Turgeněv nám jako vzpomínku na ni zanechal zvláštně groteskní obrázek.

Sarah Bernhardtová se svým tancem rozmarů smrti v bílém hedvábí a ve své ložnici vystavenou rakví je nepochybně také jedním takovým nezdravým zjevem.⁸⁷

⁸⁵ Martial přirovnává dech o sabatu se posticích Židů k sirnému pachu z albuly (kabátu) starých vojáků, k čadícímu knotu zhašené lampy, ke zkaženému dechu zmije a konečně k čpavému zápachu, který vydává liška.

⁸⁶ V Německu existují zvláštní židovské nemocnice. Ocitujeme si zde příslušný inzerát z „*Archives*“, který je pozoruhodnou směsicí citátů z Talmudu i vědeckých výrazů, a mimoděk tím vyvolává myšlenku na nervově choré židovské milionáře. Zní takto: „*Bockenheimer u Frankfurtu n. M. Nemocnice pro izraelské nervově choré. Ústav hydro a elektroterapie na úpatí Taunusu, obklopený půvabnými hvozdy, vybavený veškerým komfortem podle talmudských předpisů.*“

⁸⁷ U příležitosti záliby Sarah Bernhardtové v smrti si vzpomínám na roztomilý příběh. Po prvním představení „*Feodory*“ zamýšlel jeden náš kolega, Felix Champsauer, otisknout ve svém časopise známou fotografii herečky, ležící v rakvi. To se Sarah Bernhardtové nelíbilo a pověřila jednoho ze svých přátel, aby publikování snímku zabránil. Ten hned plný horlivosti utíkal k policejnímu komisaři, a právě jej zastihl schvalovat žádost, aby se o velikonočním postním dnu mohla nosit po bulváru karikatura ukřižovaného Krista. „*Pane,*“ řekl, „právě se objevil ničemný

Chorobná židovská nervozita se podivně přenesla na celou naši generaci a již začíná působit i na světové dějiny.

Historie posledních let nám ukazuje, jak velkohubí, rozumu nepřející (ratiocinant) blázní se zdánlivou – v prvním okamžiku až ohromující – logikou vedou světový obchod, jak ukázala například nejnovější krize.

Nervozita zbavuje Žida jakéhokoli studu, rozvahy, veškerého pocitu nestvůrnosti toho, čeho se odvažuje. Využívá každého prostředku, který se ani v nejmenším nedá srovnávat se vším špatným, co bylo až dosud známo. Tak se jako kouzlem objevují neslýchaně obrovské majetky, nepochopitelné existence, téměř jako proti všemu zdravému rozumu získané světy, před nimiž stojíme doslova zmatení. Žid jde bezohledně vpřed právě proto, že spoléhá na své předurčení.

Co to všechno znamená? Není to ani sudba starých, ani křesťanská prozřetelnost, nýbrž slepé štěstí, příhody osudu, slovem Židova hvězda. Celý židovský život je zkrátka realizovaný román.

Podívejme se např. blíže na paní de Païvu.⁸⁸ Narodena v polské židovské rodině jménem Lachmann, vdala se tam za drobného chudého krejčího v Moskvě, brzy jej

obrázek.“ – „A co,“ odpověděl komisař, „obraz starého ubohého kazatele, který je kvůli zesměšnění poněkud nevhodně vypočten? Něco takového nemohu zakázat. Ať žije svoboda!“

„Ale to je omyl,“ řekl úředník, „víte, kdo je urážen? Židovka! Sarah Bernhardtová!“

„Cože,“ zvolal komisař, „Židovka, Sarah? To já osobně zakážu...“ Nechal stát zatčeného, kterého se právě chystal vyslechnout, a okamžitě nařídil zabavení pobuřujícího obrázku.

Tento příběh živě připomíná jinou, neméně charakteristickou scénu s Camescassem.

V době, kdy se ruští Židé u nás usazovali v „Cité doré“, zamýšleli si tam zřídit modlitebnu (oratoire), a já bych byl poslední, kdo by jim to měl za zlé. Mám úctu i ke zcela nám cizímu náboženství.

Camescasse o tom nevěděl, a když se mu dostala do ruky příslušná akta a četl tam slova: „Ouverture d'un oratoire“ (otevření modlitebny), byl pobouřen. „Modlitebnu (oratoire), kapli?“, zvolal. „Kapli, kapli!“, opakoval téměř nepřičetně. „Musí se okamžitě zavřít a vchod zapečetit.“

Úředník, který mu spis předával, nebyl v první chvíli mocen slova.

Nakonec přece jenom řekl: „Dovolte, pane...“

„Něco takového dovolovat,“ zahromoval, „co by tomu asi tak řekli přátelé Sinaje?“

„Ale pane, vždyť se jedná o modlitebnu pro ruské Židy,“ špitl úředník.

„Pro Židy,“ zamumlal Camescasse, „a ještě k tomu pro ruské Židy, přátele barona Rothschilda! Ti počestní lidé se tam mohou ve jménu božím modlit, kolik jen chtějí! Myslím jsem, že se jedná o křesťany, o Francouze...“

⁸⁸ Markýza de Noailles, v prvním manželství hraběnka Schulkowska, je rozená Lachmannová, ovšem nevíme, zda z téže rodiny. Tento sňatek vysvětluje, proč muž, který takové jméno nosí, mohl sloužit vládě mimořádných dekretů (gouvernement des décrets).

Kolik úděsných příkladů dědičnosti a přenosnosti nervozity by se o této rodině dalo uvést!

Smrt maršála Mouchy-Noaillese, jednoho z předků v čase první revoluce, je jednou z nejotřesnějších událostí oné epochy. Maršál měl již téměř 80 let, když jej gilotinovali spolu s manželkou, které bylo 66 let a jejíž jméno vůbec nebylo na seznamu obžalovaných.

„Když pro něj přišli,“ vypráví jeden svědek v díle *Histoires des prisons*, „odvést do vězení Conciergerie, prosil je, ať se tak stane bez rozruchu, aby se o tom jeho žena nedozvěděla. Byla nemocná a v lékařské péči.“

„Ona také musí jít s námi,“ odpověděli mu, „je na seznamu, bude jí to oznámeno.“ „Ne,“ odvětil maršál, „pokud musí jít s námi, udělám to sám.“ Poté vešel do jejího pokoje. „Madam,“ řekl, „musíte jít se mnou, je to vůle Boha a my jej uposlechneme. Jste křesťanka; jdu s vámi a neopustím vás.“ Zpráva, že maršál se svou ženou byl odveden do vězení, se rychle roznesla. Byl to pro spoluvězně den smutku. Mnozí nemohli snést pohled na ubohé staré lidi, a všichni jim

však opustila a vydala se za dobrodružstvím do Paříže. Na pařížské dlažbě poznala nejhorší bídu a ubohost prodejné lásky. Jednoho dne se na Champs Élysées slabostí zhroutila, a slíbila si, že bude-li jí příznivý osud, v nějž tak věřila, postaví si na tom místě palác.

Stala se milenkou židovského pianisty, proslulého Herze, který ji v Tuileriích chtěl představit jako svou právoplatnou manželku; tam jí však byly ukázány dveře a ona se rozhodla pomstít. Herz uprchl do Ameriky poté, co jej zcela zruinovala a odešla od něj. Nato uzavřela legitimní manželství s markýzem de Paiva, který se později zastřelil. Jako milenkou hraběte Henckela se záhy mohla doslova přehrabovat ve zlatě. Ve svém pohádkovém paláci na Champs Élysées, kterému se nádherou vyrovnal jen málokterý, přijímala diplomaty, spisovatele i další umělce.

Stejně rychle s její rasou vlastním nadáním rostla i její nenávist. Stala se ústřední postavou pruské špionáže proti Francii, což jí usnadňovala přílišná hovornost mnoha nic netušících politických veličin, navštěvujících její dům. Takto přispívala k pádu císařství a sama tím stoupala výš a výš. Stala se hraběnkou Henckel von Donnersmarck, koupila diamanty císařovny, která ji kdysi vykazala ze dveří, a ve Slezsku si na statcích svého manžela nechala císařským architektem Lefuelem postavit palác, podobný Tuileriím, z nichž byla kdysi vyhnána.

Umělecky založená celou svou bytostí, měla tato rolnická dcera přirozené vlohy pro jemnosti života, spojené se správným pohledem na krásu v umění. Trýzněna nervovými potížemi však nikdy nenacházela klid uprostřed všech požitků, které se jí nabízely, a nakonec byla ovládána fixní ideou, že jí chtějí zavraždit kvůli diamantům. Pod trestem okamžitého propuštění zakázala služebnictvu vstupovat v její přítomnosti do parku nebo zahrady. Žena, která se dříve nikdy nenajedla dosyta a kdo ví, komu všemu kdy patřila, se stala tak pyšnou a despotickou ke služebnictvu jako nějaká arcivévodkyně, že jednoho dne okamžitě vyhnala ze služby ubohého hofmistra jenom proto, že se u tabule odvážil na nějakou její duchaplnou poznámku pochvalně přikývnout. Zemřela ve Slezsku ve věku 56 let na nával krve do mozku. Sledujeme-li pozorně letmé vyličení a jednotlivé fáze tak podivuhodného života, nelze dojít k žádnému jinému závěru, než k tomu, že v této svérázné bytosti jen znovu poznáváme Židovku.

Jak romantický nádech má třeba život syna uherského rabína, který se později nazýval Midhat Paša! Na typický židovský způsob začal tím, že sloužil svým lidem. Spolu s Camondem a Sassoonem později zřizoval v Orientu židovské školy. Krátce poté jej již nacházíme jako úspěšného kolportéra revolučních idejí v oněch každému duchovnímu hnutí tak těžko přístupných zemích, takže se mu podařilo rozbouřit i flegmatické Turky, které jen tak snadno něco nevyvede z klidu. Od něj vyšla organizace „Mladých Turků“. Za důvěrníka a evropského agenta si vybral jistého Simona Deutsche,⁸⁹ orientálního Žida, ochotného donašeče politických novinek, který roku 1848 nesl ve Vídni vlajku akademické legie a později, kdy se v pa-

hlasitě dávali najevo svou účast a úctu. Někdo zvolal. „Odvalu, pane maršále!“ Starý voják tiše odpověděl: „Od svých patnácti let jsem žil pro svého krále. V osmdesáti klidně vystoupím na popraviště s Boží pomocí.“

⁸⁹ Jiný Deutsch byl hlavou nihilistické společnosti. Po zatčení v Bádenském velkovévodství jej v říjnu 1884 postavili před soud v Oděse a odsoudili ke třinácti letům káznice.

řížské Quartier latin pohyboval mezi zasilatelskou kanceláří a pivnicemi, byl zapleten do známé aféry Arnim. Přímo před očima se v jeho „konaku“⁹⁰ na Bosporu odehrálo krvavé drama zavraždění Abdula-Assize. Zpočátku tehdy upadl v nemilost, později byl odvolán, pak odsouzen k smrti a posléze vypovězen do osady Djebbah u Mediny, odkud nanovo spřádá intriky proti Máhdímu, který jej nakonec nechal otrávit.

Takových existencí má Židovstvo tisíce.

Za nejlepší zkoušku státnické chytrosti Židů lze doporučit pozornější pohled na Naqueta. Je rtuťovitě pohyblivý a ještě jako mladý oznámil objev nového postupu při výrobě střelné bavlny. Ve své známé knize „Religion, propriété, famille“ již jako zralý muž požaduje společné vlastnictví majetku i žen.⁹¹ Později na způsob Barnuma káže od města k městu dobrodiní rozvodu ... Na chvíli pak zase věnuje svou pozornost princí Napoleonovi.⁹²

Všechno však zůstává při starém; Žid je především kramář, vyvolávač na tržišti a intrikář. Přesto Naquetovi nestačí převrátit lidskou společnost vzhůru nohama, ale kdeže, on vynalézá i novou pomádu na vzrůst vlasů. V témže čísle časopisu, přinášejícím projev velkého státníka, vidíme současně inzerát zachránce růstu vlasů. Inzerát zní:

Pozor, změna adresy!
Macassar Naquet
Jediný za pravý uznaný rostlinný olej
pro zkrášlení vlasů.
1 Place de l'Opera, cidevant Palais Royal 132

Takový zvláštní život, který se v žádném případě nepodobá životní dráze dřívějších politiků, není snad svým způsobem jedinečný? Chemik, řečník, poslanec, senátor, a to všechno úhrnem: Sloup Izraele!

Rozvod manželství (guittin) je specificky židovský výmysl. Pouze jediný řečník mezi katolíky, msgre Freppel, se při zasedání 19. července 1884 odvážil takto vyjádřit: „Úsilí, zaměřené na vydání zákona o rozvodu manželství, je ve svém pravém smyslu i celém rozsahu ryze semitské. Začíná panem Crémieuxem a končí panem Naquetem.“ K těm, kteří se ponižují před levicí, řečník zvolal: „Stavíte se na stranu Izraele, na židovské stanovisko! My zůstáváme na straně Francie, na straně Církve!“ Msgre Freppel tím možná ani neřekl celou pravdu. Aby mohl být zákon zrealizován v Semitům žádoucím smyslu a v souladu s jejich představami, nechal jej Izrael obezřele vypracovat svými rabíny.

⁹⁰ Tj. paláci; pozn. překl.

⁹¹ Kdo by chtěl blíže poznat filosofické názory tohoto původce resp. hlavního podněcovatele „rozvodů ve Francii“, doporučujeme jeho spis u Kistenmakera, nakladatele jak zednářských, tak oplzlých (pornographiques) knih. Jeho spis a v něm rozvíjené ideje nemají sobě rovné, protože doslova překypují drzostí své „logiky“. Naquet tam rozebírá zásady komunismu v manželství i rodině, a hájí věci, které by se nikdo ve Francii nedovážil veřejně probírat.

⁹² „Ať už přijde cokoli“, řekl Naquet v listopadu 1885 reportérovi, „republika bude existovat. Nepůjde-li to jinak, vezmeme si k její záchraně na pomoc bonapartisty. ... Existují všelijací bonapartisté, a ne všichni jsou vyřezáni z tvrdého dřeva jako Cassagnac.“

„V žádném případě netvrdím,“ dodal ještě, „že republikáni prince Napoleona jen tak lehce stráví, ale když to musí být: A la guerre, comme à la guerre! Všechno lepší než království!“

Starý rabín Astruc v Bruselu zákon francouzským poslancům tak říkajíc diktoval do pera.

Komise, kterou sněmovna ohledně rozvodového zákona jmenovala – psal Naquet Astrucovi – přijala váš pozměňovací návrh, jenž (článek č. 295) nyní zní: „Pokud jedna z rozvedených stran uzavře nové manželství, nemohou již za žádných okolností později znovu utvořit pár.“⁹³

Kdyby se tak výmluvní, čestní a věřící muži jako Lucian Brun nebo Ravignat během debaty o zákonu⁹⁴ starali o zásadní otázku a měli odvahu ji svobodně probírat, bylo by projednávání zákona uvedeno na pravou míru, a byť by se tím při hlasování nedosáhlo ničeho podstatného, přesto by to postavilo do pravého světla celý postup a metodu této rasy, která pořád ještě nespokojena svým obrovským vlivem chce změnit i naše mravy a zákony podle svých představ. Pak by alespoň těm, kteří chtějí a umějí přemýšlet, muselo být jasné, jakých opatření je třeba se chopit, aby Francie jejímu vlivu nepodlehla.

Namísto toho se zůstalo u prázdných řečnických obrátů bez jakéhokoli účinku, protože jim chyběla osobní motivace. Pak je také zcela pochopitelné, že lidé jako Naquet s opovržením shlížejí na tak bezbarvé protivníky.

Ale stále ještě nespokojen se zavedením zákona o židovském pojetí rozvodu do našeho právního řádu, obhazuje Naquet i spekulantské (tripoteurs) zájmy při jednání o společnostech námořní dopravy blokováním Raspailovu návrhu, podle něž by žádný člen parlamentu nesměl být zvolen do jejich správní rady.

A konečně prokázal Naquet Židům ještě další službu tím, že sněmovna pod jeho vlivem přijala zrušení článku 196 občanského zákoníku.

⁹³ „Revue de Bruxelles“, přetištěno in: „Archives israelites“, Vol. 41.

Srovnej k tomu rabínský kodex *Eben Haezer*, ve výtahu s vysvětlivkami a porovnávacími poznámkami židovských učenců i zvyklostmi soudních dvorů v Alžíru podle francouzského i tureckého práva, v překladu E. Santagra, prezidenta tribunálu v Mostaganemu, a Charlevilla, vrchního rabína provincie Oran.

Dílo *Eben Haezer* obsahuje pět pojednání: Scholh, zasnuby (union); Kidouschim, sňatek; Ketoubboth, věno; Guittin, rozvod; Jiboum, levitství (lévirat). Schwab, který se ujal rozsáhlé práce překladu Talmudu, pokročil k pojednání Guittin, z něhož je však zatím k dispozici jen začátek.

Podle Ketoubboth je možné ženu zapudit a zadržet jí věno, pokud svému muži upírá jídlo, klame jej ohledně své menstruace, nekoná podle „halachy“ své povinnosti či vychází-li z domu na ulici s nezahalenou hlavou. Aba Saul k tomu ještě dodává: Když nadává příbuzným svého muže v jeho přítomnosti! Tarfru dále říká: Je-li hašteřivá! Tím se podle Samuela rozumí, když mluví doma tak hlasitě, že jí sousedé mohou rozumět... Naproti tomu podle Raba pouze tehdy, je-li v sousední místnosti něco slyšet z manželského styku.

⁹⁴ Gevardie se jako odvážný katolík mezitím při projednávání zákona o volném oběhu peněz chopil příležitosti k potvrzení vzrůstající se převahy Židů ve Francii prohlášením, že takový zákon je legalizací židovské lichvy. Ve svém projevu z 1. prosince 1885 mluvil ovšem o Mojžišovi, ale nepadlo bohužel ani slovo o Rothschildovi a židovských bankách. Teprve pak by jeho řeč vzbudila zájem; takto ze sociálního pohledu neměla valný význam a nic nevyvrátila.

Pan de Lareinty, který od nedávna není s Rothschildem zadobře, přesto také o něm neřekl ani slůvko. Stručně řečeno, nikdo z našich nepromluvil jasně a odpovídajícím způsobem proti tomuto zákonu, ohlašujícímu vítězství Izraele v téměř již čtrnáct století trvajícímu boji mezi naší Církví a Židovstvem, v boji, spočívajícím na okrádání křesťanů Židy. Nikdo z řečníků také ani slovem nepřipomněl odvážný boj františkánů proti židovství, jako byli Bernhard de Feltre, Barnaba de Terni a Giovanni Calze.

Kdo byl přesvědčen, že jej na burze okradli nebo že byl židovskými spekulanty zlákan do herny a tam o všechno obrán jako od lupičů v lese, ten se mohl dosud odvolat na to, že hra je zakázaná. Občas si tím zachránil alespoň část svého majetku a nemusel se v stáří dát na žebrotu.

V důsledku zrušení zmíněného zákona Naquetovou pomocí musí od nynějška nešťastný gój odevzdat Židu Shylockovi poslední frank. Všechno tak jde k čertu!

Až do roku 1833 zákonodárství dodržovalo zásadu nemíchat se do odporných burzovních spekulací a říkalo tomu, kdo se na ně obrátil, to samé, co pouličním dá-mám, hledajícím svou kořist: „Takové živnosti jsou nám neznámé... zabývejte se svými špinavými záležitostmi, ale střežte se soudcovské stolice (prétoire).“ Dnes se zákonodárství zastává zloděje a trestá okradeného, který by si jinak snad zachránil alespoň poslední košili.⁹⁵

Vím velmi dobře, že se pro zrušení článku 1965 ozvaly významné hlasy. Podle „Gaulois“⁹⁶ se za zrušení přimlouval Dolfuss, „hlava, které není rovno“, dále Ver-neuil, následovník Moreaua, „muž s tmavou tváří a charakteristickými vráskami na čele“, a konečně Alfassa, „šlechtic s modrýma očima a se světlým knírkem, jehož akcent prozrazoval jižní původ“. Je ostatně zcela obvyklou ctností kupovat jen to, co se může zaplatit, a prodávat pouze to, co nám patří.⁹⁷

Při hře závisí regulace sázek na tom, jak vysoko se odhaduje jejich hodnota. Jak vysoko se v následujícím případě cení např. pan Verneuil, nástupce kdysi proslulé-ho Moreaua? Udělám počestný burzovní obchod až poté, co jsem přihlédl ke všem možnostem. Právnick burzovních makléřů dostane od ministra úřední zprávu, kterou je povinen ihned zveřejnit. Po dobu otevírání burzy si ji však klidně nechá v kapse a informuje o jejím obsahu jenom pana de Rothschilda. Považuje pan de Verneuil za správné, dostát při tak neloajálním jednání svým povinnostem vůči takovým protivníkům?

Je mi naprosto nepochopitelné, jak si naši makléři mohou stěžovat na ztráty při svých burzovních spekulacích, když je jim přece zakázáno spekulovat?

⁹⁵ Žid je vždy a výhradně veden myšlenkou být prospěšný svým soukmenovcům. Jako příklad uvádím pracovní knížku našich řemeslnických učňů. Francouzský průmysl silně trpí zahraniční konkurencí. Naši řemeslníci zahálají, protože jim konkuruje 400 000 Němců a 200 000 Italů. Zaměstnavatelé jsou poškozováni nejen ve svých podnicích, ale i na svých továrních značkách, které cizinci klidně dávají na své výrobky.

A co dělá Žid Millaud? Tento údajný kosmopolita, která má ve skutečnosti na mysli jen výhody své rasy, ještě usnadňuje cizím Židům vstup do naší země. V senátním zasedání 19. června 1883 požadoval zrušení zmíněných pracovních knížek, které jak zaměstnancům, tak i zaměstnavatelům dávaly jistotu a současně každého podnikatele informovaly o národnosti, původu a minulosti dělníka, kterého zaměstnává a má jej tedy zasvětit do svých obchodních záležitostí.

⁹⁶ „Gaulois“ z 10. července 1884.

⁹⁷ Při všem, co Žid dělá, pociťuje skrytou, nevysvětlitelnou a téměř nepozorovatelnou radost, jež se neprojevuje ani hlasitým smíchem, ani sarkastickou poznámkou, nýbrž pouze lehkou ironií, kterou ještě více zakrývá sklopeným zrakem. Připomíná to chování jistých žen, jejichž vzezření jako by nám říkalo: „Dobře jsem lhala, není-liž pravda? Vsadím se, že věříš tomu, co říkám!“ – „Šlechtic s modrýma očima a se světlým knírkem“ musel něco z toho mít ve svém pohledu, když zdůrazňoval nutnost, aby každý plnil své povinnosti. Je známo, že v dubnu 1885, právě v den platnosti řečeného zákona, Camondův zeť oznámil schodek 12 milionů, jehož krytí tchán co nejrozhodněji odmítl, i když se mu ze všech stran radilo, aby zabránil pošpinění čistého štítu vznešeného domu.

„Burzovním makléřům je zakázáno prostředkovat burzovní spekulace (jeux de bourse), ať už se týkají jakýchkoli cenných papírů.“ (Zákon z roku V a IX).

„Burzovní makléř je povinen si před uzavřením obchodu nechat odevzdat prodávané cenné papíry a stejně tak k nákupu nezbytné fondy.“ (Zákon ze 27. prairailu roku X, článek 13).

Kdo tedy podle toho mluví o ztrátách makléřů, blamuje jen zákon. Vůči čestným mužům je to urážlivé.

Tyto existence nové doby, která nemá nic společného s dřívějšími poměry, vidíme na burzovním závodě jako divoké jezdce, jak se jako smyslu zbavení s napůl bláznivou, napůl cynickou opovázlivostí vrhají do nevypočitatelných dobrodružství a až příliš často si zlámou vaz.

Žida však právě taková podívaná neodolatelně přitahuje. Řídí ji ve všech zemích a domech, kam se mu podařilo vloudit.

Dokonce ani ve smíšených manželstvích, označovaných za „kultivování kvasu“, se dosud neukazují žádné příznivé výsledky.

Téměř by se chtělo považovat za prst osudu, že křesťanské rodiny se jen zřídka mísí se židovskými bez nějaké postranní myšlenky. Obvykle v tom větší nebo menší roli hrála hamiznost, a často je tím také poté sama hrozně potrestána. La Moskowa se oženil se Židovkou Heinovou, a dobře se ví, za jak hrůzných okolností nešťastník skončil. Vévoda Richelieu se rovněž oženil s další Heinovou a zanedlouho v Orientu předčasně zemřel. Dcera vévody de Persigny se provdala za židovského sládka z Prahy jménem Friedmann a již nedlouho poté spolu s ním seděla na lavici obžalovaných. Když se Polignac oženil se Židovkou Mirèsovou, jeho dům krátce na to padl za oběť žhářství. Rodinu Panouse, která se smísila se židovskou rodinou Heilbronnů, stíhala jen ostuda a skandály. Crémieux, příbuzný s prezidentem „Alliance israélite“, byl po divoké scéně dvěma tuláky zastřelen. Advokát Bernays byl zabit bratry Pelzerovými. Fouldův syn publikoval v čase císařství pamflety proti svému otci a skvěle začatý život skončil tím nejžalostnějším způsobem. Žid Merton spáchal sebevraždu poté, co vydělal miliony.

Hrabě Batthyani se oženil s dcerou Žida Schloßbergera a byl v souboji zastřelen Židem Rosenbergem, za kterého se vdova o několik měsíců později provdala.

Hrabě de Wimpffen, jehož matkou byla Sina, se jak známo zastřelil v Paříži poté, co napsal dopis Židu Hirschovi, víc ostudný pro něj, než sebevražda pro hraběte.

V únoru 1883 Daniel Naquet, jeden z nejbohatších Židů jižní Francie a příbuzný továrníka Naqueta, spolu se svým bratrem vyskočil z okna druhého poschodí domu v Carpentras a roztříštil si hlavu. Když naposled vydechl, oběsil se jeho druhý bratr Justin.

V říjnu 1885 bohatý hamburský bankéř Primzel ze společnosti Associé des Guano-Dolfs skočil z mostu do Seiny.

Náhlá úmrtí jsou u Židů ještě čtenější než sebevraždy, přestože i těch děsivě přibývá, což ukazuje na ustavičné množení nervových a duševních chorob.

Jak strašně skončil v důsledku nervové choroby Žid Paradol, oslavovaný jako zednářská veličina, který se po bouřlivém a vzrušeném životě ve věku 41 let zabil ve Washingtonu. Celá prázdnota jeho existence upomíná na Gambettu, ovšem s tím rozdílem, že kolem posledně jmenovaného se dělá mnohem více povyku.

A pak je zde ještě ta nešťastná okolnost, že osud rasy nemilosrdně zasahuje celé rodiny. Syn si vezme život ve 20 letech, a dcera, které paní Rothschildová, protože se jedná o příbuznou jejich souvěrkyně, velkomyslně nabídla 100 000 franků na výbavu, odchází pod dojmem neštěstí své rodiny hledat útěchu do kláštera.

Z mnoha nešťastných událostí takového druhu se přirozeně zpravidla dozvídáme jen o takových, které se odehrály v bohatých a vyšších společenských kruzích a za zvláště nápadných okolností. Kolik hrůzností nám zůstává zamlčeno z nižších vrstev židovské společnosti, protože, Žid, i když tak nečiní ze zlého úmyslu, následuje své „Anakne“.

Žid se může sebevíc snažit „zbavit své přirozenosti“ a svým nadáním i trpělivostí si zajistit přístup do společenského života, ale vždy z ní bude znovu a znovu neviditelnou silou vytlačován.

Osud, podobný fatalismu předků, který kdysi neviditelně, ale neodolatelně otřásl sloupy Mykén, již zaklepal i na zlaté brány domu Rothschildů s upomenutím, že se štěstím nelze uzavřít trvalý spolek. Celá Paříž mluví o sebevraždě barona Jamese (Jacoba) Rothschilda. I když toto úmrtí přijde křesťany draho, přesto Rothschildové cítí, že krev sebevraha přinese jejich domu prokletí a neštěstí, a nad leskem jejich slavností se vznáší osud, podobný velkému dravému ptáku, který již číhá na svou kořist.

Svéráznost osudu Žida je jeho tajemstvím. Téměř nikdo nerozpoznává otřesné události; zůstávají záhadné. Nějaký pověřenec domu Rothschildů se objeví u soudce a sotva vysloví jeho jméno, ten již hází vyšetřovací spisy do ohně, zatímco ještě nezkušený úředník (de nouvelle couche) líbá podlahu, na níž vstoupil tak významný muž. „Varuji vás najít něco o zákeřné vraždě Michela z doby direktoria, případně o aféře Ney, Wimpffen, atd., co by mohlo vynést na světlo pravdu!“

Jistá báje vypráví, že za časů krále Viléma honák oslů na Sicílii našel láhev tekutého zlata, kterého se napil a omládl... Na Židy by div takový účinek neměl. Jejich rasa, jakkoli je celým svým založením konzervována, přesto zestárla. Podívejme se jen pozorněji na ty, kteří žijí v Paříži – ať jsou to političtí parlamentáři, burziáni nebo novináři –, všichni trpějí chudokrevností. Horečně zářivé oči s červenými zřítelnicemi vypovídají o jaterní chorobě.

Znovu je možné u Židů nalézt pozoruhodnou, ba překvapující podobnost s předky (faits d'atavisme). Jakmile se rasa zjemní, vrací se zpět k původnímu orientálnímu typu. Podívejme se například na mladého Isidora Schillera. Jeho otec je velký, světlavý německý Žid s kulatou tváří; syn zavalitý a s nápadně malou hlavou je na vlas podobný podsaditým postavám židovských zajatců, jak je vidíme na basreliéfu z Ninive. Skutečný současník Menasche a Yoyaqima.

Jak již byla zmínka, je většina Židů značně chudokrevných. V Paříži žijí v hermeticky uzavřených místnostech, kde je vždy vysoká teplota. V prostorných vídeňských domech si vždy vyhledávají nejmenší koutek, osvětlený plynem dokonce i za jasného dne. Jejich hubené ruce svou formou upomínají na vrozený sklon této rasy, ale již nemají pařátovitě zahnutou formu jejich otců. Voskově bledá, protože bezkrevná barva tváře se postupně mění v modravý nádech porcelánu ze Sevres. Před naším chladnějším klima utíkají zámožnější Židé do Nizzy, zatímco jejich chudší soukmenovci zde dál fabrikují své časopisy.

Až jednou bude křesťanské obyvatelstvo znechuceno, přestane nadále brát poživštnou společnost pod ochranu a hladové davy se vrhnou útokem na bankovní domy jako kdysi na kláštery; potom budou rozdrčení tyrani, kteří byli před tím sami žebráky, a my si jejich ztráty povšimneme stejně tak málo, jako nepřítomnosti krve v košerovaném mase, které dnes jedí.

Fyzický stav Židů zčásti vysvětluje jejich těžkou zádumčivost, ale přesto není jedinou příčinou.

Melancholie má ještě jiný důvod, který jsem v zájmu úplnosti své studie povinen zde uvést, i když tak činím jen se zdráháním, protože jsem tolerantní ke každému náboženství.

Aby byli Židé úspěšní ve svém agresivním postupu proti křesťanské civilizaci, museli se přetvařovat, lhát a využívat zakuklení zednářů. Kdyby byli otevřeně přiznali: „Chceme vaši kdysi krásnou, slavnou Francii zničit a na jejím místě se usadit s hrstkou Hebrejců ze všech zemí jako páni, potom by si to naši – méně nežli my zchoulstivělí – otcové samozřejmě nenechali líbit. Dlouhý čas se již Židé zmítají v nejistém postavení a ve spolku se zednáři se skrývají za pěkně znějícími frázemi jako je emancipace, boj za osvobození od předsudků, pověry středověku a mnoha dalších.

Zpočátku vykonávali své religiální obyčeje a rituály ve vlastních domech; postupně se mnohé dobré z jejich náboženství vytratilo, aniž by tím utrpěla podstata jejich rasy, až se nakonec židovské náboženství vyčerpalo víc, než jakékoli jiné.

Vedle religiálních svátků, které všechny Židy spojují, jim ještě další předepsané obřady jako je obřízka, Purim a Bar Micva, nabízejí tisíce podnětů k upevnění pouta bratrství a vyměňování dárků (sivlones). „Sium“, tj. závěr cvičení z Talmudu, ať už ve společnosti nebo o samotě, bylo podnětem k slavnostnímu jídlu. Když někdo ohlásil „zoche“, tj. narození syna, všichni Židé mu přišli gratulovat. Šábés před svatbou, zvaný „spinnhol“, který trval až do následující soboty, býval záminkou k dlouhým slavnostem s pečivem a sladkostmi, o nichž nám Heine více než jednou předložil tak svůdný obrázek.

Židé přesto bezpochyby zůstali věrnější svým religiálním obyčejům, než jak se obvykle myslí. Tentýž spisovatel, který si v jistém republikánském listu dělá výsměch a hrubé žerty z našich svátostí, půstu i prvního svatého přijímání našich dětí, spěchá sám do synagogy splnit své náboženské povinnosti. Během židovských velikonoce se u Van der Hama v Rue de Maubeuge 24 setkává většina obchodníků a úředníků z centra města. Služba „seder“ je výborně zorganizovaná a scházejí se zde jmenovitě holandská a německá Židé. Tam se jistému našemu kolegovi, který je považován za volnomyšlenkáře, ale ve skutečnosti je horlivým Židem, jedním z těch, jež nenávidějí Krista, dostalo slov, která pak zveřejnily „Archives israelites“. První velikonoční den tam posnídal a chtěl pokladní zaplatit účet.

Mladá holandská Židovka mu řekla, že se o svátcích peníze neberou.

„Ale jak je to možné,“ odpověděl překvapeně, „vždyť mne neznáte a nevíte, jestli znovu přijdu?“

„Ó, pane, kdo slaví naše velikonoce, ten zase přijde,“ zněla odpověď.

Přes všechno výše řečené nelze popřít, že religiální lhostejnost mezi izraelity zesílila, a také že dnešní krize není první, kterou Židovstvo v tom směru zažilo.

Aniž bychom se tím zde blíže zabývali, je jisté, že mezi nemnohými na křesťanství obrácenými Židy nám opati Lemanové přesně zachytili fáze, kterými Židovstvo v tom ohledu prošlo.⁹⁸

Epochu radostného a vzrušeného očekávání mesiáše následoval v duších izraelitů velmi pohnutý čas, aniž by si ovšem přiznali, že jej oni sami ukřižovali.⁹⁹

Později se z mesiánských proroctví staly nejpodivnější výklady, až nakonec rabíni rozhodli o vyobcování těch, kdo by ještě mluvili o příchodu mesiáše. „Dny jeho příchodu,“ pravil rabín Rava, „jsou neznámé a určené Talmudem: „Budiž prokleti, kdo by chtěli stanovit čas jeho příchodu.“ – „Nechť se ztratí jejich kosti,“ dodal k tomu rabín Jochanan.

Zatímco rumunští Židé ještě dnes i za značných obětí podporují svatou rodinu jménem Isrolska v obci Sadgora,¹⁰⁰ která má zplodit mesiáše, nechávají polští Židé při bouřce okna otevřená, aby k nim mesiáš přišel... Naproti tomu vzdělanější Židé na mesiáše nevěřejí. Znají už jenom mesiáše pověstí, přesněji řečeno budoucího krále světa, kterým je sám Izrael.

Vrchní rabín Weil výslovně prohlašuje, že proroci nikdy nemluvili ani o potomku Davidově, ani o královském a vůbec už ne o osobním mesiáši!

„Pravým spasitelem“ není podle něj „žádná osobnost, nýbrž Izrael, přeměněný v světlo světa, pozdvižený k nejvyššímu poslání být učitelem lidstva a sloužit mu za příklad svými knihami i dějinami, svou vytrvalostí a věností víře.“

Nechci zde znovu opakovat, jak nestydatá pýcha je v základu tak nespravedlivého požadavku bandy nenasytných hrabivců být oním světlem národů, které měly Karla Velikého, Ludvíka Svatého a Karla Pátého i Napoleona, slovem nejušlechtlejší, největší myslitele, geniální lidi i obdivuhodná díla. V požadavku Židů je šílenost, jistý druh velikášství, jež se neomezuje na jedince, ale na celou rasu, které její náhlé úspěchy stoupily do hlavy. Tyto úspěchy však lidu Izraele nepřinesly nic pro spásu duše. Ve stejné míře, jakou se vyplňuje jejich sen, ochabuje ideál religiózního nadšení, které u nich již beztak nebylo příliš silné. Zatím co se současný život pro ně utváří stále skvěleji a nádherněji, ochabuje jejich pojem o budoucím životě a sesychá se jako oslí kůže (peau de chagrin).¹⁰¹

Jejich snové naděje zmocnit se země a být výhradními uživateli toho, co nesčetné generace křesťanů založily a vytvořily, se proti všemu očekávání až příliš napl-

⁹⁸ *La Question du Messie et le Concile du Vatican.*

⁹⁹ Oba opati Lemanové vypočítávají na 25 různých falešných mesiášů. Theudes v Palestině roku 45, Mág Šimon tamtéž 34 až 37 a ve stejný čas i Menandon, pak v letech 50 až 60 Desiteus také v Palestině, a tamtéž i Bar Kochba 138. Moses na Krétě 434, Julius znovu v Palestině 530, jistý Syřan za vlády Lva Isaurijského roku 721, Serenus ve Španělsku 724, další ve Francii 1137, stejně tak v Persii 1138, v Cordobě 1157, ve Fexu 1167, dva v Arábii a na Eufratu ve stejný čas, jeden znovu v Persii 1174, David Almasser na Moravě 1176, další tamtéž 1181, David Eldavid v Persii 1199 nebo 1200, Ismaël Sophin v Mezopotámii 1497, rabín Lemben v Rakousku 1500, další ve Španělsku 1534 a jeden ve Východní Indii 1615, jiný v Holandsku 1624 a konečně Zabathai Zewi v Turecku 1666.

¹⁰⁰ Blízko Černovců na dnešní Ukrajině; pozn. překl.

¹⁰¹ Narážka na Balzakův stejnojmenný román, kdy se hrdinovi kouzelná oslí (šagrénová) kůže trochu smrštila po každém vyplněném přání; pozn. překl.

nily. S tak podvodnými triky jako byly akcie Hondurasu, Galions de Riga nebo otomanské bony připravili chudáky nejen o peníze, ale doslova o poslední košili a slamník pod tělem. Bohatstvím, získaným takovým darebáctvím od prostých a neznalých lidí, se pak zmocnili zámků a paláců, kde si kdysi užívali odpočinku o vlast zasloužilí hrdinové, a navíc zvrhlé potomky naší šlechty již natolik ponížili, že ti se klanějí před novopečenými maušlujícími barony (tortils de barons) s jejich erby ze špíny stájí ve Ferrières nebo Beauregardu. Věci došly tak daleko, že vůdcům zednářské demokracie stačí jen kývnout prstem, aby Raynal a Bischoffsheim byli jmenováni ministrem a poslancem.

A ke všemu ještě ten pocit podvodu! No a co? slyšíme je říkat.

V balkónových lóžích opery, kde zaujímají místa nešťastných obětí, které dohnali k sebevraždě, nebo na terasách ukradených zámků dnes vidíme tyto vítěze, netrápené žádnou chmurnou ani znepokojující myšlenkou.

Člověk je jako zvíře, oba končí v hlíně.

Živý pes je víc, než mrtvý lev.

Nejlepší na zemi je jíst, pít a užívat si.

Tak mluví „církevník“ Kohelet, důstojný představitel morálky saducejů.

Myšlenka na smrt, která se rychle blíží a po níž už nic není, vystupuje před nimi v podobě rakve, do které se mrtvola uloží poté, co sedm dní ležela v přepychové místnosti se zavřenými okny. A ve všech tvářích je těžká zádumčivost.¹⁰²

Pokud Židé i tak v hloubi duše chovají víru v jednoho Boha a své, prozřetelnosti jim určené poslání, tj. tuto víru ve světě udržovat a šířit, je přesto jejich víra v budoucí život krajně zmatená a kolísavá, i když ji jejich modlitby za zemřelé zmiňují. Farizeji měli některé duchaplné názory, saduceji pak byli již zcela materialističtí. O nesmrtelnosti duše se v Pentateuchu nenachází téměř nic. Jediná pasáž ve Starém zákoně, jež o tom jasně pojednává, je Danielův verš: „Mnozí z těch, kteří spí v prachu země, budou jednou probuzeni k věčnému životu, jiní však k věčné hanbě.“

Talmudská Mišna zakazuje tuto otázku zkoumat, a Agadah zákaz zdůrazňuje vyprávěním o čtyřech učencích jménem Ben-Azai, Ben-Zoma, Akiba a Ascher, kteří se odvážili do „koridorů ráje“. Jeden zemřel, druhý přišel o rozum a Ascher se stal odpadlíkem. Pouze Akiba se uměl dostat z věci zdravý na těle i na duchu.

Carl von Rémusat o tom velice správně píše:

„Když Židovstvo, přinejmenším to mosaické Židovstvo, o budoucím životě mlčí nebo o něm mluví jen velice zřídka a navíc zastřeným způsobem, pak je tím objasněna absurdnost náboženství, které postrádá dogma, bez něž samotný pojem náboženství naprosto nemá smysl. Jak se zdá, šlechtitý zákonodárce Hebrejců omezil úlohu Božího národa jen na tento svět. I když nemusíme spolu s Janem Zlatoústým a Tomášem Akvinským sdílet názor, že budoucí život je Židům neznámý, je přesto jisté, že Pentateuch o něm mluví jen velice nejednoznačně a že rovněž novější knihy Starého zákona se k tomu vyjadřují

¹⁰² Židé se vyhýbají slovu „smrt“. V traktátu Ketubtoh (8b) je rabín kárán za to, že v pohřebním proslovu řekl: „Mnozí vyprázdňují kalich života.“ Abane praví, že je dovoleno říkat jen: „Vyprázdňuji jej.“ A v traktátu Berachoth (60a) je znovu zákaz mluvit o smrti.

Obyčej vylévat všechnu vodu přítomnou v domě zemřelého jen odpovídá stejné myšlence. Takovým způsobem se sousedstvu dává zpráva o úmrtí, aniž by se použilo zakázaného slova.

neurčitě. Přinejmenším se tedy musí spolu se svatým Augustinem, stejně jako s Grotiem, Bossuetem, Leibnitzem a Fleuryem připustit, že v židovském náboženství nemá učení o budoucím životě žádnou základní poučku se všemi z toho plynoucími důsledky.¹⁰³

Z toho vidíme, že religiózní obzor Židů je velice omezený a zůstávají jim nedostupné naděje, které jsou naší útěchou a radostí.¹⁰⁴

Protože však Židé věnují pozornost nejen tomu, co se ve světě odehrává reálně, nýbrž i v duchovním ohledu, zabývají se také velice živě antisemitským hnutím, jež nyní hýbe celou Evropou. Nám připadá sotva pochopitelné, že vydávání malého, ale bdělého pařížského časopisu „L'Antisémitique“, který tak jmenovitě informuje o jejich burzovních podvodech, je podnítlo až k nepříčetné zuřivosti. Kdykoli již doufají, že časopis přestane vycházet, objevuje se vždy znovu a znovu.

Jinak řečeno, mají přece jenom nejasné tušení toho, co je čeká. V letech 1870 až 1879 měli období přemrštěného sebevědomí. „Jaké štěstí narodit se v takové době,“ zvolal Žid Wolff v novinách Nationalzeitung, „je to radost žít!“ Jaké štěstí!, rozléhalo se z řad francouzských kosmopolitů, když se zmocnili postavení, peněz, domů, knížecích kočárů, loveckých revírů i lóží v opeře, a hloupý národ se nechával odbýt několika vlasteneckými frázemi „o nejnovějších vymoženostech“ (nouvelles couches).

Dnes již jsou poněkud méně hlasití; zpozorovali totiž, že mezi křesťany všech zemí se dává do pohybu něco jako dorozumění, což by mohlo být silnější než „Alliance israélite universelle“.

Jak již bylo řečeno, je Žid svou podstatou poněkud pesimistický. Je-li bohatý, je také nestoudný a troufalý, ale jeho troufalost se stupňuje pouze tehdy, když v sobě překoná pochybovačnost, truchlivý charakter, tristis arrogantia. Tato melancholie, důsledek dědičné nervozity, je také to jediné, co Židé dali vlídné, veselé a zdravě cílé Francii.

„Žid je pochmurný a zasmušilý,“ říká Shaftsbury ve svém díle „Characteristics“; významné slovo, mnohem hlubší, nežli by se mohlo zdát. Je omyl si myslet, že se Žid se svými lidmi umí těšit a radovat; a už vůbec ne s těmi, které miluje. Křesťané se vzájemně v takové míře nepodporují, ale milují se a rádi se vidí. Židé se až do smrti podporují, ale přitom se nemohou ani cítit! Vzájemně se děsí, takže se obřadně vyhýbají těm, s nimiž nemají společné záležitosti. Stýkat se s křesťany je jim stejně tak nepříjemné, a jediné slovo o Kristu se jich až patologicky dotkne. A již pouhá narážka na Jidáše, kterou přijímají se závistivým úsměškem, je dokáže uvnitř

¹⁰³ „Revue des deux mondes“ z 15. července 1865.

¹⁰⁴ Osvícený Svedenborg, který nám zanechal mnohé věci, hodné Dantova pera, píše: „Viděl jsem hodně Židů v podsvětí, místě pobytu hamižníků, kteří žili jen pro radosti světa.“

„Velká část tohoto podsvětí,“ pokračuje, „je zaplněna Židy, špinavými drzgrešlemi, které ostatní duchové poznávali podle krysího pachu. A protože pouze tělesný život, který na zemi vedli, jim znemožňoval pochopit, že nový Jeruzalém je Boží říše na nebi i na zemi, je pak nezbytným důsledkem, že po odchodu na onen svět se ocitnou po levici Boží, tj. na místě, kam se tak vehementně za živa tlačili. Takové místo je však plné odpadků, zamořené a nazývá se zneštěcený Jeruzalém. Tam potom, brouzdaje se kalem a špínou, křičejí a bědují.“ (*Les Arcanes célestes*, 939-940.)

rozzuřit k nepřičetnosti. Navždy pro ně bude platit slovo, napsané na branách italských ghett:

„Necht' není k užitku dědictví království nebeského národu, který byl vyděděn.“¹⁰⁵

„Dědictví nebeské říše nemá nic společného s tím, který je z něj vyloučen.“

Nežrídka je možné na jejich tvářích zpozorovat lehký úsměšek při myšlence, že křesťanovi provedli nějakou darebnost. Proto je liška alegorickým zvířetem Židů. „Meschabot schualim“, tj. Bajka o lišce, je první kniha, která se dává do ruky mladému Hebrejci. Když pak doroste, snaží se naučenou bajku prakticky uplatňovat na Árijci.

Poté, co Žid jako např. B... zosnoval tuniské válečné tažení, které stálo Francii tolik lidí i peněz, ale jemu vyneslo alianci s Itálií, se ještě své oběti vysmívá tím, že se prostřednictvím úslužného ministra klidně nechává jmenovat komandérem Čestné legie.

Tedy ještě špatný vtip po upřímném ujišťování! „Upřímnost u Žida?“ slyším volat, „vždyť si z nás dělá blázny!“ – A přece, Židé mají v sobě na svůj způsob i něco dětinského. Vedle fyzické slabosti, prohnanosti a patologické chorobnosti mají také nevědomou marnivost. ... Často bývá v jejich tvářích vidět výraz nesmírné radosti i z bezvýznamného úspěchu podobně, jako se oči a zuby afrického domorodce zalesknou při získání skleněné bižuterie nebo jiné cetky.

Při pohřbu Louise Blanca v Rue Rivoli jsem s nepopsatelným pobavením sledoval tato ušmudlaná individua s narezlými plnovousy, srocující se pod velkým modrým zednářským znamením. Z jejich výrazu byla vidět dětinská radost, že mohou hrát tak důležitou roli. Žid je často jiný, než se má obvykle za to.

Když třeba někomu říká, že obdržel nějaké vyznamenání, například na výstavě za nejlepší čokoládu, pak jej pozorně sledujme, zda věc skutečně bere vážně; jeho bledý a chudokrevný obličej opravdu září štěstím jako u dítěte. Ale nakonec vždy u této rasy převládá jistý pocit, totiž pocit nenávisti k Církvi, kněžstvu a především mnichům z náboženských řádů.

Lze chápat povahu takové nenávisti! Oni, inteligentní, bohatí a často proslulého jména, že by se měli vzdát svého postavení i bohatství a žít jako chudáci? Není to nesmysl, popření právě toho, na co je Žid tak hrdý – peněz? Není snad slib chudoby řádových bratrů hrozným výsměchem zaslíbení Židů bohatství?

Dívka v hrubém řeholním rouchu, kterým by pohrdla i služka, dávající přednost hedvábí a krajkám, není snad i přes andělskou tvář ustavičnou živoucí obžalobou Žida, který by ani se všemi svými penězi nebyl schopen si koupit to, co ta chudobná má: víru, naději a křesťanskou lásku?¹⁰⁶

¹⁰⁵ V originále: Ne populo regni coelestis haeredi usus cum exhaerede sit.

¹⁰⁶ Sdílet víru, tedy to nadpřirozené, co člověka povznáší a skrze lásku k bližnímu jej také oduševňuje, je zcela neznámé i tomu nejreligióznějšímu Židovi. Náboženství je mu jen lpěním na rase, k níž náleží.

„Nejpozoruhodnější ze všeho,“ říká Franck v přednášce ve Společnosti pro židovská studia pod heslem „Náboženství a věda v Židovstvu“, „je skutečnost, že v mluvě Starého zákona nebo proroků není jediné slovo, které by odpovídalo výrazu ‚víra‘. To, co bylo později přeneseno do teologických polemických spisů, ve skutečnosti znamená pouze vytrvalost, pevnost, věrnost a opravdovost.“

Neleká ji smrt ani rakev, i kdyby byla jen z hrubého dřeva.

Simon, zvaný Lockroy,¹⁰⁷ může ustavičně zlořečit řádovým bratrům a přát si jejich vyhnání, Dreyfuß může našim četným republikánům navrhnout odebrat milosrdným sestrám i ten kousek chleba, který je chrání před smrtí hladem. Vždyť pak by jim zůstal pořád ještě křížek na hrudi; je z mědi a židovští baroni milují právě to, na čem je mincovní punc.

Skutečnost, že tak ušlechtilé ctnosti řeholníků a řeholnic – zříkání se všeho pozemského prospěchu a obdivuhodné sebezapírání – skutečně existují, se palčivě zavrtává jako červ do hlavy sprostého a požívačného Žida, který nikdy nebude mít moc nad těmito dušemi, i kdyby mu jinak patřilo všechno na světě!

Také Renan svérázně soudil o duševním stavu Židů. Jím v „Ecclesiaste“ podaný obraz je svým způsobem mistrovské dílo. Je z něj ovšem rovněž znát, že mistr má skrytou náklonnost k tomuto Jidáši. Do každého pravdivého rysu je vždy přimíšen lichotivý dodatek, který tvrdý výrok hned oslabuje udobřujícím označením. Obdivuje příživníka, „jenž se záhy osvobodil od vládnoucích předsudků, které mu rychle umožnily užívat si tam, kde sám nic nevytvořil, sklízet, kde nesil, a udělat se nepostradatelným pro hlupáka, kterým opovrhuje“.

Opravdu věříte, že Clovis se svými Franky to právě pro něj vykonal něco tak obtížného, že Kapetovci pro něj po tisíc let vedli svou politiku, že Filip August u Bovines a Condé u Rocroy zvítězili zase jen pro něj? Taková ješitnost! Báječná myšlenka, domoci se radostí života, a pak je mít za pošetilost. Známe tě až příliš dobře, moudrý tohoto světa, kterého nepomýlí žádná vyšší myšlenka, a jenž by nikdy nevyměnil sen o budoucím světě za realitu jediné hodiny, známe tě, který jsi na vlastnictví pyšný a přece podlézavý, nervově chorý aristokrat, vyhýbající se každé namáhavé práci, demokratický občan, jde-li o pohrdání válečnickou statečností, se staletým ponižováním, před nímž tě tvoje povýšenost neuchrání. On, který svět převrátil svou nadějí na říši Boží, sám věří jenom na pozemské bohatství. Bohatství je jeho jediná odměna, pro ni pracuje a užívá si jí. Žádné snilkovské rytířství a sláva by jej nepřiměly vyměnit je za své pohodlné a bohaté obydlí. Za žádnou cenu by si nenechal ujít svou kořist za přelud přísné zdrženlivosti. Má jedinou zásadu, všechno nasadit za pozemský život. Souhrnem jeho moudrosti je v klidu si rafinovaným způsobem užít radostí života, ovoce práce jiných.

Opravdu, až zarážející potvrzení filosofie samolibosti! – Tak tedy jen celý svět znepokojovat, Boha nechat přibít na kříž, snášet všechna možná protivenství, třikrát nebo čtyřikrát zpusťovat vlastní otčinu, vysmívat se tyranům, pokácet všechny modly a potom podlehnout zánětu míchy v luxusním paláci na Champs Élysées se zvoláním: Jak pomíjivé a krátké jsou pozemské radosti! – Jaká to marnivost a ješitnost!

Ne, přátelé, proto Clovis u Tolbiacu ani Filip August u Bouvines nebojovali, aby Žid zemřel v Champs Élysées na zánět míchy. Naši otcové se obětovali a zůstali na

¹⁰⁷ Eduard Stephan Anton Simon, zvaný Lockroy, jak jej označuje Vapereau. Celý duchaplný vtíp tohoto šprýmaře, který měl stejnou přezdívku jako jeho otec, spočíval ve výsměchu chudým a zbožným bratřím, kteří si dávali jméno tohoto světce, na jehož svátek skládali svůj řeholní slib. Nebylo by špatné oplátit Lockroyovi stejnou mincí!

bitevních polích proto, aby nám zanechali naši vlast, aby se naše děti modlily k Bohu jako jejich otcové a tím aby je víra utěšovala v životě i smrti!

Ustavičně čilým Semitům se zlíbilo rozbít základy staré společnosti; s nám uloupenými penězi chtějí položit základy nové. Veškeré neprávem nabyté vlastnictví připadne tomu, kdo se bude podílet na velikém boji, který se právě nyní připravuje, tak jako se v dřívějších dobách propůjčovalo vlastnictví a život jen těm nejstatečnějším.

V tomto bodě jsou za jedno velikáni národa, občané i dělníci křesťanského původu – včetně těch, kdo nejsou přísně věřící – v Německu, Rusku a v Rakousku-Uhersku i v samotné Francii, kde je toto hnutí zatím ještě latentní. Všeobecná antisemitská jednota stojí proti všeobecné izraelitské, a první z nich získá převahu.

Jsem jen skromný prorok událostí, které se chystají. Nepochopen, urážen a zatracován možná zemřu, aniž bych se zde hlásaného dočkal. To však na věci samé nic nemění. Plním pouze povinnost své dílo vykonat. Všechno, co se stane, jen správnost mých předpovědí potvrdí, jak pevně věřím.

„Ve všem,“ říká Bossuet, „je třeba rozlišovat mezi tím, co se připravuje, co pohání rozhodnutí k realizaci a podmiňuje úspěch. Nejvyšší cena dějin spočívá v rozpoznání dřímajícího zárodku, jímž v každé epoše začínají všechny velké proměny a násilné změny.“

Obsah

Druhá kniha

Žid ve francouzských dějinách

„Dějinné události jsou mnohem méně spleť, než se domnívají ti, kteří jsou vzdáleni jejich vůdčích faktorů.“

Disraeli

I.

Od raných dob až k úplnému vyhoštění v roce 1394

Židé v Galii * Spornost Renanových religiálních představ * Židé v Bretani * De arrogantia Judaeorum * Židé ve středověku * Akreditované lži * Školy, rabíni a básníci * Vyhnaní španělští Židé * Abou-Iskak, patriotický básník * Kacida en noun * Židovstvo na jihu * Albigenská válka * Žluté označení * Opatření ke společenskému dobru * Proces proti Talmudu * Elegie * Autodafé v Troyes a „Lanterne“ * Žid podle Micheleta * Templáři a Židé * Majetkem zkažený templářský řád, nástroj Židů * Lupiči kostelů * Templáři a zednáři * Vyobcování * Občanská válka v 14. století * Semitské hnutí * Naprosté vyhoštění Židů v roce 1394 * Rozkvět Francie.

Židé přišli do Galie s Římany. Ve čtvrtém století, asi roku 353, zavraždili na březích řeky Duro římského velitele, který se po pobytu v Egyptě vrátil do Galie na příkaz císaře Konstantina. Nápis na jeho náhrobku objevil provensálský lékař jménem Peter Bérenger. Tillemont jej rovněž zmiňuje ve 4. dílu své „Histoire des Empereurs“, zatímco Dom Liron v „Singularités historiques et littéraires“ tuto skutečnost zpochybňuje.

Nelze-li pochybovat o přítomnosti několika Židů, kteří pronikli do Galie současně s Římany, je těžké souhlasit s tím, co říká Renan, že totiž Židé tehdy usilovali o obrácení lidí, kteří – abychom doslova použili svérázného výroku tohoto spisovatele – „byli uchvázeni jejich hlubokým religiálním cítěním“.¹⁰⁸

Tvrzení, že synagoga existovala vedle kostela „jako jinak smýšlející menšina“, postrádá jakýkoli historický důkaz.¹⁰⁹

¹⁰⁸ *Le Judaïsme comme race et comme religion.*

¹⁰⁹ Jde jen o mírnější vyjádření toho, co jako skutečnost tvrdí Disraeli ve své *Essai sur la vie politique de Lord Georges Bentinck*.

Podle toho by tedy Židé přinesli světu veškerou spásu a údajně civilizovali i velké rasy jako teutonskou a slovanskou. Možná již zanedlouho to nakonec bude stát jako článek víry ve všech našich gymnáziích a ve všech učitelských sborech, kde Židé dominují. Bohudík je stále ještě dovolené ukázat to jako naprostý nesmysl.

Disraeli totiž doslova říká:

Pravda spočívá spíše v tom, že Židé jsou mnohem více znepokojení, než dávají najevo, kvůli odpovědnosti za roli, kterou sehráli v posledním religiózním pronásledování křesťanů a také z obavy, že to, čemu říkají „náš druhý pobyt ve Francii“, by mohl skončit stejně jako ten první. Proto by si rádi nárokovali domovské právo v zemi, na jejíž půdě vždy žili jen jako nomádi a k jejíž civilizaci nikdy nepřispěli.

Pouze ve Velké Británii byli Židé až do osmého století tak početní, že tam nelze popřít existenci semitské kolonie již v dávných dobách. V jeskyních u Gavrinis vytesané značky jsou nápadně podobné symbolickým sekerám na egyptských pomnících. Ještě živá vzpomínka na početné ságy o bájném městě Is a orientálním přepychem obklopeném králi jménem Salomo v duchu vyvolávají vzpomínku na biblickou fontánu Siloe ve stínu fíkovníků.

Alphons de Rothschild, který by tak rád shromáždil všechny rozptýlené bratry kolem svého budoucího království, si nedávno udělal výlet do egyptského Karnaku. Avšak přijetí, kterého se mu tam přes jeho miliony dostalo od obyvatelstva, jehož víra je hluboce zakořeněná, jej přece muselo přesvědčit, že i kdyby tam snad někdy jeden z jeho kmenů zbyl, je přesto pro něj nyní ztracený.¹¹⁰

V Galii se Židé setkávali se stejným pohrdáním jako u Římanů. V časech křesťanství se Galové Židů stranili jako zcela odlišné rasy, ale také u všech ostatních národů, jimž byly cizí římské předsudky, Židé zjišťovali, že tvrdý postoj vůči nim rychle sílí. Stejnou averzi vůči Židům projevovali také Burgundané i Vizigótové. Koncil v Nantes roku 465 zakázal duchovním stýkat se s Židy a spolu s nimi stolovat. Chlotachar II. roku 615 zbavil Židy práva vznášet žalobu na křesťana a Dagobert je roku 633 vyhnal ze svých zemí.

Jakkoli byli Židé občas omezováni ve svých lichvářských machinacích, přesto v nich pokračovali, a tak je na počátku karolinského věku nacházíme mocnější než dříve.

Karel Veliký do poselstva k sultánu Hárunu-ar-Rašídovi zařadil i jednoho Žida. Pod slabými panovníky jako byl Ludvík Zbožný se již zase naplno věnovali své dočasně profesí. Již tehdy, stejně jako dnes, nespokojení s jim dovoleným praktikováním svých bohoslužeb se ustavičně snažili ostatní obtěžovat, ale sami nechtěli být nikým sebemeně rušeni. Prosadili, aby se v sobotu nekonaly veřejné trhy a požadovali osvobození od poplatků, které museli odvádět ostatní trhovci a obchodníci.

A stejně jako dnes, již tehdy drzost Židů každého pobuřovala natolik, že lyonský arcibiskup Agobard napsal pojednání „O zpupnosti Židů“.¹¹¹ – A pokud bychom chtěli mít překlad v moderním smyslu, pak by musel znít: *de l'aplomb et du toupet des Juifs*,¹¹² čímž bychom dostali reprodukci současných poměrů.

„Vztahy, které existovaly mezi touto beduínskou, pod jménem Židů známou rasou, k teutonské, slovanské a keltské rase, jež tehdy obývaly tuto část světa, budou tvořit jeden z nejpamětihodnějších oddílů v historii filosofie lidstva.

Sasové, Slované a Keltové sdíleli jak téměř všechny obyčeje těchto arabských kmenů, tak i jejich literaturu a náboženství. Jim proto také vděčí za většinu toho, co zdobí a zjemňuje jejich mravy.“

¹¹⁰ Důkazem záliby Židů opírat se o keltský prvek je Nostradamus, původem Žid, jenž předpověděl ve své „stovce historií“ panování vládce, který se má nazývat velký Kelt.

¹¹¹ V originále: *De insolentia Judeorum*.

¹¹² Slovní hříčka ve smyslu asi: O sebevědomí a drzosti Židů; pozn. překl.

Již tehdy, jako i dnes, se Židé uměli vetřít i do vládnoucích kruhů. Karla Lysého otrávil Žid Sédecias, který měl jeho plnou důvěru.

Díky stálému styku s Orientem prostřednictvím svých soukmenovců vyjednávali Židé se Saracény, kterým zrádně vydali Béziers, Narbone a Toulouse.

Jako trest za tak ohavný čin dostával vždy o velikonocích představený židovské obce ve dveřích katedrály tři políčky a musel zaplatit 13 lir na svíce.

Až do 12. století se postavení Židů podle všeho neustále zlepšovalo. Když roku 1131 přišel do Francie papež Inocenc II. a v proslulém opatství St. Denis (za opata Sugera) celebroidl velikonoční mši, byli v mohutném průvodu, který před Svatým Otcem na Popeleční středu defiloval, také představitelé židovské synagogy.

Jak píše Adolph Vetault, vojáci utvořili špalír a zadržovali davy, které se tlačily ve snaze vidět impozantní průvod, připomínající slavný příjezd Krista do Jeruzaléma. Byla to úchvatná podívaná, když se mezi přívrženci papeže objevili také představení synagogy, a náměstkovi toho, který kdysi starou synagogu zasvětil smrti, skládali svůj hold. Když z rukou rabínů převzal na pergamenu napsané desatero přikázání, zahalené v drahocenné roušce, řekl jim Svatý Otec s otcovskou laskavostí: „Kéž by všemocný Bůh sňal roušku z vašich duší!“¹¹³

Z toho vidíme, že synagoga měla v té době významné postavení. Každý čestný člověk, pokud neuvěří historickému pojetí Paula Berta v jeho „Manuálu víry“, se sám z výše řečeného může přesvědčit, jak je nepravděpodobné, co hrozného se tam vypráví o zacházení se Židy. „Zkažení kněží,“ říká se tam plačtivě, „spřeženci mamonářských králů, s potěšením pronásledovali Židy kvůli jejich náboženství.“ – Naopak je pravdou, že Židé, dokud zemi nepobouřili svou lichvou, falší i vražděním křesťanských dětí, vcelku museli snášet mnohem méně strážní, než křesťané té doby. Na počátku 11. století, kdy se všude zřizovaly kláštery a Robert Zbožný na kůru zpíval při mši, byla křesťanská víra již tak živá, jako o sto let později. Z religi0zní strany nevyšla tehdy proti Židům žádná opatření, jak se po nich muselo sáhnout později.

Lze se o tom ostatně přesvědčit četbou dějin tehdejšího Židovstva. Od časů poboření chrámu byla tato epocha pro Izrael bezpochyby nejskvělejší.

Židů bylo tehdy ve Francii kolem 800 000, tedy více než dnes.¹¹⁴ – Již tehdy byli tak bohatí jako nyní; vlastnili téměř polovinu Paříže.¹¹⁵ Všude vyrůstaly jejich ško-

¹¹³ Nec etiam ipsa Judeorum Parisiensium excaecata defuit Synagoga, quae legis litteram, rotulam scilicet velatam offerens, ab re ejus hanc misericordiae et pietatis obitent supplicationem: Auferat Deus omnipotens velamen a cordibus vestris. (Suger, édition Lecoy de la Marche.)

¹¹⁴ Ohledně tohoto čísla se Albert Kohn na zasedání Alliance israélite vyjádřil velice pozoruhodně: „Jak je to možné, že v Rusku a Polsku žijí 3 miliony Židů, a ve Francii jich je tak nanejvýš 120 000, v Anglii jen asi 60 000, a v Itálii dokonce pouhých 45 000? Abychom na to našli odpověď, musíme se vrátit až na počátek 12. století, do smutného času křížových výprav středověku. Až do 14. století žilo ve Francii asi 800 000 Židů, kteří byli za různých okolností postupně vyháněni do Německa, jmenovitě na břehy Rýna, a později během religi0zního pronásledování do Polska, tehdy mocné říše, kde jim byly přiznány veškeré svobody, zatímco všude jinde se s nimi zacházelo jako se zvířaty.

Jejich vliv v Polsku vzrostl do té míry, že když se při volbě krále sešli podle ústavy vojvodové a šlechtici, ale nedokázali se shodnout, byl rabín Schaul Wahl, proslulý výřečností i rozumem, pověřen prozatímním vladařem ke zvolení krále.“

ly. Přibývalo také významných rabínů, jako např. Moses v Coucy, Leo v Paříži, Jacob v Corbeil, Eliser v Beaugency, Samuel ve Falaise a Simon v Joinville.

Pro houževnatost této rasy je ostatně příznačná pozoruhodná vytrvalost v předávání ústní tradice, s níž vzdorují po dlouhá staletí. Židé se vždy znovu vracejí jako páni tam, odkud byli dříve vyhnáni. Mlýny v Corbeil, které kdysi patřily Židu Crescentovi, nyní vlastní Erlanger. A téměř všechny pozemky v Ile de France, na nichž žili Židé, nyní patří klanům Camondo, Ephrussi a Rothschild, a nepopsatelně se radují z toho, že mají kolem sebe jako společníky a lichotníky zvrhlé syny šlechty, jejichž předci kdysi zemi vládli. Celá banda židovských bankéřů se usadila v Enghienu a Montmorency, kde jejich předci dříve vlastnili domy.

Nyní jsou již také majiteli bezmála celé pařížské Temple, židovské čtvrti ve 12. a 13. století, stejně jako čtvrti St. Paul, kde dosud vieille rue de Juifs¹¹⁶ upomíná na jejich tehdejší pobyt. Jak mně sdělil Alphonse Daudet, s výjimkou dvou nebo tří se také již zmocnili všech domů na Place royale a tedy i krásného náměstí, zbudovaného Jindřichem IV. Místo, kde se v roce 1613 pořádal proslulý karusel,¹¹⁷ a kde se v 17. století uskutečnilo historické setkání velkých leníků s předními duchy Francie, je nyní ve vlastnictví několika lichvářů a pochybných zastavárníků (remisiers vereux). Sic transit gloria mundi!

Židovský charakter tím vždy jen znovu dosvědčuje, že nejen všude pronikne, ale navíc tam znesvěť i minulost.

Rád bych zde zmínil ještě další charakteristický případ: kostel Saint Jacques de la Boucherie, rekonstruovaný z pozoruhodného dědictví Nicolause Flamela, o němž se vypráví, že si přivlastnil peníze, které mu svěřili Židé při svém vykázání ze země v roce 1394. Roku 1797 koupil kostel jistý Žid, člen židovské konzistoře v Metách, nechal jej zbořit a kosti zmíněného odpůrce Izraele, který tam byl pohřben, dal rozdrtit a pohodit. Zkáze odolala pouze kostelní věž.

Není to snad jasným důkazem přenášení nenávisti z otce na dítě a vnuka, která je i po čtyřech století stejně živá jako tehdy?

V židovské Francii mají dnes Semiti naprostou převahu.

„Semitský a arabský prvek,“ říká Michelet, „již panuje v Languedocu. Narbonne bylo po dlouhou dobu hlavním městem Saracénů ve Francii. Žili tam také nespočetní Židé. Omezování, i když jinak trpění, byli rovněž v Carcassonne, Montpellieru a Nimes, kde měli rabíni veřejné školy. Prostředkovali styky mezi křesťany a mohamedány, i mezi Francií a Španělskem. Studium matematiky, lékařství i ostatních praktických věd bylo společné pro všechny tři religiózní tábory. Montpellier měl těsnější styky se Salernem a Cordobou, nežli s Římem. Od časů křížových výprav se horní Languedoc u Středozemního moře přikláněl k Orientu. Hrabaty z Toulouse byla hrabata z Tripoli.“

Závěr, který si lze z toho udělat, je velice prostý. Francie, která měla 800 000 Židů, je musela vyhnat, aby mohla dál existovat, a poté se stala velkým národem. Naproti tomu Polsko se přijetím Židů rozpadlo a zmizelo ze seznamu národů. Francie, která nyní znovu přijímá tyto polské Židy, je tím na nejlepším cestě osud Polska následovat.

¹¹⁵ In tantum dilati sunt quod fere medietatem totius civitatis sibi vindicaverunt. Rigord: *De Gestis Philippi Aug.*, Vol. 18 *Historieus de France*.

¹¹⁶ Tj. Židovská ulice; pozn. překl.

¹¹⁷ Jezdecká slavnost na způsob středověkých rytířských turnajů; pozn. překl.

Židé v okolí Paříže, jmenovitě na březích Seiny a přilehlých hvozdech, vlastní půvabné venkovské vily, jako např. Žid Crescent z Corbeil, prodanou za 520 pařížských franků, nebo třeba Jossan z Coloummiers, jehož nemovitosti byly oceněny na 400 tourských franků (livres turnois), ale byli současně i pány na jihu. S hrdostí ukazují v Narbonne proslulou Cortadu, patřící rodině Kalonym, jejíž hlava měla dědičný titul *nasí*, tedy král Židů. V době vypovězení ze země byl Kalonymus ben Todras, v dobových listinách zvaný Muhamet-Touros, majitelem Cortady, o kterou Židé obzvláště bojovali, protože byla *alodem*¹¹⁸ a měla tedy výsadu *léna*. A přesto byla Cortada prodána konzulu v Narbonne za 862 tourské franky.

V Languedocu, francouzské Judeji, jak jej nazývá Michelet, užívali Židé tehdy běžných jmen jako Astruc, Bougodas, Crescas, Dileral a Estori. Nicméně přesto, že vždy usilovali o vnějškové splynutí s domácím obyvatelstvem, zůstávali ve všem věrní své původní zemi a dokonce i místům v Languedocu dávali jména podle biblického vzoru. Lunel se u nich jmenoval Jericho, Montpellier byl Hac a Carcassone zase Kirrath-Jearin. – Navenek se Židé pofrancouzštili, aby mohli požívat všeho, čeho se zmocnili!

Na severu Francie byli jejich rabíny především talmudští učenci. Tosafisté byli jmenovitě stoupenci Pentateuchu. – Maimonidův soupeř, rabín Salomo, syn Isaaca z Troyes, známý pod jménem Raši, založil v Champagni proslulou školu exegeze. Z ní později Nicolas z Liry převzal mnoho argumentů proti Církvi, které pak byly předány Lutherovi. „Z Rašiho a tosafistů,“ píše Renan, „povstal Nicolas z Liry a z něj pak znovu Luther.“ Podle všeho i sám Renan převzal své nejzávažnější námítky proti křesťanství z téže pokladnice, již mu zpřístupnil Neubauer a kterou zapsal ve své studii „O rabínech Francie na počátku 14. století“.¹¹⁹

Rabíni na jihu byli také básníky, ale zde je třeba znovu poukázat na vyprahlost židovského ducha, který již nebyl inspirován svěžestí údolí Jordánu a jeho olivových hájů. Ti, kteří byli nazýváni hlavami synagogy, provensálskými Berakhia-ben-Natronaï, jako rabín Lunel Jehonhatan ben David, Zerakhia Ha Levi, Abraham Bedersi z Beziers nebo Isaac z Corbeil a Jechiel z Paříže, kteří se všichni pokoušeli o poezii, jsou však jen fabulisty druhého řádu, Viennety středověku.

Zanechali různé naučné bajky jako „Skiehath Dekalin“, nebo „Recits des arbres“ od Jochanana, syna Zakhasova, a dále lidové pověsti jako „Recits des Blanchisseuses“ Meschelota Khobsema.

¹¹⁸ Alod, alodium, tj. plně svobodný, hlavně šlechtický statek; pozn. překl.

¹¹⁹ V originále *Rabbins de France au commencement du 14. siècle*; pozn. překl. – Kromě již zmíněné Renanovy práce se o tomto předmětu nachází mnoho materiálu také v 27. dílu *France littéraire*, konkrétně G. Saige, *Les Juifs du Languedoc*. Kniha je výsledkem seriózního zkoumání, avšak bohužel postrádá filosofické porovnání minulosti a současnosti, které teprve práci dodává pravou historickou hodnotu, bez níž je pouhým výčtem dobových dokumentů.

Autor navíc opakuje bajku, podle níž byl Žid pronásledován bez příčiny těmi, kterým nikdy nic špatného neudělal. Z každé jeho řádky je cítit strach, že by se znelíbil dnešním pánům, a stejně je tomu podle všeho u všech našich současných učenců s několika málo výjimkami, k nimž počítám Valoise, který jasně a srozumitelně posuzuje Talmud. Naše mladá historická škola tím upadla do podřízeného postavení vůči zahraniční, jmenovitě německé škole, která Židovi otevřeně říká: „Takový jsi, takto si chtěl s námi křesťany si zahrávat, a my jsme za to s tebou takto zacházeli.“

Největší úspěch mělo stručné vyprávění Meschelota Schualima „Bajka o lišce, resp. Lišákovy bajky“¹²⁰ s velkým vlivem na výchovu mladých izraelitů, o níž byla výše zmínka, protože je již v mládí učilo, jak přelstít góje.

Některé Barakhiovy bajky „Moucha a osel“, „Dva jeleni“ nebo „Býk, lev a kozel“ jsou sice roztomilé, ale jinak nepředstavují nic mimořádného. „Bojový svazek“ od Isaaka z Corbeil je zajímavější, jeho morálka je však ryze židovská a mohl by sloužit jako motto pod spojené ruce ve znaku Alliance israélite universelle.

Věčná zůstává orientální bajka o bojovém svazku. Společně jej nedokáže zlomit ani ten nejsilnější, jednotlivě však i nejslabší nepřítel.

Berakhia, autor „Hidoth Isopita“ (tj. „Ysopetových podobností a hádanek“) občas připomíná Floriana. Joseph Ezobi, autor básně „Quáreth Kesef“ (tj. „Stříbrný pohár“), kterou napsal k předčítání na svatbě svého syna Samuela, trochu upomíná na Gresseta z 8. století. Židovští básníci s oblibou pojednávají o siláckých kouscích, překonaných obtížích, nebo se zabývají akrostichony.¹²¹ Jeden z nich vytvořil např. B. Bedersi ve své „Epée flamboyante“ – kterou vydal spolu s několika dalšími menšími básněmi pod názvem „Divan“ – zvaný „Petition des lamed“, protože v celé básni není jediné písmeno, které by v hebrejské abecedě následovalo po L (lamed), přičemž každé slovo na L končí.

Bez přehánění lze prohlásit, že v této dětinskosti je důkaz neschopnosti, která při nedostatku skutečného básnického nadání klade důraz jen na slova namísto jejich smyslu, a stejná suchopárnost vládne všude, kde se Žid zmocnil naší literatury.

Také zde tedy vidíme, jak málo Židé přispěli k rozvoji naší civilizace. Ztratilo se nám kouzlo a barvitost balad minstrelů jako byl Jean Bodel nebo Rutebouef. Kdyby Židé byli vládli nad námi již dříve, měli bychom sice již několik století frivolní operety, ale to by také bylo všechno, co by nám naše literatura přinesla.

Ale ještě předtím, že nastal čas pro takové operety, měla všechny tyto básníky postihnout hrozná tragédie.

Právě na jihu Francie, kde se nejpevněji zahnízdili, začalo neštěstí Židů. Kdyby se byli bývali jen trochu poučili z minulosti, musel by je varovat osud jejich souvěrců, kteří se po vyhnání ze Španělska uchýlili do kvetoucích židovských čtvrtí Toulouse a Narbonne.

V jedenáctém století byli Židé ve Španělsku všemocní. Jeden z nich, rabín Samuel Ha Levi, původním povoláním vetešník, sehrál v občanských válkách hlavní roli. Všude, kde žili Židé, byly takové války obvykle nejdívočejší a nejkrutější! – Levi byl přitom oblíbenec krále Halouse. Jeho syn, rabín Joseph Ha Levy, který byl nasi, tj. židovský král, dosáhl hodnosti vezíra u krále Badise.¹²²

Zmíněnému synovi vetešníka se v mnoha ohledech podobal Gambetta, rovněž Žid i syn kramáře. Pobouřil celý svět svým nestoudným vystupováním (insolentia Judeorum), napadal náboženství a již záhy se každý chtěl zbavit jej i jeho kliky. „Tehdy,“ píše arabský historik, „již nemělo království větší cenu, než lampa po východu slunce.“

¹²⁰ V originále „Fables des Renards“; pozn. překl.

¹²¹ Báseň, u níž začáteční nebo poslední hlásky, slabiky či slova veršů dávají nějaký význam.

¹²² V obou případech zjevně nejde o krále, nýbrž spíše o vládce nějakých menších muslimských emirátů; pozn. překl.

Zbožný básník, proslulý Abu Iskak Al Elbiri, putoval od města k městu, pranýřoval všechny nedostatky a recitováním svých veršů kázal odevzdanost a usmíření již dlouho znepřátelených kmenů Hadžitů a Berberů. Všude byl opakován refrén jeho písně Kacida:

„Židé vyrostli a vládnu v hlavním městě i provinciích. Pobývají v mramorových palácích s fontánami, nádherně se odívají a žijí si v přepychu a hojnosti, zatím co vy jste chudí a špatně živení.“

A nyní si představme vlastence, jako je Deroulède, který by proti Gambettově straně jako vůdce bez bázně a hany shromáždil odvážné muže z lidu a vyzval je zaútočit na paláce těchto lichvářů a finančníků; pak budeme mít představu toho, co se stalo o šábesu 9. dne měsíce tebeth roku 4827 (30. prosince 1066) v Granadě.

Onen Gambetta 11. století, který rozhodně neměl v úmyslu zemřít tak záhy, jako ten náš, byl se čtyřmi tisíci stoupenců pobit.

Dějiny nám uchovaly vzpomínku na šlechetnou nezištnost Abu Iskaka. Když davy pronikly do zahrad paláců svých utiskovatelů a naskládaly na zem zlato, drahokamy, šperky, drahé látky i nesčetné umělecké předměty, utrl Abu granátové jablko, osvěžil si jím rty a řekl: „Den je horký a měl jsem žízeň. Moji milí, rozdělte se o poklady, ale nezapomeňte na večerní modlitbu, protože jedině Bůh je veliký.“

Nemnozí Židé, kteří řezi unikli, již brzy zase vzrostli v silnou židovskou kolonii Languedocu. Aniž by se zkušeností poučili (a jakou zkušeností by se tak asi Žid poučil!?), začali nanovo se svými machinacemi... Zemi, v níž našli útulek, se ihned snažili morálně zkazit a podvracet náboženství jejích obyvatel, kteří byli nakonec donuceni ke krvavému křížovému tažení proti albigenským.

A jaké bylo ve své podstatě jejich učení? Stejně, jako u manichejců, gnostiků i ateistů. Všude, kde se do věci zamíchal Žid, byla jednotlivá učení od sebe téměř nerozeznatelná. Proto bylo také Židovstvo příčinou všech náboženských nepokojů a rozkolů:

„Židé,“ říká Michelet, „jsou živým obrazem Orientu uprostřed křesťanstva a zjevně vyvoleni k rozdmýchávání náboženské nenávisti. V dobách přírodních pohrom nebo politických katastrof se vždy paktovali s nevěřícími a volali si je na pomoc.“ Na druhé straně Michelet také potvrzuje, jak značně Židé znemravňovali albigenskou šlechtu.

„Jižní šlechta, jen málo odlišná od měšťanstva, se převážně skládala ze židovských a saracénských prvků, většinou bázlivých lidí – byla podle ducha pravým opakem zbožných a nevzdělaných rytířů severu.

Jižní šlechta měla ve své družině montagnardy,¹²³ kteří u ní byli velice oblíbení. Tito tuláci (routiers) týrali rolníky i duchovenstvo, oblékali svoje ženy do jeho obřadních rouch a vysmívali se mši svaté. Jejich nejmilejší zábavou bylo hanobení obrazů Krista a rozbíjení jeho soch. Pro svoji bezbožnost, která je dělala hluchými k napomínání duchovními, byli u knížat naopak velice rádi viděni. Bezbožní jako naši současníci a divocí jako dávní barbaři hrozně zemi utiskovali krádežemi, loupežemi a vraždami hůř, než ve válce. Dokonce i teh-

¹²³ Za tzv. Francouzské revoluce to byli stoupenci revoluční skupiny konventu; pozn. překl.

dejší nejvznešenější ženy měly stejně zkažené mravy jako jejich mužové a otcové, a v písních jejich trubadurů se opěvovala bezbožnost.¹²⁴

Petr Ctihodný, opat kláštera v Cluny, který byl šedesát let před křížovým tažením vyslán papežem k albigenským zbraněmi je obrátit na pravou víru, se jeví jako náznak oněch dob, které nám připadají jak události z včerejška nebo dneška:

„Viděl jsem,“ píše opatům v Embrunu, Die a Gapu, „znesvěcovat chrámy s divokostí u křesťanů neslýchanou, porážet oltáře, pálit kříže, bičovat kněze, věznit mnichy a hrozbami i mučením je nutit oženit se“. A poté, obrací se k těm zoufalcům, pokračuje: „Nakupili jste veliké hranice z křížů, zapálili je, opékali jste si na nich maso, jedli je na Velký pátek a obyvatelstvo veřejně vyzývali jíst spolu s vámi.“

Nevyrovná se to snad hrůzám u Monceau les Mines, jež podle republikánských listů způsobil rakouský Žid Hendle prefektovi departmentu Saône et Loire? Poté, co zbaběle jako všichni jemu podobní potichu přesídlil do departmentu Seine inférieure, přenechal soudu ubohé dělníky, své nevědomé nástroje.

A jak píše opat Drouais ve své znamenité knize „Albigenští“, takový smutný výsledek zapříčinili Židé svými školami. A zcela totožnými prostředky sledují dodnes stejné cíle, jenom s tím rozdílem, že postupují chytřeji než dříve; nyní nechávají samotné křesťany provozovat školy, v nichž se děti učejí nenávidět křesťanství. Proti semitství, jež ohrožovalo celé křesťanství, vystoupil tehdy statečně Montfort, Árijec ze severu, a porazil je.

Každého jednotlivého Semitu, který byl všude nebezpečný, neboť se vždy vměšoval do společenského života, rozkládal jej a kazil, bylo naprosto nezbytné jasně označit, aby každý konečně věděl, s kým má co dělat a nenechával se podvádět židovskou prolhaností. Ale především se k tomu účelu muselo postupovat společně.

Důsledkem albigenské války, která skončila porážkou Raymonda V. u Mureta (1213), bylo rozhodnutí lateránského koncilu z roku 1215: Židé mají napříště nosit viditelně na hrudi přišitý kousek žluté látky, ne snad proto, aby tím byli potupeni, protože toto opatření nemělo žádnou souvislost s religiózními předsudky vůči nim – na něž až dosud nikdo nepomyslel –, nýbrž šlo o vynucenou nezbytnost k ochraně ostatních před újmami. Kdyby byli dnes Židé povinni nosit takové žluté označení, bylo by tím u mnoha lehkověrných konečně rozptýleno nesmyslné přesvědčení, že Židé svým kázáním proti našemu náboženství jen zamýšlejí pokrok, přestože jsou ve skutečnosti vedeni výhradně staletou nenávistí.¹²⁵

¹²⁴ Hrabě Karel II. z Provence vyhnal Židy ze své země za jejich lichvu a buřičství. „A quia cum multis mulieribus christianis se nefaire commiscebant“. (Arch. nat. P. 1334. No 7, folio 9.)

¹²⁵ Všechny národy byly donuceny sáhnout po podobných opatřeních. Již Ptolemaus Philopator nechával na pokožku Židů otisknout břečťanový list a muslimští kalifové je nutili nosit na oděvu přišitý kus žluté látky. V dalších zemích se zase po Židech vyžadovalo nosit na hrudi žluté kolečko, dlouhé rukávy a červené nebo žluté klobouky, u žen opatřené kuzelem na způsob rohu.

O žluté kokardě máme mnoho rozličných zpráv. Početné královské příkazy, jmenovitě krále Jana, kterým kárá vyššího správního úředníka (bayle) v Montpellieru z roku 1362, že Židé předeepsané označení skrývají v záhybech oděvů nebo je nosí menší, než má být. Za krále Reného se Židům v Provenci již pomocí úplatků podařilo prosadit, že mohou nosit pouze na opasku

Ve Francii to tehdy bylo pro Izrael stále těžší. Na počátku křížových tažení Židé nedokázali odolat požadavku být ve spojení se Semity ostatních zemí a informovat je o tom, co se proti nim zamýšlí, připravuje, a jaké cesty se k tomu zvolí. Je mi naprosto nepochopitelné, jak tyto – současníky nesporně ověřené skutečnosti – mohou být vůbec popírány. Izraelité by nesporně nebyli izraelity, kdyby měli mít méně zájmu o svou rasu, než o barony a rytíře, jejichž ideje se naprosto přičily jejich vlastním. Zcela samozřejmě se tedy obraceli na sultány z Iconia nebo Tunisu stejně tak, jako se nedávno Disraeli obrátil na Kypřany nebo Gambetta na Eliase Mussaliho.

Židé se však vždy dopouštěli ještě horších excesů; neostýchali se mučit křesťany i jejich děti. A právě tyto nevinné bytosti, v nichž se zrcadlí čistota nebes, byly nejvíce vystaveny židovské nenávisti. Herodes je dal pobíjet, Herold a židovští zednáři špinili dětství svým učením; Židé středověku děti křížovali. Každá doba měla své obyčeje a podle nich jednala.

Dobře vím, že něco takového tvrdit, znamená rozejít se s dnes platnou vědou. Žádné historické svědectví, ani žádná pamětní tabule či autentická listina – slovem nic z toho, co bylo až dosud historicky uznáváno – již nemá cenu, jakmile se to Židům znelíbí. Zcela otevřeně však vyznávám, že každá zpráva předka, jenž nám vypráví o událostech své doby, má pro mě nesrovnatelně větší cenu, než popírání takového Darmstättera nebo Weila, i když jsou členy Akademie věd.

V šestém oddílu této knihy si důkladně promluvíme o krvavých obětech. Všichni dějepisci se naprosto shodují ve vyprávěních o vraždách křesťanských dětí Židy.

Naši předci nebyli jako současní Francouzi, tito neduživí lidé bez energie, kteří snášejí všechny možné nedůstojnosti; oni tehdy ještě uměli své syny velmi důrazně bránit.

Zvláštní nadání Židů zmocnit se bohatství země, pokud se jim v tom nebránilo, se rozvinulo v až neuvěřitelné míře. Odevšad proti tomu zaznívalo volání o pomoc.

Nesmíme zapomínat, že Kapetovci, opření o národ i Církev, sloučili všeobecně uznávanou moc v osobě svých panovníků, kteří byli nejen králi, nýbrž skutečnými otci svého lidu.

Filip August to po nástupu na trůn potvrdil; ustavičně se zabýval otázkou blaha všech svých poddaných.

Zkonfiskoval proto část majetku Židů a osvobodil jejich dlužníky ze všech závazků. Že při tom rozhodně nebyl veden nějakým osobním zájmem; je prokázáno skutečností, že si pro potřeby království ponechal jen necelou pětinu celkové částky.

Jak ještě dále uvidíme, byl i Napoleon donucen rovněž takto postupovat. Každý panovník, který správně chápe plnost své moci, by se neměl spokojit jen s potlačováním tak výsměšně hanebného jednání (*à détenir cette sorte de gérance dérisoire*), ale musel by, ať císař nebo král, proti němu i stejným způsobem rázně postupovat. Původcům oněch více či méně podezřelých finančních obchodů, které kromě nich každého účastníka ruínují, by musel bezohledně oznámit: „Miliony, které vlastníte,

kulaté označení velikosti groše, a to navíc jen ve městech. Židovské označení se časem postupně neustále zmenšovalo, až nakonec roku 1472 je bylo třeba znovu zavést ve staré velikosti.

jste nezískali práci, ale hanebnou lstí; nevytvořili jste žádný skutečný kapitál, nýbrž jste se zmocnili toho, co si jiní pracně nashromáždili.“ – Nikdo by nemohl mít nic proti tomu, kdyby se například Rothschildové museli namísto svých miliard spokojit s rentou 500 000 až 600 000 franků, z níž by ostatně mnoho lidí mohlo velmi dobře žít.

Ludvík Zbožný, rytíř bez bázně a hany, který ve své osobě slučoval světce i paladina,¹²⁶ se podle všeho této otázky chopil ještě rázněji. Dokonce i jeho nepřátelé o něm říkali, že byl vždy nejpřísnějším soudcem ve vlastní věci. Zbožný král cítil vůči Židům nepřekonatelný odpor. A tak jako hrdina starověku, jako Herkules:

... dal průchod věčné spravedlnosti
v krvavém rouchu lva...

Jako křesťanský hrdina přes něj přehodil kabátec s královskými liliemi, jež upomínaly na jas nebe a čistou krásu květů.

Chtěl přijít na stopu špatným zásadám, které vyvolávaly nenávist všech vůči Židům. Na přání papeže Řehoře IX., který na ně rovněž zaměřil svou pozornost, nechal v slavném zasedání pod předsednictvím Viléma z Auvergne pečlivě prozkoumat Talmud, k čemuž byli pozváni i rabíni.

Noël Valois, absolvent vysoké školy v Chartres a doktor práv, v pozoruhodném díle „Vilém z Auvergne“ této záležitosti věnuje velice poutavou kapitolu.

„Bylo to, píše se tam, v Paříži začátkem léta (24. června) 1240. Ludvíkem Zbožným svolané shromáždění, kterému toho dne předsedala královna Blanche, a ještě posíleno významným počtem práva znalých prelátů ze sousedních diecézí. Nechyběl ani Vilém z Auvergne. Několik knih se zvláštními písmeny přitahovalo pozornost všech přítomných. Nově obrácený Nicolas vysvětlil, že to jsou hebrejské litery a ony knihy Talmud. Dveře do sálu se otevřely a vešli čtyři rabíni, které jistý židovský učenec ve svém nadšení označil za ‚dědice královského kněžstva‘. Jmenovitě to byli Jezechiel z Paříže, Davidův syn Judas, Samuel, syn Salomona, a Moses z Coucy, syn Jacoba. Posledně jmenovaný proslul svými kázáními ve Španělsku i ve Francii. Podle hebrejských zpráv vstoupili do domu nevěrného krále ‚smutní a sklíčení‘ a židovský lid se rozptýlil do všech stran jako stádo bez pastýře.“

Židům byla ponechána naprostá volnost se obhájit a také to obratně a nebojácně dělali. Nicméně museli přiznat, že Talmud obsahuje předpisy, odporující nejenom křesťanské, nýbrž i každé civilizované morálce.

V pečlivě zkoumané knize byla nesporně nalezena nejtěžší obvinění a tvrzení. Noël Valois některá z nich uvedl. Se zděšením se tam čte, že Ježíš Kristus má být uvržen do vroucího pekelného kalu, Panna Marie prý měla Syna Božího jako nemanželské dítě s vojákem jménem Pandora, křesťanské kostely jsou rovné latrínám a křesťanští duchovní nafajícím psům. Tyto urážlivé ohavnosti, kterými se dnes židovský tisk baví a vzdělaní lidé se nad nimi nepohoršují, byly tehdy vykládány zcela prakticky. Další místa Talmudu mluví přímo proti veřejnému právu.

„Smí se, ba má se zabít nejlepší z gójů.“

„Gójovi dané slovo nezavazuje.“

¹²⁶ Zde ve smyslu člena legendární vojenské družiny Karla Velikého; pozn. překl.

„Třikrát denně musí Žid vyslovit prokletí křesťanské církvi, králům i všem nepřátelům Izraele.“

Ludvík Zbožný, gój, s nímž Talmud dělal stejně tak málo okolků, jako se všemi jeho poddanými i barony, je již jen tím plně ospravedlněn, když se snažil bránit tak divokým útokům.

Zbožný král byl však také mimořádně mírný a dobromyslný. Když pařížský rabín Jezechiel vyslovil obavu, jaké důsledky by mohly jeho souvěrce postihnout, jeden z králových důstojníků mu odpověděl: „Jezechiele, kdo zde pomýšlí na něco špatného proti Židům?“ a sama královna Blanche prohlásila, že bude Židy chránit před násilnostmi.

Byl pouze zkonfiskován Talmud a všechny dostupné exempláře spáleny.

Židé však nerezignovali. Na jejich obranu se postavil jistý odpadlý a podplacený kněz, jeden z těch, kteří bohužel byli ve všech dobách.

I jména mají své osudy. Roku 1880 byl na příkaz Židů vyhnán jistý Clément, nešťastný řádový bratr. V roce 1246 to byl rovněž Clement, Gudes Clément, arcibiskup ze Sensu, který se zaprodal Kristovým nepřátelům. Přesně rok po zradě podlehl bolestivému onemocnění vnitřností.

„Poděšený král,“ píše dále Noël Valois, „uprchl s celou rodinou, a za zázrak považované ponížení pak následovalo nové soužení Židů. Zbožný král se ve své otcovské dobrotivosti dlouho nemohl odhodlat k přísnosti na Židy, až jej k tomu nakonec přiměla nezbytnost ochrany svých poddaných.“

Královský příkaz z roku 1254 především Židům zakazoval lichvu, dále jakékoli útoky a vysmívání se víře těch, mezi nimiž žili, a nabádal je věnovat se jen poctivé práci.¹²⁷

Ve stejném smyslu se snažil postupovat proti nim i Napoleon, a když dnes proti pyšným Židům v jimi samými zruinované a pobouřené Evropě povstává tolik pronásledovatelů, mohli by být šťastni, kdyby ve Francii neměli přísnějšího panovníka, než byl Ludvík Zbožný.

Jak se zdá, Ludvík Zbožný se pařížskému rabínu Jezechielovi sebemeně nemstil za zarputilost, s jakou hájil Talmud. Gundalia ben Jachim v díle „Řetěz tradice“¹²⁸ uvádí následující charakteristický rys:

Jezechiel, který byl kabbalista a provozoval její tajná umění, měl v jednom koutě svého domu lampu, o níž šla pověst, že hoří bez oleje. Dobře uzavřený a před vetřelci chráněný dům měl ještě kouzelný hřebík, který stačilo jenom stisknout a každý, kdo by chtěl proniknout do stavení, se propadl do země.

¹²⁷ Doslovné znění královského příkazu z roku 1254 je následující: „Ceterum ordinationem factam observari districte precipimus, quae talis est: Judei cessent ab usuris et blasphemiiis, sortilegiis et characteribus; et tam Talmus (pour Talmudes; les exemplaires imprimés portent talibus qui ne veut rien dire) quem alii libri in quibus inveniuntur blasphemie comburantur; et Judei qui hoc servare noluerint expellantur, et transgressores legitime puniantur. Et vivant omnes Judei de laboribus manuum suarum vel de negociacionibus sine terminis vel usuris.“

Z toho vidíme, že Židům nadále zůstala volnost jednání; pouze lichva jim byla zakázána. Latinské slovo *characteribus* znamená zařikávání a čarodějnické praktiky. Citovaný text je uložen v Arch. nat. J. J. 30a. fol. 199.

¹²⁸ V originále *Chaine de la Tradition*; pozn. překl.

Jednoho večera kdosi zaklepal na jeho dveře. Jezechiel se dotkl hřebíku, ale ten padl do místnosti namísto toho, aby zasáhl vetřelce. Jezechiel pochoopil, že v tomto případě je jeho kouzlo neúčinné a že se tedy k němu přiblížil světec. Okamžitě jej napadlo, že to musí být ten muž, kterému lid dal jméno „Zbožný“. Otevřel dveře a se zvoláním „král“ mu padl k nohám: „Co si přejete, sire? Což nevíte, že mne střeží ochranný duch?“

„Nebojím se démonů,“ odpověděl král, „jen bych si přál vidět tvou lampu, o níž mluví celá Paříž.“

Nepodobá se snad záblesku naděje zmíněný čin krále, který v noci jde temnými uličkami středověké Paříže navštívit židovského učenice v jeho tajuplné skrýši?

Od časů Filipa Augusta se Židé viděli nuceni přijmout vlastní opatření, protože poměry byly pro ně stále horší. Jejich tehdejší stav líčí dobová židovská literatura. Namísto rozsmarného verše a svatebních básní, jež se četly při noční zasnubní hostině, se nyní ozývaly žalozpěvy „selichas“. Židé mumlali bolné elegie Zerachie Ha Levyho, zvaného Haisgari, autora „Ruan hen“, tj. Ducha milosti.

Běda, dcera Judova nosí smuteční oděv, protože ji zahalily stíny noci.

Doufej ve mne, holubičko. Povýším vás tak, jako jsem kdysi povýšil tabernákl. Tvému králi Davidovi zažehnu světlo. A až budeš znovu bělostná, zkrotím bestie, které tě nalákaly, aby tě mohly roztrhat. Ó, moje milovaná holubice, jak sladký je tvůj hlas!

Židé museli všude rozprodávat své malé školy, *scholae inferiores*, v nichž se tak přehorlivě učilo urážení a vysmívání křesťanskému náboženství. Škola v obci Saint Felix u Narbonne byla zaplacená 350 tourskými franky, menší škola v Orléansu 140 pařížskými franky, jiná větší 340 franky.

Po staletí nad tím Židé bědovali, ale jakmile se zase jen trochu cítili na koni, nechávali okamžitě zavírat školy křesťanské!

Starý kněz, který byl nemilosrdně vyhnán, ukazoval se slzami v očích své vědecké přístroje, které mu byly rozbity. Jen se podívejme z časů nejhoršího řádění do listů „République française“ Žida Gambetty, do „Rappel“ Žida Paula Meuriceho, do „Lanterne“ Žida Eugena Mayera, do „Paris“ Žida Weill-Picarda anebo do „Débats“, kde se o vedení dělil Žid Raffalovich s Léonem Sayem, přítelem Rothschilda – všude najdeme divoký jásot při pohledu na ubohé „bratry“, kteří byli nuceni zastavit svou práci a opustit žáky, jež představovali jejich rodinu.

Jakkoli jsou Židé pyšní a pohrdaví, když se jim vede dobře, je třeba také uznat, jak obdivuhodně snášejí neštěstí a pohromy. Jejich matky mnohdy raději své děti zabíjely, než by je nechávaly pokřtít.¹²⁹

Protižidovské násilnosti v Troyes elegicky líčí židovská středověká báseň, jejíž poslední rým zní:

Bůh nás zachrání před tím hrozným lidem!

Autorem elegie je rabín Jacob, syn lotrinského Žida, který také složil hebrejský žalozpěv (*seliocha*) o téže události.

¹²⁹ Zde je ovšem na místě poznamenat, že nejde o pevnost v pravé víře, jak ji osvědčovali křesťanští mučedníci, nýbrž o zarputilé odmítání zjevené Boží pravdy; pozn. editora.

Události v Troyes postihly Židy opravdu tvrdě. Na Velký pátek 26. března 1288 zpustošili křesťané dům bohatého Žida Isaaca Chateleina, autora elegické básně, a s celou rodinou jej vyvlekli na ulici. Nešťastníci se chtěli vykoupit zlatem, ale bylo jim řečeno, že si zachovají život jenom tehdy, pokud se odřeknou své víry. To odmítli a v sobotu 24. dubna 1288 (nebo podle židovského letopočtu roku 5048) byli všichni odvedeni k upálení. Pak vzájemně se povzbuzujíc za zpěvu schema šli neohroženě na smrt. Žena Isaaca Chateleina se sama vrhla do plamenů a její příklad následovali dva synové, snacha i zeť Samson.

Oběťmi tehdy byli Isaac Chatelein, jeho žena, dva synové, „velmi krásná“ žena staršího syna, dále Simson, řečený Kadmon, mladý Alakadmenath, Salomon, syn nájemce daní Phöbuse, Baruch Tob Eelem d'Avirey, Simeon, jeho bratr, také zákoník z Chatillonu Jonah, řečený Colon, Isaac Cohen, lékař Haïm z Brinonu a Haïm z Chaource.

Darmstätter, který o tom píše v „Archives israélites“, to přirozeně odsuzuje. Co však říká k roztomilé poznámce svého přítele Mayera, otištěné v dopisu listu „Lanterne“ ze 4. prosince 1883?

Z ní totiž nezaznívá tak nadšený stranický tón. Zde se ptá čestného muže Mayera, jak smýšlí o masakru v la Roquette, a Žid mu následovně odpovídá:

„A vy myslíte, že ti pobožní bídáci (calotins) je v roce 1871 pobili neprávem? My jsme opačného mínění; podle nás zde bylo ještě příliš mnoho ohledů. Nebyli oloupeni a proto se také nemohou stát mučedníky.“

Nikdo nemůže upřít soucit trpícím, ať je to kdokoliv, a tedy ani dlouhému utrpení Izraele, jak je množství jeho obětí ve všech zemích vypočítáno v „Emek habkha“ (Slzavém údolí).¹³⁰ Přesto je však třeba postavit pokrytecké fráze Židů proti skutečnému smýšlení křesťanů! Je to tím potřebnější, že po staletí žádný z těchto „pobožných bídáků“ neřekl jediné slovo proti Židům, ani nedal podnět k nějakým protizidovským opatřením.

Je třeba stále znovu vysvětlovat, že mezi vyličením dějin našimi dnešními akademiky a skutečně osvícenými duchy je obrovský rozdíl.

Přesto je nutné také uznat pevnost obětí z Troyes. Je k tomu ovšem třeba ujasnit si ducha dané epochy, do níž zmíněné události spadají. Tehdy byli lidé všeobecně religiózní, a pokud odhlédneme od věcí víry, nebyl Žid mimo zákon. Stál, řečeno s Hegelem, „mimo přírodu“. Jak by pak mohl takový národ od zničení chrámu bojovat s nadějí na úspěch proti všem spojeným silám, když i jeho Bůh zůstal vůči všem prosbám hluchý? Právě proto je vytrvalost Židů obdivuhodná. Nemluvím zde jen o jejich vytrvalosti vůči hanobení a urážkám, ani o odvaze před katy tváří v tvář hořící hranici, ale i vůči chudobě.

Nyní s tím srovnajme celou nízkost (les bassesses) smýšlení a postojů bohatých, nezávislých lidí, kteří jen klidně vyčkávají příštích věcí od vlády, jež jimi pohrdá – a teprve potom suďme!

Pak bude Žid osobností, jak nám ji tak živě zobrazili Michelet nebo Rembrandt.

¹³⁰ *La vallée des pleurs, chronique des souffrances d'Israël depuis sa dispersion jusqu'à nos jours, par maître Joseph Ha-Cohen, médecin d'Avignon* (1575), poprvé francouzsky vydané Juliem Séem.

Ve středověku, píše Michelet, byli zlatoději, alchymisté a mágové buď Židé, nebo tzv. Položidé, Lombard'ané (zastavárníci a směnárníci). Tito nečistí lidé, kteří se pod trestem upálení nesměli dotýkat ani jídla, ani žen křesťanů a na které každý plival, se museli věnovat takovým záležitostem.

Byl to plodný národ, množící se rychleji než ostatní. Ve středověku hned pronásledováni, hned zase vyháněni, byli vždy nezbytným prostředníkem mezi státní pokladnou a její obětí, mezi penězi a nemajetnými. Přitom přirozeně vždy zůstalo něco i pro ně. Trpělivi a nevyhubitelní, všechno svou houževnatostí překonali a vyřešili problém nenápadného mizení bohatství... Chráněni dlužními směnkami jsou teď svobodnými pány; dříve opovrhováni, usedli nyní na trůn světa.

Státní pokladna, která jednotlivce nesnesitelně zatěžovala, vháněla do rukou Židů křesťany, kteří jen neradi vstupovali do špinavých a tmavých domků žádat o pomoc lidí, o nichž se říkalo, že mučí a křižují jejich děti. Státní pokladna ždímalá poddané až do morku kostí jako ďábel duši, a jejím prostředníkem byl Žid.

Když byly vyčerpány všechny prostředky k záchraně, prodána poslední postel a žena s dětmi ležela v horečce na podlaze, zoufale volajíc po chlebu, šel nakonec soužený muž se svěřenou hlavou a pokleslými rameny jako s těžkým břemenem, a dlouho ještě otálel, nežli zaklepal na dveře nenáviděného Žida. Ten opatrně otevřel malé zamřížované okénko a začal pozoruhodný rozhovor. Křesťan: „Ve jménu Božím...“ – „Jakže? Ve jménu Boha, toho zabitého Žida?“ – „Pro slitování...“ – „Slitoval se kdy nějaký křesťan nad Židem?“ Slova tedy nestačila, Žid potřeboval i zástavu. Co však může nabídnout ten, kdo nic nemá? Pak Žid tiše řekl: „Příteli, vrchnost mi zakazuje půjčovat na oblečení nebo na pluh. Nepatřím ti, moje právo není tvým, to moje je starší (in partes secundo). Musíš se mi zaručit svou osobou. Krev za peníze.“

Za Filipa Sličného byli Židé utiskováni silněji, než za jeho předchůdců. Edikt z roku 1306 je nejen vykázal ze země, ale zkonfiskoval jim i veškerý majetek.

Židé přesto neztratili zcela naději.

Nepochopitelným událostem kolem templářů, které před námi stojí jako neřešitelná historická záhada a jejichž průběh nám zůstává nejasný, porozumíme teprve tehdy, když si uděláme představu o chování Židů k nim.

Způsob jednání Židů byl pokaždé stejný. Sami nikdy nevystupovali otevřeně. Do probíhajících událostí se vždy uměli zhoubně vložit, a aniž by sami něco zřejmého udělali, využívali mocných hnutí a událostí k zlepšení svého společenského postavení, které jim nevyhovovalo. Řád templářů, zednářstvo, internacionála i nihilismus – všechno sloužilo jejich cílům. Ať byli kdekoli, vždy postupovali jako obchodníci; jejich veškeré úsilí bylo zaměřeno výhradně na službu věci a zájmu Izraele, a vždy tak, že teprve v poslední hodině bylo i ostatním jasné, co tím vlastně zamýšleli.

Templáři byli nesčetněkrát ve styku se Židy ve finančních operacích. Jejich řád řídil všechny finanční záležitosti křížových tažení, o jejichž souvislostech se až dodnes ví jenom málo. Templáři vybírali příspěvky opatství a klášterů pro křesťanská vojska. Zálohovali vůdcům výprav potřebné částky a diskontovali¹³¹ směnky, splat-

¹³¹ Tj. prodávali se srážkou; pozn. překl.

né v St. Jean d'Arc. Avšak každý jednotlivec, každá společnost i národ árijského původu, jež se pustí do finančních obchodů, jsou již předem v nevýhodě, protože peníze je kazí, aniž by jejich rase přinesly užitek!

Dokud Židé mohli odkupovat pozemky od rytířů, kteří táhli do Svaté země, samozřejmě s nimi obchodovali, ale když království začalo zavádět pořádek do jejich lichvářských čachrů, byli nuceni jednat s templáři jako s předsunutými osobami. – Tím je vysvětleno spíše zdánlivé, než skutečné bohatství templářského řádu.

Jak se stalo, že rytíři, hrdinně bojující u Ptolemyady a Tiberiady za křesťanství, nakonec Kristův kříž tak zneuctili? Mignard se ve velmi fundované práci snaží postupný morální úpadek řádu vysvětlit záležitostmi oné pozoruhodné truhlice peněz, náležící vévodovi z Blacasu.¹³² – Truhlice byla pokryta kabbalistickými značkami i arabskými nápisy a převážně gnostickými symboly, jmenovitě paprskovitou sedmicípou hvězdou.

V židovské škole v Sýrii vypracované a později Manèsem šířené učení postupně pronikalo do templářského řádu, a takto si již poražené manichejství našlo přístup k těm, kteří byli až dosud oddanými služebníky křesťanské víry.

Je prokázáno svědky a rovněž to vyplývá z každé řádky procesních spisů, uveřejněných Michelem v „Documents inédits de l'histoire de France“, že před rozpuštěním řádu tvořilo rouhání se Kristovu kříži část obřadů při přijímání nových členů. Kandidát musel třikrát plivnout na kříž a zapřít jej slovy: Třikrát (zapřel) a po třikrát ohavně plivl do jeho tváře.¹³³ Bratr Guillermy byl během přijímání do řádu donucen třikrát plivnout na kříž a k dosvědčení pohrdnutí naším Pánem Ježíšem Kristem, který na kříži trpěl, opakovat: Pohrdáno (má býti: pohrdám) Pánem naším, Ježíšem Kristem, který na něm (na kříži) trpěl.¹³⁴

„Plivni na kříž,“ bylo řečeno rytíři Jeanu de Thournes a nastaven mu kru-cifix, „plivni na něj na znamení opovržení tím, co představuje.“ – „Ať plivneš na tohoto (Krista) s opovržením vůči němu.“¹³⁵

Podle sdělení Gottfried Thutana z Tours zněla odříkací formule následovně: „Odříkám se Ježíše, odříkám se Ježíše, odříkám se Ježíše.“¹³⁶ – Přijímací obřad byl ukončen Jidášovým políbením. Adept byl políben na ústa a posléze také na konec zad.¹³⁷

¹³² *Monographie du coffret de M. le Duc de Blacas. Suite de la Monographie du coffret ou preuves du Manichéisme de l'ordre du Temple.*

Rheggelini de Chilo, horlivý a Církvi velice nepřátelsky naladěný zednář nám rovněž ukazuje, jak tito upřímní křížáci pod vlivem Orientu postupně podléhali svůdnému našeptávání a podvodnému předstírání nepřátel Krista.

(*La Maçonnerie considérée comme le résultat des religions égyptienne, juive et chrétienne, par le f. .: m. R. .: de S. c. .:*)

¹³³ V originále: Ter abnegand et horrible ter in faciem spuebant ejus.

¹³⁴ V originále: Despiciendo Dominum Jhesum Christum qui pasus fuit in ea.

¹³⁵ V originále: Spuas super istum in despectu ejus. Doc. In tom. II. Rytíři naopak vzývají orientálního bůžka, in figura Baffometi, se znetvořenou hlavou, připomínající nám ohavné fénické modly.

¹³⁶ V originální středověké francouzštině: Je rheney Jhésu, je rheney Jhésu, je rheney Jhésu.

¹³⁷ V originální středověké francouzštině: Osculatur fuit recipientim in ore et postea in fine spinæ dorsi.

Každá organizace, která usiluje o ponížení člověka popíráním jeho původu od Boha, a opovrhne Bohočlověkem, který za nás zemřel, má vždy potřebu zmíněné ponížení vyjádřit viditelným znamením. Na tom se nikdy nic nezměnilo a Jidášovo políbení z 13. století se znovu vynořilo v 17. století u zednářského řádu mopsitů.

U nich obvyklé naturalistické symboly jsou zcela vysvětlitelné. Není snad jen logické, že kdo opovrhne Bohem, raději slouží psu?

Filip Sličný byl naštěstí ráznější, než naši dnešní vladaři, a templáři se to měli záhy dozvědět.

Hýčkaný sen Židů o revoluci shora, která by rodiny šlechty i malomocné (*lépreux*) kosmopolitně sloučila pod jedním heslem a přivedla španělské Maury i tuniské Semity s jejich souvěrci ke společnému postupu, byl ošklivě zklamán hořící hranicí velmistra templářů Jakuba Molaye.

Zednářská tradice říká, že 18. března, v den každoroční lóžové slavnosti roku 1314, několik zednářských zasvěcenců (spřízenců) na „île aux Vaches“, nyníšším Place Dauphine, u pohřbených kostí velmistra přísahalo, že Kapetovce vyženou a své bratry pomstí.

Naplnění přísahy na sebe nenechalo dlouho čekat. Jisté je tolik, že dříve, nežli Ludvík XVI. jako potomek Ludvíka Svatého vystoupil na popraviště, byl vězněn v Templu, mateřském domě templářů, a také že v témže Templu byl mladý Ludvík XVII. trýzněn židovským příštipkářem Simonem.¹³⁸

Po všem řečeném není téměř zapotřebí jmenovitě poukazovat na těsné styky mezi zednářstvem a templáři, kteří si rádi říkali vojsko chrámu Šalamounova, bratři vojska Šalamounova.¹³⁹ – Potvrzuje to již samotné jméno jedné zednářské lóže. Příručka „Le Tuileur“ prohlašuje, že „od té doby, co již templáři zmizeli z občanské společnosti, zanechali své stopy v zednářstvu“. Rovněž proslulý zednář Ragon takový původ potvrzuje.¹⁴⁰

Regghelini se o tom vyjadřuje ještě jednoznačněji:

Zachovávají se mnohé obyčeje při udělování hodnosti mistra řádové provincie i při alegorických vzpomínkových slavnostech na templáře jako uznání doktrín, které spolu s křižáky přinesli do Evropy. Vysokými stupni, jmenovitě upomínajícími na templáře, jsou Rytíř Slunce, Velký Skot, Patriarcha Křižáků, Královské Tajemství, Kádoš, i od něj pocházející Velký Vyvolený a Skot z Clermontu, vedle členů kapituly jako Osvícený Rytíř, Vznešený Templář a Rytíř Vyvoleného Mistra. Jde o vysoké stupně nejpřísnějších stanov, jako jsou například *Eques Professor*, Rytíř Křesťanské Lásky, zvaný také Čaroděj, Rytíř Boží Naděje, Velký Inkvizitor, Komandér a pod.

Ve všech dřívějších i novějších zednářských shromážděních se dodržovaly postoje i formy křižáků, templářů i některých starších korporací. „Ctihodný“ představoval starého *magister cathedralis* a seděl na orientálním trůně, z nějž

¹³⁸ Jako všechny oběti neblahého osudu, měla i Marie Antoinetta tušení, jež se ukázalo jako opodstatněné. Odedávna měla přirozený odpor k věži Templu. „Zmocnil se mne strach,“ řekla koncem roku 1792, „kdykoli jsem tu věž spatřila, a často jsem žádala hraběte z Artois, aby ji nechal zbourat. Byla to předtucha toho, co bychom tam jednou mohli vytrpět.“

¹³⁹ V originále: *Militia templi Salomonis, Fratres militiae Salomonis*.

¹⁴⁰ Řádová kapitula ve Stockholmu tvrdí, že vlastní originál testamentu Jakuba Molaye, v němž se říká, že tajemství templářského řádu přetrvávají v bratrstvu zednářů.

vycházely všechny doktríny a poučky. Oba dozorcí v nejvzdálenějších koutech sloupové haly představovali *procuratores*. Po stranách trůnu stojící bratři zastupovali *equites* a duchovní bratry tak, jak tomu bylo ve starých korporacích. Přísaha přijímaných zednářů se zcela rovnala přísaze templářů a dalších starých spolků.

Je také mimo jakoukoli pochybnost, že Židé po dohodě s králem Granady a tuským sultánem založili spiknutí vyvržených (*lépreux*) na otravování studní k vyvolání krizí a všeobecných nepokojů, jež pak vedly k naprostému zhroucení v roce 1793, znamenajícím pro Izrael nesmírnou výhodu a vítězství.

Takových a podobných skutečností by bylo možné uvést ještě hodně. Znovu opakuji, že mnohé z nich je dnes snaha prohlašovat za nevěrohodné, jmenovitě takové listiny i jiné doklady, které Židy neukazují v příznivém světle. Kdo však tuto knihu čte pozorně a poradí se s vlastním rozumem, bude výše uvedené události posuzovat ve světle současného dění.

Skutečnost všeobecného vzbouření vyvržených je potvrzena všemi spisovateli tehdejší doby, mezi nimiž je jmenovitě pan Guillaume de Nangis.

„My sami,“ píše, „jsme na jednom místě našeho lenního panství na vlastní oči viděli takovéto sáčky. Jeden z vyvržených jej z obavy před zadržením odhodil. Sáček byl okamžitě prohledán, a našla se v něm hlava krysy a nohy ropuchy, smíšené s ženskými vlasy a napuštěné černou páchnoucí tekutinou. Když byl obsah sáčku vržen do ohně, nehořel, což je bezpečným důkazem, že šlo o silný jed...“

O těchto případech jsou rozšířeny všemožné pověsti a nejrůznější názory. Je pravděpodobné, že král, ke svému zklamání častokrát poražen Maury, se rozhodl pomstít s pomocí Židů. Ale opatrní Židé se naopak sami obrátili na vyvržené (rozuměj malomocné), kteří pak byli s pomocí ďábla Židy přemluveni. Představení vyvržených uspořádali čtyři zasedání, lze-li tak jejich shromáždění nazvat, a ďábel jim prostřednictvím Židů namluvil, že nemají-li se nadále počítat mezi vyvržené, měli by křesťany zabíjet nebo z nich také udělat vyvržené. Ti se pak vrátili ke svým lidem a všechno jim sdělili.¹⁴¹

Sir Partheney, čteme u Micheleta, napsal králi, jak přední z vyvržených doznal, že mu Žid dal peníze a určité medikamenty. Ty byly sestaveny z lidské krve, moče a částech těla křesťana. Po usušení a zvážení byly zašity do sáčků, zatíženy závažím a poté vhazovány do studní.“

Je to snad tak neuvěřitelné, že zmínění vyvržení byli Židy podněcováni? Nepotvrzuje to jen obvyklý postup, neměnnou politiku Semitů? Pro Židy jsou tito nešťastní proletáři, pářiové, vyvrženci moderní civilizace, podobní mužikům v Rusku, jichž Židé využívají jako nástroje, zneužívají je, podvádějí a prázdnými frázemi je štvou proti společnosti, proti tyranům, kteří je, vyvržené, nemilosrdně přenechávají svému osudu, zatímco Izrael bude umět z propuknuvší revoluce co možná nejvíce profitovat.¹⁴²

Na místo lidské krve a moči si teď dosadíme petrolej, nitroglycerin nebo dynamit, a máme před sebou podobná hnutí novější doby. Je lhostejné, zda Naquetem za

¹⁴¹ *Cont. G. De Nang. Anno 1321*, pag. 78.

¹⁴² Přesně to se Rusku za téměř třicet let od napsání těchto řádků také skutečně stalo; pozn. editora.

císařství použitá střelná bavlna, nebo v Rusku Židé Goldberg, Hartmann a Židovka Jessa Heffmanová považují zase za vhodnější nitroglycerin – všude vidíme účast Semitů; prakticky nikdy Árijce. Ten se v krajním případě rozhodne pro ránu dýkou nebo i výstřel na konkrétní osobu, ale v jeho povaze není užívání takových teroristických prostředků na nevinné oběti.

O spojení Židů 14. století se zahraničními nepřáteli již dnes nelze seabeméně pochybovat. Nechápu, o co by se mohly opírat pochyby o pravosti dopisů izraelitů, zaslané vladařům Granady a Tunisu, protože jsou zaručeně autentické.¹⁴³

Nejdůležitější z dopisů, překlad z původního textu do francouzštiny, byl ověřen, stvrzen pěti královskými notáři a uložen do státního archivu (Archives Nationales, Carton J. 427 No. 18).

Rovněž ostatní dokumenty dosvědčují angažovanost Židů.

V tom ohledu jsme vycházeli z toho, co říká Rupert ve svém výborném díle „Církev a synagoga“:¹⁴⁴ – „Máme před sebou dokument, převzatý ze sbírky ‚Fastes de Bohème‘, který publikovali Marquar a Freher. Uvedené skutečnosti následuje list papeže Jana XXI. ‚De leprosis‘. V tomto dopisu z roku 1321 je obsažena zpráva Filipa hraběte z Anjou o prostředcích, užívaných Židy proti křesťanům.

Filip píše: „Následující den vnikli naši lidé k Židům kvůli nápojům (impositiones), které oni křesťanům připravili. Při důkladné prohlídce se v domě Žida Bananiase na skrytém místě našla malá skříňka, v níž uchovával své cennosti i tajné prostředky. Byla také objevena vyschlá ovčí kůže neboli pergamen, popsáný po obou stranách. Zlatá pečeť o váze 19 guldenů byla upevněna na červené hedvábné šňůře. Na pečetě byl znázorněn Kristus na kříži a před ním Žid v tak ohavné pozici, že se ji ostýchám popsat.

Naši lidé by obsahu dopisu nevěnovali zvláštní pozornost, kdyby jim nebyla nápadná velikost a váha pečetě. Nedávno konvertovaní Židé nám psaní přeložili. Sám Bananiase spolu se šesti dalšími dobře poučenými Židy správnost překladu potvrdil, ovšem jen z obavy před trestem. Tři teologové a znalci hebrejštiny pak přeložili text do latiny.“

Dopis byl určen saracénským vladařům, pánům v Orientě a Palestině (sídle Židů), jejichž moc sahala až po Granadu a část Španělska. V listu se psalo o přání navázat přátelskou dohodu mezi Židy a Saracény; byla tam také vyjádřena naděje, že oba národy budou jednou spojeny stejným náboženstvím, a dále že vladaři Židům navrátí zemi jejich otců. Pak se tam říká:

Křesťanské obyvatelstvo pochází od jisté ohavně ubohé ženy našeho národa a neprávem se zmocnilo dědictví našich otců i našeho dědictví.

Jakmile se nám podaří tyto křesťany zcela si podmanit, můžete nám navrátit naše veliké a nádherné město Jeruzalém včetně Jericha a Ai, kde je i naše posvátná archa úmluvy. Pak můžete založit své panství v království velkého hlavního města Paříže, budete-li nápomocni splnění našich přání a cílů. Jak

¹⁴³ Kdyby se dnes zveřejnila korespondence mezi Židem Eliasem Mussalim, židovskými bankovními domy a státníky ohledně tuniské války, bylo by naprosto zřejmé, že hrůzné pobíjení křesťanských psů bylo hlavně kvůli milionovým ziskům Camonda a Hirsche.

¹⁴⁴ V originále *L'Eglise et la Synagogue*.

vám může potvrdit váš místokrál Granady, jsme v tomto očekávání ustavičně činní mícháním hořkých a škodlivých bylin do jejich nápojů i vhazováním jedovatých červů do vod a studní, aby tak křesťané jeden po druhém předčasně podléhali morovému dechu.

Toho všeho jsme dosáhli jmenovitě tím, že jsme dali velké částky chudým jejich náboženství, kteří se nazývají vyvržení (malomocní). Ty zubožené lidi jsme si tím zcela naklonili, ale když byli jiným křesťany při činu dopadeni, obvinili nás a všechno prozradili. I přesto se tím můžeme pochlubit, neboť když se sami křesťané snaží otrávit své bratry, je to důkazem jejich roztržky a známkou rozkladu.

Tentýž dopis obsahuje ještě další příznačná slova:

S pomocí Boží již brzy přijdete přes moře do Granady, a váš osvědčený meč, vaše mocná a neporazitelná paže se záhy pozdvihne nad celým křesťanstvem. Jakmile vítězně usednete na trůn v Paříži, poté se i my ujmem Bohem nám určeného dědictví našich otců a budeme na věky žít pod jedním zákonem a pod jedním jediným Bohem. Pak již nebude žádný strach ani soužení, protože Šalamoun pravil: Kdo chodí s Bohem, srovná se i se svými lidmi, a David k tomu dodal: Hle, jak dobré a lahodné je, když bratři spolu žijí ve svornosti. Náš svatý prorok Ozeáš o křesťanech předpověděl: Protože je jejich srdce ne-jednotné, zahynou.

Zde je pocit palčivé nenávisti vůči Kristovu kříži i křesťanům vyjádřen zcela jasně, a stejně tak i semitská politika, vždy zaměřená na vzájemné rozeštvávání národů, na rozpolcení křesťanů a tím dosažení vítězství své rasy, která si všude navzájem pomáhá a spolupracuje. Takovou politikou se Židé vždy řídili a jí také děkují za své úspěchy.

Evropa ke konci 13. a začátkem 14. století zjevně procházela podobnou krizí, jako dnes my, kdy finanční aristokracie, zednářstvo a kosmopolitní revolucionáři – všichni tři v rukou Židů – usilují rozdílnými prostředky o stejný cíl. Prozatím však tato krize naráží na odpor, protože Žid spolu s vírou, která penězi sice pohrdá, chce však vzít i řečené peníze, jež jsou pro víru ztratitvším křesťanům nezbytné k jejich výhradně pozemské blaženosti.

Nečekaný a bleskově provedený příkaz Filipa Sličného k likvidaci templářů tehdy křesťanstvo zachránil před semitismem, a právě tak jako je Karel Martell o šest století dříve uchránil před takovou pohromou, mohl by nás dnes společný a rázný postup všech evropských panovníků zachránit před Židy a jejich přesilou.

Znovu a znovu vyhánění, a zase povolávání zpět, jsou pořád ještě mezi námi. Za Filipa z Valois se využíval jejich fiskální génius tím, že byli jmenováni výběřčími daní. Král Jan Dobrý je podle všeho chtěl při svém nástupu na trůn podrobit zásadní zkoušce, a provedl ji až překvapivě loajálním způsobem. Byl jim povolen dvacetiletý pobyt a králův syn, hrabě z Poitiers, byl jmenován ochráncem jejich privilegií. Karel V. i Karel VI. zmíněné královské nařízení zachovávali.

Nicméně Židé s přímo nevídanou zarputilostí dál kuli své pikle. Nanovo začali zbídačovat zemi lichvou, zmocňovali se potají svatých hostií, hanobili je, a na Velký pátek zabíjeli křesťanské děti. Trpělivost obyvatelstva se tomu nakonec vzepře-

la, kněží bouřili na kazatelkách a vladaři se viděli nuceni chopit se znovu již zavedených opatření.

Karel VI. konečně vydal 17. září 1394 definitivní dekret, kterým Židy navždy vypovídal ze svých zemí a na případný návrat stanovil trest smrti. Jak píše Hallez ve svém díle „O Židech ve Francii“, se vypovězení ovšem nakonec ukázalo být pro Židy vcelku ještě příznivé, a od dřívějšího rozhodnutí se zcela lišilo jak charakterem, tak i důsledky. Důvodem k tomu nebyla láska Židů k hromadění peněz a jejich touha po vykořisťování, což je prokázáno tím, že všechny jejich dlužní pohledávky byly vyrovnány. Zdálo se, jako by chtěli uposlechnout příkazů Jana Dobrého, který jim povolil dočasný pobyt v zemi, protože když bylo nařízeno jejich vypovězení, zmíněná lhůta již téměř vypršela.

Aby se však Židům umožnilo uzavřít své obchody, bylo jim právo pobytu prodlouženo o další dva roky, a poté měli navždy opustit Francii.

Tento den roku 1394 je jedním z nejdůležitějších v našich dějinách. Králové proti Židům postupovali hned přísně, hned zase velice shovívavě; jisté však je, že Žid v naší zemi nikdy nebyl domorodý. Všechny ostatní rasy, Keltové, Galové, Galořímané, Němci, Frankové i Normani se sloučili ve francouzský národ, jak se říká obrousili vzájemně své hrany a vložili do něj jak své přednosti, tak samozřejmě i nedostatky. Jen Žid nemohl ani nechtěl do takového společenství patřit, a Francie mu tedy řekla: „Příteli, vzájemně si nerozumíme a tak se raději rozejdeme... Šťastnou cestu!“

V těchto slovech možná zaznívá jistá nesnášenlivost, ale jistě ne v religiózním smyslu slova, protože i ti nejnesmiřitelnější odpůrci Židů, vladaři jako Filip Sličný, jimi byli jistě jenom v politickém, ne náboženském ohledu. Intolerance je to pouze v tom smyslu, který říká věda slovy „tělo tuto látku nesnáší.“ Francie nemůže Žida „strávit“ a vyvrhuje jej ze sebe. Teprve po dlouhé době by je možná zase ve filosoficko-humanitní formě přijala, ale jistě by z toho Francie sama onemocněla, ne-li přímo zemřela. Jakmile se takového jedu zbavila, dokázala Francie i přes sto let válečných hrůz rychle dosáhnout netušené výše blahobytu a spokojenosti. Stala se poznovu velkým evropským národem svými zbraněmi, vědou a uměním, vybranou jemností mravů i vkusem. Znovu se stala rozhodčím, vzorem a předmětem obdivu světa. Mezi jejími syny byli zase slavní vojevůdci, moudří státníci i nesrovnatelní spisovatelé. Byly časy vítězství i poklesu, ale Francie vždy obhájila svou čest. Nebyla ušetřena ani různých nectností, ale přesto alespoň těch, které národ ponižují. Proto byl ve Francii té doby každý ne-li právě bohatý, tedy přesto šťastný, protože Žid již nemohl lichvou parazitně kořistit z jeho práce. Slovem, od roku 1394, kdy byli Židé vyhnáni, se Francie zdvihala, avšak od roku, jako byl 1793, kdy je znovu přijala, ustavičně klesá...

II.

Od 1394 do 1789

Nové přibývání Židů po vykázání v roce 1394 * Velký klid * Kabbala * Reuchlin * Vydávání Talmudu * Reformace * Nostradamus * Concini * Lopez * Židé v Holandsku * Rembrandtovo okolí * Židé v Anglii * Cromwell a Manasse * Drama Victora Huga * Čtyři židovské rodiny v Paříži za Ludvíka XIV. * Židé v Metách * Ochrana Brancasů * Židé z hrabství * Rabínova dobrá rada * Papežský Avignon a Mistral * Židé z Bordeaux * Montaigne a Alexander Dumas * Princezna z Bagdádu * Marrani * Pokusy Židů dostat se do Paříže * Písemná petice obchodníků v Paříži * Židovský zlatý pavouk * Voltaire a Židé * Dva agenti * Neznalost Židů v 18. století * Židovská kolonie v Paříži * První židovský hřbitov * Peixotto * Ludvík XVI. a Židé * Skrytý židovský talent * Zednářstvo * Vypovězení jezuitů * Zakuklení Židé Law, hrabě St. Germain a Cagliostro * Nenávist Židů k Marii Antoinnetě * Žid Angelucci a Beaumarchais * Marie Terezie a Židé * Náhrdelníková aféra * Ilumináti * Lóže Saint Jean de la Candeur * Vévoda z Orléansu, velmistr zednářů a spojenec Židů * Utrpení Ludvíka XVI. * Akademie v Metách * Opat Gregorius * Židé a ústavodárné shromáždění * Emancipace * Starý a nový režim * Nová Sinaj

Co se během té doby stalo se Židem? Mnoho se o něm neví. Zdál se být ukrytý, zmizelý jako lovcí pronásledovaný zajíc. Jenže on prostě začal pracovat jinak, než dosud. Jeho triky a lsti doznaly změny, jeho horlivost se zdála být ochablá. Především se pohroužil do kabbaly¹⁴⁵ a náruživě studoval Zohar i Sepher Zetzirah. Stal se alchymistou, sestavoval horoskopy, radil se s hvězdami, a když našel kámen mudrců, snažil se zjednat si jím všude snadný přístup. Byl v tom neúnavný a spolu se svými rozptýlenými souvěrci rychle pochopil, co se za zmíněným kamenem mudrců pro něj skrývá – výroba zlata a tím i vláda nad světem, který by znal jako nejvyšší cíl pouze kněze nebo válečníky, chudobu nebo hrdinství. Tím byla židovská politika znovu stanovena. Zatím se ovšem její realizace zdála být ještě ve vzdálené budoucnosti a proto bylo třeba ze všeho nejdříve získat pro sebe široké masy. K tomu bylo nutné oslabit a podvrátit starou hierarchii, církve, řeholníky i papeže.

Ale kde s tím začít? Na Francii není ani pomyšlení. Ve Španělsku, jež bylo zbaveno Židů a Maurů, si začali znovu krok za krokem získávat půdu pod nohama, a jejich vyhnáním pomalu začínala nová éra za Karla V. a Filipa II. Německo se zdá být židovskému postupu příznivější; je rozdělené a postrádá jednotnou vládu, která by na druhém břehu Rýna pevnou rukou chránila křesťanskou víru a sjednocovala síly. Ale také tam, stejně jako ve Francii, byl vůči Židům silný odpor, a tu a tam některého i upálili.

Žid, svými neúspěchy opatrnější, jde raději katolicismu z cesty. Ukryl se za protestantismus, povzbuzoval jej a napomáhal mu k prosazování se.

Darmstätter¹⁴⁶ výstižně říká, že Žid umí odhalit zranitelná místa Církve a pomáhá mu v tom znalost Písma i nebezpečný důvtip utlačovaného. Je hoto-
vým ukazatelem cesty pro nevěřící. Kolem něj se shromažďují všichni nesouhlasící a odbojní duchové, ať už potají, nebo podle okolností i zjevně. Žid je

¹⁴⁵ Kabbala je z dobového slova *k i b b e l*, což je v hebrejštině ústně předávaná tradice.

¹⁴⁶ *Coup d'oil sur l'Histoire du Peuple juif*.

vždy v čele říše rouhačství, jak ve Švábsku, tak i v Aragonii. Zde se připravoval vražedný materiál odporu a výsměchu víře, který nacházel porozumění u všech skeptiků, snících o obrození, u volnomyšlenkářů velkého století, jejichž kousavý výsměch à la Voltaire byl jen ozvěnou toho, co o šest století dříve bylo slyšet z příšeří ghetta, ba dokonce již mnohem dříve, za časů Celsia a Origena, kdy bylo křesťanství ještě v kolébce.

Protestantismus posloužil Židům jako můstek, ne sice ještě ke společenské, ale přece jen humanitní spolupráci. Bible, která byla ve středověku tak říkajíc druhořadá, dostala své čestné místo vedle evangelií. Starý zákon vedle Nového. A hned za Biblí se objevil Talmud! – Přítel Židů Reuchlin se odvážil tuto zakázanou knihu znovu zpřístupnit.

Reuchlin sám byl podle všeho duchovně infikován židovským lékařem Maximilianem. Od roku 1494 se zastával Židů a ve své knize „De Verbo mirifico“ postavil proti sobě starověkého filosofa Sidonia, židovského rabína Barucha a křesťanského filosofa Capnia. Když byl Reuchlin pověřen prozkoumáním Talmudu, prohlásil, že tam nenašel žádné závadné útoky na křesťanství!

Spor o Talmud se nenápadně stal záležitostí evropského formátu. Pařížská fakulta se jím zabývala v celkem 47 zasedáních; tehdy se proti němu ještě postavila celá Francie, a Reuchlina zavrhl. – Naproti tomu císař Maxmilián dal za pravdu obhájcům Židů. Roku 1520, ve stejnou dobu, kdy Luther ve Wittenbergu spálil papežskou bulu, vyšlo v Benátkách první tištěné vydání Talmudu.

Sám Luther, protestantům představovaný jako apoštol tolerance, byl později tak ostře protizidovský, jako žádný jiný kněz před ním.

Do ohně, hřímal, do ohně se synagogami a do hnoje se Židy! Použijme jejich peněz a majetku pro nově obrácené. Všechny jen trochu schopné Židy a Židovky je třeba přitáhnout k tvrdé práci, vzít jim Talmud i Bibli a pod trestem smrti jim zakázat vyslovovat Boží jméno.

Žádnou shovívavost, žádný soucit se Židy. Necht' je vladaři bez okolků vyženou! Kdybych k tomu měl moc, nechal bych nejlepším a nejučenějším ze Židů vyříznout jazyk, abych jim dokázal, že křesťanství nezná jednoho jediného, nýbrž pouze trojjediného Boha.¹⁴⁷

Protestantismem vyvolaný rozklad křesťanské církve byl i přesto pro Židy nesmírně výhodný. Přinejmenším v Německu byli osvobozeni od církevního zákazu lichvy, té ohavné semitské lichvy, před kterou Církev s mateřskou péčí po staletí chránila majetek upřímných a pracovitých Árijců. Kázání, jež nám Jantzen z té doby uchoval, výstižně ukazuje tehdejší stav věci.

Jaké neštěstí působí lichva, jak dokazují zkušenosti! Každý vidí, jak rychle lichváři bohatnou, a tak se chce každý rovněž obohatit a usiluje o bezpracný zisk. Řemeslník i rolník odnášejí své peníze obchodníkovi na jeho finanční operace. Dříve nikdo takový nebyl, ale již nějakých deset let je to zcela běžné. Kdekdo chce co možná snadno vydělat, ale většinou o všechno své přijde.

¹⁴⁷ *Von Juden und ihren Lügen (O Židech a jejich lžích)*, Wittenberg 1541.

Je velice zajímavé, říká Breda,¹⁴⁸ srovnat toto přechodové období s tím, co se děje v našich dnech.

„Úplně se vytratila,“ říká se tam, „chut’ k práci. Každý se honil za tím, co vyžadovalo málo námahy a hodně vynášelo. Počet hospod a výčepů se neuvěřitelně rozmnožil, zvláště na venkově. Sedláci zchudli a byli nuceni prodávat svá hospodářství. Řemeslníci vystupovali z cechů, přicházeli o jejich ochranu a upadali do bídy. Mnozí spekulovali se stejnou obchodní komoditou, většina z nich zbankrotovala, a velice rychle vznikal rozhněvaný proletariát. Jen nemnozí zbohatli na úkor zchudlé většiny.“

Židé v tom byli přirozeně nejhorlivější a příležitostně sondovali půdu ve Francii. Corneille Agrippa, profesor tajných nauk, měl typický vzhled židovského agenta. Vměšoval se do všech záležitostí tehdejšího světa, mluvil v hádankách, ustavičně putoval po Německu a Itálii, hned cestoval z Lyonu do Norimberku, hned zase odamtud odjel do Itálie, kde přednášel o Reuchlinově knize „De Verbo mirifico“. Duchovenstvo se asi příliš nemýlilo, když považovalo za stoupence židovství tohoto pana Trippa z Pantagruelů, Cagliostro 16. století, který provázen svým černým psem se všude objevoval s podivnými řeči.

V Provinci nacházíme onen prazvláštní zjev Nostradama, sedícího na kovové trojnožce a dotazovaného na budoucnost, a to mnohdy pochybovačně, není-li jeho bádání také nadarmo a zda světlo, které vidí, je skutečně úsvitem obrozené doby.

S jako noc vážnou tváří,
dřepí na sedátku netečně,
nevidí, zda naděje mu září,
zda neplánoval zbytečně.

Ale při tajemných machinacích svých souvěrců s jistotou, které nás dodnes zarážejí, ohlašuje strašlivé události, jež nastanou koncem 18. století a dovolí Izraeli znovu vstát z hrobu.

Sedm velikánů je k pádu připraveno,
hekatomby ohlásí novou dobu,
nedlouho po roku tisíc bude uviděno,
jak mrtví povstávají z hrobu.

Tento zvěstovatel svého světa ostatně sám patřil ke kmeni, v němž se prorocký dar uchovával po dlouhou dobu.

Nostradamus, píše učený Haitze ve svém díle „La Vie et le testament de Nostradamus“, měl být z Provence. Pocházel údajně ze šlechtické rodiny, byť i Pitton v „Critique des écrivains de Provence“ tvrdí opak. Jeho rodina patřila k nově obráceným, která musela platit pověstné poplatky, navíc v její provincii roku 1502 ještě zvýšené. Tak zněl zákonný předpis pro tyto obyvatele města Saint Remi.

Byl z kmene Isašar a proslul vědomostmi o lidech, s nimiž se znal. Nostradamus pochopitelně o svém původu věděl a chlubil se jím. Stačí si přečíst, co píše ve 32. verši 12. kapitoly svého „Paralipomena“, že totiž muži z kmene Isašar mají schopnost poznat události všech věků.

¹⁴⁸ *L'Économie dans ses rapports avec la loi morale.*

Ona doba však rozhodně ještě nebyla pro Izrael tak příznivá. Ludvík XII. příkaz Karla VI. ohledně vypovězení Židů – kterým si vysloužil přezdívku Otec národa – ještě rozšířil na provincie, spojené s Francií.

Zůstala tudíž zachována reforma židovského zákonodárství ve Francii, kde v té době byla půda méně příznivá pro finanční spekulace než kdekoli jinde, a tedy nepřející židovskému duchu.

Přesto se někteří ze Španělska vyhnání Židé odvážili uchytit v Bordeaux, i když velice opatrně a zakukleně. Později si řekneme podrobněji o jejich zajímavém pobytu, kdy Židé za pohostinství Francie projevili mnohem méně vděčnosti, než nám ukázal Montaigne. Je však třeba výslovně zdůraznit, že tito příchozí se neprojevovali jako Židé a po téměř jedno a půl století se zdržovali – přinejmenším otevřeného – praktikování svých religiózních obyčejů. Listina Jindřicha II., kterou jim povoloval pobyt, nezněla na Židy, nýbrž na přestoupené ke křesťanství.

Později ještě další Židé pronikli i jinam, takže roku 1615 byl vypovídací rozkaz znovu vyhlášen, nicméně za nezletilosti Ludvíka XIII. se již Židé nastěhovali do Francie ve větším počtu. U dvora navíc našli vlivného ochránce. Concini byl Židy doslova obklíčen a Galigai byla obecně považována za rozenou Židovku. Jak píše Michelet, žila obklopena židovskými lékaři i mágy, a zdála se být štvána fúriemi. Když jednou nevýslovně trpěla dědičnou nervovou chorobou, vlastní její rase, podřízl Žid Elias Montalte kohouta a vložil jí ho na hlavu.

Concini na všech stranách loupil, čachroval a intrikoval.

Celá Francie byla brzy znovu v rukou Židů. Nepřipomíná takový postup naší současnost? Není snad Gambetta v téměř každém ohledu inkarnací Conciniho? Za Farreho ministerstva byl v kasárnách šířen leták pod titulem „Generál Gambetta“. Neupomíná tento velkohubý generál na hraběte della Penna (hraběte pera) nebo na maršála d'Ancre (maršála inkoustové kaňky), který nikdy netasil kord proti nepříteli?

Náš dnešní Concini mohl bohužel způsobit mnoho neštěstí, aniž by našel svého Vitryho. Francie již bohužel nerodí neohrožené muže, jako byl Vitry, který s kordem v ruce a v doprovodu pouhých tří vojáků přešel po mostě do Louvru.

Když na něj jakýsi fanfarón v čele početného doprovodu zvolal „Stát!“, odpověděl mu: „Kdo se opovažuje mne zastavovat?“ a když se drzoun zatvářil opovržlivě, Vitry mu kulí z pistole roztránil mozek.

Poté šel Vitry ke králi: „Sire, je to vyřízené...“ – „Srdečný dík, milý bratranče,“ řekl Ludvík XIII. prostému kapitánovi, jehož odvaha, která je ještě dnes k vidění ve Španělsku, jej bez dalšího povýšila na příbuzného vladařů. „Jmenuji vás vévodou a maršálem, a jsem šťastný, že vám k tomu mohu jako první blahopřát.“

A pod okny královského paláce se ozval jásot; radovala se celá Paříž, osvobozená od dlouho mlčky trpěné hanby a těžkého útisku.

Průmysl má ještě i dnes své rytíře a burza své barony, ale jejich hrdinské činy je nepovyšují na vévody a maršály. Cizí Židé si v současnosti mohou u nás dovolit úplně všechno a žádný Vitry již nevytasí kord, aby zastavil utiskovatele své vlasti. A přesto znám v Paříži most, proslulé místo, kde by plukovník mohl dosáhnout ješ-

tě krásnějšího titulu, než jaký si získal onen statečný kapitán gardy 24. dubna 1617 na mostě do Louvru.

Sotva byl Concini mrtev, když pro Židy, kteří si již spolu s ním u jistého člena parlamentu zřídili synagogu, přišel soudní příkaz bez meškání zmizet.

Jediným Židem té doby, který měl v Paříži nějaký význam, byl Lopez. Ale byl Lopez skutečný Žid? On sám to zuřivě popíral a tvrdil, že je Portugalec a nanejvýš mohamedán; aby odvrátil každé podezření, jedl tolik vepřového masa, že z toho až onemocněl. A přesto – obávám se – byl opravdové židovské rasy. Neměl snad obchodník s diamanty, bankéř a politický agent, který to šťastně dotáhl až na státního radu, již vzezření malého regenta dnešní doby? Je v něm směsice z Prousta a Bismarckshaima.

„Lopez a několik jemu rovných,“ vypráví Tallemant des Reaux, kterého tyto osobnosti znamenitě bavily, „přišel do Francie kvůli vyjednávání s Maury, k jejichž kmeni sám patřil.“

Jindřich IV. v tom objevil vhodnou příležitost k vyvolání vnitřních sporů ve Španělsku a pomohl Lopezovi ke spojení s vévodou de la Force. Smrtí krále byla vyjednávání přerušena, avšak Lopez se tím nenechal zbavit odvahy. Stal se obchodníkem s diamanty, koupil velký nepracovaný diamant a nechal jej vybrousit; to vyvolalo senzaci a ze všech stran mu byly zasílány podobné surové diamanty. Lopez našel člověka, který uměl kameny mimořádně obratně štípat a dostával za to 8 000 franků ročně s plnou penzí.

V románu o milostném poměru vévody z Nemours s markýzou z Poyanne se vévoda vyptává „Portugalce“ jménem Don Lope na přednosti šperků, kterým ten velice dobře rozuměl.

Richelieu, jehož génius je mnohonásobně výraznější než Bismarckův, jako první pochopil, jaký užitek má pro státníka ovlivněný tisk a proto podporoval jistého Renaudota, který založil první noviny ve Francii. Richelieu si okamžitě také uvědomil, jak užitečný může být pro jeho záměry mazaný, poddajný a dobře informovaný židovský agent, kterého lze použít tak, jak tomu bylo později s Blowitzem, Erbanem a Levysohnem.

Richelieu využíval Lopeze zpočátku jako špiona, a když se osvědčil, pověřil jej vyjednáváním ohledně holandských lodí a po návratu z Holandska z něj udělal skutečného státního radu.

Židovská rasa ovšem nikdy nezapomíná na svou vlastní výhodu. Kdyby byl Žid udělán králem Západu, při první příležitosti by se snažil železnou lombardskou korunu zašantročit. Během pobytu v Holandsku Lopez kromě svého poslání také obchodoval s uměleckými starožitnostmi, a po návratu do Paříže uspořádal prodej, který vzbudil ještě větší zájem, než Rachel aneb Sarah Bernhardtová.

„V Holandsku,“ říká současník, „nakoupil tisíce kuriozit z Indie, a v Paříži pak uspořádal prodejní dražbu. Bylo to něco na způsob veletrhu v St. Germain a sešla se tam celá tzv. lepší společnost“.

Vcelku se však Lopez zdá být ještě poměrně čestným mužem. Přinejmenším mu nikdo nemůže předhazovat, že byl špiónem dvou vlád. Zůstal věrný jedné a jak mi jistý antisemita důvěrně sdělil, může to být důkazem jeho nežidovského původu.

Také Richelieu, jak se zdá, se svým státním radou také jednal tak, jako s nějakým Braunem nebo Castagnarym.

Jednoho dne, vypráví Tallement dále, si chtěl kardinál prohlédnout Lopezovy drahokamy. Cestou jej žertem nechal zadržet několika svými muži, převlečenými za lupiče. Lopez, který se přirozeně domníval, že mu jde o majetek i život, skočil z mostu do vody. Kardinál, který se tím znamenitě pobavil, nechal za to Lopeze později pozvat ke svému stolu, což nebyla právě malá čest.

Věc se u dvora rychle rozesla, a Lopez si musel vyslechnout spoustu dobromyslných narážek.

Jednou povstal spor o záležitost dvorní etikety mezi Lopezem a opatem z Cercey, jenž chtěl vejít do místnosti jako první. Státní rada Chasteler (který nebyl Židům nijak nakloněn) rozhodl: Starý zákon jde vždy před Novým.

Jindy zase Lopez požadoval mimořádně vysokou cenu za krucifix. Jakže, rozkřičeli se na něj zájemci, originál jste tenkrát prodali mnohem levněji!

Takové žertíky se jej však nijak nedotýkaly, a díky své mnohostrannosti získal značný majetek, kterým se mezi svými rád chlubil. Měl také šest kočárových koní. „Ještě nikdo,“ říkával, „nepředjel karosu¹⁴⁹ vyslance tak rychle jako já.“

Na svém pěkném domě v Rue des petits champs se nejraději chlubil počtem komínů.¹⁵⁰

A co je na tom tak zvláště zajímavého, slyším v duchu mnohé se ptát? Při pozornějším uvážení musíme přiznat, že je zde velký rozdíl mezi poměrně skromným a uměřeným tónem z dřívější, a obhroublým až arogantním tónem Židů nové doby.

V našich časech otupěly jisté jemné a delikátní pocity dokonce i u samotných křesťanů. Dnes se již nikdo ani nediví, když baron Hirsch svým vybraným hostům v lednu při dezertu řekl: „Jen si pořádně hrábněte do těch jahod. Jsou sice čertovsky drahé, ale na tom mi nezáleží.“¹⁵¹

Lopez – ať už Žid nebo ne – zemřel 29. října 1694 v Paříži jako katolík, byl pohřben v kostele St. Eustache a na mramorovém náhrobku čteme:

Maršál Ferté uměl vítězit,
na co zaútočil, podlehl;
V létě bojoval za krále,
v zimě se zase ošetřoval;
když v Paříži odpočíval,
koupil dům zesnulého Lopeze:
Ne snad nejkrásnější v Evropě,
ale zdaleka nej pohodlnější,
důkladný, příjemný a světlý;
každý jej považuje za palác.

¹⁴⁹ Druh přepychového kočáru; pozn. překl.

¹⁵⁰ Tehdy se větší domy a paláce vytápěly krby, a každý z nich měl vlastní komín. Jejich počet tedy současně vypovídal o množství místností v dané budově; pozn. překl.

¹⁵¹ Byl to znovu Hirsch, kdo Lavissemu, profesoru na Sorbonně, který vyučoval dějepisu jeho malého syna, po jídle řekl: „Vezměte si doutník, ale kuřte z rozvahou; stojí 25 sou.“ – Lavisse měl v těle více smyslu pro čest než tzv. vybraní a vznešení lidé, a nikdy již do Židova domu nevstoupil.

Kdykoli bylo Židovi ve Francii možné popřít svůj původ, přestal patřit k páriům dřívějších časů. V Holandsku našel víc než jen azyl; na této příznivé půdě byly jeho špatné vlastnosti alespoň poněkud omezeny, jeho přednosti se však zde naplno rozvinuly.

Přizpůsobivost židovské rasy je skutečně pozoruhodná: Jako jediná ze všech má privilegium vydržet v jakémkoliv klima. Na druhé straně ovšem nemůže nikde existovat bez toho, že by jiným škodila, a také aniž by tím současně utrpěla sebemenší újmu ve své tak svérázné mravní i intelektuální oblasti. Její rozporuplný duch, mánie ustavičně napadat křesťanské náboženství pospolu s horlivou snahou škodit víře jiných – to všechno tak podivně kontrastuje s nechutí obracet jiné na svou vlastní víru, a ve většině zemí ji to vystavuje útokům domácího obyvatelstva. Tím je přirozeně vysvětleno, proč jsou Židé ustavičně pronásledováni. Všude vidíme Židy, ať jsou to třeba tzv. velcí duchové Německa, jak ustavičně vymýšlejí nové učební systémy, nebo vychovávající pro všechno nové nadšené Francouze, případně živou fantazií nadané Slovany – nikdy se však nevzdávají svého socialismu, internacionalismu a nihilismu. Národy, které Žida přijímají, za to obšťastňuje sofistikou a revolučními idejemi Hercena, Goldberga, Marxe, Lassalla, Gambetty či Crémieuxe. Klidně vrhá celou zemi do požáru, jenom aby tím mohl několika málo bankéřům připravit zlatá vejce.

Proti chladným hlavám Angličanů a Holanďanů musel Žid postupovat jinak. Jeho dlouhý nos zavětril, že s těmito národy, lpícími na otcovských tradicích a pečlivě střežícími vlastní zájmy, svými starými metodami mnoho nepořídí. Proto navrhoval jenom takové obchody, které domorodci vždy pečlivě zvážili a účastnili se jich jen tehdy, když se jim zdály být dobré. Na druhé straně se Žid současně střežil prozrazovat tam něco ze své historie. – Dokonce ani svým synům neřikal, že Židé byli vždy hanebná holota a zavržení otroci, nenavrhoval jim nutnost stržení pomníků a historických památek, nepokoušel se o podvodné úvěry ani o zavádění komuny, slovem, cítil se tam šťastný a ostatní také.

Malé, průmyslové a obchodně zdatné Holandsko, jakémukoli druhu rytířství nepřející stejně tak, jako bylo vždy odporné synům Jákobovým, se nakonec stalo kolébkou moderních Židů. Zde Izrael, nedotčen svými rychlými úspěchy, které jej jinde brzy omámí a bývají jeho zkázou, nachází klidný a ustavičný rozvoj svého života.¹⁵²

Rembrandt, žák Isaaksohna z Schanenbergu a Jacoba Pinase, zpočátku obyvatel a později majitel onoho proslulého domu v Joden Breetstraet (Židovské ulici), žil ustavičně mezi Židy a s nimi. Jeho atelier, přeplněný všemi možnými uměleckými předměty, podobný kabinetu kuriozit, lákajícím křivý nos špinavého, starého Žida. Barvy na Rembrandtových obrazech mají často odstíny hluboce zářící žluti, lesknoucí se do zlatova, připomínající odkudsi vyhrabanou, starou středověkou minci.

¹⁵² Nicméně se zdá, že i tam začala nedávno jistá změna. Také tam Židé začali být roztrpčení na tamější poklidné lidi. „Archives israélites“ sdělují, že v říjnu 1884 majitel první kavárny v Amsterdamu zakázal Židům vstup do svého podniku, protože jeho zákazníci vůči nim projevovali silnou averzi. Jeden z vykázaných jménem Wertheim, rytíř Čestné legie, proti tomu jako Žid bouřlivě protestoval, ale majitel kavárny trval na svém právu a byl odměněn hlasitým potleskem.

Rembrandtovi Židé před námi defilují jako živí. Mistr je nejen pozoroval, ale také studoval, zkoušel a analyzoval. Jeden vycházející ze synagogy a zahloubaný do obchodů, jiní zase rozmlouvající o nové poště z Batávie,¹⁵³ nebo putující postava s holí v ruce, podobná Věčnému Židovi, jenž kdekoli se zastaví, nikde nenachází klidu.¹⁵⁴

Jak poutavý je pohled na alchymistu, který uchváceně pozoruje své kabbalistické kruhy s jejich tajemnými značkami, z nichž cituje Sepher i Zohar a pevně věří, že se dočká dne, kdy nalezne kámen mudrců.

A což takový doktor Faust, jehož hlava je sotva viditelná v okolním příšeří, není snad také ztělesněným Židem? Ze tmy prokmitávají zářící atomy, jak je dokázal zachytit na plátně jen Rembrandtův mistrovský štětec. To hluboké ticho, jak výstižně poznamenal Fromentier, „není tichem, vylučujícím každý pohyb, nýbrž tichým počátkem nevýslovného neklidu, probleskujícího duší“. Jako bychom slyšeli vyschlého, mumifikovaného myslitele, jak se otevřeným oknem dotazuje nebes na hvězdu Izraele, která už konečně musí vyjít nad zemí Chaldejců.

Postava lékaře Ephraima Bonuse, opírajícího se rukou o masivní zábradlí, se zdá posuzovat věc jinak. Se svou širokou plstěnou čepicí a v moderním oděvu své doby „vypadá, jako by neslavil šábes příliš pravidelně“. – Mnohem spíše se podobá našemu Germainu Sée, než zhotoviteli středověkého kouzelného nápoje, vypadá, jako by si pro sebe mumlal „však ono to půjde“ (ça ira).

Všechno se zdálo být Židům příznivé. V Anglii našli vytouženého muže, řečeného schilo, tj. falešného mesiáše, který se jako výlučný vlastník nad všemi pozem-

¹⁵³ Tehdejší hlavní město holandské kolonie, dnes indonéská Djakarta; pozn. překl.

¹⁵⁴ Zjev Věčného Žida byl pozorován roku 1640 v Bruselu. Rembrandt dal tomuto vyprávění uměleckou podobu. Lidé, kteří údajně Věčného Žida spatřili, jej popisují jako rozedrance v cárech; spolu s nimi vešel do hostince, pil tam, ale odmítal se posadit. Později měl být viděn 14. ledna 1703 v Lübecku a téhož roku v Norimberku, kde byl přítomný kázání... Matthias Paris, jeden z prvních, kdo o této legendární postavě informují, cituje zprávu, kterou pro arménského arcibiskupa napsal rytíř z Antiochie. Ta se však v mnoha bodech liší od lidové ságy. Podle řečené zprávy měl Karthaphilos, dveřník Pontia Piláta, udeřit do zad Ježíše, který se ubíral na Golgotu, a výsměšně k tomu zvolat: „Pryč odsud, Ježíši, rychle pryč, neotálej!“ Zmíněný Karthaphilos byl později pokřtěn a přijal jméno Josef z Anamiasu. Sám měl poté pokřtít Pavla a žít většinou v Arménii.

Poslední zjevení Věčného Žida je zmiňováno k roku 1774. Z té doby také pochází všeobecně známé zobrazení „od bruselských měšťanů“.

Čtyřladvacátá sloka doprovodné básně líčí s naivní prostotou postavu Žida:

Pryč musím, nemám čas,
žijte blaze, dobří páni;
máte dík za své přátelství,
rád bych zde ještě pobyl.
Musím však ustavičně chodit,
nikde nemám klidu ani pokoje.

K těm prostým slovům lze dodat jej málo. Trýzněný a současně i trýznitel všude, kde se usadí, takový je Žid! A dělá to tak dlouho, až je mu odepřeno pohostinství.

Ohledně známého románu Eugena Sue je u Teschnera v Paříži v nákladu pouhých 50 exemplářů tištěn spis s názvem *Notice historique et bibliographique sur la légende du Juif errant, par G. B. de B.*

Zajímavý je také separát z *Encyclopédie des science religieuses: le Juif errant, par Gaston, Paris.*

skými statky nemohl opřít o žádné tradiční právo a proto se viděl nucen odvolat se na Židy ovládanou skrytou moc. Cromwell,¹⁵⁵ který od té doby působil ještě mnohem skrytěji, ale s pomocí již mocného zednářstva,¹⁵⁶ byl ovšem horlivý podporovatel Židů a záhy usiloval o zrušení vypovídacího příkazu. Tvrdí se, že právo pobytu pro Židy bylo již tehdy Židům přiznáno; dr. Tawey to však ve svém díle „Anglica judaica“ popírá. Mirabeau, který byl stejně tak, jako Gambetta velký přítel Židů, ve své pozoruhodné knize „Moses Mendelsohn o politické reformě Židů v Anglii“¹⁵⁷ a příslušných vyjednáváních vypráví následovně:

Tehdy převládající nebo správněji řečeno jistými vášněmi rozdmýchávaná nenávist proti papežství měla výhodné důsledky pro Židy. I když v jejich prospěch na parlament vznášené žádosti neměly přímý úspěch, byli tím i přesto amsterodamští Židé povzbuzováni k založení židovské kolonie v Anglii.

Začalo se vyjednávat a Manasse ben Israél byl zvolen k projednání podmínek. Ctihodnému rabínu se v Anglii podařilo přesvědčit Cromwella, aby žádost jeho souvěrců náležitě uvážil.

Protektor poté povolal dva soudce, sedm měšťanů a čtrnáct duchovních a tázal se jich, zda je přípustné dovolit Židům vstup do Anglie, a v případě souhlasu za jakých podmínek by mělo být povolení uděleno. Minuly čtyři dny, aniž by páni duchovní dospěli k nějakému rozhodnutí, takže je Cromwell propustil a dal jim najevo, že je nyní ještě nerozhodnější než dříve.

Konečný výsledek dalších vyjednávání s Cromwellem není znám. Někteří hodnověrní autoři uvádějí, že byl Židům vstup do království povolen, jiní soudí, že se tak stalo až za Karla II. roku 1664 nebo 1665.

Victor Hugo ve svém drama „Cromwell“ nám staví do náležitého světla známého Žida Manasse ben Israëla, který u protektora sehrál tak znamenitou roli. Je to také role Reinacha, který je schopen všeho, dokonce i toho, co tíží svědomí té nejpodlejší křesťanské duše.

¹⁵⁵ Počinání strašného sektáře, který svého krále vydal katově sekeře, podle všeho mysl Židů povzbudilo, protože byli informováni o všem, co se v celé Evropě tou dobou odehrávalo. „Zvláštní poselstvo,“ píše Leo Halévy ve své *Resumé de l'histoire des Juifs*, „přišlo Cromwellovi až z nitra daleké Asie. To pak, vedené proslulým orientálním rabínem Jakobem ben Azabel, se Cromwella ptalo, zda je mesiášem. Po několik audiencích u protektora (Cromwella) poslové navrhli, že odkoupí všechny židovské knihy a manuskripty univerzity v Cambridge, ale byli odmítnuti. Protože se hlavní účel jejich mise neopatrně neutajil, byli posláni do Londýna, kde pak podezření, že by Cromwell mohl být Žid, vyvolalo mezi obyvatelstvem velké vzrušení.

¹⁵⁶ Židé byli nesmiřitelnými nepřáteli jak Stuartovců, tak i Bourbonů. V Amsterodamu Žid napomáhal Vilému Oranžskému při sesazení jeho tchána z trůnu. Když Vilém, Oranžský princ, připravoval válečné tažení proti Jakubu II. Anglickému a horlivě se snažil sehnat potřebné peníze na vybavení své flotily, vyžádal si amsterodamský izraelita u prince zvláštní audienci.

Tento Žid, jménem Schwartzau, pak po uvedení před prince řekl: „Výsosti, potřebujete peníze k uskutečnění svého záměru. Zde Veličenstvu přináším dva miliony. Pokud se plán zdaří, Veličenstvo mi je vrátí; nevyjde-li plán, jsme spolu již předem vyrovnáni.“ (Matinées du Samedi, *Livre d'éducation morale à l'usage de la Jeunesse israelite, par ben Levi.*)

¹⁵⁷ V originále *Moses Mendelsohn et sur la Réforme politique des Juifs en Angleterre*; pozn. překl.

S vlastní podstatou zdánlivě v rozporu stojícím, přesto však zcela logickým způsobem se protektora dotazuje reálně světsky jednající Žid na to, co sám považuje za tajemství nebes.¹⁵⁸

Zvláštní schopnost slídit po lidech i hvězdách!
Tam nahoře astrolog, hluboko dole špion!

Řečený Manasse, který Cromwellovi rovněž složil k nohám pytel zlatáků, jako servilní prostředník opravdu mocných, zavětrivších kořist, byl sám také kabbalista a alchymista. Když se jej lord protektor zeptal: „Budu nositi královský purpur?“, odpověděl mu s nečekanou upřímností:

Na oné dlouhé cestě, vzdor zvířetníku,
zůstává tvá vlastní hvězda
přesto vzdálená svatému trianglu.

Když však byl Rochester zaskočen ve spánku, procitla v Židech stará nenávist ke křesťanům, lačnost gójské krve, a vedla je až k zlému pokušení, jak praví básník. Cromwell si nevšímal ani těch nejhorších násilností, pokud byly obětí křesťané. Není to vždy stejný pakt, který Izrael uzavírá s ctižádostivci tohoto světa? Pronásledováním Církve se mají stát velkými osobnostmi, tj. za její napadání a trýznění je jim propůjčováno přechodné zdání moci!

Manasse:

Jen bodej! Nic lepšího nemůžeš udělat...
(Stranou pro sebe):
... než když ruka křesťana pobíjí křesťany!
Dnes je sabat, jen do toho – bodej!

Přesto Cromwell nebyl Gambetta, a také ne jako jeden z generálů direktoria let 1795-1799, který po masakru republikánů požadoval ještě od republiky nějaké ty peníze na udržování svých milenek. Cromwell byl zlověstný hrdina od Worcestera a Naseby, ale také věřící muž. Jako probuzen ze snu, chvěje se při slově sabat.

... Je postní den!
A co dělám? V den Božího klidu
mám vraždit? Slyším Boží hlas –
Pakuj se, Žide! ...

Prorok a básník „*Prière pour tous*“, on, který kdysi svého Cromwella povznesl do výšin Shakespearova ducha, jak hluboko poklesl.

Michelet nám vyličil lichvu, požadující krev za peníze stejně tak, jako se Shakespearův Shylock dožadoval libry lidského masa. V Manassovi Victora Huga je ztě-

¹⁵⁸ Manasse se mnoho zabýval osudem deseti kmenů, o nichž jsme již mluvili v první knize. „*Archives israélites*“ říkají: „Byl zde ustavičný neklid. Co se s deseti kmeny, vedenými Salmanas-serem, stalo od té doby, co zmizely? Byly zcela zničeny? Bez nich byla obnova říše Juda nemožná, ba muselo by se pochybovat i o tom, co přislíbili proroci. Vždyť spojení Judeje s Izraelem, které proroci předpověděli, se mohlo uskutečnit jen za účasti oněch deseti kmenů. Manasse přemýšlel o všem možném, jak by je bylo lze objevit. Pak jej náhoda, kterou považoval za vyšší pokyn, svedla dohromady s Montefinem, který mu tvrdil, že oněch deset kmenů se skrývá v Jižní Americe, a protože o tom nepochyboval, napsal uklidněn svou knihu *Espérance d'Israël* (*Naděje Izraele*).“

lesněn jiný typ. Je to již nový Žid, připravující atentáty a podněcují občanské boje i války mezi národy, dnes skrytý spojenec Napoleona a zítra Svaté aliance.

Zcela shakespearovská je potom scéna čtvrtého jednání, podobně jako u Shakespeara v Jindřichu V., kde na divadelních prknech Aeschylus ukazuje Peršanům kus světových dějin. Poslyšme, co říká Cromwellův špión, který je současně bankéřem těch opravdu velkých:

Na tom nesejde, kdo z těch dvou podlehne!
V každém případě poteče křesťanská krev.
Zrada je, myslím si, přesto něco dobrého!

Není snad již sto let slyšet takový monolog od nábřeží Seiny až po břehy Sprévy? Není snad popudem ke každému dělovému výstřelu v Evropě? Za předpokladu, že cenou bude krev a peníze křesťanů, je Izrael vždy jednotný, a Berlín si bratrsky podává ruku s Alliance israélite universelle v Paříži.

V 17. století nebyla Francie naštěstí ještě tak daleko, ba ani ne na cestě ke smíření se Židy jako tehdejší Anglie.

Za Ludvíka XIV., kdy Francie stála na vrcholu své moci nejen zbraněmi, nýbrž skutečnou světovládou díky civilizačnímu rozvoji, byly pouze čtyři trvale usídlené židovské rodiny v hlavním městě a kromě toho asi 150 migrujících.¹⁵⁹ V roce 1705 dostalo 18 židovských osob kancléřovo povolení k pobytu v Paříži, a ty pak převážně zajišťovaly etapní týlní službu mezi Paříží a Metami.

Není pochyb o tom, hlásí tehdejší generálporučík policie, že burzovní i peněžní lichva je hlavním zaměstnáním Židů, neboť v tom spočívá jejich vědní obor (může-li se toho slova zde tak použít). Praktikováním jejich náboženství je co možná nejvíc podvést a oklamat křesťany.

Tu a tam se v korespondenci intendantů objevuje otázka, jak naložit s rozptýleně žijícími Židy. Jmenovitě je v roce 1693 řeč o Židu Mendezovi v Rouenu, jehož vypovězení by nezůstalo bez vlivu na obchod celé provincie, protože vlastní 500 až 600 tisíc franků. Také Eberhard Jabach v Kolíně nad Rýnem, bankéř a sběratel obrazů, je podle všeho Žid. Rovněž tak je považován za Žida herec Montfleury, jehož skutečné jméno bylo Zacharias Jakob. Když o něm Molière ve své „Impromptu de Versailles“ zavtipkoval, že je tučný jak čtyři svině, zaslal herec králi Ludvíku XIV. protestní dopis, v němž mj. zmínil, že se prý Molière oženil se svou vlastní dcerou.

Byl Samuel Bernard Žid? Voltaire to tvrdí. V jednom z jeho dopisů Helvetiovi se píše:

„Rád bych viděl, jak parlament postihne spravedlností za bankrot syna Samuela Bernarda, syna Židů, který zemřel jako intendant královních domů a státní rada, vlastnil devět milionů a přesto byl bankrotář.“¹⁶⁰

¹⁵⁹ *Mémoires des intendants de l'état des généralités, dressés pour l'instruction du duc de Bourgogne, et publié par M. de Boislesle.*

¹⁶⁰ Pozn. editora: Starý židovský trik. Otec před smrtí ohlásí podvodný bankrot, aby majetek potají přešel na syna „čistý“, tj. bez povinnosti platit státu dědickou daň.

Jiný příklad takového triku, jaký uvádí J. Rothkranz v 2. dílu *Maastrichtské dohody*, rozhodně stojí za ocitování:

„30. června 1949 se na pařížské burze přihodila neobyčejná věc. Sotva zvon ohlásil začátek obchodování, dostala se petrolejářská společnost Royal Dutch do strmého pádu. Velká důlní společnost Rio Tinto se začala potápět. Neexistoval absolutně žádný důvod k takovému cho-

Finanční otázka však byla pro Voltaira vždy velice významná a vynesla mu přezdívku Žid. Roku 1738 ve své básni „l'Inégalité des conditions“ věnoval Samuelu Bernardu senioru dva verše, jež však byly později z jeho díla vypuštěny, když Bernardův syn, honosící se jménem hrabě z Coubertu, dokázal z básnickovy peněženky vytáhnout šedesát tisíc franků.

I když není pochyb o tom, že rodina Samuela Bernarda je židovského původu, Jalem v 17. století publikované dokumenty dokazují, že byla již po dvě nebo tři století protestantská. Otec Samuela Bernarda, talentovaný mědirytec, přestoupil na katolicismus a byl k hrobu doprovázen duchovenstvem ze St. Sulpice. Samuel Bernard měl za druhou manželku slečnu Felicitas ze St. Chamans; jejich dcera, Bonne Felicitas, se 22. září 1743 vdala za Matthiase Franze Molé, majitele Champlatreux. Napoleonem I. vedením porad židovského synedria pověřený hrabě Molé byl tedy potomek Samuela Bernarda.

V době regentství se objevil Žid Dulys, jehož hanebnosti tehdy pobuřovaly celou Paříž.

Obohacen tehdejší vládou si Dulys vydržoval jako milenkou herečku jménem Pelissierová. Poté, co mnoho lidí uvrhl do bídy, uprchl do Holandska a dal Pelissierové 5 000 franků s tím, že za ním přijede; ta však zůstala v Paříži a peníze utratila s houslistou opery jménem Francouer. Rozzuřený Dulys poslal svého služebníka do Paříže Francoeura zavraždit; atentát se však nezdařil, služebník byl lámán kolem a Dulys odsouzen k stejnému trestu v nepřítomnosti.¹⁶¹ – Jistý básník tento námět zpracoval dosti drasticky.

Zatím byli Židé trpěni v Metách, kde králové Francie některé z nich shledali již usedlými. Listina Jindřicha IV. bere čtyřiaadvacet (pocházejících z původních osmi) židovských domácností v Metách pod královskou ochranu.

Tamější Židé bydleli v Rue de l'Arsenal poblíž bašty de Guise. 17. února 1614 jim vévoda de Esperon přiznal právo zakoupit si pozemky ve čtvrti St. Ferron, ne

vání, obě společnosti se nacházely ve skvělém stavu. A přesto jejich kurs neustále klesal. Prodejní příkazy následkem toho zapůsobily i na jiné ceniny... Nickel, obří důlní společnost, se scvrkávala každým dalším pohybem dálnopisu, stejně jako diamantový trust De Beers. Úžas všeobecně vzrůstal, publika se zmocnila nervozita a panika začala všechno strhávat s sebou. Každý chtěl jen prodávat. Kursy spadly na nejnižší úroveň za mnoho posledních měsíců. Asi jen málokdo rozpoznal u cenných papírů těchto čtyř podniků společného jmenovatele: tím byla rodina [Rothschildů] jako velkoakcionář zmíněných firem. Jenom několik málo dalších významných akcionářů už totiž vědělo o smrti barona Edouarda Rothschilda, který zemřel právě toho dne ve věku jednaosmdesáti let. Rothschildům bylo jasné, že by enormní dědická daň zredukovala baronova aktiva, a tím také potenciál jimi vlastněných společností. Jednalo se tedy o to, podle možnosti dědickou daň co možná nejvíce snížit. – Příští den si už ovšem celý svět směl na předních stranách svých novin přečíst úmrtní oznámení barona Rothschilda. Finanční odborníci i žurnalisté pak prostudovali právní předpisy o dědické dani a jednomyslně prohlásili, že dědicům bude vypočtena daň z hodnoty pozůstalosti podle [burzovního] stavu ke dni úmrtí zůstavitele. A tak zatím co se pohřební přípravy chýlily ke konci, obdrželi burzovní makléři nákupní příkazy od těch samých osob, které jim před čtyřiaadvaceti hodinami přikázaly prodávat. „Rothschildovské papíry“ vystoupily stejně tak prudce, jak strmě předtím poklesly.“

¹⁶¹ Případ vyvolal tehdy velký rozruch i v zahraničí. V Anglii vyšel 1739 spis *Mémoires anecdotes pour servir à l'histoire de M. Dulys, ou la suite des ses aventures après la catastrophe de celle de Mlle. Pélissier, actrice de l'Opéra de Paris*, London, Samuel Harding.

však jinde. Jeho syn, vévoda de Lavalette, jim stanovil úroky, které mohou brát a současně nařídil, aby jimi obývaná část města byla označena kamennými kříži na zdech všech krajních domů. Metští Židé museli mít plnovous a černý kabát s bílým lemem, ale byli osvobozeni od nošení žlutého klobouku.

Mnozí z nich se obrátili na křesťanství, jako např. bratři Weilové, kteří slib odřeknutí se své staré víry složili do rukou Bossueta, jenž byl tehdy kanovníkem metské katedrály. Během návštěvy Ludvíka XV. v Metách nechala korunní princezna pokřtít jedenáctiletou Židovku ze sousední vesnice. Při této příležitosti se střílelo z moždířů a rozezněly se zvony katedrály (la Mutte).

Není známo, z jakého podnětu se počátkem 18. století chopili páni Brancasové „důmyslné“ myšlenky vynutit si na místních Židech příjmy.

Louis Brancas, vévoda de Villars, francouzský pair a baron z Oise, si na regentovi 31. prosince 1715 vymohl příkaz, zavazující metské Židy k ročnímu ochrannému poplatku 40 franků za každou rodinu.

Pozemková daň byla určena na deset let pro Brancasy a hraběnku de Fontaine. Židé marně namítali, že žádnou ochranu nepotřebují. Brancasové jim ji však vnutili a nakonec došlo k dohodě o 30 francích na každou rodinu. K roku 1717 jich v Metách bylo 480, v roce 1790 již téměř 3 000!

Tyto události mezi Brancasy a Židy daly v 18. století podnět k oblíbenému popěvku „le Brésilien“, jehož refrén zněl:

Ale jen si, ale jen si,
dejte u nás prostříť,
nechcete se, nechcete se,
o mou paži opřít?

Ujišťuji vás, zvolal jednou Žid k ostatním, že s tím sám skončuji!

Ale kdeže, odpověděli na to Brancasové, mohlo by vám to přinést neštěstí a již nikdy byste se z něj neutěšili.

Izrael zdvojnásobil své úsilí u vladařů, ale Brancasové tvrdohlavě trvali na svém již nabytém právu. Vévoda de Lauraguais, rovněž Brancas, vybíral jako nástupce řečený poplatek s naprostým klidem dál do roku 1792, a upustil od toho až s ohledem na revoluční popraviště.

„Zde dobře vidíte zlořád, od nějž nás osvobodil rok 1789,“ slyším dnes volat republikánské pisatele. Oni, kteří mají za neslýchané příkoří, když si potomek Villarsů vyžádal od Židů několik set louisdorů na své kulturní záliby, ovšem považují za zcela přirozené, že titíž Židé, kteří ještě včera byly žebráky a dnes jsou nestydatě bohatými lidmi, připravili křesťany o nesčetné miliony podvody a lumpárnami... Naši republikáni se při každé příležitosti zastávají pouze cizinců.

Já se na věc dívám zcela jinak, než oni. Francie děkuje za svou spásu heroismu velkých mužů – co bylo tedy spravedlivější, než když jejich potomci požadovali splacení dávného dluhu? Ostatně tito páni s penězi nakládali vždy velkoryse a obvykle i nezištně. Umělci a učenci byli šlechtou v jejích palácích vždy přijímáni jako dobří přátelé. Tak Lauraguais bavil celou Paříž svými dobrodružstvími, milostnými avantýrami a žerty, vyvolával pozornost souboji, vtipnými letáky i posměšnými básničkami; jedním slovem, byl nevyčerpatelným zdrojem pravého francouzského humoru.

Rozhodně bylo lepší, když toto bohatství sloužilo vznešenému pánovi, štědrému spolupracovníku Lavoasiera, který byl sice náladový, avšak originální umělec, než abychom museli přihlížet, jak se nám v Paříži roztahuje chytrák Alphons de Rothschild se svým bledým, nic neříkajícím obličejem a chorobnou, melancholickou postavou. Ptám se tě, barone Rothschild, co jsme takovou záměnou získali? Bereš od nás peníze stejně, jako zmíněný Lauraguais, bereš jich dokonce nesrovnatelně víc. Ten nás alespoň obveseloval svým chováním, ty nás však nemůžeš pobavit vůbec ničím.

Ale stejně jako má každá mince svůj rub, má i každá výhoda své nevýhody. Získání Lotrinska vyneslo Francii velmi vysoký přírůstek Židů, bez nichž by se byla ráda obešla.

S početnými lotrinskými Židy se tehdy jednalo velmi tvrdě. Nebyli podřízeni žádnému vladaři, nýbrž jenom velkým statkářům, kteří kupodivu měli sice právo je přijmout, ne však vypudit. Kromě nájemného za bydlení, jež obvykle bylo 36 franků ročně, museli Židé platit ještě navíc tzv. silniční clo. V důsledku revolty roku 1349 již nesměli bydlet ve Štrasburku, a při každém dočasném vstupu do města museli platit zvláštní dávkou.

Sloučením Alsaska s Francií se jejich situace poněkud zlepšila. Legrelle ve své knize „Louis XIV. et Strasbourg“ píše, že francouzské úřady trvaly na zrušení těchto starých zvyků, protože se izraelitští obchodníci ujali armádních dodávek. Když válka skončila, byl k témuž účelu připuštěn ještě jeden dodavatel onoho opovrhovaného vyznání jménem Moses Blien. Taková změna poměrů, z nichž profitovala i rodina Cerfbeerů, Židy neodolatelně přitahovala, takže jich do roku 1789 bylo již v zemi 20 000 a celkem vlastnili 12 až 15 milionů franků.

Jak jsme si již výše řekli, Ludvík XII. rozšířil svůj vypovídací příkaz i na Židy v Provinci. Mnozí z nich se však řídili radou svých zahraničních souvěrců navenek přestupovat na křesťanství. Když v roce 1489 byla záležitost vypovězení znovu na pořadu dne, napsal rabín Chamorr z Arlès jménem svých souvěrců rabínům do Cařihradu o radu. Nato 21. prosince 1489 obdržel následující odpověď:¹⁶²

Milí naši v Mojžíši,

obdrželi jsme vaše poselství, jež nám zvěštovalo neštěstí, které vás postihlo. Sdílíme s vámi váš zármutek. Mínění našich velkých rabínů je toto:

Pravíte, že francouzský král vás nutí přijmout křesťanství. Pokořte se, přijměte křesťanství jako vnucené, ale zachovávejte i nadále zákon Mojžíšův ve svých srdcích.

Pravíte, že vám chtějí vzít váš majetek. Učiňte ze svých synů kupce, abyste tak postupně pomocí pokoutních obchodů odebrali majetek křesťanům.

Stěžujete si, že křesťané ohrožují vaše životy. Učiňte ze svých synů lékaře a lékárníky, aby oni mohli beztrestně škodit životům křesťanů.

Ujišťujete nás, že boří vaše synagogy. Snažte se udělat z vašich synů křesťanské duchovní a kanovníky, a potom můžete vy škodit jejich církví.

¹⁶² Originální text dopisů publikoval poprvé opat Bouis z Arlès ve své knize *La Royale couronne des roys d'Arlès, dédié à M. M. les consuls et gouverneurs de la ville, par J. Bouis, prêtre à Avignon, par Jacques Brameray*, 1644.

Když dodáváte, že musíte snášet mnohá protivenství, učinite ze svých dětí advokáty, jež se budou zabírat veřejnými záležitostmi; tím si podrobíte křesťany, převedete na sebe jejich majetek a tak se jim pomstíte.

Neuchýlíte-li se od našich pokynů, stanete se z ponížených sami mocnými a slavnými.

V. S. S. V. S. F. F. kníže Židů v Cařihradu
21. dne měsíce kislev 1489

Také pravost toho dopisu byla samozřejmě zpochybňována, přestože je nepochopitelné, o co by se takové pochybnosti vlastně mohly opírat, protože dokument znamenitě ukazuje židovskou politiku.¹⁶³

Pouze v okolí tehdy ještě papežského Avignonu měli Židé téměř neomezenou svobodu a poměrné bezpečí. Proto se také ve středověku Avignon nazýval „rájem Židů“.

Mistral ve svém díle „Nerto“, v živých barvách popisujícím papeže v Avignonu, nezapomněl ani na Židy.¹⁶⁴

Avignonští Židé, kteří měli vynikající rabíny, byli podle všeho po dlouhou dobu složeni ze svérázné směsi německých a portugalských souvěrců. Ve 14. století zavedl rabín Rüber zvláštní bohoslužbu, která se udržela až do 18. století; v té době se již zcela smísili s portugalskými Židy. Jak se zdá být jisté, čas od času kvůli jejich stále horší lichvě propukaly lidové nepokoje, ale vždy byl papežem nebo jeho legáty obnoven klid.

Ani tam, jako ostatně všude, si Židé časem nedokázali odpustit ustavičné nepoctivosti vůči křesťanům a dokonce se vysmívali i jejich víře. Po dlouhou dobu upomínal nápis na kostelní kropence na takové židovské darebáctví. Pohledná Židovka měla o velikonocích drzost plivnout do svěcené vody. Dnes by za takovou hanebnost byla dost možná jmenována představenou francouzské dívčí školy; tehdy byla na tržišti zbičována a pamětní deska zvěčnila její rouhačství.

Andréoli de Carpentras ve svém díle „Monographie de la Cathédrale de Saint-Siffrein“ uvádí, že dříve na prostranství před kostelem stál velký železný kříž s latinským nápisem: Biskup Horatius Capponius Florentinus: Tento kříž postavil na náklady Židů, aby ti, kteří se mu vysmívali, na něj pohlíželi s postrachem a úctou. 11. února 1603.¹⁶⁵ – Jednoho dne totiž Židé na výsměch připevnili na kříž figurínu. Proto byl poté postaven kající kříž, o který pak Židé museli pečovat až do roku 1793, kdy byl nahrazen tzv. stromem svobody! Výsměšná figurína pak byla uložena v biskupském dvoře a každoročně ukazována veřejnosti.

Trvale kvetla pouze židovská kolonie v Bordeaux. Když se po naprosté porážce Maurů v Granadě pozdvihlo Španělsko na evropskou mocnost prvního řádu, následovalo příkladu Francie a vyhnalo ze své říše všechny živly, ustavičně narušující

¹⁶³ Stačí si přečíst třeba jen několik řádků z knihy opata Chabautyho s titulem *Les Juifs nos maîtres*, která je mistrovským dílem bystré kritiky, učenosti a objektivity. Proslulý autor zde slovo za slovem přesvědčivě vyvrací námitky Židů proti pravosti zmíněného dopisu.

¹⁶⁴ Znalce starofrancouzštiny odkazujeme v originálu na str. 217, díl 1, kde je Mistralova báseň, líčící tehdejší poměry.

¹⁶⁵ V originále: Horatius Capponius Florentinus episop: Carpenter: crucem hanc sumptibus Hebreorum erexit ut, quam irriserant magis conspicuam, verendam acvenerandam aspicerent: 11. Februar 1603.

klid a pořádek. 30. března 1492 vydali král Ferdinand a královna Izabela na radu proslulého Ximeneze příkaz, aby všichni izraelité opustili království.

Některé židovské rodiny uprchly do Portugalska, kde našly ochranu, ale brzy byly i odsud vykázány. Michel Montaigne, jehož rodiče k nim patřili, srdceryvně vylíčil podrobnosti, které nový útěk provázely, a na rozdíl od jiných plačtivých vyprávění na nás opravdu silně zapůsobí.

Někteří z vypovězených Židů se snažili najít si útočiště v Bordeaux. Byli mezi nimi Ramon de Granolhas, Dominicus Ram, Gabriel z Tarragera, Bertram Lopez alias Lupper a Goveas, kteří se v Bordeaux brzy vypracovali na právníky, lékaře a obchodníky.¹⁶⁶

Montaigneho matka, Antoinette z Luppasu aneb Antoinette Lopezová – byla Židovka. Mohlo by to zajímat toho, kdo osobu spisovatele i svérázný způsob psaní chce vysvětlovat jeho původem. Banalita, klidná a přitom šibalská, jakékoli mýlky prostá Montaigneho ironie – nepřipomíná snad tisíce let starou moudrost Šalamounovu? Není na mnoha místech v jeho „Essais“ – bez ohledu na nabyté vzdělání a křesťanské ovzduší, jež nadechoval – cítit jasný ohlas myšlenek plných zklamání biblického Koheletha, dumajícího na prahu svého domu v Ethamu o marnivosti lidí; nakonec dospívá k závěru, že naše nejkrásnější naděje a sny o budoucnosti nebudou potěchou současnosti, a už vůbec se nevyrovnají angadickým vínem kořeněné hostině. Je to „kdo ví“ jednoho nestejnoroďáku „snad“ druhého, jehož výraz až příliš jasně prozrazuje, jak málo mu věří.

Přes veškerou umírněnost jsou jeho velice opatrné námitky proti učení Církve i skrytě žertovné narážky na ně mnohem hlubší, nežli by se mohlo na první pohled zdát podle lehkého a bystrého způsobu vyjadřování. V jeho dojímavém popisu utrpení Židů v Portugalsku s titulem „Židé, kteří byli různými způsoby postiženi kvůli věcem, týkajícím se změny víry, ale nadarmo“, ¹⁶⁷ je cítit skrytý obdiv pro tyto zarputilce, kteří nechtějí zapřít svůj původ.¹⁶⁸ – Tu a tam se v jeho spisech přesto najde

¹⁶⁶ Zde se jenom potvrzuje, co jsem již obecně řekl o vlivu Židů. Obyvatelé Bordeaux jsou i přes zdánlivou rozpustilost v zásadě klidní a vážní jako jejich víno. Anglie, která zde po dlouhý čas měla navrch, zanechala nesmazatelné stopy. Obyvatelé Bordeaux jsou ve své přemýšlivosti a rozvážnosti v úsudcích do jisté míry značně podobní Angličanům. Izrael, zastoupený zdatnými muži, tam našel obyvatele, kteří jej neznepokojovali, i měšťanstvo, jež dokázalo ocenit obchodnické přednosti nově příchozích. Více než listinou Jindřicha II. zde byli Židé chráněni postojem vzdělaného obyvatelstva, které se jich často zastávalo a umožnilo jim cítit se dobře.

Nezapomínejme však ani na stinné stránky židovské rasy, která vždy dobro odplácí zlem. V časech revoluční hrůzovlády u příležitosti slavnosti na počest Bohyně rozumu Židé předvedli jeden z těch výsměšných aktů, jaké dodnes od nich zažíváme; papežství, které vždy Židy chránilo, bylo zašlapáno do prachu, a vysoký Žid v čele posměšného průvodu ustavičně na jeho adresu sprostě vykřikoval.

Mějme dále na paměti, že právě v Bordeaux vystoupila Židovka Deborah, která se vysmívala francouzské armádě a nastrojila intriky, jimž v důsledku bédování, které spustil židovský tisk, padli za oběť tři francouzští důstojníci, zapletení do věci bez vlastní viny.

Během vyhánění duchovních řádů to byla právě židovská lůza z Bordeaux, která řeholníky nejhlasitěji urážela. Taková je vděčnost Židů za poskytnuté pohostinství!

¹⁶⁷ V originále: *Juifs affligés en diverse manières pour les faire changer de religion, mais en vain.*

¹⁶⁸ Tato pasáž v prvním vydání není. Byla doplněna teprve ve vydání z roku 1595 i dalších, a sice v kapitolách 40 a 41, kde se pojednává o tom, že smysl (*goût*) pro dobro a zlo ponejvíce závisí na pojmu, jaký s tím spojujeme. – V době, kdy izraelité

vzpomínka na neštěstí jeho rodiny, o níž by nejraději mlčel, aby neupozornil na svůj původ. Zdá se, jako by jej pronásledoval přízrak hořící hranice, který se spisovateli znovu vynořil u příležitosti návštěvy římské synagogy. Je to zřejmé ze slov: „Chtít zaživa člověka upálit, znamená ve skutečnosti stavět na něj požadavky příliš vysoko.“¹⁶⁹

Montaigne a Dumas mladší, oba židovského původu po matce, jsou jediní hodni označení za francouzské spisovatele, kteří vyšli se smíšením rasy Izraele s křesťanskou krví. I když se liší psaním, je přesto jisté, že jsou si podobní ve své spíše bořivé, než tvořivé tendenci. Oba pranýřují – i když zcela rozdílně – hříšnost a nechutnost lidského pokolení, aniž by však ukázali cestu k vyšším cílům. Oba navenek veselí, jsou přesto niterně zasmušilí, protože sami zklamaní a současně klamající.

U Dumase je patrné oslabení duchovního dědictví po otci vlivem matčina rasového původu. Víc než jeho současníci vězí v předsudcích ohledně religiózních otázek, přestože tak hluboko pronikl do určitých stránek lidské existence. Jistý člověk z Gambettova okruhu byl dotázán, proč čte pěkné Dumasova předmluvy, v nichž je tolik poutavého. Jeho odpověď zněla: „Ten muž je jako stvořený být knězem.“

Musí být pro nás poučné již jednou rozpoznat v tomto velkém spisovatelském talentu neblahý osud, lpící na jeho rase, z jehož působení se nikdy nedokázal vymanit!

V předmluvě k „Étrangère“ proslulý dramaturg ohledně Shakespeara mluví o tvůrčích mistrech, kteří jakmile zestárnou, se utápějí v abstrakcích a tím do jisté míry ztrácejí podstatu vlastního já. V jakém světle nám však tento spisovatel osvětluje onu záplavu ryzího zlata své Princezny z Bagdádu?

Velký Árijec Shakespeare nás zavádí na blažené nivy fantazie, Dumas do orientálního Bagdádu; první se zdvihá jako neuchopitelný duch vzhůru do oblak, druhý hledá zlato, mnoho zlata. ... Nic nedokáže jeho hrdinku vzrušit více, než ruce plné čerstvě zmincovaného ryzího zlata. Mimoděk si připomeneme jako kontrast staré Athényany, kteří se rozhněvali, když v Bakchově divadle nechává Euripides zvolat Bellerophona: Vzávejte zlato! Duch Árijce takové zbožňování s rozhořčením odmítá, a herec tehdy musel rychle opustit scénu, aby se zachránil před ukamenováním.

Jak byla již výše zmínka, portugalští Židé nikdy nebyli do země připuštěni jako Židé, nýbrž jenom jako nově obrácení. Pouze jako takové je nazývá dekret z roku 1550, potvrzený 22. září toho roku parlamentem i fiskální komorou, ale teprve

v Bordeaux zapírali, že jsou Židy, nepovažoval Montaigne za vhodné obracet pozornost na původ své rodiny. Napsal to až krátce před smrtí při korekturách svých *Essais*. Tehdy se mu mohly vzpomínky z dětství i vyprávění jeho matky znovu vybavit jasněji a živěji, jak je to známo ze zkušenosti.

¹⁶⁹ Podle všeho pronásledoval Montaigneho přízrak hořící hranice. Aby tedy ospravedlnil svůj útěk z Bordeaux, kde při vypuknutí moru byla jako radního jeho povinnost zůstat, napsal: Až po smrti ohněm bych se řídil dobrem, pokud bych toho byl schopen.“ – „Tak vida,“ píše Veuillot, „protože mor vypukl v červnu, je jeho útěk vysvětlitelný horkem.“

Židovská povaha, nepřítel holdující odvaze, vysvítá u Montaigneho z každé řádky a je v příkrém protikladu s mravy tehdejší doby, kdy se lidé neohroženě stavěli za své přesvědčení. Nicméně je alespoň pravdivý a jeho vyznání jsou upřímná. „Přiznávám,“ píše, „že jsem se bál ran, a kdybych se byl musel schovat pod kravskou kůži, neváhal bych to udělat.“

roku 1574 vykonaný. Na něm se zakládá protestní petice pařížských kupců z roku 1767 proti vstupu Židů do jejich korporace.

Žádný jiný postup nebyl veden s větší zchytralostí a lstivostí, říká se v tomto pamětním spisu, než jakým se Židé zahníždili v Bordeaux. Nejdříve vystupovali pod vypůjčeným právním titulem křesťanů, za které se jen vydávali, aby oklamali nejkřesťanštějšího krále. Jindřich II. poté vydal zmíněný dokument. Mělo se tedy za to, že se na jeho základě nechají zapsat jako křesťané. Nic takového se nestalo; ne bez důvodu a ke svému prospěchu čekali 24 let, až si našli místo k pobytu, které by jim připadalo nejvýhodnější. A nakonec bylo zvoleno Bordeaux. Mělo se soudit, že se tam také okamžitě natrvalo usadí. Ale Židé ne; méně známi v Paříži než v Bordeaux, zvolili si nakonec hlavní město, aby se zde roku 1574 nechali zapsat.

Přesto tito portugalští Židé vždy protestovali proti tomu, aby se s nimi jednalo jako se Židy. Když byli roku 1614 po krátký čas znepokojováni, okamžitě si králi stěžovali, „že v Bordeaux žijí již delší dobu, a že ze závisti na jejich získaný majetek jsou prohlašováni za Židy: oni že jsou však velmi dobrými katolickými křesťany“.

Navenek také skutečně dodržovali všechny obyčeje katolického náboženství: nechávali zapisovat narození, sňatky i úmrtí do církevních matrik, ba dokonce i jejich svatební smlouvy měly úvodní formuli: Ve jménu Otce, Syna i Ducha Svatého.¹⁷⁰

Takto žili sto padesát let a přesto své původní víře zůstali nadále věrní stejně tak, jak byli již od svého původu! Při první vhodné příležitosti se – podle Benjamina Francia – veřejně vrátili k židovství, přestali své děti křtít a jejich manželství katolicky žehnat.

Židovské rodiny, po dvě století oficiálně katolické, přecházejí hranice, nechávají se tam obřezat a pak se znovu oddávat podle izraelitského obřadu, jakmile jsou do Bordeaux uvedeni jejich rabíni.

Neústupnou vytrvalost a zarputilou životaschopnost Židovstva nedokáže nic narušit; vzdoruje času a udržuje se z otce na syna i vskrytu – jde o jeden z vůbec nejpozoruhodnějších jevů!

Ve Francii stále vzácnější hlavy, ještě schopné si dva pojmy okamžitě spojit dohromady, by zde našly příležitost k zamyšlení nad antireligiózním hnutím, protože jeho základy, tj. znalosti skutečného původu našeho pronásledovatele jsou stále ještě málo rozšířené, přesto že se k tomu již nějakou dobu shromažďuje materiál.¹⁷¹

¹⁷⁰ Srovnej k tomu méně známou, ale zato velmi poučnou knihu Th. Malvezina: *L'Histoire des Juifs de Bordeaux*.

¹⁷¹ Čteme k tomu zprávu o cestě do Španělska, publikovanou roku 1848 v „Jewish Chronicle“, která pak byla přetištěna v 9. svazku *Archives israélites*. Zdánlivě bezvýznamný, ve skutečnosti však jak z historického, tak i lidského pohledu velice významný dokument.

Roku 1839 si jistý anglický Žid přál navázat styk se svými souvěrci ve Španělsku a ne bez námahy se mu podařilo nechat doručit dopis jednomu z nich. Setkal se s ním pak v jistém španělském, ze zásady blíže neuvedeném městě, a byl tam přijat v salonu, vyzdobeném obrazy svatých a stříbrným krucifixem. Dal se mu poznat, ale jeho hostitel jej objal a prosil, aby ho neprozradil, protože zde v zemi je považován za horlivého katolíka a dokonce ani jeho syn, ani dcera nevědějí, že je Žid.

Z početných cizích Židů, kteří se od revoluce 1789 vplížili do Francie, žila většina z nich tak tiše, jak přitáhli, v podstatě nezpozorováni okolním světem. Jakmile se však naskytla vhodná příležitost, procitla u jejich dětí nanovo nenávisť ke křesťanům! Rychle se z nich stali volnomyšlenkáři, spílali duchovním, hanobili svatyně a káceli kříže. Rovněž i v Bordeaux, tak jako ostatně všude, ukazovalo židovské zlo své příznačné psychické rysy, jimiž se ve všech dobách bez výjimky vyznačovalo.

18. května 1722 představený obce v Bordeaux, Courson, uvedl oficiálně na 500 osob izraelitské víry. Již 8. prosince 1733 jeho nástupce Boucher stanovil jejich počet na 4 000 až 5 000. Jakmile se na to cítili, otevřeli si tam Židé sedm synagog!

A pak s jim vrozenou sebedůvěrou šlo všechno rychle dopředu. Krátce poté již nechávali při pohřbech své mrtvé doprovázet na hřbitov kapitánem městské stráže ve snaze vyvolat všeobecnou pozornost.

To se pak podle dobových okolností stále znovu opakuje. Když se později policejní důstojník s odvoláním na předpisy odmítl zúčastnit pohřbu Žida jménem Felix David, spustili zednáři okamžitě divoký pokřik a stěžovali si, „že je tím omezována svoboda smýšlení“. To byl první krok. Když byla nesena Gambettova mrtvola na hřbitov Père Lachaise, zednáři nutili úřady k účasti na pohřbu i přes rozhořčený protest všech slušných lidí. To byl druhý krok. Zanedlouho je týmž vrchnosten-

O půlnoci pak se svým návštěvníkem sestoupil do sklepa; zde již byli shromážděni členové malé židovské obce, o jejíž existenci nikdo neměl ani tušení.

Na stropě hořelo věčné světlo. Na východní straně stála černým sametem zahalená schránka ve zdi, v které byly uloženy svitky Pentateuchu a proroků. Do bronzové desky bylo vyryto desatero přikázání. U schránky na pentateuch stál židovský kalendář a vedle něj seznam vynikajících Židů, kteří hráli významnou roli ve španělských státních záležitostech, aniž by jako takoví byli známi. Uprostřed místnosti na stole z černého mramoru ležely posvátné nádoby a hebrejské modlitební knihy.

Byl tam vidět i hrob. I když Židé museli pokorně strpět, že jejich mrtví jsou pohřbíváni na katolických hřbitovech s modlitbami katolických duchovních, přesto se jim podařilo uchránit mrtvé tělo svého rabína před takovým znesvěcením a pohřbili je v tomto sklepe. Při každém úmrtí v obci se vedle tohoto vysvěceného hrobu upevňuje malá pamětní deska.

Angličan mluvil se Španěly ve svatyni o společných nadějích tak dlouho, až závan chladnějšího vzduchu oznámil začínající den. Nastal čas k ranní modlitbě: „Nesmíme opustit synagogu dříve, než svá srdce pozdvihneme k Bohu našich otců.“ Z blízkého kláštera byl slyšet jasně stříbrný hlas zvonů. V domě Žida začal čilý ruch; mladá dcera spěchala do kostela, aby nezmeškala ranní mši...

Náš Angličan se o deset let později vrátil do Španělska a sotva věřil svým očím, protože na místě skromného domku stál palác jeho souvěrců. Usedli ke stolu a povzneseným hlasem se odříkala modlitba před jídlem. Dcera mezitím veřejně přestoupila na židovství.

Od té doby se již Židé ve Španělsku usadili oficiálně. Od roku 1869 – jak zjistil Jules Lan – tam většina nově obrácených Židů mluví směsí hebrejštiny a španělštiny (hebraico – carazon), které Němci říkají „židovské srdce“. Náš Angličan byl doslova uchvácen a chtělo se mu zapět nadšenou ódu, když v Madridu v přepychových obchodnických čtvrtích Montara a Calle faen Cabral všude potkával samé Berheimery, Mayery, Levy, Wesweilery a Wertheimery.

Tím je dostatečně vysvětleno, proč Španělsko trpí nekonečnou občanskou válkou.

U příležitosti vysvěcení synagogy v Lisabonu před několika lety „bylo úžasné vidět“, vypráví Th. Reinach, „množství lidí z celé země, kteří se chtěli zúčastnit velkého svátku smíření. Byli to marrani, jež po tři století věrně zachovávali víru a tradici svých otců.“

Slovo *marran* pochází z hebrejského *marran-âthâ* (buď proklet!), což si Žid pro sebe mumlal na adresu kněze, když byl nucen k účasti na katolické bohoslužbě.

ským osobám již zakázáno účastnit se slavnostních křesťanských pohřebních obřadů pod záminkou, že prý jde o čistě religiózní záležitost. To byl třetí krok. Nejpozději tehdy byl nejvyšší čas pro každou zemi, která ještě nebyla zcela židovsky nakažená, pevným koštětem vymést celou sebranku ze dveří. Pak by ovšem znovu propukly srdceryvné scény a vystrašený pokřik Sionu (coup de Sion) v židovském žargonu: „Běda pevným ve víře! Nešťastný Izrael, oběť Satana! Pláčeš, ale den odplaty přijde!“

Židé přitom nezapomínají na nic. Boucheroova zpráva k roku 1733 z Bordeaux říká: „Židé si berou do služby hezké rolnické dívky a poté, co je přivedou do jiného stavu, užívají jich jako kojných pro své vlastní děti, jakmile křesťanské dívky své děti předaly do nalezince.“

A není to snad úplně v pořádku? Góje, ať muž nebo žena, je přece stvořen pouze pro službu nebo zábavu Židů. Potrava pro děla nebo objekt pobavení, tažný anebo sexuální dobytek (bétail d'usine ou de lupanar); to všechno je přece samozřejmé! Stejná historie tehdy jako dnes. Rozdíl je pouze v tom, že dříve ještě bylo několik citlivých ženských srdcí, několik hrdinských panen, které soucítily s upadlými do bídy a opovržení, a tak je zachránily před ostudou a zoufalstvím. Žid si ovšem našel prostředky, jak i tomu zabránit.

Kancléř de Aguesseau v Bordeaux, jehož rozhodně nebylo lze podezírat z nepřátelství k osvícenství, byl způsobem počínání tamějších Židů pobouřen a snažil se věc rázně skoncovat.

Ve skutečnosti byli portugalská Židé v jistém smyslu obětí svých vlastních souvěrců. Firmy Gradiz, Fernandez, Silva, Laneyra, Ferreyra, Pereira & Co. (šéf posledně jmenované od roku 1720 vikomt de la Manaude a baron Ambès) jako velké bankovní a obchodní domy prokazovaly městu ne právě nepodstatné služby. Mezitím však proudící davy Židů z Avignonu i z Německa Bordeaux doslova zaplavily. Volání portugalských Židů z kmene Juda potom zcela zaniklo mezi přistěhovalci z kmene Benjamin, jehož potomci se zabývali obchodem se starým šatstvem, navíc ne vždy provozovaným právě přijatelným způsobem.

Aby neštěstí nebylo málo, vzplál ještě spor o přípravu košer vína (vin Kasher) na jedné straně mezi starými rabíny, kteří je připravovali podle tradičního ritu, a novými německými rabíny, zabývajícími se rovněž produkcí košerovaného vína.

V naší době by se takový spor urovnal tím, že by dotyční Židé byli jmenováni prefekty nebo podprefekty a křesťanům by se uložilo převzít tíži odškodnění. V 18. století věci ještě tak daleko nebyly.

Bez ohledu na prudký odpor Židů z Avignonu v čele s Dalpugetem, Astrucem, Vidalem, Langem a Petitem, kteří tvrdili, že se zabývají řádným obchodem, přikázalo rozhodnutí městské rady z 21. ledna 1734, podepsané Chauvelinem, „že všichni němečtí Židé včetně příslých z Avignonu se bezodkladně vypovídají z Bordeaux i každého jiného místa provincie Guyenne“.

Díky tomuto opatření zůstali portugalská Židé nerušení až do časů revoluce.

Mezitím se jim časem i samotné Bordeaux stalo příliš těsným a snažili se, i když marně, roku 1729 usadit v La Rochelle. Druhý výnos z 22. srpna 1729, vydaný na Aguesseauovu radu, jehož jméno nacházíme všude, kde šlo o ochranu francouzské vlasti, jasně určoval, že mají okamžitě opustit i město Nevers.

Židy samozřejmě nejvíce přitahovala Paříž. Roku 1767 již věřili najít prostředek, jak se tam zahrnout. Rozhodnutí městské rady stanovilo, že cizinci mohou na základě královského patentu vstupovat do obchodnických cechů. Židé, jako vždy na číhané, byli přesvědčeni, že tím do nich snadno proniknou.

Šest kupeckých korporací však proti tomu podalo protest. „Žádost kupců a obchodníků proti připouštění Židů“¹⁷² je nesporně jedním z nej pametihodnějších dokumentů k semitské otázce.

Podle něj je tedy téměř nemožné považovat za pravdivé staré bajky o utlačování a pronásledování Židů fanatickými mnichy kvůli religiózní nesnášenlivosti. Tito pařížští měšťané 18. století, Voltaireho současníci, byli v religiózním ohledu dosti indiferentní.

Nelíbila se jim však sociální otázka věci. Jejich důvody byly vedeny zdravým rozumem, láskou k vlasti i stejným konzervativním smyslem jako u nejrůznějších výborů v Berlíně, v Rakousku, Rusku a Rumunsku. Jejich výmluvná petice je první písemností ve svazku antisemitských akt, o něž se bude brzy moci opřít začínající dvacáté století, pokud to pak ještě bude vůbec možné.

Pařížští obchodníci se také odvážně vzpírali směšování nežidovských cizinců se Židy. Zatím co křesťanský cizinec s pojetím a názory, které jsou ve všech civilizovaných zemích v zásadě stejné, se s nimi nedostává do rozporu, je Žid vždy mimo ně, není pouhý cizinec, nýbrž nomád starověku.

Připouštění této lidské rasy do nějakého politického sdružení je vždy nebezpečné. Židé jsou podobni vosám, vnikajícími do úlu a zabíjejícími včely, aby je mohly oloupit o med. Takoví jsou Židé. Nelze tedy u nich očekávat vlastnosti, které musejí být zastoupené ve všech občanských i politických záležitostech.

Žádný z Židů, o něž se dnes jedná, není vychován v základní myšlence uznávání zákonné vrchnosti. Naopak věří, že každá autorita je jim vnucované nezákonné násilí. Jejich snahy a úsilí vycházejí výhradně z očekávaného dosažení světové říše. Každé vlastnictví považují za svoje, a obyvatele všech států chápou pouze jako nezákonné držitele toho, co jim bylo odebráno.

Kdo se chce pozdvihnout nad předsudky, bohužel často opomíná správné nahlížení otázky. V naší době existuje filosofie, která bere Židy v ochranu před tím, jak s nimi panovníci jednali. Pak musejí být buď Židé považováni za viníky takového jednání, nebo se musí panovníkům i všem jejich předchůdcům vytknout, že jednali se Židy barsky.

Zmínění obchodníci v 18. století, kteří nebyli tak naivní jako naše dnešní kramářské duše, jež se samy nechávají vytlačovat, aby udělaly místo vetřelcům, ve své petici přijímání Židů rázně odmítají výrazy, hodnými Toussenela. Vzájemně se podporovali a jednotně vystupovali proti těm, kdo by chtěli zneužít jejich pohostinnosti. Co se tam ohledně poctivou a tvrdou prací nabytého majetku říká, zní jako testament starých, svědomitých a počestných pařížských kupců, kteří neznali hanebné vychvalování mizerného zboží, jež je dnes naprosto běžné, a návštěvníkům musí Paříž připadat jako doupě loupežníků.

¹⁷² V originále: *Requête des marchands et négociants de Paris contre l'admission des Juifs*. pozn. překl.

Všichni cizinci jsou Židy podváděni. Stříbro se zdánlivě kutálí neznámo kam, ale podle zákona tíže se soustřeďuje na jednom místě.

Pokud je obchod provozován čestně, zpravidla přináší jenom pomalý zisk a obecně nelze pochybovat o solidnosti francouzských a jmenovitě pařížských kupců. Naproti tomu Židé z obchodu vždy během několika málo let nahromadili velká bohatství a kupí je dál před našima očima.

Je to snad výsledkem jejich nadpřirozeného nadání?

Židé mají pochybnou slávu, že žádné zemi, do níž byli přijati, nikdy nepřinesli žádný užitek. Novým vynálezům a užitečným objevům, vyžadujícím namáhavou a soustavnou práci, manufakturám, zbrojovkám a polnímu hospodářství se zdaleka vyhýbají. Naproti tomu umějí mistrovsky z objevů kořistit, padělat kovy, provozovat všechny druhy lichvy, být přechovávači kradených věcí a nakupovat je od sluhů i vrahů, zavádět na trh zakázané nebo padělané zboží, a lidem v potížích nebo dluzích nabízet zálohy na vysoký úrok, jen aby urychlili jejich pád. Směnky, burzovní spekulace, půjčky na záruky, výměnný obchod i obchodování s raritami; to všechno je jejich pole působnosti.

Povolit zřízení krámků jednomu jedinému Židovi v jednom městě znamená povolit židovský obchod i v celé zemi. Rovná se to poškození každého křesťanského kupce celou rasou, jež nikdy neustane, dokud na sebe nestrhne jednu křesťanskou živnost po druhé a nakonec i celé město.¹⁷³

Je to velmi nebezpečné všude, a co teprve v Paříži, kde jsou vynikající příležitosti pro jejich mamonářství a kde se podniky v jejich stylu nechají provádět nejsnadněji. Dokonce i ty nejpřísnější zákony a nejostřejší pozornost vrchnostenských i policejních úřadů jsou proti židovskému nebezpečí bezmocné. Ani ta nejmoudřejší opatrnost městské správy není stavu účinně bránit židovským machinacím, protože je doslova nemožné sledovat jejich křivolaké cesty a temné úmysly.

Nemohu si odpustit ocitovat zde ještě něco z již zmíněných představ pařížských kupců, mistrovského dílka zdravého rozumu našich předků, z něhož jako prorocké volání zaznívá čestný a vlastenecký hlas.

Jednou se ptali starého filosofa, z jakého je národa; jsem kosmopolita, odpověděl, tj. světoobčan. Jiný řekl: Moje rodina je mi víc než já sám sobě, svoji rodinu i celé lidstvo stavím nad vlast. Kéž by to obhájci Židů nevztahovali na Židy! Židé nejsou kosmopolité, a stejně tak málo jsou občany nějaké země. Cítí se totiž kráčet před celým lidským pokolením, jehož skrytými nepřáteli jsou, protože jejich neměnným záměrem je učinit z něj jednou své služebníky.

Tato slova se tehdy neminula účinkem. První výnos z 25. července 1775 ovšem ještě nařizoval zrušit soudní konfiskaci zásob látek Žida Perpignana a dovolil všem Židům pokračovat v jejich obchodech. Soudní dvůr však toto rozhodnutí změnil a příkaz ze 7. února 1777 židovskou stížnost odmítl.

Židy zastupoval Lacretêlle, v jehož osobě si ovšem našli hodně svérázného obhájce.

¹⁷³ Nejsou snad dnes v rukou Židů naše ministerstva, naše policie, soudci, banky i časopisy? Všude tam je člověk obklopen nespočtenými darebáky, kteří křesťany podvádějí a okrádají jako na velkém jarmarku.

Tento lid, psal totiž,¹⁷⁴ získává svou obživu podlými cestami, které vyvolávají opovržení. Najde se v něm poměrně málo násilných zločinců, zato bývá často dopaden při podvodech a jiných darebáctvích. Zhrublý nedůvěrou ke každému, sází celou svou pověst i jmění na dosažení třeba mnohdy jen drobného zisku.

Bez jiných prostředků než své lstivosti je nucen podvádět. Lichvu, tuto příšeru, kterou nikdy neopovrhne ruka skrblika, provozuje v skrytu, temnotě a v tisícerém přestrojení, a počítá docílený zisk každou hodinu a minutu, plíží se dychtivě kolem nešťastníků a nabízí jim svou zhoubnou pomoc. Ani ta nejprísrnější inkvizice nemohla na židovský národ uvalit nic horšího, a musí se přiznat, že by to byl ošklivý obrázek, kdyby byl věrný.

Toto energické odmítnutí Židů je tím významnější, že tehdy nikdo v celé Francii nepochyboval o jejich skutečně špatném vlivu. Voltaire, který z nenávisti k Novému zákonu s oblibou napadal především Starý zákon, si rád dělat z Židů legraci. Mluvil o nich totiž tak, jako mluvil o všem, aniž by vlastně věděl, co říká.

Nenávist autora „Pucelle“ k Židům byla, jak se ukázalo, u něj vysvětlitelná těmi nejnižšími a nejpodlejšími pohnutkami. Voltaire svým talentem, stylem a především jemu vlastním duchem byl pro 18. století tím, čím jsou bezzásadoví a přízřubiví lidé pro dnešní časy. Peněz chtivý Voltaire byl ustavičně zapleten do nejšípinavějších záležitostí své doby.

Když Gambetta při příležitosti oslavy stoletého výročí během konference pod předsednictvím bádenského Spullera vychvaloval tohoto přítele Bedřicha Velikého a nazval jej otcem dnešní republiky, splnil tím tak říkájíc povinnost dětské vděčnosti. Spolčen se všemi vojenskými dodavateli, kteří naše ubohé, téměř bosé a nahé vojáky nechávali umírat hladu, jako společník všech vyděračů by tento Voltaire našeho století býval mohl pěkně profitovat na Morganových půjčkách, kdyby měl za společníka Ferranda.

Je proto jen pochopitelné, že se Voltaire v pravý čas zamíchal do židovských obchodů. Francouz s pruským srdcem vyřešil problém, jak být ještě chtivější zisku, než synové Izraele, a v darebáctví vůči svým obětem je i překonal.

Nerovná se snad – abychom užili slov Ferryho, francouzské demokracii tak drahého muže – Voltairův obraz portrétu krále špiónů Duboise? Pamětihodná je analýza Voltairovy korespondence, na kterou jen jediný náš spisovatel, Ferdinand Brunetière, učinil nesmělou narážku,¹⁷⁵ z níž vysvítá, že Voltaire udal Duboisovi nešťastného Žida jménem Salomo Levy, který špiónáž provozoval alespoň čestně pro jedinou zemi.

Zmíněný dopis Duboisovi, datovaný 28. květnem 1722, je pro naše vyprávění velice zajímavý. Vrhá jasné světlo na Voltaira a současně ukazuje kosmopolitní misi Žida, který dík své rase všude čenichá.¹⁷⁶ – Zmíněný dopis připomíná spor dvou

¹⁷⁴ *Plaidoyer pour Moïse Gay, Godechaux et Abraham Lévy, Juifs de Metz. (Obhajovací řeč pro M. G., G. a A. L., metské Židy.)*

¹⁷⁵ *Études critiques sur l'histoire de la littérature française.*

¹⁷⁶ Tato profese je Židům vrozená, takže i sám Heine, řečený slavík, který podle výstižných slov „měl své hnízdo ve Voltairově paruce“, za éry Ludvíka Filipa dostával peníze z tajného fondu.

Balzakových policejních agentů jménem Peyrade a Cotensen, přičemž Voltaire je obratnější, protože nesvědomitý. Jeho dopis zní následovně:

Vážený pane!¹⁷⁷

Vaši Eminenci tímto předávám drobný spis, který jsem vypátral a týká se Žida, o němž mám čest Vás informovat.

Jestliže Vaše Eminence nebude považovat věc za důležitou, neodvážil bych se Vaši Excelenci vysvětlovat, že Žid nemá žádnou jinou vlast, nežli tu, kde může získat peníze, a proto je schopný zradit císaře králi i krále císaři.

Pamětní spis ohledně Salomo Leviho.

„Salomo Levi z Met byl zaměstnán panem de Chamillardem a se snadností Židům vlastní se mu podařilo příznivě se uvést u nepřátel, a pokaždé pak zase rychle zmizet. Brzy se vyšvihl až na vojenského dodavatele císařských armád v Itálii; odtamtud pak dodával maršálu de Villeroi požadované informace, než byl v Cremoně zatčen.

Poté ve Vídni pokračoval v korespondenci s Villeroiem. Roku 1713 jej pan de Torci pověřil sledováním lorda Malbrougha, jenž přišel do Německa překazit mír a posílat podrobné zprávy o jeho krocích.

Později byl Leblancem tajně poslán do Pirtz,¹⁷⁸ kde zůstal osmnáct měsíců kvůli záležitosti, která se později ukázala jako pouhý přelud.

Ohledně jeho styků s Willarem, kabinetním tajemníkem císaře, Levi tvrdí, že mu jako člověk, pracující v zájmu císařství, naprosto nic nesdělil, protože jej považoval za bratra v Lotrinsku známého spisovatele Leviho.

Není pravděpodobné, že by Willar byl Levim podplacen, aby Lotrinským sděloval informace o činnosti svého dvora, a stejně tak že by kvůli tomu přijal peníze od Francouzů.

Salomo Levi mnohokrát ujišťoval, že byl sám v nebezpečí, což se zdá být mnohem pravděpodobnější, než výše uvedené.

Přesto si dopisoval s Willarovým tajemníkem.

Doufal, že se mu podaří navázat spojení s císařskými dodavateli Oppenheimerem a Wertenburgem, svými souvěrci.

Willar nedávno psal Levimu, po němž požadoval rychlé vyřízení, což je zřejmé ze slov: očekávám schůzku, dokud jsme ještě na svobodě.

Levi momentálně potají pobývá v Paříži ohledně záležitosti jiného šibala jménem Rambau de St. Maire, motajícího se kolem soudu, avšak to není pro dvůr zajímavé.“

Nejrůznější Voltairovy čachry ovšem také nebyly ušetřeny pohrom. Zapleten do obchodů Žida Mediny přišel Voltaire při bankrotu jeho syna Jakoba o 20 000 franků, s čímž se po celý život nedokázal vyrovnat, protože mu scházela flegmatická filosofie počestných akcionářů Binghamerova důlního podniku.¹⁷⁹

Když Medina, psal Voltaire krátce před svou smrtí, udělal v Londýně bankrot za 20 000 franků, bylo mu 45 let. Řekl mi, že na tom nenese vinu, že nikdy

¹⁷⁷ *Voltaire oeuvres complètes*. Edition Beuchot Tome LI p. 73.

¹⁷⁸ Nejasné, pravděpodobně zkomolenina nebo tisková chyba; pozn. překl.

¹⁷⁹ Srovnej v „Archives Israélites“ 13. března a 7., 20. a 27. dubna 1882 otištěný článek „Voltaire et les Juifs.“

nebyl dítkem Beliala, nýbrž že vždy žil jako opravdový syn Boží, což říká totéž, jako že byl dobrým a čestným izraelitou. Tím mě obměkčil, nakonec jsem jej objal, spolu jsme pochválili Boha a já jsem přišel o ... osmdesát procent...

Ani po půl století se tedy Voltaire nedokázal zbavit smutné vzpomínky na ztrátu.

Ještě bolestněji se jej však dotkla aféra Hirsch. Ne snad proto, že zde jeho čest byla poskvrněna, z čehož si mnoho nedělal, ale z toho důvodu, že tím ztratil přátelství krále Bedřicha Velikého, na němž si ze zásady hodně zakládal.

K pochopení aféry Hirsch nám stačí připomenout si povedenou tuniskou záležitost. Je to tentýž příběh jen s několika nepodstatnými odchylkami.

Za vlády polského krále vydávalo Sasko bankovky, které brzy spadly na 35 procent pod pari. Po drážďanské mírové dohodě Bedřich Veliký rozhodl, že bankovky mají být vykupovány v plné hodnotě, ale že je vyloučené jejich umisťování na burze, což bylo poctivější než u nás ve Francii, kdy tehdy šlo o naše státní dráhy a do věci zasvěcení poslanci kupovali jejich znehodnocené akcie za nízkou cenu. Když potom stát převzal za akcie záruku, rychle znovu získaly svou plnou cenu.

Nejinak tomu bylo také s tuniskými obligacemi. V důsledku úspěšného Crémieuxova boje v listu „République française“ proti řečeným obligacím spadly na nulu, byly pak skoupeny Gambettovou bandou a nyní jsou akciemi prvního řádu poté, co Francie v zájmu obohacení několika členů republikánského sdružení převzala dluhy tuniského beje, které se nás týkaly stejně tak málo jako dluhy čínského císaře.

Jistý židovský klenotník rychle pochopil, co by se s řečenými sasko-polskými bankovkami dalo podniknout, šel za Voltairem a řekl mu: „Vy jste u dvora dobře zapsaný. Nakupme spolu napolovic bankovky v nízkém kurzu a nechejme si je poté státem vyplatit v plné hodnotě.“

A co se stalo? Zcela přesně se to neví. Druhý Žid, Ephraim Weitel, se nějak zamíchal do záležitosti, protože chtěl také profitovat. Voltaire, který měl v ruce od něj směnku, požadoval za ni od Žida Hirsche záruku v podobě diamantů v ceně 18 000 franků. Poté, co byla směnka protestována, chtěl diamanty koupit za směšnou cenu a požadoval od Hirsche ještě prsten a drahocenné zrcadlo. Stále však nespokojen s takovou zárukou, stáhl Židovi prsten násilím z prstu.

Proces, který této události následoval, vyvolal velký rozruch.

Voltaire, jenž se rád vychloubal, a současně se snažil co možná dobře vycházet s vrchností, požádal Bismarcka, předka německého kancléře, aby nechal Hirsche zatknout. Přestože se tak stalo, byl Hirsch zase brzy na svobodě.

Král Bedřich člověku, kterému nyní Francie staví pomníky, dal najevo plně zasloužené opovržení.

„Ptáte se mne,“ napsal Bedřich své sestře, bavorské markraběnce z Bayreuthu, „na Voltairův proces se Židem. Je to v podstatě jenom darebáctví vůči druhému taškáři. Rozsudek ukáže, kdo z nich je horší padouch.“¹⁸⁰

Vyhnán z Postupimi, snížil se Voltaire až k podlézavosti.

„Sire,“ psal, „zapřísahám Vás, abyste mi namísto dobrotivosti, kterou jste mne dosud obšťastňoval, neodepřel alespoň svůj soucit, protože bych rád zby-

¹⁸⁰ O celé záležitosti píše podrobně Peter Deeg ve své knize *Hofjuden (Dvorní Židé)*; pozn. překl.

tek svého života strávil u nohou Vaší Výsosti. Apeluji na majestát Vaší filosofie a na Vaši dobrotu.“

Král Bedřich mu nechal vzkázat: „Po špinavém případě se Židem nechť neprodleně Postupim opustí!“

Takové a podobné finanční machinace dostatečně jasně vysvětlují nepřátelství, které Voltaira vůči Židům po celý život naplňovalo. Odtud také pocházejí jeho posměšky na adresu jejich zdravotních předpisů, narážky na obřízku a také v jeho spisech často se opakující oblíbený výraz: obřezaný.¹⁸¹

I přes jeho neznalost je podivuhodné, jak si mohl udělat tak chybnou představu o počtu Židů.

Ohledně toho v jedné své brožuře s názvem „Jeden křesťan proti šesti Židům“¹⁸² říká: „Necháváte nás myslet si, že jsou vás dnes asi 4 000 000. Avšak vidíme 500 Židů zde v Metách, 30 v Bordeaux, 200 v Alsasku, 1 200 v Holandsku a Flandrech, 4 000 skrytých Židů ve Španělsku a Portugalsku, 15 000 v Itálii, jistě na 2 000 v Londýně, 20 000 v Německu, Uhrách, v Holštýnsku a Skandinávii, 25 000 v Polsku a přilehlých zemích, 15 000 v Turecku a 15 000 Židů v Persii. To by dávalo celkem 108 730 Židů. Dobrá, přidám k tomu ještě 1 000 000, ale to je také nejvíc, co mohu. Peršanů, vašich starých vládců, je asi také tolik. Nenechte se tedy vysmát s vašimi 4 miliony.“

A teď si porovnejme tento počet – udávaný nesporně povrchním mužem, který však žil uprostřed proudů své doby – s dnes oficiálně uváděným číslem 8 milionů,¹⁸³ a pochopíme hluboké mlčení, do nějž se nyní Izrael náhle zahaluje, aby se mohl tím snadněji věnovat svému rozvratnému poslání v lidské společnosti. Jistá ochablost, která se Židů zmocnila, ovšem dovolila Evropě po celé 18. století s výjimkou nepatrných přerušení věnovat se v klidu múzám. Pozdraví se dýkou v pěsti, poté si stisknou ruku a jdou společně do divadla na komedii.

Koncem 18. století se však již podle všeho některým Židům podařilo usadit se v Paříži, i když za poměrně nepříznivých podmínek.

Kromě potulných Židů, většinou přechovávачů kradených věcí, jež se nezákonně vloudili do Paříže, bylo trpěno několik židovských rodin z Německa, Alsaska a Lotrinska.

Měly svého představitele jménem Goldschmidt, jehož potomci nyní vlastní luxusní hotel v Rue de Monceau a dokonce nosí šlechtický titul, jistě ne získaný za křížáckých tažení. Byli nuceni každý měsíc žádat o obnovu povolení k pobytu policejního úředníka jménem Brugères, který měl možnost kdykoli nařídít jejich okamžité vypovězení z města. Byli tedy postaveni na roveň jistému druhu nemravných ženštin.

¹⁸¹ V originále: déprépucé.

¹⁸² V originále: Un chrétien contre six juifs.

¹⁸³ Mirabeau, který stál také na výši své doby, nebyl od pravdy o nic méně daleko. Ve své *Essai sur Moses Mendelssohn* s oporou o Brendlovy statistické tabulky napočítává 962 095 Židů s dodatkem, že tento údaj je nepřesný a musí se pravděpodobně zredukovat na polovinu. Podle něj bylo k roku 1781 ve Francii 3 045 izraelitských rodin, což je při průměrném počtu 5 hlav celkem 15 225 osob a v Alsasku 4 200. Toto číslo, dodává Mirabeau, je ve skutečnosti nejméně o 6 000 menší. (Srv. první knihu.)

Kromě nich existovala ještě v Paříži malá kolonie portugalských Židů, většinou ve výjimečném postavení a díky skutečným zásluhám se těšící i jisté úctě, která jim byla křesťanskou stranou prokazována.

Představený portugalských Židů, Jakob Rodriguez Pereira, si vytvořením řeči pro hluchoněmé zajistil i určité postavení ve vědě. Ludvík XV., který byl jeho experimentům přítomný a cenil si jich, mu dokonce r. 1750 přiznal roční plat a Akademie věd jeho spis „Jakými prostředky lze zvýšit účinek větru na velké námořní loď“ v roce 1753 odměnila cenou. Také byl roku 1765 králem jmenován přísežným tlumočnickem orientálních jazyků.

Tyto osobní přednosti i postavení představeného jenom posílily příznivé mínění o portugalských Židech.

Vláda, která Židy znala nebo se domnívala je znát, přesto přísně dbala, aby kromě těchto trpěných osob nebyl možný příliv dalších.

V Lenoirově dopisu Pereirovi, rozšířeném tiskem, protože vypočítává závislost práv Židů na jejich spolehlivém vedení, se nejprve mluví o ustavičné nedůvěře staré Francie vůči Izraeli.¹⁸⁴

Každý Žid, nařizuje Lenoir, který přichází do Paříže, se zde smí zdržet jen po dobu, stanovenou mu v pasu, a je také podroben zvláštnímu policejnímu dozoru. Pouze španělští a portugalští Židé, známí pod označením noví křesťané nebo obchodníci, jsou od toho v současnosti osvobozeni. Protože však nepodléhají žádnému zvláštnímu režimu, mohla by z takového privilegia pro ně vzniknout újma, jelikož jmenovitě cizí Židé, kteří sem přicházejí, se troufale vydávají za portugalské Židy a tím narušují stávající pořádek.

Aby se takovému zneužívání předešlo, král nařídil, že všichni španělští a portugalští Židé, pokud se zde chtějí zdržovat, to musejí prokázat atestem, vystaveným jejich představeným a šesti členy židovské obce. V atestu musí být kromě popisu osoby také věrohodně potvrzeno, že jsou skutečně portugalskými Židy.

Při prokazování se řečeným atestem i dalšími dokumenty musejí udat také účel svého pobytu a tři dny před odjezdem ukázat odhlášení.

Všechny tyto dokumenty budou zaneseny do rejstříku, který je v případě potřeby k dispozici.

Mezi portugalskými Židy si zvláštní zmínku zaslouží proslulý Peixotto. Ve společnosti tohoto milionáře nacházíme mnohá známa jména. Nejprve Dacostu aneb d'Acostu, vraha našich duchovních, a později Catullu Mendeze, který Sarah Bernhardtovou přiměl k přijetí role v „Mères ennemies“, kde je Žid tak bezostyšně veleben. Učinil tak parodií na pozdrav anděla, když herečce psal: „Zdravím tě, milosti plná matko Marie!“

¹⁸⁴ Opis dopisu, jehož originál byl spolu s obálkou uložen u notáře Giraudeaua 18. listopadu 1777, byl 15. listopadu 1777 zaslán Lenoirem, městským radou, policejním prezidentem (lieutenant-général) města Paříže panu Pereirovi, příjemci královského důchodu, přísežnému tlumočnicku Jeho Veličenstva, členu Královské vědecké společnosti v Londýně a představenému židovské národnosti v Paříži, a týká se nařízení pro portugalské Židy.

Peixotto se již podobá typickým moderním Židům a má zcela jejich charakter, o němž se zde tak často mluvilo – má jejich nápadné neřesti, ješitnou slávychtivost a ustavičnou potřebu, aby o něm mluvil celý svět.

Obhajoba Sarah Mendez d'Acostové, ženy řečeného Samuela Peixotta, ve věci anulování manželství kvůli židovskému cizoložství, vrhá jasné světlo na jeho osobnost i na povahu manželského svazku Židů.

V úvodu k výše zmíněnému spisu se říká, že Peixotto je narozen v lednu 1741 v Bordeaux a pochází z portugalských rodičů. V roce 1761 jej matka poslala do Holandska a do Anglie. Stejně jako jeho otec, který kdysi vlastnil jeden z nejuznávanějších bankovních domů v Evropě, se stal rovněž bankéřem, protože to je nejlepší profese, v níž může Žid vyniknout.

V anglickém hlavním městě se vykázal doporučením na Mendeze d'Acostu, majitele rovněž velmi významného bankovního domu, který byl v dlouholetém obchodním spojení s jeho otcem skrze národnost i víru.

Byl tam samozřejmě dobře přijat, seznámil se s mladou bankéřovou dcerou Sarah, a v portugalské synagoze s ní později uzavřel manželství.

Nic se nezdálo být přirozenější než tento svazek, ale Peixotto přesto tvrdil, že byl podveden. V prosinci 1775 žádal o anulování manželství v procesu proti své ženě, který začal 30. března 1778, a o němž nám některé podrobnosti zanechal Bachaumont.

Peixotto proti své ženě nemohl přednést nic jiného, nežli že začíná stárnout, je náládová, svárlivá, lakotná a svéhlavá.

Podle mosaického zákona by to, jak se zdá, mělo stačit k úspěšnému návrhu na rozvod. Žid Naquet, jehož morální zásady o nerozlučitelnosti židovského manželství byly tak dlouho oceňovány, než on sám k údivu celé Francie rovněž vystoupil na scénu.

Rabín Hillel, jehož authority se Peixotto dovolával, prohlásil, že žádná Židovka nesmí být svým mužem bezdůvodně zapuzena, nicméně uvedené důvody že postačují. Podle něj je již důvodem k rozvodu, když žena svému muži podá připálené jídlo.¹⁸⁵

S typicky židovskou drzostí uvedl Peixotto jako příklad královského prince, který se v zahraničí bez svolení krále oženil, a odvolal se i na prohlášení neplatnosti manželství vévody de Guise se slečnou de Berghes. Advokáti mu na to odpověděli – čehož by se dnes již neodvážili –, že naturalizovaný francouzský Žid není vévoda de Guise.

Peixottovu nechť k manželskému svazku kronikáři té doby v žádném případě nezamlčeli, protože jeho ohavné neřesti byly v Paříži velice dobře známé. Bachaumont k 18. říjnu 1780 píše:

„Někdejší ředitel, spisovatel a herec zkoušel v italské opeře. Během jeho vystoupení na něj herec Michu zvolal: ‚Vypadá to, že si nás zde pletete s bulvárními šprýmaři,‘ načež jej jiný, jménem Bolange, přerušil slovy: ‚Pane Michu, jen úcta k vašemu rodu mi brání odpovědět vám tak, jak zasluhujete.‘ – Následoval všeobecný smích, protože o Michuovi se všeobecně povídalo, že má blíže neoznačený poměr s Peixottem, známým mezi zvrhlíky celé Paříže.“

¹⁸⁵ Srovnej první knihu.

O Peixottově morálce jsou i další svědectví v „Parc aux cerfs“ i v „Origine de l'affreux déficit“; přičí se nám však se zde takovým věcmi dále zabývat.

Rád to přenechávám židovským nakladatelům v Rue du Croissant, kteří takové špinavosti s oblibou podsouvají křesťanům za potlesku židovských zednářů.

Peixottem vyvolaný skandál jen tak rychle neutichl. Nevím, co jej přimělo nechat se 18. srpna 1781 pokřtít Donem Juanem Dini de la Guerra, biskupem ze Siguenzy, ale je známo, že ve vesnickém kostele v Talence u Bordeaux, kde vlastnil zámek, nechal zřídit nevýslovně trapně působící oltářní obraz.

Znázorňuje totiž Peixottův křest. Jako křtěnec, opásaný kordem, je tam se svým kmotrem, španělským králem, představován Panně Marii na obláčku s Ježíškem v náručí a na ohnivě rudé pásce jsou slova: „Pouze katolický král tě sem mohl uvést jako mého příbuzného.“¹⁸⁶

Je třeba uznat, že jsou i podobně směšné veličiny naší doby, jako např. Hirsch, který si svůj erb nechal vytvořit z písku v koňské stáji v Beauregardu, nebo Ephrussi, jenž se roztahuje na dědičném zámku Luynesů, případně takový Rothschild, který vévodovi de Aumale řekl: „Plně sdílím náruživost našich předků k lovu.“

Farář v Talence byl výše zmíněným výsměchem naší světici tak pobouřen, že požádal arcibiskupa, aby nechal obraz z oltáře odstranit.

Peixotto však s tím nebyl srozuměn a obrátil se také na arcibiskupa s ujištěním, že jako královský kněz kohen patří nad oltář tím spíše, že náleží k oběma náboženstvím. Arcibiskup i na zámku Beauséjour shromáždění preláti byli našťastí jiného názoru a nechali „svatého“ Peixotta z oltáře vyhodit.

Peixotto však na svém trval a shromažďoval důkazy, které jeho dědičný kohenát z otce na syna dosvědčovaly. Tak například ze židovského personálního rejstříku v Bordeaux nechal k tomu pořídit následující výpis:

„Zbožný Johann Cohen Peixotto 16. dne měsíce nisan roku 5465 po odchodu izraelitů do exilu nechal zřídit ve svém domě synagogu a daroval jí pentateuch včetně příslušných ozdob. Obdržel za to jakožto Cohen první místo a přednost před všemi izraelity.“

Rabíni z Hamburku a Londýna se marně snažili Cohena jako takového potvrdit; avšak ať už Cohen nebo ne, nebyl Peixotto v kostele v Talence nadále trpěn. Revoluce, která podle zásady všeobecné rovnosti toho tolik zničila, byla však shovívavá vůči tomuto ctiteli privilegií. Hrůzovláda, jež zabila Malesherba, André Cheniera, Lavosiera a neušetřila ani devadesátiletého dobrodince nešťastných, důstojného Fénelona – nechala Peixotta na pokoji!

Peixotto, stejně jako všichni Židé v Bordeaux, ze všeho vyšel s peněžní pokutou, ovšem velmi kvalifikovanou.

16. prosince 1793 zveřejnila vojenská komise následující:

¹⁸⁶ *Généalogie curieuse et remarquable de Monsier Peixotto, Juif d'origine chrétien, de profession et banquier à Bordeaux.* Kniha nedůvěřivcům dokazuje, že Peixotto pochází přímo od Adama, Noema, Árona i všech Cohenů světa, a má motto:

Verum haec tantum inter alias extulit urbes
Quantum lenta solent inter viburna cupressi.

Avignon, tištěno u Aubanala, knihtiskárne Jeho Svatosti papeže 1789.

S ohledem na to, že ti, kteří zbožňovali krále a za dřívější vlády se chovali arogantně, povyšujíc se i nad šlechtice, nikdy nemohu být přáteli svobody. Vzhledem k tomu, že dotyčný se snažil vykoupit národní majetek, aniž by ovšem pustil ze zřetele i vlastní prospěch, odsuzuje se Žid Peixotto k pokutě 1 200 000 franků, z nichž 1 000 000 připadne republice a 20 000 jakobínům (sans-culottes).“

Jinou osobností 18. století s jistým významem pro Židovstvo byl Lipmann Calmer. „Annuaire des israelites“¹⁸⁷ říká, že byl narozen 1711 v Aurichu, hebrejsky se jmenoval Moses Elizer Lipmann, syn Colonyma; bezpochyby je Colonymos německý Kallmann, z čehož vznikl Calmer.¹⁸⁸

Calmer se usadil v Havre a oženil se s Rachel Isaacovou. Po příchodu z Holandska si dokázal pro sebe i své děti zajistit ve Francii naturalizaci. Navíc získal první židovský baronský titul ve Francii.

27. dubna 1774 nastrčený muž jménem Peter Briet, majitel Bernapré, převzal finanční závazky vévody de Chaulnes proti vyplacení 1 500 000 franků a získal tím baronát de Picquigny včetně protektorství v Amiensu. Brzy nato však bylo známo, že převzetí se uskutečnilo jménem měšťana z de la Haye, Lipmanna Calmera, naturalizovaného Francouze, který se důsledkem toho stal baronem de Picquigny a patronem Amiensu.

Od té chvíle nevyšel Calmer z procesů. Neschopný umírněného a skromného vystupování, chtěl svá práva lenního pána všude uplatňovat s bezohlednou přísností a ve své drzosti zašel tak daleko, že se snažil sám užívat obročí kláštera St. Martin. Tehdy ještě Crémieux nebyl zvyklý jmenovat Žida biskupem. Amienský biskup se proto velmi energicky vzepřel tak neslýchané troufalosti.

Navzdory pobuřujícím výstřelkům Peixotta a Calmera byla situace Židů v Paříži stále ještě velice choulostivá. Jedno slůvko o tom řekne víc, než mnoho jiných. Nevěděli totiž, kde mají pohřbít své mrtvé a byli donuceni používat k tomu zahradu formanského hostince „U zlatého slunce“. Za každý hrob museli majiteli zahrady zaplatit 50 franků.

Majitel, jistý Matard, tyto párie¹⁸⁹ nemilosrdně vykořisťoval a urážel jejich náboženské obyčeje tím, že na zahradě, určené k pohřbívání porážel osly a ovce, a kosti s ostatními zvířecími pozůstatky tam zahrabával. Na protesty Židů jim vždy pohrozil odebráním místa k pohřbívání.

Jaký to úžasný rozdíl proti tehdy a dnes. Představme si nešťastníky, jak své mrtvé potají pohřbívají kdesi v zastrčeném koutě Paříže a sotva nalézají místo, kde by je vdovy a sirotci mohli oplakávat a říkat svou modlitbu kádiš: „Ó, věčný Bože, skálo světů, Bože od věčnosti, plný milosti, odpusť nám naše hříchy, utiš naše starosti, utíkáme se k tobě pro spásu duše tohoto zemřelého.“ – Neuplynulo ani sto let od té doby a Židé mají navrch v téže Paříži, kterou se tehdy ploužili jako stíny. Mají paláce, dostihové koně, lóže v opeře a nakonec jsou jedinými pány všeho. V každém koutě La Vilette jsou nyní továrny, kde v nesmírném horku 50 stupňů Celsia otročí tři tisíce dělníků jako kdysi pod holemi dozorců u pyramid. V necelých čty-

¹⁸⁷ Tj. Izraelitská ročenka; pozn. překl.

¹⁸⁸ Calmer zemřel r. 1784. Měl čtyři syny, z nichž dva byli v období hrůzovlády gilotinováni. Poslední z nich zemřel bez potomků r. 1823.

¹⁸⁹ Člen opovrhovaného národa, vyděděnec; pozn. překl.

řiceti letech tito nešťastníci umírají na tuberkulózu jen proto, aby majitel továrny mohl hromadit další peníze.

Chtěl jsem se podívat na starý hřbitov, který dodnes existuje, a v Rue de Flandres č. 44 opravdu stálo „Zlaté slunce“, téměř stejné jako tehdy. Zájezdní hostinec sice již zmizel, ale dům, nyní patřící panu Ribbersovi, dodnes nese nápis: Maison du Soleil d'Or.

V první chvíli máme pocit, že jsme v oné staré noclehárně 18. století. Na velkém dvoře vidíme hemžit se slepice, krocany a kachny; doslova venkovský obrázek.

K domu dnes přiléhají velké sklady zboží a v prvním poschodí je kancelář lodní dopravní inspekce přístavu La Vilette.

O někdejšíh hřbitovu se tam již neví. Možná si Žid, tak jako třeba Abdolonymus, který se ze zahradníka vyšvihl až na krále, občas vytáhne z nějakého koutku vlastního paláce své staré rozedrané oblečení, které jej upomene na minulost.

Na zahradě není místočko k tichému rozjímání. Zčernalé a vlhké zdi se drolí, na ohraničeném prostranství živoří suchá tráva, stíněná několika neduživými stromy. Hebrejské nápisy na náhrobcích jsou vlhkem již prakticky nečitelné. Jak se zdá, je místo užíváno za smetiště. Všude jsou střepy skla a zrezavělá železa. Nakonec ne bez námahy objevuji pod mechem zbytky nápisu na náhrobku, upomínající na židovské pohřebiště z časů republiky a prvních let císařství.

Zde odpočívá naše milovaná Judith Delvallée Silveyra, 36 let stará, narozená v Bayonne, zemřelá v Pantinu u Paříže 9. dne měsíce tišri roku 5563 od stvoření světa neboli 13. vendemaire roku II.¹⁹⁰

Zde odpočívá tělo Abrahama Lopese Laguny, narozeného v Bordeaux, zemřelého 19. června 1807 ve věku 58 roků. Čas, jenž vládne všemu, jej k bolesti rodiny odvolal.

Dají se ještě nalézt jména Lagonna, Dacosta a Salomo Perpignan, jeden ze zakladatelů školy kreslení.

Celkem je zde ještě 28 hrobů. Tělo Jacoba Pereiry bylo roku 1878 na žádost rodiny exhumováno.

S pochopením myslím na zmíněné tajné pohřby, i když jsem si vědom, že pokud se Židé jednou stanou našimi pány, dají najevo nesmiřitelnou zášť dokonce i k našim mrtvým. O něco níže budu vyprávět příběh sedmdesátiletého starce, kterého zednáři zabili a pohodili do sněhu namísto toho, aby mu dopřáli věčný sen v jeho klášterní kobce, jak se o to k svému Bohu modlil.

A přesto je nám nepříjemný pocit, že se Židovi tehdy odpíral hrob v téže francouzské půdě, o jejíž naprosté vlastnictví nyní usiluje.

Němečtí i portugalští Židé, první z nich zastoupení Goldschmidtem a druzí Pereirou, si přáli získat pohřebiště pro své mrtvé. Proto roku 1778 začala rozsáhlá korespondence mezi Lenoirem a Pereirou.

Jednalo se o místo mezi La Vilette, Pantinem a Belleville. Židé chtěli získat pozemek o rozloze půl jitra¹⁹¹ pro 200 hrobů nebo podle potřeby tři čtvrtiny až celé jitro, obehnané zdí. Vycházelo se z předpokladu, že při 400 obyvatelích půjde o 12 až 15 úmrtí ročně.

¹⁹⁰ Poslední údaj podle nového revolučního kalendáře; pozn. překl.

¹⁹¹ Plošná míra, 57,55 aru; pozn. překl.

Lenoir odpověděl, že získat pozemek může pouze naturalizovaný Žid. Calmer byl mezi tehdejšími Židy jediný naturalizovaný, ostatní byli jen trpěni. Mezitím výše zmíněný Matard nutil tyto ubožáky tančit podle své píšťalky, tj. požadoval od nich přemrštěné odškodné 40 000 franků s tím, že pak mohou místo pouhých šest let užívat.

Podle předpisu pana Lenoira Pereirou navržený plán pohřebiště pro Židy má na okraji poznámku: „Předloženo na shromáždění z 27. října 1778 v přítomnosti pánů Cerfbeer, Lipmanna Calmera a jeho tří synů, a dále J. Goldschmidta, Israela Saloma, Silveyra a Pereiry.“

Úvod zápisu ze shromáždění zní takto:

Vážení pánové! Dítka Izraele, která prozřetelnost přivedla do Francie a zde je zachovala při životě, nemohou být nebi dost vděčna za štěstí, jemuž se těší pod vládou, prodchnutou řádem, spravedlností a lidskostí.

Posledně zmíněná ctnost, jež pro Židy od časů rozptýlení byla a dodnes je tak říkajíc kamenem úrazu mezi všemi národy a kterou tak naléhavě potřebují, si jmenovitě zde v Paříži díky šlechetnému smýšlení pana policejního prezidenta Lenoira zasluhuje nejvyššího uznání.

Jak se zdá, roku 1780 se Jacob Pereira konečně dohodl s Matardem o definitivním odkoupení pozemku na hřbitov portugalských Židů,¹⁹² nicméně jejich představitel Silveyra i židovská obec v Bayonne 24. května 1871 žádali, aby se o hřbitov starali německí Židé.

Ti se proto obrátili na Matarda, který jim však poslal rázně zamítavou odpověď a dokonce dodal, že již tam pohřbené nechá znovu exhumovat, proti čemuž ovšem Lenoir protestoval.

Teprve o pět let později se také německým Židům podařilo získat vlastní pohřebiště. Cerfbeer, který byl izraelity velice vážen, složil k tomu účelu potřebnou zálohu a 22. června 1785 znovu napsal Lenoirovi žádost s odvoláním na výnos Ludvíka XVI. z 15. dubna 1775, jímž se Židům dovoľovalo kupovat a vlastnit v království pozemky.¹⁹³

¹⁹² Dodnes se vlastně neví, komu pozemek patří, ani židovskému konsorciu, ani panu Ribbersovi; ten za něj ročně platí zanedbatelných 20 franků.

¹⁹³ Roku 1778 byla pro německé Židy otevřena první modlitebna v Rue Brisemiche a druhá r. 1780 v Rue du Renard-Saint Merry. Několik let poté byla ve starém karmelitánském klášteře založena třetí, zvaná Karmelitánská škola neboli synagoga. Čtvrtá byla dlouho známá pod jménem Kloboučnická škola, protože v sousedství byl kloboučnický obchod. Posledně jmenovaná zahrnovala 170 osob, její hazan (předzpěvák) se jmenoval Lemman Hirsch Philippi a čestný rabín Nathan Polack. První placený rabín Seligmann Michel přišel do Paříže roku 1794 a v roce 1808 se stal vrchním rabínem.

Židovské chrámy v Rue St. Avoye a v Rue du Chaume byly r. 1821 uzavřeny po zřízení nové synagogy v Rue de la Victoire.

První izraelitský restaurant se jmenoval Bertoan a poskytl bezplatné pohoštění amsterodamskému rabínu Saulovi, když se zastavil v Paříži cestou do Jeruzaléma, protože ve Svatém městě hodlal dožít své dny. Podle Alberta Cohna, jemuž vděčíme za tyto podrobnosti, rabín místním Židům poradil ohledně zřízení rituální lázně podle talmudských předpisů. Ve stejnou dobu byla také otevřena židovská prádelna, která fungovala 38 let.

Dále byly tou dobou založeny i dvě chlapecké školy na výuku hebrejštiny. Jednu z nich vedl F. Cahen, druhou Aron z Polska; jeden z jeho potomků, který byl mým spolužákem, se později

Avšak ještě v posledním okamžiku se objevily potíže. Calmer koupil na jméno své ženy pozemek v La Villette, ale když její souvěrci jej chtěli zabrat pro sebe, napsala paní Calmerová ministru zahraničí de Bergennesovi, aby tomu zabránil a donutil je koupit si vlastní pozemek.

Konečně 31. května 1785 byly všechny překážky odstraněny a pan Lenior udělil Cerfbeerovi plnou moc pro Židy k převzetí zakoupeného pozemku v Montrouge. – Ten pak sloužil svému účelu až do roku 1804. Poté bylo Židům městem přenecháno místo na hřbitově Père Lachaise a když pak již nestačilo, další místo na hřbitově Montmartre. Jakmile však tam mrtví křesťané stále početnějším Židům začali překážet, byly kosti křesťanů buď vyhazovány nebo podle návrhu Židů Naqueta a Salomona páleny.

Nedosti na tom, že také hřbitov v Montrouge byl otevřen pařížským Židům, užívali jej pro své mrtvé i kolem Versailles kroužící Židé, kteří se chápali každé příležitosti k vnucení lichvářských půjček šlechticům, jež byli momentálně ve finanční tísní.

Ludvík XVI. jednou stál před Židy, jejichž předky jeho předchůdci vyhnali ze země, a v jejichž prospěch on přijal opatření v nekonečné semitské otázce.

„Archives israelites“ o tomto dojímavém setkání píše následovně:¹⁹⁴

Jednoho dne roku 1787 Ludvík XVI. v dobré náladě lovil, obklopen lesem družiny pána nejkrásnější říše na světě. Náhle se mu poblíž Versailles v aleji u Roquencourtu naskytl zvláštní obraz.

Král před sebou spatřil čtyři staré cizorodé postavy, nesoucí rakev, zahalenou hrubým sukem. Za nimi šel v pokorném tichu malý hlouček lidí s orientálním výrazem tváře. Kapitán gardy se na králův příkaz musel blížících se postav vyptat, o koho jde, a dozvěděl se, že se zlatem a stříbrem obchodující Židé z versailleského okolí nesou svého mrtvého na hřbitov v Montrouge.

Soucít, který by pocítil jistě každý z nás, se zmocnil i krále, mírného, dobráckého, avšak jakéhokoli mužného rozhodnutí neschopného monarchy. Vzpomínka na onu pochmurnou scénu již krále neopustila a pronásledovala jej až do paláce, kde tehdy ještě trůnil s plnou mocí. Král si nechal předvolat k radě Malesherbese a roku 1788 jmenoval výbor, který mu měl předložit návrhy na zlepšení situace Židů. Výbor pod Malesherbesovým předsednictvím povolal za členy i několik Židů, kteří se u svých souvěrců těšili vážností. Jsou to Furtado a Gradis z Bordeaux, Cerfbeer z Nancy, Jacob Lazart a Jacob Trénel z Paříže.

stal redaktorem listu „Journal officiel“. Díky jeho prostředkování a s tím, že jsem pokřtěný křesťan, jsem ve zmíněném listu dostal skromné místo.

V čase hrůzovlády vodili Cahen a Aron každou dekádu své žáky do Notre Dame, tehdy Chrámu rozumu, kde polonahá tanečnice představovala na oltáři bohyni rozumu. (Pozn. překl.: Podle revolučního kalendáře se měsíc místo na čtyři neděle dělil na tři dekády.)

¹⁹⁴ Místo setkání je pamětihodné. O padesát let později tam v Roquencourtu pobýval Žid Fould Maire, který proslul ukrutnostmi vůči obyvatelům. Tamější nádherný lovecký revír v současnosti patří Židu Hirschovi, vynálezci podvodných otomanských bonů. Je to tentýž Hirsch, který měl drzost přikázat svému hajnému střílet na důstojníky dělostřelecké garnisony ve Versailles, protože pes jednoho podporučíka prý neuctivě zaběhl na jeho pozemek. (Srv. první knihu.)

Ale běda! Dobromyslný král, který se staral o utrpení a bídu jiných, byl krátce poté sám zasvěcen popravišti. V den své korunovace, podle ceremoniálu ozdoben černým sametovým přehozem, nebyl později ani tak šťastný jako onen ubohý Žid (youtre), jehož chudičká rakev vyvolala jeho soucit, aby se i jeho mrtvole dostalo také alespoň podobné.

Mrtvé tělo nejkřesťanštějšího krále, který Židům projevil svůj soucit, bylo leda-byle zahaleno špinavým hadrem a poté z krvavého popraviště hozeno do jámy s ne-hašeným vápnem v Rue d'Agnou.

Ve výroční den jeho smrti 21. ledna jsem častokrát v židovských časopisech jako Mayerově „Lanterne“, Dreyfušově „Nation“ nebo v listech bratrů Simonů marně hledal jediné slovo vzpomínky nebo projevu soucitu s královským lidumilem, který jako první zlepšil osud Izraele ve Francii. Naopak jsem tam našel výhradně podle a urážlivé výroky o Ludvíku Kapetovi jako vděčnost za jeho přesvědčení, že se nemá se Židy jednat jako se psy.¹⁹⁵

V té době byl Žid, až dosud vylučovaný, již nadále všude připuštěn ke všem úřadům a hodnostem až po samotné vladařství. A takovým Židem nepochybně byl – i když svůj židovský původ usilovně popíral – Law (Lewis nebo Lewy). On to byl, kdo přivedl Francii na buben svým finančním kořistnictvím, současně ovšem vydávajícím svědectví o propastné hlouposti našich lidí. Byl apoštolem nového vyznání, zvaného kredit, víry v iluzorní hodnoty, jejímž produktem je společnost, neschopná vyšších myšlenek než jen smyslnosti, zábav a lásky k zisku.

Úspěch „Skota“ ve Francii je nesmírně významnou událostí, protože ukazuje, že místo upřímného, rozumného křesťanského smýšlení zaujaly tři faktory, předcházejícím stoletím ještě neznámé: život v rozmařilosti, tupě nečinné zírání, a anonymní akcionářství.

Zahraniční Žid vytužil takový stav věci ještě dříve, než francouzský; první se projevuje vyzývavěji. Zatímco jeho předek ještě uctivě vcházel do Lenoirova kabinetu, troufají si dnešní Židé nezřídká bezostyšně zastoupit cestu vysokým státním úředníkům, kterým navíc židovská drzost imponuje natolik, že jim ještě sami ustupují.

„Lidé hraběte ze St. Germain!“ ohlašuje dveřník v bankéřově předpokoji. O něco později šeptá židovský hostitel svému souvěrci, potřebujícímu jeho protekci: „Moje úcta, milý Wolffe, sám vidíte, že nelze být dokonalejším dvořanem!“

Čím byli ve středověku pro Židy templáři, tím jsou pro ně v novější době zednáři, kteří tvoří všechna tajná sdružení, sledující konkrétní cíle, dříve živořící v nejhlubším příšeří.

Po nespočetných spisech, které ohledně této věci vyšly, se mi zdá téměř zbytečné ještě opakovat, co již tolik historiků – a mezi nimi jmenovitě Louis Blanc¹⁹⁶ – napsalo o významu a roli zednářstva v revoluční době. Nikdo již dnes nepopírá, že se vedení všech našich zednářských lóží tehdy dostalo do rukou Židů. Portugalský Žid Paschalis založil roku 1754 „společnost zasvěcených“, zvaných „coheni“, je-

¹⁹⁵ Jen tu a tam se v denním tisku objeví oznámení, jako např. z 21. ledna 1884:

„U příležitosti výročí popravy Ludvíka XVI. se pořádá pamětní shromáždění s koncertem, vedené volební komisí jedenáctého okresu. Slavnost začíná v 8 hodin večer, Faubourg St. Antoine 205, 207.“

¹⁹⁶ Srovnej „Histoire de la Révolution française“, III. kapitolu druhého svazku *Les Révolutionnaires mystique*.

jichž tajemství byla dále šířena St. Martinem. Roku 1776 založil Žid Adam Weishaupt sektu „iluminátů“, jejímž hlavním cílem bylo odstranění katolicismu.

Tajemný hrabě de St. Germain všude šířil záhadné heslo, sbližoval navzájem lóže, zmocňoval se těch, které mu podlehly a navíc svými zlehčujícími žertíky uměl jejich členy omámit a vdechnout jim nezlomnou důvěru ve své dílo.

Dával si však přitom příliš dobrý pozor, než aby jim ukázal konečný hrozný cíl těchto přípravných prací, kterých je třeba si dobře všímat při studiu dějin revoluce. Je-li však sám převrat hrozný, byly by prostředky k zničení dřívější Francie vcelku nedůležité.

Zednáři se hlavně při této příležitosti zbavili jediného nepřítele, kterého se jejich společnosti musely skutečně obávat, totiž jezuitů. V mimořádně obratných a velice bystrých členech jezuitského řádu se zrcadlilo to nejlepší, co oživovalo francouzský duch – jasný rozum, inteligence i láska k vědám, jimiž se vyznačovalo 18. století našich dějin. Navíc byl jezuita vždy velice dobře informován, i když na jiný způsob než Žid, a také měl jemnou intuici k rozpoznávání internacionálních dobrodruhů. Jezuita dokázal okamžitě postřehnout svérázně slabé místo židovských povah, které se vzdor často zjemnělému chování rovná jistému nedostatku intelektuálního vzdělání. Výchova jezuitů, jež kladla hlavní váhu na vyšší výuku logiky, jej naučila pronikavě usuzovat a nedal se nikým snadno umluvit.¹⁹⁷

Protivník, jenž se sice vměšoval do všech možných sporů, ale přesto se nenechal ovládat vášněmi, byl velkou překážkou plánu temných sil. Bylo zapotřebí nejvyšší obratnosti a vypětí zednářů k jeho vytlačení ze scény.

Jezuité ve Francii záhy rozpoznali hrozící nebezpečí. Páter Beauregard již od roku 1774 z kazatelny v chrámu Notre Dame předpovídal, že tam, kde se dosud hlásalo slovo Boží, bude jednou zbožňována prostitutka. Těžko říci, zda jezuité s jistotou věděli, že i zde mají prsty ve hře Židé. Síla Židů spočívala v jejich zdánlivé slabosti tak, jako dnes je zase opačně jejich slabost v nestydatě na odiv stavěné převaže, která by mohla způsobit jejich náhlý konec..

Neuvěřitelnému úspěchu lidí jako hrabě St Germain nebo Cagliostro by se nikdo neměl divit, zvláště ne při srovnání s tím, co se děje přímo před našima očima. – K porozumění tomu se není třeba hned pouštět do nějakého zevrubného historického zkoumání; jednoduše stačí porovnat minulost s přítomností.

Mocný dojem, který všechno cizí odedávna vyvolávalo, zůstává věčně tentýž. – Jsou tisíce vážených a čestných Francouzů od narození, kteří vždy zůstávají vzdáleni širokým kruhům národa, a ty se raději ochotně otvírají židovským spekulantům, otrokářům (négriers) a dobrodruhům všech odstínů. Kdyby dnes poctivý Francouz přišel k známému klenotníkovi a žádal na úvěr snubní prsten za 20 franků, obchodník by mu nedůvěřivě ukázal dveře. Kdyby však druhého dne přišel hrabě ten a ten,

¹⁹⁷ Joseph de Maistre tyto kontrasty znamenitě osvětlil. „Společnost nebo korporace, která neochvějně a semknutě sleduje jistý cíl, může (pokud ji nelze jinak zničit) být zastavena a poražena pouze opačnými zásadami. Proto je hlavním, samozřejmým a nesmiřitelným nepřítelem iluminátů právě jezuita. Věští se navzájem jako vlk a pes. Když jsou ponecháni sami sobě, roztrhají jeden druhého.“

Rabaud St. Etienne, protestant a revolucionář, to shrnul jednou větou: „Bez předběžného odstranění jezuitů by francouzská revoluce nebyla možná.“

nebo markýz ten a ten, pak se mu okamžitě uvěří a na pouhé čestné slovo vydají klenoty za 300 000 franků.

Je podivné, že zatím co se francouzská společnost chová nápadně zdrženlivě vůči muži energického charakteru jako Pereira, na druhé straně s otevřenou náručí vítá alsaského Žida jménem Wolff jenom proto, že si nechává říkat hrabě St. Germain. Wolff svého času sehrál určitou roli za diplomatickými kulisami, byl zasvěcen do státních tajemství, a nikdy nenarazil na slova výsměchu v salonech volno-myšlenkářů, když jako věčný dvorní Žid, obdařený věčným mládím, vážně ujišťoval, že je Kristovým současníkem a že prokázal významné služby Pilátu Pontskému. Kdo by pochyboval o tom, že umí podle libosti vyrábět diamanty, a co by na tom také mělo být divného? Nezažili jsme snad sami, že Jules Ferry, ten předsudků prostý a povznesený duch, byl přesvědčen, že madame Cailhava se svým kouzelným prstenem mu v St. Denis dokáže vyčarovat tolik pokladů, jimiž bude možné pokrýt všechna plýtvání a zlodějny, které tolik poškodily francouzskou státní pokladnu?

Cagliostroův vliv byl ovšem ještě významnější. Svůj původ odvozoval přímo od Karla Martella. Friedrich Büllau nám ovšem ve spisu „Záhadné osobnosti a mystériózní příběhy“¹⁹⁸ ukazuje, co si o něm myslet.

Pravda o tom je samozřejmě méně skvělá a romantická, a rychle pochopíme, co v té věci přišlo Balsamově fantazii na pomoc.¹⁹⁹ – Jeden z jeho předků z matčiny strany se totiž jmenoval Matthias Martello, a odtud i jméno Martell. Věc bude ještě srozumitelnější, když víme, proč kladl větší důraz na svůj původ po matce než po otci, protože na jeho jméno by se narazilo u mnoha Židů. Zmíněný Martello měl dvě dcery. Mladší se vdala za jistého Josepha Cagliostro, narozeného v La Nuova. Ta poté byla kmotrou našeho Cagliostro, který se nejprve jmenoval Joseph Balsamo, ale pak přijal jméno své kmotry, k němuž pro větší respekt později přidal hraběcí titul, čímž současně ztížil bádání po svém skutečném původu.

Otec Petera Balsama Cagliostro si v Itálii ledacos prožil, ovšem nic tak zlého jako Gambettův strýc, který byl oběšen; pouze udělal podvodný bankrot stejně, jako otec Challemel-Lacoura.

Dlouho před prvním Cagliostroovým vystoupením, právě když Ludvík XVI. usedl na trůn, byla královna Marie Antoinetta – později si řekneme, proč – objektem divoké nenávisti Izraele a napadána jím jako královna i jako žena. První proti ní rozšiřovaný hanopis pocházel od Žida. Pan de Lomenie, jež měl v rukou všechny Beaumarchaisovy písemnosti a jemuž kniha „Beaumarchais a jeho doba“²⁰⁰ otevřela brány Akademie, o tom píše následovně:

Horlivost pana Beaumarchaise, který byl vládou Ludvíka XVI. roku 1774 vyslán do Anglie jako tajný agent, nemohla být lépe využita. Jednalo se o potlačení hanopisu, který byl považován za nebezpečný. Spis měl titul „Pokyny pro španělskou dynastii ohledně jejích dědičných práv na francouzskou korunu v případě neexistence jiných legitimních dědiců“. Pod pláštíkem čistě po-

¹⁹⁸ V originále: *Personnages énigmatiques et Histoires mystérieuses*; pozn. překl.

¹⁹⁹ Cagliostro vystupoval ve Francii také pod jménem doktor Balsamo; pozn. překl.

²⁰⁰ V originále: *Beaumarchais et son temps*; pozn. překl.

litického pojednání byl spisek, jehož autor zůstal neznámý, zaměřen osobně proti Marii Antoinettě. Vědělo se pouze, že záležitost byla na ten či onen způsob z ruky italského Žida jménem Vilém Angelucci, který v Anglii přijal jméno William Hatkinson, a jednak dokázal své inkognito uchránit, jednak měl dost prostředků na vydání svého hanopisu velkým nákladem současně v Paříži i Londýně.

Spis, který má jistou závažnost i pro nejnovější poměry, nesl plný titul „Učené pojednání, sestavené na základě rozsáhlejší publikace, aneb důležitá zpráva španělské větvi o právech na francouzskou korunu, k nedostatkům dědiců a kdo by mohl být nejprospěšnější celé rodině Bourbonů, zvláště pak králi Ludvíkovi XVI. Paříž 1774.“²⁰¹

Podle Beaumarchaisovy zprávy se mu, autoru „Lazebníka sevillského“, podařilo za 1 500 liber šterlinků (75 000 franků) skoupit holandská a anglická vydání hanopisu. Poté, co Beaumarchais zjistil, že Žid, jemuž řečenou částku vyplatil, s jedním zadrženým exemplářem uprchl, aby podle něj mohl pořídit novotisk, stíhal jej až do Německa a tam poblíž Norimberku mu s pistolí v ruce poslední zbývající exemplář sebral. Byl však poté přepaden lupiči, zraněn, a za záchranu života děkuje jen svému přispěchavšímu sluhovi.

Někteří lidé však byli přesvědčeni, že je zde mnoho přehnaného a usoudili, že zmíněné dobrodružství, po němž byl zraněný spisovatel přinesen do německého hostince, což hostinský potvrdil, má asi méně co dělat se zpětným nákupem řečeného spisku. Nicméně jistá sekta, která si dala za úkol každého křesťana co možná hanět a pomlouvati, a naopak ze Židů dělat bezmála světce, o pravdivosti výše řečeného nikdy nepochybovala.

Avšak zase Arneth, který ve Vídni publikoval nepochybně věrohodné dokumenty o Marii Antoinettě, přesto v jedné brožuře s titulem „Beaumarchais a Sonnenfels“ tvrdí, že Beaumarchais předvedl nedůstojnou komedii, že řečený spisek sám napsal a také že Žid jménem Angelucci nikdy neexistoval.

Brožura byla roku 1869 přeložena Paulem Huotem do francouzštiny pod titulem „Beaumarchais v Německu“,²⁰² ale zůstala téměř nepovšimnutá.

Je však podivné, že učenec jako August Vitu v znamenité předmluvě k Jouaustem publikovanému vydání „Théâtre Beaumarchais“ se k tak prazvláštnímu tvrzení přiklání.

Každopádně je povážlivé obviňovat z tak nízkého jednání nesporně talentovaného spisovatele, který je okrasou francouzské literatury. O co Vitu opírá Arnethovy výroky? I kdyby nakrásně byl Beaumarchais skutečně takovým člověkem, jak nám jej líčí pomlouvačná pera, že totiž zmíněný hanopis nechal sám sepsat a přijal 75 000 franků na jeho zničení, pak by se jistě po zdařilém splnění úkolu vrátil do Francie. Proč by potom ještě za Angeluccim pospíchal do Německa a proč by měl vymýšlet historku o zatajeném exempláři, aby si nakonec po své diplomatické misi musel nechat dokazovat neschopnost?

²⁰¹ V originále: *Dissertation extraite d'un plus grand ouvrage, ou Avis important à la branche espagnole sur ses droits à la couronne de France à défauts d'héritiers et qui peut être même très utile à toute la famille Bourbon, surtout au roi Louis XVI.* Paris, 1774; pozn. překl.

²⁰² V originále: *Beaumarchais en Allemagne*; pozn. překl.

Podle mého názoru Vitu obvinil svého krajana bez toho, že by pátral po důvodech, které Arnetha přiměly k takovému tvrzení. Jak známo, je Rakousko již dlouhá léta kořistí Židů. Tamní příjemná, skutečně ušlechtilá, ale lehkomyšlná aristokracie úpí pod jařmem Izraele. Intelaktuálním představitelem Rakouska, jak dokázaly dopisy, nalezené u nešťastného Wimpffena, je Žid Hirsch. Arnethovým záměrem bylo jednoduše očistit Izrael od jeho nesčetných špinavostí pomlouváním francouzského spisovatele. Jistě by bylo Vita důstojnější takovou záludnost odhalit důkladnou kritikou a Arnethovi dokázat, že ve svém spisku navrhl jednu nepravdu na druhou.

V nadávkách a urážkách na adresu Marie Antoinetty se projevuje neústupná a zatvrzelá nenávisť Izraele, která lidi, jimž ublížila, ještě pronásleduje až do pátého pokolení a mstí se na kněžně způsobem hodným starověku.

Její matka Marie Terezie byla skutečně nesmiřitelným odpůrcem Židů a znovu zavedla všechny dřívější předpisy, držící je v příslušných mezích. Mj. nařídila, aby Židé museli nosit dlouhé plnovousy a na pravém rukávu našitý kus žluté látky.

22. listopadu 1744 bylo v Praze zveřejněno následující nařízení, platné pro celé Čechy:

Článek 1. Z rozličných příčin jsem rozhodla, že v mém českém království nelze nadále Židy trpěti. Každého Žida, který po 31. lednu 1745 bude zastižen v městě Praze, vyženou vojáci.

Článek 2. Těm, kteří do té doby své záležitosti neuzavřou nebo si majetek do 31. ledna neodvezou, bude ještě poskytnuta lhůta jednoho měsíce pobytu v českém království.

Článek 3. Po uplynutí šesti měsíců však musejí všichni Židé Čechy opustit.

Článek 4. K úplnému vyklizení tedy musí dojít 30. června 1745.

Jaký respekt si však již tehdy Židé zjednali a jaký vliv měla „Alliance israélite universelle“ od svého založení, i jakou drzost a nestydatost ve svém jednání ukazovala, je asi nejlépe ilustrováno rychlostí a důrazem, s nimiž se různé evropské státy k citovanému nařízení vyjádřily. Generální stav²⁰³ pověřily intervenovat svého vyslance, barona van Barmenie. Zplnomocněný anglický ministr, rytíř Thomas Robinson, učinil totéž. Těmto a podobným zásahům se však pouze podařilo prosadit odložení vypovězení Židů z Prahy do konce března 1746, a toho dne muselo 28 000 Židů město opustit.

Přesto však díky intervenci Polska, Dánska a Švédska jim byl dovolen delší pobyt v Čechách mimo Prahu.

Královské nařízení z 26. května 1745 říká: Veličenstvo v důsledku námitek krále Velké Británie i Generálních stavů až na další Židům nejmilostivěji povoluje zdržovat se v Českém království a vykonávat své obchodní i jiné záležitosti.

Izraelité v Holandsku nechali k té příležitosti razit pamětní minci. Nicméně v celé Rakouské říši zesílilo potlačování a omezování Židů, a zvýšily se jim ukládané poplatky.

Za takovou pevnost ze strany Marie Terezie se Židovstvo prostřednictvím zednářstva pomstilo její dceři, Marii Antoinettě.

²⁰³ V podstatě dnešní Holandsko; pozn. překl.

Asi nikdo po Kristovi nevytrpěl víc, než kněžna, urážená francouzským lidem, který nechápal nic z toho, k čemu byl nenápadně tlačěn. Marie Antoinetta byla nenáviděna pod jménem „Rakušanka“ a pomlouvána nečetnými hanopisy. Kdo četl příběh jejího utrpení, nepochopí, jak vůbec mohla tak dlouho přežívat. Zde se spojuje podlá rafinovanost s morálním mučením i vynalézavým ponižováním člověka, nespokojujícím se s pouhým bodnutím, ale ještě sadisticky nožem v ráně otáčejícím, takže trpící bezmála přestává věřit v Boha. Všechno to nese nezaměnitelnou pečeť židovské pomsty. Doufám, že nebudu podezírán z rouhání, řeknu-li, že mi to připomíná muka na kříži na Golgotě, na oběť korunovanou trním, napájenou žlučí a zahrnovanou výsměchem a opovržením.

Aféra s náhrdelníkem je „nejčistší“, jakou kdy zednářstvo zaranžovalo; je svým způsobem mistrovským dílem. Zahrnuje v sobě prakticky všechno – naplnění pomsty, ponížení Církve rolí, kterou v ní sehrál kardinál Rohan, a kromě toho je to i podvodný finanční obchod. A jaká to evropská shoda při povyku kvůli tak podlému podvodu. V čem má prsty Žid, tam se dělá z komára velbloud. Zcela podobně tomu bylo později v aféře Salomon (Victor Noir), kdy na dané znamení všichni povstali a nejvíc křičeli ti, kteří vlastně o ničem nevěděli.

Prakticky všude narážíme na takové nečisté hry Židů. – První peníze, které Žid Cerfbeer vydal, obdržela paní La Mothe prostřednictvím kardinála v pochybných (noirs) papírech, pozůstávajících ze třech efektů²⁰⁴ po 10 000 francích. Podle paní La Mothe první pocházely z bývalé pokladny Poissiho a byly vydány Cerfbeerem kardinálovi za přenechání dodávek krmiva hraběti de Montbarry. A oněch zbývajících 20 000 franků podle téže výpovědi dal Cerfbeer kardinálovi za to, že mu napomáhal s uzavřením dohody (s de Montbarrym).²⁰⁵

Cagliostro se v těchto událostech nespokojil s rolí obyčejného podvodníka nebo divotvůrce; vystupoval dokonce jako prorok. Již mnohokrát jsem postřehl, že Žid zamýšlenou hanebnost rád předem naznačuje podobenstvím, tedy jaksi obrazně. Za mlčenlivými agenty vždy vězí nabi.

Joseph Balsamo zahájil předehtu a prohlásil královně s cílem držet ji v nejistotě, že je obětí fatalismu a nemůže ujít svému osudu.

Gambetta, odhlédneme-li od jeho nízkého původu, je v mnoha ohledech Balsamovi podobný. Také on s oblibou užíval podobný prostředek, samozřejmě za rozdílných podmínek a k jiným účelům. Rád předváděl kouzelnické triky (coup de la carafe) a překvapoval lidi (estrouffait) předpovídáním budoucnosti. Je však jisté, že kdyby se býval ocitl tváří v tvář Francouzi starého ražení nebo čestnému vojáku, pak by se tento nabi uklidil někam do temného kouta a ani pes by po něm neštěkl. Těžiště židovské politiky spočívá právě v tom, že si vůči dnešním Francouzům může všechno dovolit, a nepochybně již nenarazí na takového muže zdravého rozumu a energie (de poil), který by jí udělal čaru přes rozpočet.

Poté, co se Cagliostrovi podivuhodným systémem našeptávání (phénomène de la suggestion) podařilo před královnou vykouzlit lidskou hlavu v uzavřené sklenici, byl případ Kapetovců rozhodnutý. Roku 1781 se řády německých a francouzských

²⁰⁴ Obchodovatelných cenných papírů; pozn. překl.

²⁰⁵ Srovnej Campardon, *Le Procès du Collier*.

iluminátů pobratřily v klášteře ve Wilhelmsbadu. Frankfurtští zednáři roku 1785 na svém shromáždění rozhodli o smrti švédského krále i francouzské královny.²⁰⁶

Sami nejvznešenější páni, vévoda de Larochevoucauld, vévoda de Biron, Lafayette, Choiseulové a Novillesové ze všech sil pracovali na revoluci.

Kniha P. Deschamps „Tajné organizace a společnost“²⁰⁷ obsahuje pozoruhodný seznam lóží propagandy, uvádějící téměř výhradně šlechtická jména. Složení stejné lóže ve Versailles je snad ještě zajímavější. Skrytí inspirátoři (inspireurs) zednářstva tuto lóži s duchaplnou ironií nazvali Lóže johanitů U nevinnosti.

Opat Davin našel na zámku Blemont protokoly ze zasedání řečené lóže od 21. března 1775 do 20. března 1782.

„Je to,“ říká opat,²⁰⁸ „útlá kniha foliového formátu o 340 stranách, svázaná v kůži se zednářskými symboly na hřbetě a v rozích – kompas, úhelník, olovnice, vodováha a olivová snítka.

Kniha nese nápis: Záznamy ze shromáždění a přijímání do johanitské lóže ‚U nevinnosti‘, ke cti Velkého Stavitele Světa a pod ochranou nejosvícenějšího Velmistra. 5775.“

V seznamu jsou zastoupena ta nejlepší jména, a nacházejí se tam muži i ženy. Čteme jména jako sestra markýze de Choiseul-Gouffier, sestra markýze de Courtebonne, sestra markýze de Montmaure, sestra hraběte de Blache a sestra vikomtessy de Faudoas. A dále jsou tam markýz de Arcinbal, markýz de Lusignan, markýz de Hautoy, markýz de Gramont-Caderousse, vikomt de la Roche-Aymon, markýz de Havrincourt, hrabě de Launay, atd., atd.

Tím výše zmíněným nejosvícenějším velmistrem byl vévoda z Orléansu.

Montjoie popsal rituál, kterému se musel podrobit vévoda z Orléansu, aby obdržel stupeň Rytíře Kádoše.

K nabytí stupně Rytíř Kádoš byl Louis Philipp Joseph uveden pěti zednářskými bratry do zšeřelého sálu. Na jeho delším konci byla vidět jeskyňka, obsahující lidské kosti, osvícené náhrobní svítilnou. V jednom rohu sálu byla figurína s odznaky královské důstojnosti a uprostřed místnosti stály štafle.

Poté, co byl Louis Philipp Joseph uveden do sálu, musel se položit na podlahu jako mrtvý, vypočítat všechny dosažené stupně zednářstva a zopakovat příslušné složené přísahy. Potom byl nabubřelým slohem popsán nový stupeň

²⁰⁶ O této skutečnosti již dnes není sebemenších pochyb. Stačí k tomu porovnat dopis kardinála Mathieu ze 7. dubna 1785 a dopis biskupa z Nimes ze 17. ledna 1878, oba publikované v „Univers“ a mimo to přetištěné v *Besson oeuvres pastorales*.

„Z mé země,“ píše kardinál Mathieu, „Vám mohu sdělit následující: Ve Frankfurtu se roku 1785 pořádalo shromáždění zednářů, na něž byli přizváni dva uznávaní muži z Besançonu, členové zmíněné společnosti. Byli to pánové Raymond, poštovní inspektor, a maire (= starosta) z Boulogny, prezident parlamentu. V řečeném shromáždění bylo rozhodnuto o zavraždění švédského krále a Ludvíka XVI. Oba výše zmínění pánové se vrátili zcela otřesení a vzájemně si slíbili, že již nikdy nevskočí do lóže, ale o záležitosti že pomlčí. Poslední žijící z nich sdělil toto tajemství panu Bourgonovi, který měl tehdy sice již téměř 89 roků, ale duševně byl zcela svěží; nedlouho poté zemřel. Znal jsem toho muže velmi dlouho, protože jsem zde v Besançonu již 42 let. Z toho vidíte, že zmíněná sekta činí svá rozhodnutí s dlouhým časovým předstihem. Tím je řečeno vše. – P. S. Pan Bourbon byl viceprezidentem soudního dvora.“

²⁰⁷ V originále: *Les Sociétés secrètes et la société*.

²⁰⁸ Bousset, *Port-Royal et la Franc-Maçonnerie*.

a musel přísahat, že nikdy nic z toho nikomu nesdělí. Pak mu bylo dovoleno vstát a nechali jej vystoupit na štafle. Když stanul na horní příčce, musel se vrhnout dolů a přítomní zednáři mu sdělili, že nyní dosáhl nec plus ultra²⁰⁹ zednářství.

Nato mu byla podána dýka a on vyzván, aby jí probodl korunovanou figurínu, což také učinil. Z rány vytryskla rudá tekutina a rozlila se po zemi. Poté byl vyzván uříznout figuríně hlavu, zdvihnout ji pravou rukou a v levé držet zakrvácenou dýku. I to se stalo.

Pak mu bylo řečeno, že kosti v jeskyňce jsou Jakuba de Molaye, velmistra templářů, a tělo, jehož hlavu drží v ruce, je Filipa Sličného, krále Francie. Následně mu bylo sděleno, že k naznačení dosaženého řádu musí dát pravou ruku na srdce, poté ji předpažit a spustit na kolena, aby tím vyjádřil, že srdce Kádoše je vždy připraveno k pomstě. Nakonec mu bylo dáno na srozuměnou, jak se podávají ruce, které vždy musejí naznačovat, jako by se chtěl sám probodnout.

Může být něco tragikomičtějšího než princ královského rodu v postoji vraha svého královského předchůdce, jehož zakrvácenou hlavu drží v ruce? A takoví, jinak bystří, ctižádostiví a přesto nerozvážní hlupáci nechápou, že byli jenom užitečnými idioty mocnějších neznámých sil svou spoluúčastí na stavbě Šalamounova chrámu, který je jako takový vůbec nezajímal, a tím se stali nástroji zkázy všeho nádherného, co po staletí budovaly a chránily všechny francouzské stavy – šlechta, duchovenstvo, měšťanstvo i rolnictvo. Jistě by se byli nemálo divili, kdyby se jim řeklo, že než uplyne jedno století, budou jejich nejkrásnější zámky a paláce v rukou Židů. Taková nebo podobná „odměna“ čeká každého nežidovského zednáře!

Proto se zdá být účelné doplnit do seznamu velkých pánů, kteří tenkrát napomáhali židovské revoluci, také členy pravého i levého centra. Jejich jména jsou v tom ohledu nepochybně významná, neboť je těžké obstát proti majitelům a továrníkům, nejzkušenějším ve světském smyslu, třeba vedle takového Casimira Pereiry. Tito lidé jsou ještě bezcharakternější a zavrženíhodnější nežli Žid, plivající do tváře Spasiteli a z rasové nenávisti jej vyhánějící ze škol.

Jak by jim asi bylo, kdyby nejen je osobně, ale i jejich ženy a dcery čekala strašná smrt jako v časech hrůzovlády a oni by si přitom museli přiznat: „Toto je naše dílo!“ Jaký by to byl námět pro umělce nebo myslitele!

Zmíněný vévoda z Orléansu – viditelná hlava zednářů – byl zřejmý spiklenec proti svému bratranci a nemohl se vymlouvat neznalostí. Byl v těsném styku se Židy a věděl, že to oni v skrytu vedou zednářstvo. Hrabě Gleicher ve své knize „Pamětihodné příběhy“²¹⁰ vypráví, že vévoda Orléanský při cestě do Anglie přijal od rabína Falk-Schecka kainaoth, tj. prsten jako talisman, který mu zajistí královský trůn. I když prsten Filipovi Egalité²¹¹ svou moc nakonec neprokázal, přesto jak se

²⁰⁹ Volně: více již nelze.

²¹⁰ V originále: *Faits remarquables*.

²¹¹ Podle autora *Judaïsme en France* měl Filip Egalité zmíněný prsten na prstu ještě v okamžiku, kdy se chystal vystoupit na popraviště. Tam pak prsten odevzdal Židovce jménem Julie Goudchauxová, která jej poté předala vévodovi de Chartres. Ludvík Filip prsten opatroval až do konce života a na smrtelné posteli jej předal hraběti de Paris. Protože tomu byl prsten příliš

zdá, zůstal jakousi zárukou nepochopitelné přichylnosti všech Orléanských k Židům – s výjimkou nejstaršího syna Ludvíka Filipa.

Někteří dobře informovaní lidé, na které však nikdo neslyšel, měli již tehdy nejasné tušení konečného cíle: říši Izraele. Musíme se tak domnívat, protože v té době byly rozšiřovány spisy, označující Židy za viníky – nelze však říkat, že monarchova mučednictví, neboť mučedníkem Ludvík XVI. nebyl, protože nesplnil svou povinnost ochránit svěřený mu lid –, nýbrž za viníky utrpení všech ubohých a nešťastných lidí.

V roce 1790 vykřikovali kameloti následující novinářskou kachnu: Utrpení a smrt Ludvíka XVI., krále Židů a křesťanů. Vzhůru na Jeruzalém! Motto znělo: Lide můj, co jsem ti učinil?²¹²

Titulní list zdobil korunovaný král, jehož plášť s liliemi je složen do kříže, a po obou stranách bylo znázorněno duchovenstvo a parlament. V pozadí poradní shromáždění, v popředí na něj namířená děla. Pod obrázkem byla jména Filip Orléanský-Iškariot, Bailly-Pilát, Lafayette-Kaifáš, a dole stálo: „Eli, Eli, lama sabaktani; můj milovaný lide, proč jsi mne opustil?“²¹³

Ubohý král však nadarmo zoufale volal na Francouze. Cizinci řízený a ovládaný plebs mu odpověděl: „On není náš král, nechceme ho, neznáme žádné jiné krále, než vládce předměstí a našich dvě stě suverénů. ... Na lucernu s ním!“...

Nová Kalvárie se krátce poté u Webera v Palais-Royal jmenovala prodejní sbírka mědirytin v Galérie de bois Nr. 203. List 1: Ludvík XVI., revolucionáři přibitý na kříž s frygickou čapkou na hlavě. Dole stála jména tři Rohanů, pak Condé, Bouillé, Mirabeau a Lambesc. List 2 a 3: Hrabě a hraběnka de Artois spoutání a pod nimi dekrety buřičů. List 4: Robespierre na koni konstitučníků, za ním symbolická postava jakobínství (la gent Jacoquine), podávající mu houbu, namočenou do žlučovitých protikrálovských návrhů. List 5: Nevýslovně trpící královna, ukazující na svého chotě a vyzývající své bratry k urychlené odvetě. List 6: Vévodkyně de Polignac u paty kříže. List 7: Princ Condé, tasící kord na záchranu krále.²¹⁴

Naprostá většina národa neměla sebemenší představu o dosahu těchto událostí. Židovští vůdci zednářstva pochopitelně neprozrazovali, o co se opravdu jedná a zůstávali zatím v zákulisí.

Židovská otázka ve vlastním smyslu slova tehdy ve Francii prakticky nikoho nezajímala. Mezitím už Královská společnost věd a umění v Metách vypsala cenu na nejlepší memorandum o prostředcích k zlepšení osudu Židů. Již roku 1787 vypsaná cena byla teprve 23. srpna 1788 udělena opatu Grégoiremu za spis „Fyzická, morální a politická obnova Židů“.²¹⁵

Tato práce, píše Roederer, se zdá řešit téměř všechny obtíže. Vztahuje se na politiku, dějiny i morálku, a důstojně projevuje skvělou, zdravou a občas

velký, poslal jej židovskému klenotníkovi jménem Jaques, v jehož výloze měl prý být nějakou dobu vystaven.

²¹² V originále: *Popules meus, quid feci tibi?*

²¹³ Parafráze posledních Kristových slov na kříži: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ (Mt 27,46); pozn. překl.

²¹⁴ Srovnej také *La Passion du Jésus des vrais catholiques crucifié par les Juifs schismatiques du département et de la municipalité de Nevers*.

²¹⁵ V originále: *La Régénération physique, morale et politique des Juifs*; pozn. překl.

až vznešenou filosofií. Přesto je celek neúplný a nezáživný, protože pojednávaná látka není dobře uspořádána.

Autor sice pozdějším přepracováním vylepšil některé nedostatky, nicméně jeho kniha se nepovznesla nad průměr.

Aniž by se tajil svým jistým pochopením pro Židy, obhájuje je na způsob Lacreteleho vykreslováním srdceryvných obrázků, v nichž chytří utiskují ty, kdo upadnou do jejich rukou.

Ubozí obyvatelé provincie, pokud cítíte tu sílu! Není snad opravdu děsivá situace, do které vás Židé dostali?

Země, kdysi tak úrodná, v níž vaši otcové spokojeně žili, dává dnes vám a vašim potomkům ještě aspoň skrovný chléb? Neberou vám snad nemilosrdní věřitelé všechno, čeho jste v potu tváře nabyli? Proč ještě obdělávat pole, jejichž výnos je pro vás tak malý a nejistý? Váš poslední dobytek i pluh je prodáván k uspokojení hamižnosti jedovatých krys, a tím se z vás stejně sejme jen nepatrná část lichvářského břemene, pod nímž klesáte. Zbavení možnosti obdělávat svoje pole, musíte proklínat matky, které vás obdařují nešťastnými potomky. Vaše hladem a starostmi unavené paže, i hadry, do nichž jste zahalení, dosvědčují bídu, kterou můžete jen zavlažovat slzami tak dlouho, dokud se Židovi nezlíbí připravit vás i o ně.²¹⁶

Je mi nepochopitelné, proč Židé na podstavci sochy, kterou za naše peníze nechali zřídit opatu Grégoiremu, nedali vytesat výše citované výroky!²¹⁷ – Myšlení a jednání člověka, onemocnělého morem a přejícího si, aby se od něj nakazil celý svět, je naprosto mimo mé chápání.

Nicméně má Grégoireho počínání jistý význam: Obrázek, který roku 1788 v jednom koutě Francie vykreslil, zcela věrně líčí celou Francii v roce 1888. Pomocí ještě několika půjček dvou nebo tří velkých finančních společností a několika vy-

²¹⁶ Abychom poznali, co se také tiskne – a papír snese všechno –, srovnajme k tomu, co velký uctívavý Židů Renan výrokům říká v interpelaci pokladníka z Cercle Saint Simon (Žida Mayrar-Guese):

„Když Národní shromáždění v roce 1791 rozhodlo o emancipaci Židů, staralo se velice málo o rasu. Vycházelo ze zásady, že člověka nelze hodnotit podle krve v jeho žilách, nýbrž podle jeho morální a intelektuální ceny.“

²¹⁷ Známe smutnou roli tohoto odpadlíka, jenž byl zrádcem každého i všech dohromady, a přesto v Juliu Simonovi našel svého chvalořečníka. Byl právě na cestě do Savojska, odkud zaslal svůj písemný souhlas s „odsouzením Ludvíka Kapeta konventem, a to bez možnosti odvolání nebo odkladu!“ Později se svou příznačnou prohnáním prohlásil, že tím prý rozuměl „odsouzení Ludvíka XVI. k životu“. Jmenován komandérem Čestné legie, senátorem a Napoleonem povýšen na hraběte, snižoval se vůči němu k nedůstojnému lichocení a jako ryzí jakobín byl, když přišel čas, jedním z prvních, kdo požadoval sesazení Napoleona, svého dřívějšího dobrodince. Dokonce si v slavnostním oděvu senátora dovolil představit se Ludvíku XVIII.“ Později byl vyloučen z obou komor parlamentu, vyškrtnut ze seznamu Čestné legie, a dokonce odmítán i za Ludvíka Filipa. Stejně hrabivý jako lstivý však Crémieuxovým prostřednictvím využil revoluce roku 1830 k přiznání renty jako bývalý senátor. A takovému muži se postaví socha na veřejném prostranství!

drancování institucí,²¹⁸ jako byl případ Union générale, se pak Židé zmocnili všeho, co zde ještě zbývalo.

Zmíněné vypsání ceny metetskou Akademií bylo podnětem k vydání jistého počtu memorand i brožur. Tak např. pan de Foissac uveřejnil pod titulem „Provolání občana proti Židům“ ráznou filipiku proti jejich uvádění do Alsaska-Lotrinska.

Benediktin ze St. Avoldu jménem Dom Chais, někdejší farář v Charleville, navrhoval, aby Židé byli pro svou pohyblivost využíváni jako rychlí úřední poslové. Ve svém druhém spisu přirovnal Židy k dravým ptákům, kterým se musejí přistříhnout pařáty, zobáky i křídla.

Jistý Hailleccourt navrhoval k obšťastnění Židů i potěše křesťanů poslat izraelity do pouště v Guayaně.

Ze všeho řečeného je tudíž zřejmé, že nálada pro jejich emancipaci nebyla nijak příznivá.

Když bylo zahájeno zasedání ústavního shromáždění, sešlo se přesto v Paříži několik izraelitů, jmenovitě Mardochai, Polack, Jacob Trenel a Goldschmidt, všichni rabíni i klenotník Lazard s cílem požadovat emancipaci Židů ve Francii.

Je pozoruhodné, že toto shromáždění zaměstnalo dvě individua, dříve známá jako špatní komedianti a herci, když se jednalo o to, zda tito členové dvou velice pochybných společností mají být připuštěni k veřejným úřadům. Mizerný komediant byl celkem snadno umlčitelný, ale tím živější byla debata, když přišla na pořad židovská otázka.

Jednání o ní trvalo od 21. září 1789 ještě několik dní. Pan de Clermont-Tonnerre, bystrozraký a prozíravý šlechtic, jehož potomek si – pokud se nemýlím – spálil prsty v podařené záležitosti „Union générale“, se ujal slova ve prospěch Židů.²¹⁹

Biskup v Nancy, pan de la Fare, vypráví velice roztomilý příběh, který potom židovská strana podobně opakovala.²²⁰ „Jednoho dne,“ říká biskup, „když jsem se při podobném srocní pustil do davu obnovit klid a pořádek, přistoupil ke mně jeden z buřičů a řekl: „Jestli vás ztratíme, pak bude jistě biskupem Žid, protože tihle lidé se umějí všude šikovně vecpat.““

Opat Maury s tím byl naprosto srozuměn, a na příkladu Polska objasnil, co by se s Francií stalo pod nadvládou Židů.

Židé, prohlásil opat, 17 století odolávali smíšení s ostatními národy, vždy se zabývali především finančními obchody a stali se hroznou metlou rolnické třídy, aniž by se kdy ruka Žida dotkla radlice pluhu. Tím se stali vlastníky většiny Polska, a tak pot křesťanů dále napájí půdu, zatímco židovské bohatství

²¹⁸ V současné novořeči by se řeklo „vytunelování“. Ostatně i jinak všechno zde uvedené sedí jako ulité na naší dobu; pozn. překl.

²¹⁹ Tento přítel Židů byl ostatně tvrdě potrestán za svou špatnou řeč, která hájila stejně tak špatnou věc. „Ráno 10. srpna 1792,“ vypráví hrabě de Reiset v knize *Les Modes et Usages aux temps de Maria Antoinette*, „vnikly davy do jeho domu, protože se věřilo, že tam skrývá zbraně. Byl zatčen a odveden před okresní lidové shromáždění; zde se však prokázala jeho nevina a propustili jej. Když se vrátil, jeden jím vyhnáný kuchař proti němu pobouřil lid. Chtěl k davu promluvit, byl však kosou poraněn na hlavě; přesto ještě uprchl do Rue Vaugirard k paní de Brassac. I tam však byl pronásledován až do nejvyššího poschodí a nakonec zdivočelým davem ubit.“

²²⁰ Nemůžeme si zde nepřipomenout známý výrok arcibiskupa Dupanloupa ohledně Julese Simona: „Ten bude jistě kardinálem dříve než já.“

nerušeně vzkvétá. Žid počítá své dukáty a přemýšlí jen o tom, jak by mince ještě beztréstně znehodnotil.

V Alsasku vlastní Židé kolem 12 milionů hypoték na pozemky a statky. Za měsíc již možná že polovinu, do deseti let zcela určitě promění celou provincii v židovskou kolonii.

Poslanec za Alsasko jménem Rewbell, který jistě neplatil za tzv. zpátečníka, ale Židy znal dobře, potvrdil výše řečené v celém rozsahu.

Camille Desmoulins, jenž rád mluvil o věcech, které neznal, jako ostatně všichni republikáni té doby, se postavil na stranu cizinců proti svým krajanům. Při té příležitosti Rewbell tomu obhájci Semitů, jimž se tehdy říkalo Afričani, odpověděl způsobem, který si jistě zaslouží uvést. Nejprve svého odpůrce vyzval udělat si s ním malý výlet do Alsaska a pak dodal:

„Až poté, co tam vlastníma očima uvidíte skutečný stav, budu důvěřovat vaší lidskosti, že celý svůj vliv uplatníte ve prospěch mých pracovitých krajanů, ohavným způsobem vysávaných tou hamižnou africkou bandou.“

Horlivý zednář Robespierre, jehož otec byl velmistrem lóže v Arrasu a také jedním z největších podporovatelů novot ve Francii, se vyjádřil pro Židy, což vysvětluje jeho popularitu.

Stejně tak tomu bylo s Talleyrandem, který měl podobně jako Voltaire židovskou duši. Pochopil, že zapřisáhlí nepřátelé Krista se s oblibou zabývají pozemskými pomíjivostmi a rád s nimi jednal, aby také pro sebe urval něco z lichvy, kterou Židé provozovali s majetkem a statky kléru.²²¹

27. září 1791 jednalo Národní shromáždění opět o důležitém předmětu, o židovské otázce. Dupont velice obratně udělal ze společenské otázky religiózní a přihlásil se k náboženské svobodě.

Pan de Broglie hájil následující znění zákona:

„... Občanskou přísahu Židů nelze považovat za rovnocennou oficiálnímu upuštění od politických a civilně právních zákonů, jimž byli Židé dosud podrobeni.“²²²

²²¹ Duchovenstvo farnosti v Autunu prokouklo nečisté manévry svého biskupa a nemlčelo k nim. Když tento odpadlík vyzval faráře i vikáře provincie Saône et Loire podřídit se jeho příkazům, obdržel následující odpověď:

Milostivý pane!

Váš způsob jednání nás překvapil. Poté, co jste dospěl k bodu, kdy podle obecného mínění již Vaši hanebnost a nízkost nelze nadále utajit, budete sklízet jejich ovoce. Pokud však věříte, že v osobách Vám podřízených duchovních najdete své společníky, pak jste se velice zmýlil. Lze si brát za vzor jen toho, koho si vážíme. Lupič a hanobitel Církve, advokát Židů! To nejsou tituly, které by si zasluhovaly důvěry.“

²²² Šlechtná a zbožná paní Elisabeth rozpoznala neštěstí, které by přijetí toho zákona Francii přineslo. Paní de Bombelles tehdy psala: „Národní shromáždění tím, že do budoucna dovoluje Židům přístup ke všem postavením a úřadům, nasadilo korunu všem svým pošetilým, nábožensky lhostejným a nerozumným rozhodnutím. Nemohu skrýt své rozhořčení. Bůh, který zlo dlouho dopouští, je však jednoho dne v hněvu přiměřeně potrestá.“

V květnu 1872 se Crémieux této – jasněji než naši dnešní politici předvídací – oběti revoluční hrůzovlády ještě posmíval!

Poslanec Prugnon, který si chtěl Židy získat, se návrhu vzepřel předstíráním, že jejich civilní zákony mají stejný význam, jako naše religiózní. Podle jeho pojetí by se tedy musela spíše Francie podřídít Židům, než oni našemu státu!

Debatami viditelně znuděné Národní shromáždění nakonec přijalo Dupontův návrh v této podobě:

Národní shromáždění rozhoduje: Vzhledem k skutečnosti, že ústava stanovila podmínky, jedině za nichž lze nabýt francouzského občanství, a dále se zřetelem k tomu, že každý, kdo francouzské občanství má, složil občanskou přísahu na ústavu a tím na sebe převzal všechny příslušné povinnosti, jež mu ta ukládá, i všechna práva, které mu propůjčuje, ruší tímto každý odklad, výhradu i výjimku, které dřívější ustanovení ohledně Židů obsahovala, takže občanskou přísahu Židů lze považovat za plně rovnocennou zřeknutí se všech, k jejich prospěchu existujících privilegií a zvláštních postavení.

Rewbell nicméně záležitost znovu nadhodil prohlášením, že se Židy tak sympatizující shromáždění by přece mohlo projevit alespoň nějaký soucit s alsaskými křesťany.

„Židé,“ řekl rázně, „tam jsou v tomto okamžiku věřiteli ve výši 12 až 15 milionů na kapitálu a úrocích. Pomyslíme-li, že dlužníci mají dohromady sotva tak 3 miliony, a že Židé jistě nikdy nepomysleli půjčit 15 milionů na záruku majetkem ve výši pouhých 3 milionů, potom můžeme být přesvědčeni, že z celkové částky dluhu bylo nejméně 12 milionů nalichvářeno.“

Národní shromáždění rozhodlo, že by Židé měli být povinni během měsíce předložit podklady svých požadavků, aby bylo možno spravedlivě rozhodnout o sporu věřitelů a dlužníků.

Jak se dalo snadno předvídat, zůstalo toto opatření bezvýsledné. Dostat se Židovi na kobytku vyžaduje velkou dávku chytrosti a bdělosti.

Takto se tedy stal Žid ve Francii domorodcem!

Zvěst o tom se pak jako blesk šířila od města k městu až do těch nejodlehlejších ghett. Všude byly v synagogách přinášeny děkovné oběti a slavilo se také v židovských školách. 21. října 1793 se v metrácké synagoze na melodii Marseillaisy hebrejsky zpíval chvalozpěv, složený Mosesem Enshaimem.

Konečně tedy byla nalezena tak dlouho alchymisty ve středověkých laboratořích v hieroglyfech hledaná formule k zařikávání trojitého boha Herma. Byl to apel na sbratření skrze humanitu a ideály, které konečně začaly podvracení a ničení staré, dobré Francie!

Na místo staré kabbaly nastoupila nová. Žid již není oním zlořečeným čarodějnickým mistrem, jak jej líčí Michelet, který pod rouškou noci provozuje své temné čary; nyní se přeměnil a působí v plném denním světle. Pero nahrazuje čarodějný prsten, a kouzelné zrcadlo potemnělo. Fantastické zjevy duchů jsou nahrazeny ďábelskou šalbou, která podváděným ubožákům kouzlí iluzorní obraz štěstí, existující pouze v jejich vzrušené představivosti.

Co je dnes takový naivní Shylock, který požaduje libru masa tak nemotorným způsobem, charakterizujícím jeho rasový svéráz? A co s takovým mizerným kous-

kem – Žid už teď požaduje celého křesťana! Statisíce jich klidně mohou vykrvácet na bitevních polích, jsou-li války národů k prospěchu Izraele.²²³

Co jsou dnes okrájené dukáty ve srovnání s miliardami, vydíranými z gójů! Dnes se zlato produkuje v bankách a kreditních institucích všeho druhu: národní půjčky, zahraniční půjčky, válečné i mírové úvěry, evropské, asijské, americké, turecké a mexické kredity. Poctiví králové dříve „práci“ burzy neznali, ale zato měli otcovské srdce. Poté, co se Francie pozdvihla na první národ světa a ten její velikost obdivoval, kdy byly Versailles a Fontainebleau jako kouzlem vyčarovány ze země, stálo se najednou bezradně před deficitem 52 milionů. Žid nám od té doby dokázal, co všechno lze Francouzům sebrat. Slyšíme jej říkat: jsou dost vykrmení na to, aby mohli živit Izrael obou světových polokoulí. Jakob je dobrý bratr a chce, aby každý v jeho rodině dostal svůj díl.

Zkrátka, očarování je již všeobecné a kouzlo se Židovi podařilo dokonale. Díky takovému prazvláštnímu přeludu ten samý otrocký Žid, který byl méně než soumar faraónů, nyní věří, že se stal tím nejsvobodnějším, nejhrdějším a nejzchytralejším člověkem.

Kdo si však ještě zachoval zdravý rozum, jen se pozorně podívej, jak tomu bylo v opovrhovaných časech starého režimu. Ať rolník na poli, nebo řemeslník ve městě, každý si klidně žil na svém majetku tam, kde vedle sebe bydleli Francouzi. Rolník si večer po práci zatančil a zazpíval prosté a hezké písničky svých předků, jejichž tichou ozvěnu lze dodnes slyšet v odlehlých místech. Když řemeslník s kolegy z cechu pohřbil svého mrtvého nebo se vrátil z kostela, usedl se všemi bratrsky k společné hostině. Tehdy lidé ještě svou práci měli rádi, dobře a solidně ji také odváděli, a uměli si i zpříjemňovat hodiny volna. Vojenský stav, vyžadující si ročně povolání 10 000 mužů, kteří se museli věnovat válečné službě, zemi nijak nadměrně netížil a odvedení bývali pokud možno posádkou v místě svého bydliště.

S tímto obrázkem porovnejme párie našich velkých průmyslových měst, sužované břemenem vysilující práce i předčasně umírající nedostatkem odpočinku a zdravé výživy, jen aby za tu cenu ještě víc obohatili své židovské pány. Nejsou snad tím samým, čím byli otroci starověku, které Aristoteles nazval *emphukon organon*, živými nástroji? Tyto lidské stroje musejí být ustavičně poháněny. A takový doživotně prokletý otrok, kterého židovské noviny poučují, že nebe již neexistuje, jen občas unikne z hrozné skutečnosti alkoholovým omámením. Proto mu Žid prodává kořalku, většinou v podobě dřevného lihu, která sice narušený organismus na chvíli rozjaří, ale po několika letech často způsobí delirium tremens. Přesto zmíněné očarování trvá. Stačí se podívat na opilce, ležícího na ulici, jak se namáhavě zvedá, aby jej nepřešel kočár Rothschilda, Ephrussiho nebo Camonda, a přitom si v deliriu mumlá parodii biblických slov, jimž je naučili jeho trýznitelé: „Ano... ano... francouzská revoluce nám přece dala novou Sinaj!...“

²²³ Le Play ve své knize *Constitution essentielle* takový náhlý obrat předvídá. „Až dosud neznámé vlivy,“ píše tam, „podle všeho jen ještě vystupňují strašlivé důsledky válek. Hrozí nám krutá metla v podobě měšce peněz, s pomocí švindlů na všech evropských burzách nahromaděného hanebného majetku, který zapříčiní krvavé války a poraženým uloží nesmírné výkupné.“

III.

Revoluce a první císařství

Židé během revoluce * David a Marat * Vyloupení korunní pokladnice * Židovské pikle a direktorium * Byl Napoleon I. Semita? * Císařství a zednáři * Velká rada Židů * Mocné holdování pa-
peži a křesťanskému duchovenstvu Židy * Nevděk Žida od té doby, co se stal pánem * Urážení a
spílání Píovi IX. * Co se mělo stát roku 1806 * Portalisův názor * Vpád Židů * Omezující opatření
* Dekret z roku 1808 * Mayer, Meyer a Maier * Sčítání Židů za Napoleona I. * Maršál Ney a Židé
* Roztržka Židů s Napoleonem I. * Rothschild po bitvě u Waterloo * Micheletův omyl

Kde byl Žid během revoluce? Na ulicích, na cestách. Hledá koutek, který mu vyhovuje, prodírá se troskami a skulinami ve dveřích, v rozvrácené společnosti se všude snaží zapustit kořeny, a k tomu je skutečně situace příznivá. V již mnohokrát zpustošených městech, kde popraviště odklidilo jejich nejčestnější a nejinteligentnější obyvatele, se nadále nemusí obávat důsledného dozoru nad svými machinacemi, v místech, kde se dříve všichni mladí i staří znali, kde se společně modlili a byli vzájemně spojeni tisícerými svazky.

Od té doby má bohužel všechno – revoluce i dnešní židovská republika – charakter přivandrovalectví, nepřátelského vpádu! Stejně tak, jako nyní, zmizel i tehdy francouzský prvek pod přívalem cizinců, kteří se zmocnili všech vlivných postavení a celé zemi poručníkují. Formeron říká: „Byli jsme zaplaveni vyvrheli ze všech zemí. Švýcarsko nám dalo Marata, Hulina, Clavière Pache a Saladina; z valonských zemí přišel Theroigne, Prolys, Cloots, Pereyra a Fleuriot včetně předáků vražednických band; vyvrženci z nejrůznějších jazykových oblastí; byli stejně smýšlejícími Pařížany vítáni jako bratři a stali se samozvanými vůdci osudů Francie, ba celého lidského rodu.

Do této kategorie patřili Poláci jako Lapowski, Němci jako Freys, Trenck a Karl von Hesse, Italové jako Garoni, Dufourni, Mannini, Pio a Rotondri i Španělé jako Guzman, Miranda a Maichena. A jak se rozumí, v takovém chaosu proklouzl nepozorovaně i Žid.

Pereyra, nerozlučný přítel Marata a přítel Gobeta, kterého naváděl ke známému proticírkevnímu komediantství, je prokazatelně Židem stejně tak, jako Simon, kat Ludvíka XVI.²²⁴

Rovněž se tvrdí, že i malíř David je židovského původu. Naznačuje to již jeho jméno a pouze rasovou nenávistí se dá vysvětlit, jak tento muž, dříve zahrnovaný u dvora dobrodiním, byl schopen tak ohavných urážek krále a královny.

A Marat? Právě jméno zní Mara. Jeho rodina byla vyhnána ze Španělska, uprchla na Sardinii a odtamtud do Švýcarska. Protože se tam jako Židé již necítili bezpečně, přestoupili na protestantství. Jeho neodstranitelný zápach a špína i nenávist

²²⁴ Simon byl jedním z prvních a nejnadšenějších stoupenců reorganizace péče o nemocné (laïcisation). „Jednoho dne,“ vypráví Goret ve své knize *Mon temoignage*, „se jej madam Elisabeth zptala, jak se jeho paní líbí v (nemocnici) Hôtel Dieu. ‚Skvěle,‘ odpověděl, ‚nyní je radost vidět ženy (ošetřovatelky) v Hôtel Dieu, oblečené stejně jako moje žena a vy.‘“

ke křesťanům ukazují až příliš zřetelně na potomka Židů, oněch marranů, kteří hořící hranici Španělska vyměnili za francouzskou gilotinu.

Taine to vycítil, když mluvil o smíšené rase, která jediná může zplodit takové monstrum, ale vlastní otázce se vyhnul. Naproti tomu nám ve své „Psychologii šéfa jakobínů“²²⁵ výstižně vykreslil stav Maratovy mysli a objasnil, jak začínal stihomamem a končil krvelačností.

Maratova duševní narušenost je zcela charakteristická a má původ v dědičné nervové chorobě Židů. Ani žádný z jeho nejdrzejších stoupenců nebo cizinců, natož nějaký křesťan, by nebyl schopen třeba v Londýně, Berlíně či Petrohradu tak klidně jako Marat prohlásit: „V této zemi se musí setnout 270 000 hlav!“ Nikdo by se něčeho takového neodvážil, Žid si však troufne všechno.

Taková duševní bezostyšnost a ohromná nestydatost, o které zde již byla mnohokrát řeč a s níž se setkáváme na každém kroku jak v politických, tak i finančních operacích, má své vysvětlení v pojmech, po staletí Židovi vštěpovaných do mozku. Židovské náboženství jej učí, že stojí výš než ostatní lidé a musí odstranit všechno, co není jako on, protože jen jemu samotnému patří všechno na světě. To je ta mocná pružina, která Žida udržuje v ustavičném horečném neklidu a řídí všechny jeho představy i názory. Tím se současně vysvětluje tajemná a neprůhledná logika, která ve svých odchylkách od normálu zůstává povrchnímu pozorovateli nesrozumitelná.

Obvyklý výrok „netvor Marat“ však není výstižný. Jeho křečovitě stažená ústa s tenkými rty mají v sobě bezpochyby mnoho divokého, ale jeho oči jsou hezké. Na řečnické tribuně vůči Simonovi Petitovi metají blesky, ale jsou téměř něžné na obrazech od Bozeho nebo paní Alaisové. Bajazetův Marat s ručníkem na hlavě jako turbanem připomíná spíše starou orientální Židovku.

Prohlédneme-li si pozorně portrét v muzeu Carnavalet ze sbírky Saint Albina a zvláště porcelánovou bustu, máme před sebou bytost plnou nervového vypětí a halucinací. A stejně jako u Robespiera i dalších aktérů oněch strašlivých událostí, můžeme pozorovat nestejnou měrnost obou stran obličeje, která naznačuje narušenou duševní rovnováhu.

Bezprostředně po smrtelné ráně dýkou pořízená vosková maska v muzeu paní Tussaudové ukazuje tentýž výraz. Vidíme ruku s hubenými prsty, již ne pěst násilnického a krvelačného vraha, nýbrž rozeného hastroše. Smrt dala na tomto obličeji vystoupit na povrch základnímu rysu židovského typu, hluboké a téměř dojímavé melancholii.

Mezi vůdci jakobínského klubu, kteří se kdo ví odkud vynořili, aby čestné lidi udávali, pronásledovali a posílali pod gilotinu, byl nepochybně mnohem víc než jenom jeden Žid.

Bude-li se pokračovat v bádání o hnutích Židů, o nichž tato kniha chce přinést alespoň povšechný přehled, pak jistě historici po prozkoumání departementních archivů vnesou více světla do období, kdy naši zemi zaplavilo nesmírné množství cizinců a jsem si jistý, že z rodin, v nichž vládne dědičná nenávist ke katolickému duchovenstvu, bude ohromná většina židovského původu.

²²⁵ *Origenes de la France contemporaine. La Révolution. Tome III.*

První, čím se Židé ukázali být hodni emancipace, je fakt, že se vrhli na korunní klenoty. Při rabování královské pokladnice hrála koruna hlavní roli. Řečenou loupež i další neobjasněné zločiny jsem vyličil na jiném místě.²²⁶

Loupež je symbolickým svědectvím doby. Vidíme-li, jak nesčetnými generacemi nastrádané poklady, královské koruny, vzácné poháry i Richelieuem získané drahokamy, slovem všechny památky na nádheru milovné a slavné časy, jsou špinavými lupiči ve spěchu odnášeny nebo pošlapávány, kdesi na písečných náplavkách Seiny pak za smíchu, hádek a pokřiku děleny a poté ukryty pod hadry v nejpodřadnějších knajpách, máme před sebou obraz předání velkolepé minulosti Francie do chtivých rukou internacionálních revolucionářů.

Loupež korunních klenotů tedy měla stejný židovský ráz jako výše zmíněná náhrdelníková aféra. Ve vyšším smyslu to souvisí s tajnou politikou zednářů a z praktického pohledu šlo také o znamenitý finanční kšeft pro Izrael.

„Pařížská revoluční obecní rada (la Commune),“ píše Allonville,²²⁷ „sáhla spolu s Dumouriezem ihned po všech možných piklech a úkladech, které se jí zdály vhodné k udržení svého krvavého panství. Dohm, jehož jméno hrálo roli ve všech vyjednáváních od časů belgických nepokojů, se spojil s opatem Tonduem, který byl v té době novinářem v Le Havru a později pod jménem Lebrun i ministrem zahraničí. Dohm, který od začátku válečné kampaně byl prostřednictvím jistého Benoîta ve spojení s jakobíny, vyličil známé hraběnce Rietzové, Lucchesinimu a Lombardovi, tedy králem respektovaným osobám, jakou moc může dodat tajné spolčení s Francií proti Rakousku, přirozenému nepříteli Pruska. Plán tehdy ztroskotal na loajalitě pruského krále a jeho otevřeně vysloveném požadavku osvobození francouzské královské rodiny ze zajetí. To byla ještě větší překážka, než významná částka, které by bylo potřeba k uspokojení tří výše jmenovaných osob.“

K překonání této dvojí překážky by bylo nezbytné zlikvidovat pruskou armádu, což bylo hlavním důvodem váhání vévody z Brunšviku, a dále opatření dostatečných peněz k podplacení pruského ministra, které bylo možné získat pouze za korunní klenoty.

Po krvavých dnech 2. a 3. září odjel Millaud-Varennes k armádě, kde pak od 11. vedl jednání, jehož výsledek závisel na vyplacení dohodnuté částky. Celá hotovost pařížské revoluční rady činila 2 až 3 miliony výnosu rabování z 10. srpna. „Proč se nezabaví královská pokladnice?“, ptal se tehdy Panis, což se také již záhy, 16. září, stalo prostřednictvím Talliena a Dantina a vyneslo 30 milionů.

Hned zpočátku Dumouriez rychle ustoupil ze svých pozic, protože by byl bez posil ztracený. S nimi by po dělostřelbě u Valmy nebyl nucen ustupovat. A od 22. do 28. září – jak již bylo řečeno – se ve vyjednávání opět horlivě pokračovalo.

Korunní klenoty po dlouhou dobu zaměstnávaly obchod německých Židů. Danton i Fabre d'Eglantine, který byl madame Rolandovou veřejně obviněn z krádeže, přijali svůj podíl z výsledku rabování. Potrestání však byli jen bezvýznamní Židé, kteří se nechali dopadnout.

²²⁶ „Revue de la Révolution“ (5. 3., 5. 4., 5. 5. 1885).

²²⁷ *Mémoires secrets*, Tome III.

„Bulletin du tribunal criminel“ uvádí, že jedním z prvních individuí, obviněných a potrestaných za krádež korunních klenotů, byl v Londýně narozený Žid jménem Ludwig Lyre, starý 28 let, povoláním obchodník, bytem v Quartier Beaubourg. Byl obviněn, že se v nočních hodinách 11., 13. a 15. září podílel na rabování a pak v průběhu téhož měsíce prodal jistému Trenelovi perly a diamanty, pocházející z řečené loupeže. 12. října 1792 byl odsouzen k trestu smrti a zemřel s odvahou a chladnokrevností, hodnou lepší věci.

Byl rovněž popraven i další Žid jménem Delcampo, zvaný Deschamps, bytem v Rue des vieux Augustins.

Na zločinu se ovšem tak nebo tak podíleli všichni pařížští Židé. Nacházíme tam totiž mj. i jména Dacosta a Lyon Rouef, trhovce a správce noclehárny i se svou ženou, bytem v Rue Beaubourg, dále Leyde, Israel, Aron Homberg a také otec a syn Anglès, kteří Židu Benediktu Salmonovi prodali velké množství klenotů. Řečený Salmon při té příležitosti jen perel nakoupil za 150 000 franků.

Jak se zdá, ostatní byli buďto opatrnější, nebo bojácnější než Trenel a Salmon. V „Thermomètre du jour“, redigovaném Dulaurem a B. Chapetem, v čísle z pondělí 12. září 1792 čteme:

„Asi 30 diamantů z korunního pokladu bylo dnes doručeno soudnímu písaři obce v dopisu Židů jménem Anselme a You s tím, že jim byly nabídnuty ke koupi.“

Korunní klenoty neměly štěstí ani u republikánů, ani u Židů. První republika se o ně nestarala a nechala je klidně ukrást. Neocenitelný národní poklad pak nahradilo císařství a následná monarchie. Za nynější republiky se Žid Lockroy domlouval s jistými křivonosými obchodníky, scházejícími se v Café de Suède, jak z toho udělat výnosný obchod pro Izrael, načež byl navržen a schválen zákon, dovolující prodej „památek na minulost“.

Židé také byli v čele plundrování našich kostelů²²⁸ i ničení oněch mistrovských děl, která dokázali vytvořit jenom naši ve víře pevní středověcí umělci (ymagiers). Jaká to skvělá příležitost k zesměšňování a urážení Krista, a současně i k ukojení vlastní dychtivosti po bohatství! Veškeré stříbrné církevní náčiní, získané za směšnou cenu, skončilo v rukou těchto lupičů, takže Cambon mohl dosvědčit, že státní pokladna vyšla při zmíněném rabování téměř naprázdno.

Židé často získávali celé kostely za hrstku asignátů,²²⁹ a když byl později zaveden alespoň jistý pořádek, pronajímali v nich místa křesťanům za nehorázné ceny. Již výše jsem zmínil, jak Nikolasem Flamelem zrestaurovaný kostel Saint-Jacques de la Boucherie byl prodán Židovi a poté rozbořen. Například dva Židé Ottevuere a Stevens si nechali soudně „přiklepnout“ kostel Saint-Leu-Saint-Gilles v Rue St. Denis a roku 1802 jej pronajímali opatům Morelovi a Girardovi, kteří tam pak dále konali bohoslužby. Nájem se rok od roku zvyšoval ze 3 000 až na 10 000 franků. – Nakonec po dohodě ze dne 20. července 1810 získalo kostel město k dispozici za 209 312 franků.

²²⁸ Zdravé jádro národa zůstalo pevně věrné víře svých otců. Ještě v roce 1798 zřídily ženy oltářní síň na procesí Božího těla. Tytéž city oduševňovaly i v čase komuny ve Francii rodilé dělníky.

²²⁹ Revoluční papírové poukázky na místo hotových peněz, vydávané v takovém množství, že nakonec byly prakticky bezcenné; pozn. překl.

Jiným druhem výnosných obchodů bylo rozprodávání movitého majetku vystěhovalců. Zde se k uchvácení pozůstalosti exulantů spolčili se Židy i členové konventu.²³⁰

Ve svém díle „Zločiny sedmi členů výboru pro veřejné blaho a bývalého hlavního výboru pro bezpečnost“²³¹ nám Lecointre z Versailles vypráví, jak se jeho kolega Bernard při prodeji zámku Montbéliard domluvil se Židem Tréfouxem na tom, že mu neoprávněně a téměř zdarma přenechá velice cenné předměty. Pro sebe si kromě jiného zabavil modrý mramorový stůl, vzácné knihy a mnoho dalšího. Dále si bez dražby, tedy neúřední cestou, přivlastnil mj. 18 lustrů a 12 kovových svícňů.

Chaotické a podvodné direktorium nabídlo Židům téměř stejně tolik možností ke kořistění, jako Francie třetí republiky.

Když se teď Paříž otevřela Židům, píše Capefigue ve svých „Příbězích velkých finančních operací“,²³² přicházeli houfně odevšad a nabírali si podle libosti plnými hrstmi. Nejprve začínali ještě poměrně opatrně menšími obchody s koňmi, mírnější lichvou a přírážkami na asignáty, protože na bankovní obchody se ještě necítili být dostatečně jistými a přenechávali je zatím Ženevanům. Spokojovali se nakupováním starého nábytku ze zámků, církevních relikvií i konfiskovaných šperků, a nově příchozím dávali za cenné věci drobné částky v hotovosti.

V některých provinciích se usadili na venkově jako krkavci, číhající na kořist. V Horním i Dolním Alsasku se záhy stali pány pozemkového vlastnictví pomocí hypoték, půjček a získáváním práv zpětného odkupu. V Paříži zaplavili jmenovitě čtvrť Quartier du Temple, která se stala tak říkajíc jejich ghettem. Pokud by to tak ještě nějakou dobu trvalo, stali by se i pány průmyslu a peněz.

Žid, tehdy ještě ani na povrchu nezcivilizovaný jako dnes, byl napůl drobný podvodník a napůl bankéř, nebo přesněji řečeno začal s podvody před tím, než se stal bankéřem.

Bylo to v době zákeřné vraždy, spáchané Michelelem, jehož vnučky se později provdaly za vévody a prince, aniž by tomu nějak překážely hrozné vzpomínky, spojené s tím jménem. Michel tehdy jednu přicestovalou rodinu vylákal na zámek poblíž Paříže, všechny tam pak zardousil a zmocnil se jejich peněz i šperků. Obžalován z několikanásobné loupežné vraždy, byl však nakonec porotou pro nedostatek důkazů osvobozen – a všechna soudní akta záhadně zmizela. Přesto byl všemi jednomyslně považován za pachatele.

Simon, který si vydržoval známou hetéru své doby, mademoiselle Langeovou, vyvolal svým zmizením veřejné pohoršení celé Paříže. Byl nadšen, když jej, milionáře, Girodet roku VII v rohu svého obrazu Danaě namaloval jako bublajícího krocana s načepýřenými křídly.

Mezitím již Židé začali provozovat sobě vlastní politiku: Nejprve vyvolat revoluci, v jejichž kalných vodách se tak dobře loví, a potom se přidat k momentálnímu

²³⁰ Tj. revolučního Národního shromáždění 1792-1795; pozn. překl.

²³¹ V originále: *Crimes des sept membres des anciens comités du Salut public et de Sécurité générale*.

²³² V originále: *Histoires des grandes opérations financières*.

zachránci společnosti, pod jehož vládou pak naloupené dostane ve vší formě podobu poctivě nabytého majetku! Návratu právoplatného monarchy, který by jim byl něčím nepohodlný, se ovšem musí všemi prostředky zabránit. A právě k tomu použili postavu, zvanou schilo, aktuálního falešného mesiáše, jakým býval Cromwell, slovem, muže schopného všeho.

Měl Napoleon židovský původ? Říkal to Disraeli, a autor knihy „Židovstvo ve Francii“²³³ to potvrzuje. Jisté je tolik, že Baleárské ostrovy i Korsika se staly útočištěm početných ze Španělska a Itálie vyhnaných Židů, kde se pak mnozí z nich obrátili na křesťanství a podobně jako ve Španělsku přijímali jména velmožů, kteří byli při křtu jejich kmotry, jako třeba Orsini, Doria, Colonna nebo Bonaparte. Michelet, který svým bystrým zrakem pronikl do mnoha temných historických událostí, ale jimiž se s ohledem na své stranictví blíže nezabýval, se tohoto bodu opakovane dotkl. Ve svém díle „Devatenácté století“²³⁴ říká:

„Jistý duchaplný Angličan tvrdí, že sám Bonaparte je židovského původu, a protože Korsika byla dříve osídlena africkými Semity, Araby, Kartaginci neboli Maury – které Španělé nazývají marrany –, náleží spíše k těmto kmenům, než k Italům.“

Napoleon jako obratný a zdatný zednář, zuřivý jakobín a přítel mladšího Robespiera měl všechny vlastnosti, nezbytné pro určenou mu roli. V době jeho prvního válečného tažení byly státní pokladny prázdné, a tak okamžitě nastoupili Michellové, Cerfbeerové a Badarridové. Kdekoli se Napoleon objevil, všechno se mu dařilo. Než se kdokoli vzpamatoval, držel již „nedobytný“ ostrov Maltu,²³⁵ a instruován po návratu do Francie pak 18. brumairu v klidu a nerušen anglickými válečnými loděmi proplul celým Středozezemním mořem. Zednáři jej tak říkajíc obklopili neviditelnou spikleneckou ochranou, která se stále více koncentrovala a nakonec obsáhla celou pevninu. V Gambettovi vidíme přesné opakování takového účinného protežování jednoho muže. Tento v poslední válce pouze velkohubý, neschopný a nečestný muž byl náhle ve Francii po nějakou dobu nepostradatelný.

Napoleon svým závazkům vůči Židům pak velice rychle dostal tím, že prostřednictvím Ústavního shromáždění dal izraelitům nerozvážně přiznat zákonnou rovnost s křesťany.

²³³ V originále: *Judaïsme en France*.

²³⁴ V originále: *Dix neuvième Siècle*.

²³⁵ Thiers říká: „Předání Malty bylo dlouhou dobu připravováno prostřednictvím tajných úkladů. Byli zde skryti zednáři jako rytíři Dolomièere a Bosredon, a podlý velmistr Homspech byl připraven zradit ostrov včetně přilehlých menších souostroví výměnou za německé knížectví, případně za doživotní rentu 300 000 franků a odškodné 600 000 franků vedle příplatku 700 franků renty pro každého maltézského rytíře francouzské národnosti. Cafarelli Dufalga, jeden z vyšších důstojníků Bonapartova doprovodu, který se seznámil s místem i mohutností opevnění ostrova, doslova prohlásil: „Můžeme se považovat za šťastné, že jsme našli někoho, kdo nám tam umožnil přístup.“

De Maistre prokázal, jakou oporu měl Napoleon v zednářích, a páter Deschamps to velice podrobně pojednal.

Cambacères, tak říkajíc mistocísař té doby, byl současně: 1) Přisedící Velmistr lóže Velkého Orientu, 2) Suverénní Velmistr Vysoké rady, 3) čestný Velmistr obřadu Heredom di Kilwining, 4) nejvyšší hlava francouzského obřadu, 5) zemský Velmistr Dobročinnosti svatých měst Štrasburku, Lyonu a Montpellieru.

26. července 1806 zasedalo v pařížské radnici první shromáždění židovských delegátů. Skládalo se z nejváženějších Židů a patnácti rabínů pod předsednictvím Furtada z Bordeaux. Nařízení z 22. července pověřilo Pasquiera, Portalise a Molého být přítomnými všem jednáním, týkajících se Židů. Shromáždění mělo rozhodnout o jistých religiózních otázkách, jež se hlavně týkaly následujících úvah: Mají a mohou Židé přijetím nabízené rovnosti – tedy vstupem do již stávající společnosti, na níž se až dosud nepodíleli – změnit i to, v čem je tato společnost v rozporu s jejich náboženstvím?

Program zasedání stanovil jmenovitě otázky následujících bodů:

1. Je religiózní povinností podřízení se státním zákonům, civilním či politickým?
2. Jsou polygamie a rozvod u Hebrejců obecně obvyklé a dovolené?
3. Mohou se podrobit i válečné službě, polnímu hospodářství a mechanickým pracím?
4. Mají Židé pokládat křesťany za bratry nebo za cizince?
5. Je lichva dovolena vůči cizím národnostem?

Věc ovšem neproběhla tak jednoduše, jak se snad původně věřilo. Židovští laici v shromáždění byli připraveni všechno slíbit; přirozeně, že s postranní myšlenkou nic z toho nedodržel! Avšak váhající rabíni se zdáli být nakloněni neochvějněmu zachovávaní mosaického zákona, podle něž není Židovi dovoleno žádné společenství s křesťanem, gójem, nacrim.²³⁶

Spisová písemnost „Archives“ s titulem „Záznamy z ministerské rady, zasedání ze dne 5. září 1806“,²³⁷ se týká jistých věcných obtíží.²³⁸

Shromáždění se účastnilo 15 rabínů. Kdyby daný počet nestačil, mělo se vybrat dalších 30. K těmto 45 rabínům pak mělo ještě přistoupit 30 nejuznávanějších laiků. Všech 75 by tak tvořilo Velkou radu (sanhédrin), shromáždění by zůstalo tak, jak nyní je, a přibýlo by k němu ještě 30 rabínů. Doufalo se, že takový větší počet by mohl příznivě zapůsobit na fanatické rabíny, a ti by určité návrhy buď přijali, nebo odmítli; to poslední by však mohlo mít za následek vypovězení Židů, ale pravděpodobně i tak by taková rozmlůvka mezi nimi nakonec vedla k danému účelu.

Před povoláním zmíněných 30 rabínů bylo důležité si předem ujasnit stanoviska, která již 15 rabínů ve shromáždění v teologickém ohledu zaujalo, protože jinak by bylo skutečně směšné zvyšovat náklady povoláním dalších 30 rabínů jenom proto, aby nakonec shromáždění prohlásilo, že Židé nechtějí být bratry Francouzů.

²³⁶ Rabín, polemizující s Gregoirem a Zalkindem Horwitzem, prohlásil výslovně: „Talmud pouze zapovídá okrást cizince (nacri), naproti tomu je dovoleno využít jeho omylu.“ Z toho vyplývá, že lze těžko rozlišovat mezi bezděčným a záměrně způsobeným omylem. Potom tedy přísně vzato Bischoffsheim při honduraské půjčce nikoho neokradl a pouze využil omylu jiných. – Pozn. překl.: Vedle zde užitého talmudského označení pohana, tj. Nežida, *nacri* je v literatuře běžnější výraz *nochri*.

²³⁷ V originále: Notes sur le Conseil des Ministres, séance du 5 septembre 1806.

²³⁸ Archives nationales. A. F. IV.

Jisté ovšem je, že ke shodě bylo zapotřebí tajného jednání. Císaři adresovaný list z 1. dubna 1906, jehož choulostivým sepsáním byl pověřen Molé, zněl následovně:

Poté, co mně byla některými Židy učiněna jistá sdělení důvěrného a delikátního druhu, která jsou svou povahou schopna pouze ústního sdělení, prosím Vaše Veličenstvo o krátkou soukromou audienci. Sleduji tím pouze snahu být Vašemu Veličenstvu podle všech svých sil co možná prospěšný k naplnění Vašich přání.

Zůstávám, Sire, nejposlušnějším a nejvěrnějším poddaným Vašeho císařského a královského Veličenstva. Math. Molé.

Jakmile se na poradách 4., 7. a 12. srpna konstatovaly odpovědi generálního shromáždění delegátů tak, jak to císař očekával, vyhlásil Molé 18. září svolání Velké Rady. Účelem Rady, tvořené kromě předsedy 75 členy, bylo sepsat již učiněná rozhodnutí do doktrinářské formy.

Molé přednesl vůli Jeho Veličenstva, že ti, kdo chtějí být francouzskými občany, se v žádném případě poté nesmějí jakkoli vytáčet nebo vymlouvat. Jeho Veličenstvo jim zaručuje svobodné praktikování náboženství i užívání všech politických práv, ale naproti tomu vyžaduje religiózní záruku za jim dané „přísliby“.

Dvě třetiny sanhedrinu by měli tvořit rabíni – mezi nimi již dříve zvolených 15 – k nimž by bylo tajným hlasováním přibráno dalších 30.

Takový sanhedrin se sešel 4. února 1807 a jeho zasedání trvala až do 4. března téhož roku.²³⁹

Těmito událostmi byla jednota i troufalost potomků po staletí opovrhované rasy pozdvížena nad přípustnou mez. Poprvé od rozboření jeruzalémského chrámu byli členové rozptýleného národa shromážděni v kapli, která před adaptací na radniční dům byla zasvěcena svatému Janovi, nejmilejšímu Kristovu apoštolu.

Představitelé Izraele byli tímto slavnostním gestem dojatí. První akt jejich veřejného vystoupení tím dostal charakter vznešenosti, což bylo Židům až dosud neznámé.

Představovali si dlouhá staletí pronásledování, nesčetné roky v ohrožení a ustavičných obavách. Snad si také připomínali jedinou osobnost, která po dvanáct století pro ně vždy mluvila a nabádala, aby jim byla zachována svoboda svědomí. Ta osoba byla jejich přímlovčím u králů a sama ve svých státech dávala příklad nesmírné snášenlivosti vůči Židům. Osobností, vždy věrnou svým zásadám i učení, a stále stejnou ve své dobrotivosti, která nikdy nekončí, byl – pozemský náměstek Ježíše Krista.²⁴⁰

²³⁹ Jak se zdá, Châteaubriand věřil v možnost Napoleonovy postranní myšlenky obsazení Jeruzaléma. Ve svých *Mémoires d'outre tombe* píše:

„V době, kdy Napoleon hýbal zemí i nebem, vymyslel i sanhedrin. Toto shromáždění mu rozhodně nepřislíbilo Jeruzalém, nýbrž naopak svým důsledkem předalo finanční moc světa kramářskému duchu Židů a našemu národnímu hospodářství působí strašné zhroucení.“

²⁴⁰ Na každé stránce dějin najdeme stopu papežské ochrany Židů. V 7. století je bránil a chránil Řehoř Veliký proti celému křesťanstvu. Papež Alexandr jmenovitě chválil španělské biskupy, kteří se ujímali utlačovaných izraelitů. Inocenc II. a Alexandr III. mnohokrát zasáhl v jejich prospěch. Řehoř IX. ve Francii, Anglii a Španělsku zakázal pod trestem exkomunikace, aby byly narušovány jejich svátky. Klement VI. jim v Avignonu poskytl útočiště. Mikuláš II. napsal inkvizici, že nesmí Židy násilně nutit k obrácení na křesťanství. Klement XIII. se přimlouval za

Izraelitští delegáti synody císařství Francie a království Itálie, shromáždění 30. května tohoto roku, naplnění vděčností za dobrodiní, prokazované po staletí křesťanským duchovenstvem nejružnějších zemí Evropy, naplnění uznáním za papeži i duchovními prokazované jim přispění v dobách barbarství, kdy předsudky a nevědomost vykazovaly Židy ze společnosti, rozhodli se po zralém uvážení takto: Písemnou formou projevit výraz oduševnělých pocitů v dnes přijatém protokolu jako trvalé a věrohodné svědectví vděčnosti izraelitů tohoto shromáždění za dobro, prokázané jejich předcházejícím generacím ve všech zemích Evropy.²⁴¹

Tak chvályhodné hnutí izraelitské mysli však zase rychle vzalo za své! Když byl později papež pronásledován, zahrnovali ho Židé ve svých časopisech urážlivými články, nechali Řím vyrabovat vojáky, kteří jej měli chránit, a dokonce vyvolali revoltu s cílem zhanobit hrob Pia IX., což je pro podlost této rasy charakteristické.

Považuji za vhodné vložit zde popis Židy v Římě spáchaných ničemností z brožury „List rozptýleným izraelitům o počínání jejich souvěrců během zajetí Pia IX. ve Vatikánu“, sepsané dvěma obrácenými a na kněze vysvěcenými Židy, opaty Lemany.

Bratři Lemanové sdělují: Papežští zuávové, kteří bránili Řím, dostali od papeže Pia IX. příkaz vzdát se statečného hájení města a opustili hradby. Morálně neporažení pak po jednotlivcích přecházeli Andělský most, stáhli se na Vatikánské náměstí a rychle se převlékali do civilních šatů. Na předmostí i na samotném mostu tábořily celé tlupy Židů, kteří v nastalé tlačenici násilím brali zuávům i je doprovázejícím osobám cennosti, části oděvů i vůbec všechno, co se dalo, jako by šlo o loupež, a ne o politické střetnutí, a poté bezmocné zuávy házeli přes zábradlí do Tibery. Naštěstí byly na řece lodě, které nešťastníky zachraňovaly.

Poté Židé vydrancovali kasárna a odnesli všechno, co tam našli – zbraně, uniformy a dokonce i ložní prádlo a nábytek.

Roku 1872, pokračují konvertovaní bratři ve vyprávění, bylo na Porta di Jesu vidět hrůzné scény! Na křesťany, kteří se pokojně shromáždili k modlitbě, se s divošským řevem vrhl dav a hrozil všem napadením. A kdo byli ti výhruzně hulákající útočníci? Židé z ghetta! Byli naprosto přesně poznáni osobami, sledujícími divoké běsnění z oken domů na náměstí. Bylo také pozorováno, že Židé házeli na křesťany olověné kuličky velikosti ořechu, aby je vyprovokovali ke krveprolití a násilnostem.

svobodnou výuku jejich dětí, kterou ovšem židovští zednáři zrušili Francouzům, jakmile k tomu měli postačující moc.

Z vyššího pohledu je papežská snášenlivost Kristova zástupce, který v Židech vidí pouze pobloudilé a modlí se za ně, zcela srozumitelná a logická, zatímco hlavy států na věc pohlížely pouze z ekonomického a společenského pohledu, protože musely na Židy dohlížet, aby ti nenarušovali klid a pořádek, což považovaly ve svých zemích za povinnost.

²⁴¹ *Collection des actes de l'Assemblée des Israélites de France et du Royaume d'Italie, par Dio-gene Tama.*

Salvador, který se ve své knize *Paris, Rome et Jérusalem* široce rozepisuje o sanhedrinu z roku 1870, neříká o citovaném děkovném dopisu ani slovo. Rovněž Teodor Reinach jej zcela přechází mlčením.

Když jsme se dotazovali po původcích těch strašných událostí na Quirinalu i jinde, kde byly vysmívány svátosti, uráženi kněží a špiněny svaté obrazy, vždy jsme dostávali stejnou odpověď: Jsou to Židé!

Kdo z nás loňského roku neslyšel, že Žid Levy, autor hanebného pamfletu proti papeži, na jím založeném protiklerikálním kongresu prohlásil, že jeho zasedání se bude na zlost Vatikánu pořádat v Římě!

V roce 1807 byla ovšem ústa izraelitů ještě plná díky. Dokonce i hebrejská poděkování Napoleonovi měla nádech biblické poesie. Jako by byl slyšet prorok Sionu, holdující Si-Akkém-Iribovi nebo Schal-Mamou-Asirovi, dochovaným na basreliéfech v Ninive, kde

ozubená ocelová kola pozlacených vozů
trhají těla poražených.

Ó, velký Napoleone, jak před tebou padají králové do prachu, jejich moudrost dřímá a potácejí se jako pijáci. V čase Slavkova jsi zlomil moc dvou králů. Děs smrti kráčí před tebou, a ty jí ukazuješ cestu. Smrtí již uchvácená pokolení, která pohltilo peklo, zvěstují zář tvých činů: „Nikdo ze všech herojů se ti nevyrovná.“ Sám Bůh tě vyvolil k vládě nad národy, tebe, který jsi vykonal tak velké činy, jako všichni hrdinové minulých století dohromady!

Jakkoli sanhedrin izraelity naléhavě vyzýval „dělat všechno možné, aby si získali úctu a přízeň svých spoluobčanů“, přes to až dodnes nic nezapůsobilo na židovskou povahu, ani dobré, ani špatné příklady!

Přesto, nebo právě proto, boj proti semitství, který téměř nepozorovaně vzrostl, začíná zaujímat významné místo.

Jaká to podivuhodná událost, nesmazatelně zapsaná do stránek dějin, když nenápadný poručík dělostřelectva se jak mávnutím kouzelného proutku stane nejen hlavou císařské říše, nýbrž je i postaven na roveň nejstarším dynastiím. Kdo by chtěl popírat, že tento povýšenec byl posledním suverénem, který Francii skutečně vládl.

Nepochybně se vyrovná oněm mysteriózním vladařům, kteří se ve světle fantastické historiografie podle židovského vzoru zjevují jako živou obrazotvorností vyvolané preludy pronásledovatelů. Napoleon správně rozpoznal nebezpečí, jaké společnosti hrozí nezadržitelným přílivem rozkladného a zneklidňujícího elementu.

Všichni vynikající duchové té doby shodně přiznávají, že Ústavodárné shromáždění v tomto ohledu i v mnoha jiných jednalo se sobě vlastní lehkomyšlností.

Bezpochyby se tehdy mělo pro Židy něco udělat, ale muselo by se jít ve stopách oné římské moudrosti, která velice přesně rozlišovala mezi starými římskými občany (civis romanus) a mladšími latinci (latinus junior). Těm druhým sice přiznávala právo disponovat svým majetkem třeba až k nevídanému přepychu, nicméně po jejich smrti nabytý majetek znovu připadl státu. Kdyby se takový systém uplatnil na rodiny, jako jsou dnešní Rothschildové, mělo by to znamenitý výsledek, protože by se tím státu vrátil příslušný podíl z tak lehce nabytého majetku, aniž by to této téměř výhradně obchodu se věnující rase překáželo pokračovat ve své obvyklé činnosti. Kromě toho byli v římské říši ještě cizinci (peregrinus), jimž bylo zakázáno přiblížit se k Římu. Dokonce i v nejhorších časech římských dějin nesměli propuštěnci zastávat žádný úřad ani v provinciích. Římská republika nikdy nedovolila, aby se

cizinec – i kdyby byl naturalizován jako třeba u nás Spuller nebo Gambetta – těšil stejné vážnosti jako potomci občanů, kteří vytvořili velikost Říma.

Když se roku 1806 sešlo shromáždění židovských delegátů, Portalis, jemuž byl cizí jakýkoli náboženský fanatismus, se o tomto bodu otevřeně vyslovil v memorandu o 39 stranách, které je mistrovským dílkem objektivnosti a zdravého rozumu.

Ústavodárné shromáždění bylo názoru, že tou správnou cestou, jak ze Židů udělat dobré francouzské občany, je přiznat jim bez výhrad všechna občanská práva. Zkušenost však bohužel prokázala, že se při veškeré chytrosti dá přesto jednat neopatrně, a že v jistých případech je nezbytné ještě před schválením nových zákonů začít tyto lidi nejprve na ně připravovat tak, aby ti jich vůbec byli hodni.

Vrchol omylu spočívá v tom, že se tolerance v religiózních otázkách zaměňuje se židovskou společenskou otázkou.²⁴² Židé netvoří žádnou sektu, nýbrž jsou národem, který kdysi měl svou zemi a svou vládu. Od rozptýlení, aniž by byli podmaněni, se rozšířili po celém světě a nehledají si vlast, nýbrž útočiště. Žid chce žít mezi všemi národy, aniž by se k nim přidal, a každou z těchto zemí považuje za sobě zcela cizí.

Spočívá to především v naléhavé síle židovského charakteru. I když všechny státy sledují stejný cíl sebezachování, má přesto každý z nich ještě zvláštní smysl a význam. Řím usiloval o ustavičné zvětšování. Lakedaimonští byli nakloněni válkám. Athény se zase zabývaly uměním a vědami, Kartágo obchodem, Hebrejci byli oddáni náboženství.

S ohledem na to usuzovali filosofové a učenci všech dob na trvání států. Každý musí pochopit, že jsou-li v jednom národu náboženství, zákony, mravy a způsob života vzájemně neoddělitelné, musel by být pojem existence, který mu vešel do krve, vymazán z myšlení a nově přetvořen dříve, než by bylo vůbec možné ony obyčeje a názory přizpůsobit jinému národu. A že to u Židů není možné, o tom nám podává nejlepší důkaz jejich intelektuální nepřizpůsobivost.

Náboženství je normálně čistě věcí svědomí. U Židů je však odůvodněno a také ovládá celé jejich bytí v lidské společnosti. V důsledku toho Židé vždy zůstanou národem v národě, nikdy nebudou Němci, Francouzi ani Angličany; jsou a zůstanou Židy!

Pokud se toto uznává, pak logicky není chytré dělat z nich státní občany, aniž by se předem zkoumalo, zda jimi skutečně být mohou a chtějí. Nehledě už k tomu, že společenství, jakým Židé jsou a které svými institucemi, zásadami i obyčejí zůstává ustavičně izolované od ostatní lidské společnosti, by bylo nerozumné a nespravedlivé chtít připoutat na výjimečné zákony.

Jestliže se tedy Židé bez výhrad stavějí na roveň všem Francouzům, současně se tím sem doslova přitahují i nepředstavitelná množství cizích Židů a tak se do jisté míry paralyzuje záměr posloužit k naturalizaci již delší dobu ve Francii žijících Židů. Současný stav věci tedy mluví pro moje tvrzení.

²⁴² Totéž jen v jiné podobě říkali již pařížští kupci v roce 1777. Stejné stanovisko zaujímají antisemité v Německu, Rakousku-Uhersku a Rumunsku, kteří konfesijní otázku ponechávají zcela stranou.

Tehdy Židé ještě neuvedli na scénu svůj nejnovější vynález, finanční operace velkých rozměrů, které, jak se říká, jsou „květem 19. století“, spočívajícím v tom, že se peníze otáčejí v závratném kole, přicházejí a odcházejí, s kejklářskou obratností klamou zrak a mají za jediný účel převést peníze z kapes křesťanů do pokladen Židů. V té době se ještě operovalo do jisté míry bezbolestně, zůstávalo se u klasické lichvy, ale nyní, bez monarchistického dozoru a s občanským právem se mohou Židé bezstarostně radovat.

Nešťastné Alsasko úpelo pod krvežíznivými pijavicemi, křičelo, prosilo o slitování, vzpouzelo se i hrozilo.

Počestný Kellermann, jenž v minulosti tak statečně bojoval, rezignoval pod přívalem německých Židů, kteří zaplavili jím spravovanou provincii.

Naprosto vyděšený a bezmocný si se svými starostmi ulevoval v dopise císaři, kde z 23. Colmaru července 1806 psal:

Požadavky Židů jsou tak děsivé a jejich lichvářské ochody tak rozsáhlé, že vyvolávají páchání takových zločinů, jakými se až dosud trestní soudy Alsaska nikdy nemusely zabývat. Od jisté doby se totiž soudní dvory musejí zabírat padělanými stvrzenkami, k nimž zadala příčinu nečestnost Židů.

Správní a soudní úřady zašlou Vašemu Veličenstvu také podrobné vyličení hrozných poměrů, vyvolaných lichvou a nepoctivostí Židů.

Císař, jehož pozornosti bez ohledu na zamýšlenou světovládu nic neušlo, si o celé záležitosti nechal vypracovat přesné zprávy.²⁴³

Champignym²⁴⁴ 25. srpna 1807 pod titulem „Nezbytná korekce pro městskou radu, sekci vnitřních záležitostí“ vypracovaná zpráva, zasláná císaři do Firckensteinu, byla nepochybně podnětem k proslulému dekretu ze 17. března 1808:

„Hlavním prostředkem k usměrnění těchto neslýchaností,“ hlásí ministr, „je uvést úřady do takového stavu, aby byly schopné navždy zapovědět tento druh nepoctivých obchodů, porušujících zákony. Proto musí být jmenovitě Židům ve Francii zakázáno provozovat ochody dříve, než prokážou svou zákonnou kvalifikaci, protože je pravděpodobné, že Židé, kteří toho nejsou schopni, přišli do Francie jen proto, aby zde dál provozovali své nedovolené obchody. Proto by mezi nimi neměl být žádný Žid, který by se zabýval velikoobchodem, rukodělnou výrobou nebo samostatným rolnickým hospodařením bez výslovného souhlasu úřadů. Řečené povolení, jež by místní úřady potvrdily, by mohlo být vydáno pouze tehdy, kdyby byla jistota, že se takové obchody nezvrhnou v ohavnou spekulaci; v takovýchto případech by povolení okamžitě ztratilo platnost. V případě, že dotyčný Žid změní bydliště, musí být vystavená povolenka příslušným místním úřadem přezkoumána a Žid podroben ustavičnému

²⁴³ Archives nationales A. F. IV.

²⁴⁴ 30. května 1807 vydal první dekret, který ohledně vynášení soudních rozsudků proti rolníkům ve prospěch Židů nařizuje následující:

„My, Napoleon, atd. Na nám došlou zprávu, podle níž v několika severních departementech našeho císařství vzhledem k takovým Židům, kteří se výhradně zabývají lichvou a přehnaně vysokými úroky utrápili rolníky řečené provincie, považujeme za nezbytné přispět na pomoc obyvatelům, tísněným tak politováníhodnou hamižností.“

dozoru, aby tam, kde je osobně neznám, nemohl zneužívat důvěry obyvatelstva.

Císařský dekret ze 17. března 1808 v článku 7 říká:

Od 1. července tohoto roku nesmí Žid provozovat obchod jakéhokoli druhu bez písemného potvrzení prefekta dotyčného departementu. Takové potvrzení bude vydáno až po předchozím důkladném prošetření a předložení svědectví 1) municipálních úřadů, že dotyčný Žid dosud neprovozoval lichvu ani jiný nedovolený obchod, 2) že představený synagogy podá zprávu o jeho povstivosti a řádném životě. Taková duševní bezostyšnost a ohromná nestydatost, o které zde již byla mnohokrát řeč a s níž se setkáváme na každém kroku jak v politických, tak i finančních operacích, má vysvětlení v pojmech, po staletí Židovi vštěpovaných do mozku. Židovské náboženství jej učí, že stojí výš než ostatní lidé a musí odstranit všechno, co není jako on, protože jen jemu samotnému patří všechno na světě. To je ona mocná pružina, která Žida udržuje v ustavičném horečném neklidu, a řídí všechny jeho představy i názory. Tím se současně vysvětluje tajemná a neprůhledná logika, jež ve svých odchylkách od normálu zůstává povrchnímu pozorovateli nesrozumitelná.

Prefekty vydávané povolení se musí každý rok obnovovat.²⁴⁵

Článek 16 byl zaměřen proti pronikání dalších Židů a zněl:

V departementech Horní a Dolní Rýn je další usídlování Židů nadále zakázáno. Do všech ostatních departementů našeho císařství mají být nově připuštěni jen ti Židé, kteří sami se zabývají rolnictvím, si k tomu účelu zakoupili půdu. Naproti tomu se jim zapovídá provozovat obchod jakéhokoli druhu.

Článek 17 mimo jiné přikazuje, že žádný Žid nesmí za sebe poslat do vojska náhradníka, nýbrž musí sloužit sám.

Jak se zdá, byl Napoleon při tomto opatření veden pouze myšlenkou vidět své Židy u sebe. Řídil se instinktem svého obdivuhodného ducha: Žid, na kterého je vidět, nebo si jej lze sám vyzkoušet, je poměrně méně nebezpečný a někdy ne tak zcela opovržení hodný; uctívá Boha Abraháмова a toto privilegium mu nikdo nesmí upírat. Jakmile se ví, jak na tom s ním jsme, je také snadnější jej hlídat a kontrolovat.

Nebezpečný je pouze takový Žid, kterého přesně neznáme, tak říkajíc neurčitý (vague) Žid, socialista v projevech, pobuřující agent a politický špión, jemuž dělník důvěřuje, kterého policie platí a vlády jej užívají k určitým účelům. Začíná tím, že prostřáčky podněcuje ke Komuně, poté je zrazuje vládě a okamžitě zase mizí, jakmile hrozí vyšetřování. Když nebezpečí pomine a poměry se znovu zklidní, vykřikuje, jak on trpěl za dobrou věc. Je současně škodlivý i nenasytný. Vměšuje se do

²⁴⁵ Úřady přísně dohlížely na přesné dodržování dekretu. Jakmile třeba Žid z Nancy šel do Saverne, musel k tomu mít nové povolení. Jako příklad si uvedeme jedno takové potvrzení o souhlasu pro Žida Goudschauxe, jehož syn nebo synovec byl v roce 1848 ministrem financí a na účet korunního pokladu byl velice vstřícný k Rothschildovi.

„My, Napoleon, atd. Na základě zprávy našeho ministra vnitra a konzultace se státní radou přikazujeme, jak následuje:

Článek 1. Isaacu Goudchauxovi, staršímu synovi Jakoba Goudschauxe, izraelitovi a obchodníku v Nancy, se tímto dovoluje usadit se v Saverne, departement Dolní Rýn.“

všeho, takže je těžké říci, co si o něm skutečně myslet. Je-li dopaden při nějaké rebelii, odvolává se na svou německou národnost, která jej musí ochránit. Má-li být vypovězen ze země, obvykle umí ve správnou chvíli prokázat, že je již naturalizovaný. Má-li právě navrch demokracie, je rázem předním bojovníkem za emancipaci národů, jestliže vítězí reakce, je obhájcem veřejného pořádku. Žid je a zůstane výmluvným představitelem všech společenských změn a užívá si života, přešťastný vždy, když může nějak uškodit křesťanům.

Aby tedy mohl nějakým vhodným způsobem na Židy kolem sebe vidět, nařídil jim Napoleon přijímat jména.

20. července 1808 vyšel dekret, jímž se zavádějí dosud neexistující rodná jména a příjmení. Hlavní ustanovení dekretu znělo následovně:

Článek 1 – Ti obyvatelé naší říše izraelitské víry, kteří až dosud neuváděli ani příjmení, ani rodná jména, je nejpozději do tří měsíců od uveřejnění tohoto dekretu musejí přijmout a učinit o tom prohlášení před úřady svého bydliště.

Článek 2 – Také cizí Židé, kteří se v našich státech zdržují, jsou tím povinni nejpozději do tří měsíců po vstupu do říše.

Článek 3 – Jako příjmení se nepovolují starozákonní jména ani jména měst. Za rodná jména jsou dovolena pouze schválená zákonem z 11. germinalu roku IX.²⁴⁶

Článek 4 – Představení židovských obcí při přijímání osob do svých obcí zjišťují a informují úřady o tom, zda jsou splněny předpisy předchozího článku. Rovněž musejí zpravit úřady o případné změně jména, jež by byla v rozporu s řečeným ustanovením.

Od toho jsou osvobozeni pouze ti Židé, ať příslušející k našemu státu, nebo cizí a zde usedlí, kteří již prokazatelně užívají určitých příjmení a rodných jmen, přestože jsou odvozena ze Starého zákona nebo z názvů měst.

Oběžník prefektům, datovaný 8. zářím 1808 a podepsaný ministrem vnitra Crettem, uvádí podrobnější povinná ustanovení.

Dekret z 20. července 1808 stanovuje, že Židé, kteří nemají ani určitá příjmení, ani rodná jména, je musejí budoucně přijmout.

Je nezbytné, aby o tom byli Židé informováni, a také aby se provedení císařského dekretu uskutečnilo stejným způsobem ve všech obcích, kde Židé bydlí.

Proto bylo rozhodnuto, jak se má postupovat, a k tomu jsou směrodatná následující ustanovení:

Dvojitý exemplář prezidentem tribunálu první instance orazítkovaného a očíslovaného listu rejstříku bude uložen na radnici každé obce, kde Židé bydlí a do něhož jsou zanášena jména Francouzů i těch, které uvádí článek 1 a 5 dekretu.

²⁴⁶ Článek 1 citovaného zákona zní: „Jako rodná jména jsou ode dne zveřejnění tohoto zákona povolena pouze jména obvyklá v kalendáři i osobní jména Starého zákona. Totéž platí i pro nově narozené. Civilní úřady nedovolí žádná jiná jména pro zápis do rejstříku.“

Každý plnoletý Žid osobně odevzdá takové prohlášení a otcové, případně pokud nejsou, tak matky učiní toto prohlášení za všechny nezletilé děti jako poručnice za své svěřence.

Každý plnoletý syn musí přijmout příjmení ještě žijícího otce, a bratři i sestry, pokud oba rodiče zemřeli, musejí nést jedno a to samé příjmení.

Prohlášení bude vypadat takto: Předě mnou ... starostou obce ... kantonu ... arondissementu ... departementu²⁴⁷ ... se hlásil Aaron, a za příjmení přijal jméno ... Podepsáno spolu se mnou ... 1808.

Tatáž forma platí i pro Židy, na než se vztahuje článek 5 dekretu, pouze namísto slova podržet si přijde slovo přijmout.

Pro otce, nebo v případě jejich neexistence pro matky, stejně jako pro opatrovníky nezletilých dětí případně svěřenců platí následující formulář:

... Prohlašuji, že Baruchovi nebo Sáře, své dceři, případně svěřenci, narozeném ... v ... dávám příjmení ...

Výše uvedené se zapíše do rejstříku a každému jedinci vydá radnice podepsané potvrzení o učiněném prohlášení.

Očekávám provedení tohoto nařízení v každé příslušné obci bez otálení i zprávu, že se tak již stalo. Podepsán ministr vnitra.

Zmíněné rejstříky, z nichž se mnohé dodnes dochovaly, mají velký význam pro zjištění civilního postavení Židů, kteří se ve svůj prospěch stále více snaží ztratit se tak říkajíc v množství.

Opatření o změně jména nebylo bohužel tehdy provedeno tak přísně, jak by mělo být.

Když se za Josefa II. propůjčovala jména rakouským Židům, byla věc přenechána nižším úředníkům, kteří na tom profitovali.

Kdo zaplatil několik zlatých, dostal jméno známého ptáka nebo půvabné květiny, poetické nebo dobře znějící příjmení jako např. Strauß, Wohlgeruch, Edelstein či Goldader. Kdo nemohl zaplatit, dostal jméno směšné nebo nehezké jako Galgenvogel, Säufer nebo Weinglas.²⁴⁸ Ve Francii byla každému Židovi ponechána svobodná volba. Většina si vybrala místní jména jako Lissabon, Paris, Lyon nebo Marseille, ostatní pak běžné výrazy jako Picard, Flamand, Bourgeois, Clément či Laurent. Další se pojmenovali podle revolučního kalendáře Avoine, Seigle, Froment nebo Laurier.

Nejrozšířenějším jménem bylo Mayer.²⁴⁹ Je velice starého původu a vyskytuje se již ve Starém zákonu i v Talmudu. Židům se líbí, protože připomíná něco skvělého,

²⁴⁷ Správní celky asi jako naše obce, okresy, kraje atd.; pozn. překl.

²⁴⁸ Tj. doslova pugét, libá vůně, žíla zlata, a naopak zase šibeničník, ochlasta, vinná sklenka; pozn. překl.

²⁴⁹ Autor „Illustration“ svého času vyprávěl podařenou anekdotu, která by se nyní hodila jak v Paříži, tak i v Německu.

„Na druhé straně Rýna se to jen hemžilo Meyery s ‚a‘, ‚e‘, ‚i‘ nebo ‚y‘ podobně jako Duraudy ve Francii.

Jednoho dne jde Schulze nebo Müller do divadla, ale není volné místo; všechno je obsazené. – Co s tím? A tu ho napadlo zavolat: ‚U Meyerů hoří!‘ Okamžitě vyskočilo padesát Mayerů, Meyerů, Maierů a Meierů a uhánělo k východu. Pan Schulze nebo Müller měl tak místo v divadle.“

třpytivého, neboť *me'ir* znamená zářit, *třpytit se* a je odvozeno od hebrejského slova pro zlato nebo světlo.

Cohn, Cahn, Kohn a Kahen jsou rovněž tak varianty hebrejského označení kněze z rodiny Áron.

Většina židovských jmen jsou překlady hebrejských slov, takže například Maurice odpovídá Mojžíšovi, Isidor Izákovi, Eduard Áronovi, James Jákobovi a Alphons Adamovi.

Tolerantnost období restaurace zrušila veškeré formálnosti, které by mohly být Židům na obtíž. Všechna na příkaz císaře přijatá opatření nebo zavedený přehled jsou jasné a výrazně se liší od současné lhostejnosti, která je v tom ohledu nyní ve Francii zcela běžná, takže každý může přijít do naší země jako do veřejného hostince. Napoleonovy předpisy by dodnes mohly antisemitským hnutím sloužit za vzor, aby v dané záležitosti bylo alespoň trochu jasněji.

Byly tam následující rubriky: obchodníci, rukodělní výrobci pro zaměstnavatele, statkáři a rolníci, řemeslníci, obchodníci s raritami, k vojenské službě povolání nebo vylosovaní, žáci veřejných ústavů, a dále seznam hypotéčních věřitelů.

Židovské obyvatelstvo bylo rozčleněno do 33 departementů a mělo 78 993 jedince; do toho však nejsou zahrnuti Židé nedávno anektovaného Holandska a severních provincií.

Tehdy činil oficiální počet Židů ve Francii pouze 46 663 osoby. Bylo např. zjištěno, že jich je v departementu Seine 2 733; jak velice se však mezitím rozmnožili, dokazuje údaj jejich obecního představeného, který nyní konstatoval číslo 42 000.

Lyon a departement Rhône, jež jsou dnes Židy již zaplaveny tak, že se tam Židu Millaudovi podařilo stát se senátorem, jich byly tehdy téměř prosté. Napočítalo se tam pouze 58 rodin se 195 jedinci. Z dřívějších přehledů zjišťujeme, že v samotném Lyonu bylo 40 židovských rodin, které se tam usadily od roku 1790; mezi nimi 2 obchodníci, 2 majitelé, 9 řemeslníků a 15 až 20 školních dětí...

Židé ostatně měli přátele i v Napoleonově okolí. Často se tvrdilo, že Ney, narozený v Alsasku, je Žid. Jeho jméno je tam mezi Židy hodně obvyklé. Zvláštní osud, který tuto rodinu potkal i tajemné události, jež se v ní odehrály, tuto domněnku podle mého názoru jenom potvrzují. Uvěříme-li listu „Allgemeine Zeitung des Judenthums“, ²⁵⁰ nosil Ney Izrael ve svém srdci.

Výše zmíněné noviny roku 1865 uvedly: Když byl Ney 10. listopadu 1806 v Magdeburku, přijal představitele úřadů a významné občany města. Výslovně si přál, aby byly v deputaci zastoupeny všechny konfese. Na otázku, proč nepřišel žádný představitel izraelitské obce, mu bylo řečeno, že Magdeburk je bez Židů, a že je tam ze zvláštních důvodů trpěn jeden jediný Žid. Pánové, přerušil je maršál, vy asi myslíte izraelitu. Ve Francii neznáme žádné Židy, všechna privilegia jsou tam zrušena; nadále to bude platit i pro Magdeburk a bude zde povolen každý náboženský kult.

„V současnosti,“ říká se v závěru citovaného článku, „je v Magdeburku kolem 5 000 našich souvěrců a jeden z nich je členem obecního zastupitelstva.“

„Archives“, které tuto noticku přetiskly, se ovšem k Neyovu původu blíže nevyjádřily.

²⁵⁰ „Všeobecné noviny Židovstva“; pozn. překl.

„Ney,“ pokračuje list, „je narozen v Saarlouis, dlouhou dobu byl považován za Žida, a různé anekdoty jen toto přesvědčení udržovaly.“

Jak jsme si již ukázali, je stejné Disraeliho tvrzení o Massenovi přinejmenším odvážné, ale nelze je absolutně odmítnout. Pokud je správné, pak by vnuk maršála, vévody de Rivoli, který se nedávno oženil se Židovkou Heine, vdovou po maršálu de la Moskova, byl rovněž židovského původu a jeho pocit rasové soudržnosti by jen potvrzoval to, co jsme zde již výše ukázali jako skutečnost. Naproti tomu Disraeliho tvrzení ohledně maršála Soultova považujeme za pouze románové, přestože Soultovo jméno, stejně jako Julese Janina, je uvedeno v „Židovské plutokracii“.²⁵¹

Podle listu „Petit Journal“ první židovský důstojník, Margfroy, zemřel před třemi lety v Biarritzu ve věku 95 let.

Margfroy se účastnil posledního válečného tažení císařské říše a postoupil až na kapitána.

Jeho otec byl majitelem zámku v Marracq u Bayonne, který prodal císaři Napoleonovi I., kam pak ten přilákal a internoval španělského krále včetně jeho syna, pozdějšího krále Ferdinanda VII.

Ohledně prodeje zámku měl Margfroy audienci u Napoleona a vymohl si dovolení poslat svého syna do vojenské školy. Tehdy byly takové školy izraelitům nepřístupné. Řečený Žid i jeho bratr byli prvními izraelity, kteří do vojenské školy směli nastoupit.

Podle Kohna byli prvními židovskými důstojníky Almbert, Mardochée a Pollanois, z nichž první roku 1809 absolvoval polytechniku, ostatní školu v St. Cyr.²⁵²

Když byla nová opatření proti Židům oznámena, ti se zdánlivě spokojili s nářekem, ale roztržka mezi nimi a císařem přesto ještě nebyla zjevná. Ať už byl nebo nebyl sám židovského původu, vládl u Napoleona ohledně peněz princip, zcela odporující židovskému!²⁵³ – V tomto geniálním muži se v mnoha ohledech slučovaly

²⁵¹ V originále: *Plutarque juif*.

²⁵² *Notice sur l'État des Israélites en France, par E. C. M.* uvádí, že za restaurace byli v armádě následující izraelité: „Generálmajor baron Wolff, komandér Čestné legie; jeho bratr, velitel pluku a rytíř Čestné legie; plukovník Maurice; Alphons Theodor Cerfbeer, kapitán dělostřelectva a rytíř Čestné legie; Gustav Mevil, rovněž rytíř Čestné legie; kapitán Festel, místní velitel v Mutzigu a důstojník Čestné legie; Worms syn, kapitán a rytíř Čestné legie; Lion Birr, kapitán invalidů, atd.“

Pedikér Napoleona I. jménem Tobias byl Žid. Později měl stejné zaměstnání u vévody de Berry. „Annuaire des Archives israélites“ o Tobiasovi uvádí žertovný a přesto dojemný příběh, protože dokazuje jeho přichylnost k vlastní víře. „V den svátku Roš Hašana byl Tobias právě v synagoze, když jej vévoda de Berry nechal spěšně povolat. Vrchní rabín Michel Seligmann mu poradil sice uposlechnout příkazu vévody, ale zařídít si to tak, aby nezmeškal hlavní obřad svátku.“

Tobias spěchal do Tuilerií: „Ó hrůza,“ volal vévoda, „zbav mne těch bolestí!“ Tobias ohmatal vévodovi nohu s kuřím okem. Vévoda vykřikl bolestí. „Milostivý pane, je zde ošklivý zánět a za těchto okolností by byl okamžitý zákrok příliš nebezpečný. Zatím na zánět přiložím obklady a poté, zítra nebo pozítří, můžeme operovat.“

Pak přenechal vévodu jeho bolestem a hned zase spěchal do synagogy, aniž by na sebe přivolal vévodovu nemilost.

²⁵³ Během zasedání státní rady charakterizoval císař parazitismus této rasy velice výstižně: „Ani na protestanty, ani na katolíky není slyšet tolik stížností jako na Židy. A proč? Protože všechno

nejpříkřejší protiklady. Často pověřivý a pak zase poeticky nadaný jako Alexander Veliký, byl ve finančních záležitostech státu nejprísnějším, nejúzkostlivějším a nejpoctivějším mužem od časů Colberta. Na oslavu a památku výkonů Francie, ať to byly veřejné stavby, podpora umění nebo velkolepé národní svátky, jaké dosud svět neviděl, vydával obrovské částky, ale pokud šlo o peníze lidu, jmenovitě o daně a dávky, byl srovnatelný s přísnou poctivostí Ludvíka XII. Napoleon byl – není-li nedůstojné stavět ta dvě jména vedle sebe – pravým opakem Gambetty, který říkal: Jen berte, rabujte, klidně dělejte deficit! Nezajímá mě to...

Židé, kteří se zabarikádovali za svými čachry, využili příhodného okamžiku, kdy byl Napoleon zaměstnán vítěznými boji u Slavkova, zneužili dobromyslnosti ministra financí Barbé Marboise a začali pod cenou nakupovat španělské státní bony na způsob pověstné tuniské půjčky, a když Francie převzala jejich garantování, zase je draze prodávat. Je znám hrozný výstup Barbé Marboise s císařem po jeho návratu. Když poté Marbois se slzami v očích opouštěl kabinet Tuilerií se slovy: „Vaše Veličenstvo mne alespoň neobvinilo z krádeže“, Napoleon mu odvětil: „Tím hůře, darebáctví je méně nebezpečné, než hloupost; to první má své hranice, druhé je nepředvídatelné.“

Od roku 1810, když bylo Židům jasné, že od Napoleona již nemohou očekávat žádné dobrodiní, zaujali proevropské stanovisko. Všemocný císař měl od té chvíle za nepřítele skrytou moc finančních operací, které nikdo, ani sám Napoleon I., nemůže dlouho vzdorovat, jak se ve sněmovně bezostyšně vyjádřil Rothschildův satrapa Leo Say.

Arogantní a drzý, jde-li o to pokročit dál, vychloubající se a všude se tlačící, je Žid také kdykoli připraven stát se rozbíječem, nebo přesněji řečeno tichým podrývačem zdola. Zda císař nebo prostý jedinec, novinář nebo operetní zpěvačka – jakmile máš za nepřítele Žida, jsi záhy omotán tisíci neviditelnými nitkami, bránícími ti v pohybu. „Všechno pracuje proti tobě,“ jak se příznačně vyjádřil Disraeli, „budeš pomlouván, zneuctíván, znemravňován a nevíš, jak to změnit; nic se ti nedaří a není ti jasné, proč. K vzdorování této temné moci je zapotřebí velkého muže nebo tak neohroženého srdce, natolik čisté duše, aby dokázala žít podle vzoru Spasitele: „Blahoslavení, jež pro spravedlnost snášejí útoky, neboť jim patří království nebeské.“

Je zcela jisté, že Napoleon ruským tažením velice uškodil své věci, ale i bez této katastrofy by jej proti němu stojící finančnický pakt dříve či později přemohl.

Když se přiblížila hodina konce, budoucí bankéř Svaté aliance začal vyvíjet hořejnou činnost, a velkolepost příštích událostí podle všeho uchvátila i židovskou povahu, jinak velice málo nakloněnou jakémukoli heroismu.

Když se na Waterloo snesla noc a Napoleon se marně snažil zvrátit výsledek bitvy posledními oddíly gardy, byl v Bruselu na číhané čekající Rothschild ihned informován o porážce Napoleona Židy, táhnoucími za vojskem, rabujícími a okrádajícími raněné i mrtvé. Podaří-li se mu být jako první v Anglii, má rázem vyděláno 20 milionů. Proto spěchal do přístavu Ostende, ale divoká bouře se zdála znemožňovat plavbu. Rothschild při pohledu na vlnobití chvíli váhal, ale nakonec dal povel

zlo, které působí, nespočívá v jedincích, nýbrž v celkovém založení tohoto národa. Židé jako roje kobylek a housenek ohryžou celou Francii.“

k vyplutí. „Ničeho se nebojte,“ řekl kapitánovi, „máte na palubě něco víc, než ona starověká archa. Přivezete na druhou stranu neštěstí císaře a štěstí Rothschilda.“

Michelet říká: Bonaparte je mrtvý. Po železném století následovalo stříbrné a zlaté, v němž pro válku i mír – zkrátka pro všechno možné – přišla na svět půjčka. Inteligentní Žid, Olindus Rodriguez, napsal ve jménu Saint Simona evangelium tohoto nového náboženství. Židé, až dosud republikáni, tvořili nyní dvojí království. Nejprve němečtí Židé a pak jižní stvořili dvě velké nádrže, do nichž se vléval kapitál. Prvně jmenovaní zajišťovali potřeby Svaté aliance a jejích armád, druhí se věnovali Napoleonovi.

Michelet tím naznačuje jakousi protikladnost, resp. vzájemné soupeření. Ve skutečnosti však byl mír na troskách Francie podepsán Židy obou těchto skupin. Vzдор zdánlivému kolísání burzy nyní společně ovládli světový finanční trh. Národy i panovníci jsou již jenom loutkami v rukou Židů. Až dosud zápolily národy za vlast a slávu svých praporů; nadále už budou bojovat a umírat jen za další obohacení Izraele s jeho milostivým svolením a také výhradně pro jeho slávu.

IV.

Restaurace a červencová monarchie

Zúčtování a vystoupení Rothschilda * Éra restaurace nezná ani právo, ani opatrnost * Vzájemně na sebe nevražící francouzští bankéři * Orléanští a chtivost peněz * Rothschild, skutečný ministr Ludvíka Filipa * Toussenelovo mistrovské dílo * Židé jako králové epochy * Saintsimonismus * Moudrost peněz * Bratři Pereirové * Smrt ševce * Poslední vzepjetí árijského ducha proti pronikání semitismu * Divadlo a literatura * Pokřesťanství Petrusa Borela * Nenávist vévody de Orléans k Židům

Roku 1790 se Žid objevil poznovu. Za první republiky a první císařské říše se uvedl, opatrně se plížil kolem a sondoval půdu. Za restaurace a červencové monarchie zaujal místo v salonech, za druhého císařství si již lehl do naší postele a během třetí republiky začíná Francouze postupně vyhánět nebo je nutí pro sebe pracovat. – V roce 1890, jak se odvažují doufat, znovu získáme dosud potlačenou energii, abychom se zachránili před národní smrtí. Poté udeří pro Žida hodina rozloučení a navrátí všechno, co našim pohostinným a důvěřivým generacím postupně sebral.

Od roku 1789 hrdě pronesená slova, na popravištích i na bitevních polích prolitá krev, podlehnutí státníků, hrdinové, girondisti, montagnardi, nesrovnatelná odvaha vesničanů z Vendée, skotské milice, Vergniaud, Bessiéres, Charlotta Cordayové, Madame Rolandová, rychlá a vše porážející jízda Murata, Montbruna, Nansoutyho, Platowa, dobytí hlavních evropských měst, dny z Valmy, u pyramid, Marenga, Slavkova i Waterloo, Napoleonův génius, darebáctví Talleyranda i Wellingtonova neústupnost – toto všechno i mnoho jiného potom vedlo roku 1815 k velkému zúčtování.

A kde skončilo takové nasazení mohutných lidských sil? Ve frankfurtské Judengasse! Pajdavý a bídný Žid toto všechno shrnul slovy: „Zde je to dobré, tam to jde špatně!“

Pěťadvacet let se Árijci vzájemně pobíjeli, aby pomohli na vrchol štěstí ničemnému Židovi, který si během bojů klidně okrajoval své dukáty!

Den účtování je Židovým triumfem, po kterém tak dlouho ve svých horečných snech toužil. A pokud trvá, může zůstat v klidu. Jakmile je však výsledek sečten a potvrzen, pak jistě začne nové válečné tažení až k dalšímu dni účtování.

Tím, že Rothschild ve svých rukou soustředil pohledávky vůči celému Německu i Anglii, dal kapitál k dispozici Francii. Zálohoval to, co podporoval, a podporoval to, co zálohoval. Jako Molièrův mistr Jacques hrál svou roli podle požadavků momentálních okolností; brzy byl nejneúprosnějším, brzy zas nejpopovlnějším věřitelem. Jak se však vypořádat s tím, komu jsme ustavičně zavázáni?

Tomuto úslužnému Shylockovi musela Francie zaplatit do posledního franku i ty nejpochybnější pohledávky, nejneuvěřitelnější úhrady a doslova pohádkové úroky.

Skutečné i údajné náklady velké evropské promenády 1 500 000 mužů po Evropě musela převzít restaurace; samozřejmě až poté, co nejdříve prošly špinavými rukama podřízených Židů, a poté o něco čistšími, ale přesto neméně chtivými prsty

Rothschildů. Při té příležitosti byli dokonce vytahováni i mrtví z hrobu, takže Francie musela převzít například i dluh za Jindřicha IV., který měl svého času u nějakého německého knížátka za jezdecký regiment!

Tento zdánlivě čistě finanční čachr ovšem také sloužil jako jisté pozadí židovské svatozáři. Po celé Evropě rozptýlení Židé se svými požadavky si byli náhle s hrdosťmi vědomi, že jeden z nich přímo řídí francouzské státní záležitosti. Skrze po celé Evropě rozptýlené Židy, jejichž pohledávky na věřitele pan Rothschild s tučným profitem velkomyslně převzal, si nyní s hrdostí uvědomili, že jeden z jejich lidí přímo řídí státní záležitosti.

James Rothschild, tehdy sídlící v Rue de Provence, již dávno nebyl malým lichvářským Židem; nyní byl rakouským baronem díky Metternichovi! Zatím co ještě vévodkyně de Angoulême na čísi návrh uvést paní de Rothschild do společnosti odpověděla pouze: „Ale fuj!“, stal se mezitím tento Balzakův Nucingen se svou neotesanou hatmatilkou jistým druhem osobnosti.

Židé z druhé strany Rýna, kteří se tehdy ještě jenom váhavě usazovali v Paříži, si rychle navykli pohlížet na sídlo Rothschildů jako na mateřský dům francouzského Židovstva.

Židovské rase vlastní zvyk vzájemného ručení velel Rothschildům ochotně pomáhat nově příchozím půjčkami na drobnější lichvu a za to od nich dostávali cenné informace, z čehož se postupně stal židovský policejní dozor nad všemi zeměmi, jaký neměl obdoby.²⁵⁴

Restaurace podcenila nebezpečí židovského přistěhovalectví, které Napoleon tak dobře rozpoznal. V království již od sta let nežil francouzský duch, a chybělo mu právě to, co od počátku tvořilo velikost a moc monarchie Ile de France.

Síla Kapetovců spočívala v tom, že se ztotožnili s francouzským duchem, chránili ekonomické zájmy země, zvětšovali ji a dokázali udržet i posilovat slávu jejich zbraní. Poslední Bourboni již neměli bojovného ducha; v době, kdy všechno bylo rádo či nerado vidět na bojišti, neobstáli ani v jediném boji. Ze tří bratrů, pocházejících rodem od Františka I., Jindřicha IV., Ludvíka XIV. a Ludvíka XV., který tak statečně bojoval u Fontenoy, již ani jediný nebyl schopen nasadit život za udržení trůnu.

A co scházelo jim, toho se fatálně nedostávalo i monarchistům roku 1871, totiž principu, bez něhož žádný křesťanský stát nemá smysl – ducha spravedlnosti. Písmo svaté říká: „Učte se spravedlnosti, byvše napomenuti...“²⁵⁵ – Bourboni byli varováni, ale oni ducha spravedlnosti nedbali. Kdyby jej bývali měli, pak by v zájmu povzbuzení právního vědomí lidu nechali potrestat tucet takových členů konventu, kteří nejvíce štváli a popuzovali proti Ludvíku XVI., ale nikdy by se neprohřešili proti jedinému vojáku velké armády.

Oni však naopak všude dávali najevo zanedbávání spravedlnosti. Tušíte vůbec, kolik na rozdíl od zchudlých exulantů dali jako odměnu nevěrnému šlechtici, který

²⁵⁴ Srovnej Caefigue, *Histoire des grandes opération financières*. Potomstvo nepochybně lépe než současná generace ocení tuto knihu, která si zaslouží být uchována pro pozdější časy. Dále stojí za pozornost *La haute Banque et les Révolution*. Pozoruhodná je zvláště kapitola o současných finančnících, o nichž se tam nachází mnoho zajímavých informací.

²⁵⁵ V originále: Discite justitiam moniti...

zradil svého krále a hanebně opustil oddanou ženu, tedy onomu hlavnímu původci revoluce Lafayettovi? Ano, 450 000 franků renty!

Zatím co povstalci ve Vendée marně čekali na vládce a ve svých slaměných chýších téměř umírali hlady, byla Robespierrově sestře povolena penze 6 000 franků!

Postoj slabošského krále Ludvíka XVIII. k lidem ve Vendée, krále, který se nechal vést horlivým zednářem Eliasem, prvním vévodou z Decazes, je jednou z nejsmutnějších stránek dějin restaurace. Král se zdráhal potvrdit tituly, které sám dříve schválil, a vyrovnat dluhy, které vojevůdci udělali na jeho rozkaz během v jeho jménu vedeném válečném tažení, ba zašel dokonce tak daleko, že nechtěl ponechat Vendée výhody, jež jí byly zaručeny mírem, uzavřeným mezi Charettem a republikánskou vládou u La Jaunaie.

Ludvík Larochejaquelin a vdova Lescure, píše Crétineau-Joly ve své „Vendée militaire“, spolu se sestrou prvního, vdovou Bonchampsovou, byli dopadeni a zajati v nedalekém lesíku. Bylo neomaléně prohledáno i jejich obydlí. V Saint-Aubin-de-Baubigné si policie dokonce dovolila nezákonně vniknout i do rodného domku bratrů Jindřicha a Ludvíka Larochejaquelinů, jehož okna směřovala na hřbitov, kde spali věčným spánkem dva za Bourbony v boji padlí bratři.

A něčemu takovému říkají konzervativci „dělat politiku“ a domnívají se, že jsou k tomu právě oni obzvláště povolání a schopní lidé. A čeho dosáhli? Sami se tím zneuctívají a nakonec budou ostudně odstraněni. To jim ovšem nijak nevadí začít při první příležitosti hru nanovo. Monarchisté ve Versailles to s Decazesovým synem dělají stejně tak, jako to dělali lidé roku 1815 s jeho otcem.

Proto opakují: Nejlepší politikou je spravedlnost! Kdyby byli Bourboni bývali jako uznání za jim prokázané služby dali věrným Bretoncům malé, napůl vojenské a napůl rolnické léno, jež by jeho držitele podněcovalo k udržení a zvelebování, vytvořili by si tím strategické centrum, z kterého by mohli zreorganizovat armádu a znovu pochodovat na Paříž, ale místo toho je samé opět vyhnal Lafayette, jež zahrnovali takovým dobrodiním (gorgé).

A tak se Židovi ve vší tichosti podařilo dál operovat i za restaurace. Malá synagoga v Rue St. Avoie, s kterou se až do roku 1821 spokojoval, byla nahrazena větší v Rue de la Victoire, a Židé v názvu ulice viděli příznivé znamení.²⁵⁶

Roku 1818 se podařilo dostat židovskou otázku do parlamentu. Neohrožený poslanec pařížské sněmovny, markýz de Lattier, požadoval prodloužení platnosti dekretu z roku 1808 o deset let. Téměř bez protestů pak přešla pařížská sněmovna na pořad dne. Lanjuinais se však hlásil o slovo s cílem proti petici bojovat. Je velmi smutné, muset zde něco takového potvrdit. V poslanecké komoře měla petice větší úspěch. Statečný muž, pan Pailott de Loynes, vnesl interpelaci na ministry spravedlnosti a vnitra. Po kratší debatě sněmovna návrh přijala, ale skryté vlivy nakonec zabránily, aby věc měla úspěch.

V této záležitosti prokázali Židé značnou politickou obratnost a drželi se zpátky. Pro ně to byla doba příprav.

Se zarputilostí své rase vlastní se schválně znovu usadili na témže místě, odkud byli ve středověku vyhnáni, tedy v Rue des Juifs.²⁵⁷ Od tohoto ústředí se pak po-

²⁵⁶ Rue de la Victoire znamená Ulice vítězství resp. Vítězná ulice; pozn. překl.

stupně šířili do celé čtvrti St. Paul. Nově přichozí Židé z Německa a Polska se usazovali v okolí Mont de Pieté i kolem Temple a posléze zaplavili farní obvody od St. Jean François a Blanc-Manteaux až po St. Merry, a druhým směrem již překročili Rue St. Antoine a pronikli až k farnosti St. Gervais. Dnes je jimi zamořena téměř celá farnost St. Eustache a jejich proud se přelévá již k arkádám Rue de Rivoli.

V tom obrozeném kahalů panovala velká náboženská horlivost. Synagogy v Rue de la Chaume a Rue St. Avoine byly přeplněné a každou sobotu tam svítily liturgické lampy. Když zemřel Mayer de Rothschild, pořádala se po celý rok každé ráno i večer smuteční tryzna v domě Salomona Alkana, synovce Jamese Rothschilda, který velice skromně žil v Rue de l'Homme Armé.

Proti všemu se vzpouzející a dotěrné (bruvant) Židy tehdy ještě neznali. Neuráželi Krista a nevnucovali se vévodům ani vysoké šlechtě. Zatím co Židé v době restaurace ukazovali, že dovedou čekat, od roku 1870 jim jejich úspěchy již stoupily do hlavy a domýšleli se, že jsou našimi pány; slovem, stali se nestydatými drzouny a pro nás nemilosrdnou metlou.

I tehdy však byli ještě dosti skromní. Při celkovém nedostatku duchovního rozmachu městského stavu tam byl silný sklon k nízkým vášním, zatímco šlechtu charakterizovala lehkomyšlnost a nevědomost.

Také počet židovských bankovních domů v Paříži byl ještě velice malý.

„Francie oné doby,“ říká Toussenel, „země šlechtného a velikého národa svou povahou nepřála podlým čachrům, nutícím k nepravdě, a musela si tyto darebáky nechat sem vetřít z Judeje a ze Ženevy.“

Vůči Rothschildovi, Hopemu a Baringovi zaujímaly bankovní domy jako Casimir Périer, Laffitte, Ternaux a Delessert významné postavení ve finančním světě. V pevném spojení by byly bývaly mohly navždy zabránit vzestupu oněch židovsko-německých bankovních domů, které po uchopení finanční moci zavedly zlodějnu do obchodu a zruinovaly naši zemi. V té době se s nimi pro jejich poctivost zacházelo s nepochybně neopatrným ohledem, protože se netušilo, že zednářská nenávist rychle vytlačí přímé a čestné smýšlení. Tehdy ještě byly ve spojení s ministry, kteří na rozdíl od dnešní doby nebyli burzovními podvodníky a majiteli bezcenných dolů, nýbrž čestnými muži, jež své úřady nastupovali chudí a většinou po sobě neza nechávali nic jiného, než neposkrvněné jméno.

Malicherná závist začala hrát svou roli, potlačila u bankéřů lásku k vlasti, podporovala opozici a přispěla k pádu království, které přes všechny své slabosti bylo ohledně cti všem následujícím vládám vysoko nadřazené, zajistilo našemu národu přední postavení v Evropě a důstojně reprezentovalo veškerou šlechtnost i velikost Francie, jejíž barvy starý král před odchodem do exilu rozšířil ještě na Alžír.

Mezi Orléansem a Židy byla duševní spřízněnost. Oba vzývali božstvo peněz a tento kult je vzájemně sbližoval. Bourboni, opravdoví Árijci, nepřikládali penězům význam. Pokud žádné neměli, opatřili si je půjčkou, a dávali rádi, často i svým nepřátelům. Tím se lišili od bonapartistů, kteří byli rovněž velkomyslní, ale jenom ke svým přátelům, kdežto pouze Orléanští přesně věděli, co znamená vlastnit. S básníkem říkali: Sluší se míti.²⁵⁸

²⁵⁷ Tj. Židovská ulice; pozn. překl.

²⁵⁸ V originále: Oportet habere.

Podobnost obou povah vysvětluje obrovskou převahu, které dům Rothschildů dosáhl během červencové monarchie. Ve skutečnosti byl Rothschild prvním ministrem a své postavení si uhájil i vzdor střídání předsedů vlád.

S vládou Ludvíka Filipa začíná otevřené panství Židů ve Francii. V čase restaurace byl jejich počet ještě dosti přesně znám. Sami registrovali všechno, co se týkalo jejich kultu, a také byli přesně zapsáni v seznamech svých konzistoří. Po roce 1830 to Rothschild dokázal odstranit a jejich sčítání se poté znemožnilo. Od té doby se Mojžíšovi stoupenci sami stali státem. Toussenel nám takový stav výstižně popisuje: „Již nebylo žádné království; Židé se jej zmocnili.“

Osmnáctiletá židovláda nám však také zanechala nesmrtelnou knihu „Židé jako králové naší doby“.²⁵⁹ Toto filosoficko-sociální dílo z Toussenelova pera ukazuje obdivuhodným způsobem básníka, myslitele i proroka, a zcela otevřeně přiznávám, že po své dlouholeté literární práci bych považoval za nejvyšší čest, kdyby si moje kniha mohla vydobýt své místo vedle těch, jež poučují o příčinách zkázy naší nádherné vlasti.

„Jaká bystrost se zde pojí s jemností ducha,“ napsal mi nedávno pan de Cherville, který je s autorem „Ducha šelem“²⁶⁰ duchovně spřízněn, protože oba mají stejné satirické nadání. Ironicky vyslovuje svůj podiv nad tím, že takovýto duch není členem Akademie věd. Naprosto se tomu nedivím u muže, který měl proti sobě celý jeden národ.

A Toussenel byl ještě víc, než jen tím. Tento vznešený duch byl hluboce religiózní, nikdy se nenechal pomýlit Fourierovými utopiemi a snadno si našel přímou cestu ke Kristu.

Měl v sobě to, co dělá z lidí světce: lásku i nenávist. Lásku k trpícím, chudým a pokorným, nenávist, planoucí nenávist k darebákům, vyděračům a čachrářům s lidskou krví.

Jeho přesvědčivá kniha nás zavádí do doby Ludvíka Filipa, která jen zdánlivě byla slušnější než naše současná republika a ve skutečnosti byla stejně tak zkažená. Již tehdy existovaly v obchodu tytéž špinavé praktiky (*marchandage*), a rothschildovské časopisy té doby přinášely nejodpornější intimní historky. Již tam potkáváme jména jako Leon Say, John Lemoine, Aaron, Charles, Berger a Raffalowitsch, učené papoušky své doby, zdánlivě jen neradi zaujímající kandidatury, veřejné úřady, ředitelská místa, konzulské hodnosti i koncese všeho druhu, propůjčující jim domnělý význam.

Židovský systém vykořisťování se naplno rozvinul v celé své nestoudnosti. Záhy bylo vidět, jak královský ministr vydává 100 milionů na železnici „du Nord“, kolosální sumu na tu dobu, která tehdy ještě neznala tak obrovské židovské podvody jako dnes. A po dokončení byla dráha státem „přiklepnuta“ Rothschildovi k využití na 40 let za skutečně směšnou částku.

Rothschildovým konkurentem byl také Fould, kterému se dávala za vinu smrt stovky lidí, protože nařídil nechat v provozu technicky zcela nevyhovující lokomotivu.

²⁵⁹ V originále: *Les Juifs rois de l'époque*; pozn. překl.

²⁶⁰ V originále: *Esprit des bêtes*; pozn. překl.

Fould byl syn čističe bot. „Biographie Alsacienne-Lorraine“ líčí dlouhou historii jeho rodiny.

V minulém století, uvádí se tam, žil v Nancy vážený muž, bankéř Cerfbeer de Medelsheim, generální právní jednatel Židů Alsaska-Lotrinska. Byl otcem pěti dětí, z toho čtyř synů, kterým dopřál dobré vzdělání, z něhož však měli málo užitku, protože se věnovali jen vlastním zábavám.

Pod okny bankéře sedával malý židovský čistič bot, jehož zákazníci byli lidé, navštěvující bankéřův dům. Jednou si bankéř povšiml, že chlapec sebral papír, který jeho děti vyhodily na ulici, a něco na něm tužkou psal a počítal. Zaujatý tím, a současně zarmoucený leností vlastních dětí, rozhodl se dát jim příklad; zavolal si chudého židovského chlapce do domu a nechal jej vyučovat společně s nimi. A úspěch se dostavil brzy; nejprve se chlapec stal komorníkem, poté pravou rukou pána domu, ještě později zaměstnancem bankovního domu Cerfbeer a nakonec i jeho pokladníkem.

Oženil se s jednou z komorných paní Cerfbeerové, etabloval se sám a v Paříži založil bankovní dům. Cerfbeer mu dal jako zálohu 30 000 franků, které však záhy nestačily a po nich následovalo dalších 30 000, jež však potkal stejný osud. Lepší výsledek již měl třetí příspěvek 30 000 franků, který bankrotář poslal paní Alkanová, Cerfbeerova vnučka a neteř generála Wolfa. Tím založila úspěchy, které od té doby Fould měl. Spojil se se svým synem Benediktem, který se oženil s Oppenheimovou z Kolína nad Rýnem, z čehož pak vznikla firma Fould & Fould-Oppenheim, známá a úspěšná po dlouhá léta. Oba zbývající synové se jmenovali Ludvík a Achill, z nichž poslední byl přítelem a ministrem Napoleona III. Dcerou Achilla Foulda je madame Furtado.

Fouldův otec zemřel jako téměř stoletý asi před třiceti roky. O vděku, kterým byl on i jeho rodina povinni svým dobrodincům, zde raději pomlčíme.

V Toussenelově knize je toto nové židovské lenní panství mistrovsky vylíčeno a nemohu odolat pokušení uvést zde alespoň část hrozného obrazu, který nám spisovatel ukazuje.

Montesquieu nám opomněl popsat lenní panství průmyslu, což je velká škoda. O tomto předmětu by se přece dalo čekat poutavé odhalení od duchaplného myslitele, autora výroku: „Finance drží stát jako oprátka oběšence.“ Průmyslové, finanční nebo obchodnické lenní panství nespočívá na čestném postavení Montesquieuovy republiky nebo monarchie. Je založeno na vše drtícím nezákonném obchodním monopolu. Jeho charakteristickým znamením je chamtivost, nenasytná chamtivost, matka lstivosti, záludnosti, nedůvěry a obchodních kontaktů. Jeho chování má pečeť lichvářského konfiskování, lživosti a nespravedlivosti.

Jde tu o znásilňování penězi, nešetřící chatrč, ani palác. Jeho nenasytnému chřtánu je vhod každá strava. Je podobné rtuti,²⁶¹ která svou vahou a tekutostí proniká do nejjemnějších žilek země a umí na sebe přitáhnout téměř neviditelné částice drahého kovu. Dá se také přirovnat k odporné tasemnici, která se

²⁶¹ Toussenel zde používá tónu petice pařížského kupectva XVIII. století, kterou jsme si částečně ukázali již výše.

podobně jako v lidském těle uchytí v společenském organismu a vysává z něj krev i sílu.

Heslem finančního lenního panství je zisťnost, marně se skrývajících pod pokryteckou maskou lidumila.

Jeho mottem je: „Každý sám sobě!“

Pojmy jako vlast, náboženství a víra zcela scházejí těmto stvořením, majícím místo srdce jenom zvonivé zlatáky. Ubi aurum, ibi patria.²⁶² Průmyslové lenní panství je ztělesněno v židovském světoobčanství.

Jeho náboženství šlape na Krista a plive mu do tváře!

Asi nikdo neukázal zabránění všech křesťanských států Židovstvem výstižněji, než Toussenel.

Žid, pokračuje autor, zatížil všechny státy novou hypotékou, kterou nejsou již nikdy schopny splatit ani všemi svými příjmy a aktivy. Evropa je pevně vtělena do panství Izraele. Světovlády, o níž snil již tak mnohý dobyvatel, se zmocnil Izrael a jeho Bůh dodržel slovo, dané prorokům, kteří synům Makkabejských předpověděli vítězství. Jeruzalém uložil všem státům své clo a povinný zisk z každé práce putuje do kapes Židů pod heslem: Úroky ze státního dluhu.

Jestliže se němečtí Židé pod egidou Rothschildů dokázali zmocnit většiny státního majetku, portugalské souvěrci jim v tom byli samozřejmě nápomocni.

Škola saintsimonismu, která se převážně rekrutovala ze Židů, aniž by ji křesťanský prvek rázně odmítl, je jedním z nejpamětihodnějších atentátů na lidský rozum.

Byl to pokus vyprostit Žida ze zajetí, z jeho mravního ghetta, a jak říkal Heine, udělat z něj osvobozeného Žida. Místo toho, aby se spojil s křesťanstvím, Žid je odstranil založením nového náboženství.

Převládajícími tendencemi přitom samozřejmě byl materiální požitok jako jediný účel pozemského života a z něj vyplývající osobní blaho skrze kult peněz, z něhož jen matně prosvítá slabé citové pohnutí společenského sbratření.

Otvírala se zde lákavá vyhlídka do budoucnosti. Bez jakékoli výjimky byl každý člen lidské společnosti zván k skvělým slavnostem. V klamném zrcadle se mu ukazovala zaslíbená země, ba dokonce i ta neušlechtilejší hnutí duše pod heslem: Víra a bratrství, bez nichž člověk klesá na úroveň zvířete. Stoupenci saintsimonismu se alespoň nevysmívali tomu, čeho si svět váží, umění, filosofii, vědě a objevům.

V tomto smyslu byl saintsimonismus sdružením Židovstva, jak se momentálně utvářelo, a tedy tím, co bychom mohli označit za zednářství nebo za Gambettovo židovství.

Saintsimonisté chtěli řešit sociální otázku, gambettismus prohlašuje, že takové řešení existuje stejně tak málo, jako Bůh. Na této zemi to nikdo nemůže nikam dotáhnout a rovněž tak málo může někdo doufat v nebe, pokud není rozený burzovní spekulant. Jakmile nejprve Gambetta i jeho papoušci Ferry, Tirard a Paul Bert spolu se svými satrapy přišli o slávu, mohou ostatní pečovat o své tělo, ale ne pod nebeskou klenbou pátrat po prozřetelnosti.

²⁶² Parafráze latinského hesla „Ubi bene, ibi patria“ („Kde je dobře, tam je vlast“), zde ve smyslu „Kde je zlato, tam je vlast“; pozn. překl.

Saintsimonismus mimo jiné zplodil umělce jako David, kritiky jako Thoré, spisovatele jako Laroux, Johann Reynand, Bucher, Emile Chevalier a Lerminier.

Gambettismus sdílel a dodnes sdílí – jak Zola velmi výstižně říká – smrtelnou nenávist burziána ke všemu, co se nazývá kultura a umění! Přesto není zcela mrtev, ale zplodil jen otroky pera jako Laurent, nebo šašky jako Coquelin.

Capefigue s obvyklou bystrostí rozlišuje mezi v sobě uzavřeným (fermé) Židovstvem a saintsimonismem, který lze přirovnat k otevřenému (ouvert) Židovstvu.

Píše o tom: Saintsimonismus a Židovstvo shledávají vzájemnou podobnost v tom, že oba pátrají a usilují o štěstí, ale zatím co první hledá horlivě s nádechem jisté poesie a sleduje lidstvo obšťastňující teorie, je jediným smyslem Židovstva spekulovat a vydělávat. První se těší třpytem zlata a nechává na něj svítit slunce, druhý je spokojený, může-li zlatáky zavřít do své pokladny, aniž by se nechal oslnit jejich leskem. Zajímá ho však, zda mají předepsanou váhu. To je také hlavní věc, kterou se celé jeho počínání řídí.

Podstata Židovstva, jež ukřižovalo skutečného Spasitele, spočívá ve vytvoření falešného! – Saintsimonisté Bazard a Enfantin svou roli nepochopili správně. Nežidé mezi nimi neuváženě následují jejich smyšlenky, Židé mezi nimi, jako Rodriguez a Pereira, se řídí instinktem své rasy a staré záležitosti dodávají novou formu.

Rothschildové, od přírody sebed méně neuzpůsobení k filosofickým konstrukcím, proto nespekulují na způsob výše zmíněných Židů se saintsimonismem za účelem dobytí světa. V obrovské Paříži, plné idejí a utopií, zůstávají stále takovými, jakými byli v malých špinavých domcích ve frankfurtské Judengasse, dychtivě čekající, až někdo zaklepe a potom se přichozího jako Jidáš vyptávající, co jim může dát do zastavy.

První podnik bratrů Pereirů, železnice do Saint Germain, nebyl zpočátku příliš výhodný. Nicméně stejně jako Jákob nikdy nic neodmítl svým bratrům, podporovali je, a pomáhali jim jejich staří spolupracovníci.

Ale když se později začala záležitost rozvíjet úspěšně, přinesla i určitý zisk. Jakmile se však poté začalo se stavbou severní dráhy, spolupracovníci Pereirů jim naléhavě radili, aby se nepletli do detailů organizace. Sotva však byla dokončena dráha, na níž Francie vydala 100 milionů a přenechala ji Rothschildovi jako dárek, nechal James pozvat Pereiru, a řekl mu přibližně toto:

„Špatně chápete poslání naší rasy. Vynálezy jako například parní stroj, jsou věci Árijce. Jen ať si klidně s pomocí daňových poplatníků vydává miliony na projektování a postavení železnice, a jestli pak v důsledku toho zemře hladu někde v podkroví, to už není naše věc. Avšak teprve poté pro nás přichází ten správný okamžik k shrábnutí dividend. Takto se jedná s gójem! Nestojí snad v Talmudu: Pouze Žid je člověk, a co není židovské rasy, je rovno dobytku? Také v 5. Mojžíšově knize, kapitola 6, verš 11, se píše: Jehova, tvůj Bůh, dá ti domy plné všeho dobrého, které jsi nenaplnil, studny, které jsi nevykopal, vinice a olivovníky, které jsi nevysadil, a budeš jíst a nasytíš se.“

Pereira pochopil, že ještě nepřišla chvíle rozejít se s Bohem Mojžíšovým a poněkud více se sblížil se souvěrci, ale přesto se dál choval sebejistě.

Isaak Pereïra byl mužem pozoruhodného ražení. Patriarchální hlava i důstojná postava mu dodávaly vzhled Davidova potomka, a jeho rasu prozrazovaly jen kořistnický pokřivené prsty.

Ještě si živě vzpomínám na jasné dubnové ráno, kdy jsem vysokého starce navštívil v jeho paláci v Rue St. Honoré. Před pracovnou byla bystami ozdobená terasa, odkud stačilo sestoupit několik mramorových schodů do půvabné zahrady, táhnoucí se až k Rue Gabriel.

Na křesle poblíž stolu stál olejový portrét od Patera, možná před několika dny koupený v aukci. Když jsem si prohlížel pěkný, svěží obraz, znázorňující francouzského gardistu, jak se šampaňským v ruce škádlí u krbu stojící půvabnou herečku, zeptal se mne stařec dobromyslným tónem: „Nu, není to roztomilé?“

Prakticky nic neviděl, protože jeho oči byly vyhaslé a jako poslední radost z jím tak ceněného umění, kterého měl obrovskou sbírku, mohl už pouze rukou hladit sochy, zdobící jeho zahradu. A v tom krásném jarním dni, plném zpěvu ptactva, se náhle moje myšlenky upjaly na dávnou událost z mých chlapeckých let... Švec mého otce bydlel v bídném, zatuchlém, tmavém a malém domě v Rue Quincampix. Jednoho dne jsem tam šel se svou matkou, která mi slíbila pár nových vysokých bot. Když jsme stoupali po tmavém schodišti se špinavým zábradlím, jehož vlhkost se mi lepila na prsty, ohlušoval nás hlasitý křik sousedů, řemeslníků, dělníků a starých pavlačových klevetnic. Když jsme konečně vystoupili do pátého poschodí, našli jsme starého ševce mrtvého; oběsil se na řemenu své zástěry. Jak se později ukázalo, bez vědomí své ženy koupil od židovského směnárníka za celoživotní úspory akcie Crédit mobilier a přišel o všechno.

Podobné vzpomínky, pomyslel jsem si bezděčně, by asi Pereïru dojaly jen málo. Věrný tradicím svého mládí, aniž by se staral o ostatní, zkusil své štěstí, a když se mu dařilo, najednou si přál obšťastnit celý svět.

Do rozmluvy rád vplétal následující poučku:

„Všechny instituce lidské společnosti by měly mít za cíl zlepšení mravního, duchovního i fyzického stavu početné třídy chudých.“

Saintsimonismus to v žádném případě nesplnil, právě naopak. Nemluví k nám snad dostatečně jasně kontrast mezi ubohým topičem, dnem i nocí stojícím na lokomotivě, vystaven horku i chladu, sněhu i větru, který si za všechnu svou námahu nakonec jako odměnu odnáší nevyлéčitelnou nemoc, a na druhé straně rolníkem, jenž kdesi v zapadlém koutku Francie poklidně pracuje a na konci svého života usíná s důvěrou v lepší věčnost? Podobně je tomu také s proslulou frází: „Každý sklídí, co zasel, dobré dílo nese také dobré ovoce.“ – Co však zaseli odporní burzovní spekulanti z Frankfurtu nebo Kolína, kteří přitáhli s Rothschildem do Francie? Jaké schopnosti ukázali a jaké dobré ovoce přinesli? Žijí v nadbytku, zatímco muži, kteří pracovali a dělali dobro, postrádají i to nejnutnější!

Žádná z jejich frází neobstojí ve zkoušce, stejně jako mnoho dalších.

Podívejme se tedy pozorněji na zdánlivé apoštoly pokroku, na mluvky a chvastouny. Je to například právě tento Pereïra, která má stále na rtech slova: bratrství, družstva, účinná podpora! Proto jej nikdy nenapadne říci: „Ale jděte, když jsem byl

mladý, jako chudý novinář jsem také spolupracoval na Liberté.²⁶³ – Tato Liberté je jako ozdobná jehlice na mém jehelníčku za 50 milionů. Jsem kdykoli ochoten přenechat svůj majetek bývalým kolegům v Liberté jako rentu, aby mohli dále v tom směru pracovat.“ To by již přece byl praktický pokus!

Ale od takových pokusů se naši řešitelé sociálních otázek opatrně drží na hony daleko. Ohledně obětavosti ke svým bližním nejsou ani zdaleka takoví, jako byli Římané dokonce i v době úpadku, kteří podle početných dokladů před smrtí nejenže darovali svobodu svým otrokům, nýbrž jim zanechali i něco k obživě. Například Trimalchion říká: Po mé smrti necht' se moji otroci pořádně napijí jako svobodní lidé.

A přesto jsou Pereïrové ještě poměrně slušní. Žijí vcelku prostě a nemají ani lóži v opeře. Konají dobro, i když ne příliš, ale přesto tak, aby nebudili velkou pozornost. V každém případě jsou mnohem počestnější než Rothschild, protože jako oni uprchlíci z ghetta nemají podlou nestydatost těch, kteří se snaží vlichotit rodinám, jejichž jména jsou hrdostí dějin naší země. Takový postoj zajišťuje Pereïrovi jistou vážnost ve společnosti, zatím co Rothschild se svou směšnou domýšlivostí a arogancí je k smíchu a opovržení dokonce i těm, s nimiž se stýká.

Za vlády Ludvíka Filipa prokázali Pereïrové Židovstvu významné služby jeho postupným vyváděním z izolace, a tím zdánlivě prospěli civilizaci. Na místo starého systému lichvy postavili Rothschildové státní půjčky. Pereïrové vytvořili nový finanční systém, snadný kredit, rychlý obrat peněz a mobilitu kapitálu, a ještě to uměli obklopit filosofickým a literárním zákmitem: „Sbližování národů a zlepšení jejich postavení, odstranění chudoby.“...

Je samozřejmé, že Pereïrové by se jistě také nikdy nezměnili. V jednání se svými důvěrnými přáteli nechávali prokmitávat ducha saintsimonismu, který však z obezřetnosti veřejně neukazovali. Lze jej označit za bezobsažný a chatrný produkt tohoto páru dvojčat: Crédit foncier a Crédit mobilier,²⁶⁴ které nesly stejnou etiketu jako ostatně všechno, čím nás v 19. století Izrael obšťastnil.

Vlastní zásluha bankéře v Rue St. Honoré spočívala v pochopení, jakou výhodu lze z toho získat. Učili německé Židy drobným pokojným i bojovným trikům: Když chcete Árijci vzít jeho modly, musíte mu k tomu zpívat romanci. Jakmile slyší hudbu, můžete mu klidně vytrhnout z dásně stoličky.

Taková předehra byla zcela na místě, protože tehdy byl ještě odpor vůči převaze Židů silnější než dnes, kdy se tak tiše a trpělivě snáší.

Romantická škola, očištěná od zastaralých idejí a přesto přitažlivá leskem a kouzlem minulých časů, měla zcela jasno ohledně důvodů, jež vedly naše předky k vylučování Židů.

Tím je také vysvětleno, že u Victora Huga byl s pojmem nečistý vždy ztotožňován Žid.

Tehdejší doba se ještě velice energicky stavěla proti svému lstivému a zhoubnému nepříteli. Celá Paříž, pobouřena přepychem a špatným vkusem, který tento Nu-

²⁶³ Zjevně záměrný dvojsmysl. Liberté znamená ve francouzštině „svoboda“ a současně jde o název zmíněného listu; pozn. překl.

²⁶⁴ Tj. úvěr na movitý i nemovitý majetek; pozn. překl.

cingen začal ukazovat, nadšeně tleskala, když Maria Tudor Fabiani-Delafošse řekl Lockroy-Gilbertovi: „Takoví jsou všichni Židé, složení jen ze lži a krádeže.“

Když při zahájení provozu Severní dráhy někteří fanatici začali volat: „Ať žije Rothschild!“, přehlušilo je ze všech stran hlasité hvízdání a posměšky. Ve versailleské galerii stály smějící se hloučky před malbou Horace Verneta „Smalah-Addel-Kaders“, znázorňující Foulda, prchajícího s příruční pokladnou.

Tehdy ještě měli lidé odvahu k tomu, čeho by se dnes nikdo ani ve snu neodvážil – Rothschild byl veřejně napadán! V 75 000 exemplářích se šířily duchaplné a znamenitě napsané letáky, podrobně popisující židovské lsti a triky.

Měly titulky „Povznášející příběhy Rothschilda I., krále Židů“, „Rothschild I., jeho spřezenci a národ“, „Válka taškářů“, atd. Pařížané se tím tehdy ještě bavili. „Dárčky od Rothschilda“, ²⁶⁵ stejně jako třeba „Almanach tisíce a jedné noci“ měly u obecnosti stejný úspěch.

Nesmíme zde také zapomenout na leták z roku 1846, jehož předpovědi se vyplnily tak věrně, že by jej bylo možné považovat za právě teď vydaný spisek. Měl titul „Velký proces mezi Rothschildem I., králem Židů, a Satanem, odedávna králem podvodníků. Informace na žádost generálního zpravodaje Junia“.

Na první straně se říká: „Rozsudek ve prospěch Rothschilda, tak zvaného krále Židů a někdejšího soudního exekutora evropských dvorů, generálního nájemce veřejných prací ve Francii, Německu, Anglii atd., nejvyššího lenního pána diskontu, ²⁶⁶ lichvy, hypoték, burzovních spekulací, atd., penězokaza, rytíře průmyslu, rytíře Kristova řádu, Čestné legie, atd. Potvrzuje se platnost zákonných privilegií, monopolů i všeobecných plných mocí domu Rothschild, ale jmenovitě výše zmíněného Jamese Rothschilda I.“

Kolem roku 1835 vyšla dále kniha Renaulta Becourta, z níž je však známa pouze anonce, protože Židé všechny proti nim zaměřené knihy pokud možno sprovizovali ze světa.

Zmíněná kniha měla titul „Všeobecné sdružení proti odhalenému Židovstvu. Věnováno všem suverénům, ministrům a státníkům Evropy i všem třídám společnosti, ohroženým špatnou a falešnou rasou“.

Již tehdy autor předpověděl záplavu Židů, která za posledních patnáct let tak nesmírně postoupila.

Od tzv. osvobození Židů ve Francii, uvádí se tam, jejich počet vzrostl do té míry, že v provinčních městech, kde jich bývaly sotva stovky, se nyní zdržují tisíce. A kam se od té doby ještě nedostaly jejich lichvářské machinace? Kde ještě je nějaký obchodní artikl, který by nebyl zruinován jejich lstivou praxí a vychytralými kombinacemi? Ptám se těch, kdo dříve žili v dobrých poměrech, díky komu přišli o své obchody a majetky?

Není pochyb o tom, že majetek mnoha dříve zámožných a nyní chudých Francouzů přešel do cizích rukou. A protože Židé z Německa k nám jistě nepřitáhli naložení zlatem, je zcela jasné, že vzdor všem národohospodářským systémům museli právě zde nabýt svého bohatství, s nímž se nyní honosí.

²⁶⁵ V originále: Étrennes de Rothschild.

²⁶⁶ Druh úroku, srážený z nominální hodnoty částky nebo směnky při prodeji bance před lhůtou splatnosti; pozn. překl.

Tehdy na rozdíl od dneška, kdy s malými výjimkami již ovládají veškerý denní tisk, koupili pouze „Presse“, „Débats“, „Constitutionnel“ a „Siècle“. V těchto listech ovšem již tehdy nemohla vyjít žádná Rothschildovi nemilá anonce.

Tenkrát však ještě existovaly nezávislé listy všech stran. „Reform“, „National“, „Démocratie pacifique“, „Corsaire Satan“, „Univers“, „Quotidienne“ a „France“ byly redigovány neohroženými Francouzi a svým kousavým výsměchem i odhalováním nečistých praktik ještě dokázaly imponovat i zlatem nakrmeným pijavicím. Marně se „Archives israélites“ zapřísahaly nevinnou Izraele a dovolávaly se nebes za svědka; jeho zločiny na obyvatelích této země však vypovídaly až příliš hlasitě o opaku.

Duchaplný spisovatel Petrus Borel, talent zvláštního druhu originality, uveřejnil v červenci 1845 v listu „Journal du Commerce“ mistrovský článek o – díky mohutné reklamě proslulém – Felixovi a jeho soukmenovcích, jež uvedli Rachel v cikánům podobné bandě pouličních zpěváků a kteří se nakonec prosadili na předních místech v naší společnosti. Pisatel článku se jim vysmívá opravdu sžíravě, tedy přesně tak, jak zasluhují.

„Víc a víc,“ píše, „sem proniká Žid, aniž by sám tušil, že se stane prorokem jak v umění, tak i ve veřejných oblastech. Nemůže být daleko doba, kdy tato rasa, ve starých dobách opovrhovaná a vyháněná, nás zdecimuje a podrobí si naše města, takže se tam v nějakém zatrčeném koutku předměstí jen stěží ještě najde zbytek křesťanů (chrétiens), kteří – tak jako Židé ve středověku – budou žít v ostudě a bídě.“

Nešťastný Petrus Borel, jež Židé uštvali jako divou zvěř! Připravili jej o skromné místo v Alžíru, které si ještě krátce před svou smrtí našel, a díky židovské kabbale tento vynikající spisovatel nakonec zemřel hlady!

Tehdy byl podniknut ještě mnohem významnější pokus o naši obranu proti útokům semitismu, který zde z nedostatku místa nelze vyličit tak, jak by si zasluhoval. Doufejme, že se najde pero, které důkladně projedná tuto poučnou kapitulu, k níž je dostatek materiálu. Otázka, která již téměř třicet let dřímá, by měla vrhnout nové světlo na skupování všech denních listů, jejíž zodpovězení je přirozeně právě židovskou stranou bráněno nebo alespoň znesnadňováno.

Historici 19. století se k ní vrátí tak jistě, jako je až dosud ustavičně zapomínána, a budou rovněž pátrat po dosud neznámých událostech 17. a 18. století. Takovým studiem se také jasně ukáže, kteří poslanci a státníci se nestyděli nechávat podplácet Rothschildem a Fouldem.

Také vévoda de Orléans zaměřil svou pozornost na pronikání Židů a rozhodl se mu zamezit. Laskavý princ, který byl vůči každému přívětivý a umělce bral jako své kamarády, co nejrozhodněji odmítal přijmout Rothschilda. Když baronizovaný Žid roku 1842 vyslovil přání navštívit dostihy v Chantilly, vévoda de Orléans nařídil zamezit mu přístup do své lóže.

Autor spisu „Židé, králové naší doby“²⁶⁷ líčí velice příznačně princovo smýšlení v tomto ohledu.²⁶⁸

²⁶⁷ V originále: *Les Juifs Rois de l'époque*.

²⁶⁸ Stejného smýšlení byl císařský princ, kterého zednář Carrey dokázal vlákat do pasti, kde byl pak zavražděn. Potvrzují to publikované dokumenty, zanechané princem. Odmítájak jakékoli

„Sire, korunní princ, váš milovaný syn, si stěžuje na škody, působené nenasytanou mocí Židů, kteří všechno ovládají, zemi ruinují a nárek zadlužených dělníků doléhá až k trůnu.

Princ, pamětliv své budoucí královské moci, si přeje osvobodit od této tísnivé a zhoubné činnosti zemi, krále i lid. Je si ovšem i vědom nebezpečí boje s takovou mocí. Nezeptá se však nás někdo jednou, zda nepodlehne samotné království? Bankéři budou ještě dlouho užívat nevědomosti lidu jako zbraně proti králi. Budou jej umět svým prolhaným tiskem klamat o příčinách panujícího utrpení, budou nezaměstnané otroky popouzet proti palácům a pobízet k rozboření samotného království. Jsem si dobře vědom, jak tvrdý osud nás čeká, ale my již nesmíme couvnout před žádným nebezpečím, dokonce ani ne před válkou, protože nebezpečí, které nám v takovém míru hrozí, je mnohem horší, než válka. Království si musí bezodkladně pro sebe zase získat lid, jinak skrze Židy zahyne.“

Kéž by byl hrabě býval pochopil tato slova dřív, než spolu se svou rodinou usedl k Rothschildovu stolu a svou mladou dceru nechal vstoupit do salonu ve Ferrières! Jaký to začátek pro dítě francouzského knížete!

religiózní pronásledování, cítil princ nezbytnost ujmout se pracujících před židovským vykořisťováním a ubránit jejich úspory před lichvářskou spekulací.

V.

Druhá republika a druhé císařství

Crémieux a Goudchaux u vesla * Rothschild zachráněn před bankrotem * Francie střídá své Židy * Panování jižních Židů * Pereira, Mirès a Solar * Oficiální návrat německých Židů * Přípravy na válku * Svedený pokušitel * Monseigneur Bauer * Při pádu druhého císařství všude němečtí Židé * Telegram agenta Wolffa a vypovězení války

Revoluce roku 1848 ve Francii nebyla mnoha Židům vítaná. Ale přirozeně neméně vítaná těm, kteří se jí zastávali.

Langrandův výstřel z pistole mohl pravděpodobně vyhodit do vzduchu židovskou banku. Ale tak, jako žádný falešný hráč neusedá k hracímu stolu, aniž by měl v kapse dvě náhradní karty, stejně tak by se ani Rothschildové neúčastnili revoluční hry bez dvou či tří státníků v rukávu. A tak zatímco opravdový král padá pod hrací stůl a lidé venku si navzájem rozbíjejí hlavy, uzavírá Žid zbrusu nový triumvirát s Crémieuxem a Goudchauxem. Jistě to byla karetní hra, vždyť i Marie byl bezpochyby židovského původu.

Crémieux hrál mezi Židy dosti významnou roli, i když v našich dějinách tak nešťastnou, takže mu budeme věnovat zvláštní kapitolu. Goudchaux provozoval své hry na burze a s Rothschildovu pomocí vykořisťoval v potížích se nacházející pařížské obchodníky. Diskontoval směnky na způsob Tirarda, autora tolika špinavých věcí, ministra financí třetí republiky, kdy jen tak zmizelo sto milionů pod rukama tohoto zastavárníka. Vždyť difference v rozpočtu nehrála žádnou roli!²⁶⁹

Kdybychom uvěřili tomu, co říkají „Archives israélites“ (1863), pak Goudchaux přijal úřad ministra financí výhradně na naléhavou prosbu prozatímní vlády. Vidíme v tom jenom nový důkaz židovské drzosti (chucpe); podobné podlosti – jež jsou u dnešních republikánů zcela běžné –, jaké druhá republika neznala. Udělal to Arago, ale náš proslulý krajan Lamartine měl přes své nedostatky tolik nezištnosti, že se s nimi nespustil. S důvěřivostí Árijce připustil sice do vlády Goudchauxe jako zástupce zájmů Židovstva, ale vůbec jej nenapadlo, že národ, který povalil trůn, by mohl být nakonec ponížen židovskými bankéři.²⁷⁰

²⁶⁹ Crémieux roku 1859 před vojenským soudem v Oranu vypověděl: „Během revoluce roku 1848 seděli u vesla těžko říditelné státní lodi dva Židé. Jeden z nich byl členem prozatímní vlády a současně ministr spravedlnosti, tedy muž nedotknutelné pověsti před lidmi. Druhým byl ministr financí, před lidmi ztělesněná poctivost. Jaké štěstí, moci se tím chlubit! Malesherbers však opatrně váhal něco takového tvrdit.“

²⁷⁰ Uvádíme zde výslovně jen to, co o věci říkají „Archives“: „Dva členové prozatímní vlády, Arago a Lamartine, přišli v pátek 24. března 1848 v jednu hodinu ráno za Goudchauxem a žádali jej, aby přijal úřad ministra financí. Když ten odmítl, sdělili mu, že Rothschild i další přední představitelé velkých bankovních domů se chytají opustit Paříž a proto je pro zachování obchodních zájmů žádoucí, aby úřad přijal. Tyto ohledy jej také nakonec přiměly k přijetí úřadu. Poté, co se tak stalo, odebral se Rothschild za Goudchauxem a řekl mu, že jeho přijetí vedení finančních záležitostí jej přesvědčilo zůstat v Paříži a že generální rada rovněž rozhodla, aby Francouzská banka znovu přijímala jejich platby.“

Každý zůstal prostě věrný svým zásadám. Lamartinovo heslo bylo „Zachraňme Francii!“, zatímco Goudchaux volal „Zachraňme Rothschildy!“.

Rothschildova situace byla tehdy zoufalá a jeho nárek hlasitý, ne však nad ztrátami, nýbrž nad ušlým ziskem!

Jeho pohroma byla opravdu pozoruhodná. Capefigue vypráví,²⁷¹ že Rothschild roku 1847 vyjednal se státem půjčku 250 milionů, která byla v krátké době od listopadu 1847 do února 1848 umístěna a podle burzovního kurzu mu vynesla skromný zisk 18 milionů.

Ve své hrabivosti si však chtěl i oněch 18 milionů, které pro něj byly maličkostí, ponechat v portfoliu. Když vypukla revoluce, bezostyšně odmítl vyplatit ještě dlužných 170 milionů, a jednoduše vyhlásil bankrot. Není třeba být velkým znalcem finančních a burzovních operací k pochopení, že kdo má zisk, musí také nést případnou ztrátu.

Vláda by bývala musela splnit svou povinnost a nechat bankrotáře zavřít do věznice Mazas.

Jak si můžeme pomyslet, poslušný Goudchaux si před něčím takovým dával velmi dobrý pozor, protože pro něj platila zásada, že gójovi dané slovo Žida nezavazuje. A nestačilo mu Rothschilda – který nesplnil svou povinnost vůči státu – potají zmocnit k vydání 13 milionů pětiprocentní renty za výhodných podmínek, nýbrž ve své vstřícnosti vůči němu šel daleko, že mu ještě pomáhal dojednat řeckou půjčku.

Capefigue tím byl opravdu šokován, a my to umíme pochopit.²⁷² – V dějinách Francie je skutečně jen málo takových episod, jako byla tato. Lid, ještě očazený dýmem střelného prachu, vyšel hladový do ulic, protože všechny dílny a obchody byly zavřené. Konečně vítězem, odhodlal se zachránit svobodu celého světa, aby ... udržel v sedle ministra financí, neznámého židovského směnárníka Goudchauxe! – A uprostřed všeobecného bědování měly citlivé duše dítek Izraele jednu jedinou starost – v prázdném měšci státu toho moc není, ale raději si to vezmeme k sobě ... pro pana de Rothschilda. Vidiš to, Lockroyi, takové drama jsi měl uvést na scénu, protože by způsobilo více potěšení než „Zuávové jsou tu“...

Proudhon revoluci roku 1848 charakterizoval ostrým, avšak výstižným slovem: Francie jen vystřídala své Židy.

Přesto však nescházelo mnoho, a revolta mohla mít významný vliv na budoucnost Francie... Při vyhlášení republiky se sužování rolníci Horního i Dolního Rýna vrhli na židovské obyvatelstvo. Jmenovitě v Heyenheimu mu sebrali všechno, o co jím byli předtím oloupeni. Byli postaveni před porotu ve Štrasburku a Colmaru, ale osvobození a dopraveni domů jásajícím davem.

Je uvěřitelné, že by se národ, který vyhnal krále i statečné prince, bojující za Francii, dal vodit za nos a nechal si radit frankfurtským Židem, koho má přijmout za ministra? Nemuseli by se snad Rothschildové vzdor své vrozené melancholii srdečně smát, když se mluví o nepoddačném lidu, který nad sebou nestrpí žádného pána, a přesto se za republiky nechával vést na uzdě Goudchauxem a Léonem Sayem?

²⁷¹ *Histoire des grandes opérations financières.*

²⁷² Emil Barrault nad tím rovněž vyjádřil podiv v dopisech, které byly roku 1848 prodávány a šířeny ve formě veřejných svolání v době, kdy byl redaktorem listu „Tocsin des travailleurs“. Řečené dopisy byly vždy zaměřené na určité osoby jako např. Lamartine, Thiers, Cavaignac a princ Napoleon.

Před apelačním soudem v Colmaru hájil advokát Séze obžalované velice obratně a pranýřoval žalující Židy tak energicky, jak se před francouzským soudem stávalo jen velice zřídka.

Zmíněné lidové hnutí bohužel zůstalo osamocené. Tehdy ještě nebyly antisemitické spolky, které by pokračovaly ve společném postupu křesťanské emancipace od Židů.

Skrze Fouldy Židovstvo tak říkajíc uzavřelo sňatek s císařstvím, a krátce poté i císař s císařovnou. Již tehdy byly hlasité talmudské kletby a kouzla ještě před tím, než se z tohoto manželství narodil nešťastný císařský princ.

Zpočátku se německé Židovstvo pod Rothschildovým vedením stáhlo ze scény, přenechalo přednost Židům z Bordeaux pod egidou Pereïry, Millauda a Solara, a na obzoru se vynořil Mirès.

Jižní Židé nyní naplno rozvinuli zvláštní schopnosti své rasy, o nichž byla řeč výše. S nimi se znovu objevilo na denním světle zlato, nahromaděné v temnu Rothschildova sklepení, jako vyhrábnuté neviditelným krupiérem. Bylo slyšet jeho cinkot a vidět jeho lesk.

Rej zlatáků soupeřil s frázemi o panství nad civilizací, věkem pokroku, čistými městy a plynovým osvětlením. Ale všechny tyto jako kouzlem peněz vyčarované věci však měly brzy skončit hroznou katastrofou.

Abychom si připomněli ono báječně oslnivé divadlo nepřiliš vzdálené doby, která nám přesto připadá jako šerá minulost, stačí pouze znovu si přečíst krásné řeči – se současným stavem spokojených intrikánů – o té hrozné době rozpoutání nejnižších vášní a zbožňování peněz, a porovnat je s radostnějším obrazem budoucí republiky, která prý omezí státní výdaje, odstraní nepotismus a bude chránit i majetek soukromníka.

Pero významného spisovatele, který je kromě toho i čestný muž, líčí ve svých „Mravech peněz“²⁷³ toto hnutí, jako nám Toussenel vykreslil dobu Ludvíka Filipa.

Zatím co však Toussenel měl odvahu připustit převahu Židů přes všechno zvrhlé a nemorální, Oskar de Vallé již vyslovuje v tomto bodě silné pochybnosti. Vidíme, že časy se změnily, a Žid se stal mnohem nebezpečnějším.

Tato první proměna má v sobě přesto něco malebného, ale současně i d'ábelského. Žid jihu tušil, že Árijec měl ještě křesťanské právo na existenci. Potřeboval vědu tak, jako Žid z Bordeaux česnek, a sám byl schopen správně ocenit článek v novinách.

„Constitutionel“, jakýsi Voltaire té doby, „Pays“, Paris císařské říše, platil talentované spisovatele. Millaud založil „Histoire“, kterou on sám přežil, zatímco „Petit Journal“ přečkal i jeho synovce Alphonse. Sice bez onoho vznešeného nádechu starých generálních nájemců Lavoasiera a Beaujona, kteří razili cestu chemii a zakládali nemocnice, měli přesto i nájemci daní císařské říše zájem o umělecké kruhy a občas byli dokonce i příznivci literatury. Například takový Solar, který nechal uvést na scéně „Clairon a Clairette“, což Millaud výstižně parodoval svou „Manièce et mon Ours“ v divadle Palais Royal.

²⁷³ V originále: *Manieurs d'argent*.

Již před revolucí, napůl naturalizovaní, obklopovali se Židé z Bordeaux stále více Francouzi. Jejich každodenními společníky byli Dumas otec, Ponsard, Alberich Second, Méry a Monselet.

Žili spokojeně, stavěli paláce a restaurovali staré zámky. Přesto u nich náhle zaklepalí němečtí Židé a řekli: „Milí bratři, již deset let vysedáváte na banketech a hostinách, a tak laskavě dovolte, abychom nyní přišli na řadu my.“

Aby je přiměli k odchodu od plného stolu, užili tichého nátlaku německo-židovského kapitálu. Pereira, který již tísnil Mirèse, se náhle sám ocitl pod silným Rothschildovým tlakem, a současně se objevili německo-židovští bankéři z druhého břehu Rýna.

K pohnutí břemenem se užívá páka. Rothschildové na starý způsob dál výhodně hospodařili se státními půjčkami, Pereira a Mirès se věnovali veřejným subskripcím a zajímali se především o drobné střadatele.

Jedni se spoléhali na *mír sans phrase*, jiní na *mír quand même*.²⁷⁴ Byla to doba hesla: „Nebudeme mít válku. Král je k ní sice rozhodnutý, avšak Rothschild ji nechce.“ Druzí zase v tisku podporovali ideu stále se vracejícího míru a filosofovali na téma idylického spojení všech konečně již smířených národů, které by mělo vyvrcholit světovou výstavou.

Samotný mír však byl již příliš využitý, a němečtí Židé se proto rozhodli udělat z války základnu nových plánů. Prostřednictvím fíngovaného zbrojení dali do pohybu tak rozsáhlé finanční spekulace, o jaké se kdy jen sotva kdo dříve se zdarem pokusil.

Kdopak by nevěděl o proslulém setkání císaře Napoleona s Bismarckem v Biarritzu?

Zde byl sváděn sám pokušitel, a podlehl. Ale také v tomto případě Židé, lstiví a zchytrali jako d'ábel, měli svou ruku ve hře.

Není snad věčnou pravdou proslulá scéna v druhém dílu Fausta?

Nemáme peníze na placení vojska a domácí poměry jsou zneklidňující, říkal císař, jako by se přenesl do tehdejších pruských poměrů, kdy tam vláda nechtěla povolit žádné daně.

To by neměla být žádná překážka, namítal d'ábelsky Žid, na boj o zlato ze země stačí přece jen udělat papírové peníze.

Nyní již probíhala velká podívaná světové výstavy roku 1867. A jako v druhém dílu Fausta se i zde objevila krásná Helena, a hned poté maršál hlasitě prohlásil, že všechno jde znamenitě, generálové potvrdili, že vojsko je náležitě placeno a ministr financí ohlásil, že státní pokladna oplývá penězi.

„Tak to se asi stal zázrak?“ zeptal se císař.

„Naprosto ne, Veličenstvo,“ odpověděl mu ministr financí. „Během noci, když Vaše Veličenstvo předsedalo velkému slavnostnímu aktu, objevil se Váš kancléř jako bůh Pan a pravil: ‚Vsadím se, že k všeobecnému obšťastnění je zapotřebí jediného škrtu perem.‘ A tisíce rukou začaly okamžitě vyrábět pokázky, na nich bylo jeho rukopisem psáno:

²⁷⁴ Tj. mír zdánlivý a mír jako takový; pozn. překl.

„Tato poukázka platí za deset, jiná za sto, další za tisíc“, atd. Kromě toho je na všech jméno Vašeho Veličenstva. Nadále zavládne všude radost, zlato poplyne a bude prodáváno, a císařství je zachráněno.²⁷⁵

Jisté scény z druhého dílu Goethova Fausta se znamenitě hodí na události roku 1870.

Od roku 1865 bylo již všechno zaplaveno německými Židy. Německý Žid vládl všude, kde se dalo do pohybu sociální hnutí. Židé Offenbach a Halevy zesměšňovali velení francouzské armády s jeho generálem Bum-bum. Počestný Kugelmann uměl svými novinami udržovat v ustavičném napětí zvědavé Pařížany stále novými a jalovými zprávami. Jeho soused Schiller měl pevně v rukou seriózní list „Temps“ a Wittersheim zase „Officiel“. Oba Židé Dollingeové a Cerf dokázali placenými inzzeráty udržet své listy nad vodou. Dopisující Židé Levita, Levysohn, Deutsch a Jakob Erden obléhali redakce, požadovali od redaktorů korektury, opisovali z nich výňatky a především se zajímali o to, o čem se kde mluvilo, ale nebylo tištěno ani čteno.

Zajdeme se také podívat do těch částí města, kde se skutečně pracovalo. Zde zase působí Žid Germain Sée. Vzdor ustavičným apelům a žádostem Girauda v senátu demoralizuje mládež, která pak sama následujícím pokolením vštěpuje materialismus. Obrátíme-li se naopak tam, kde se žije samými požitky a zábavami, například pod palmy v Mabille, tak tam najdeme Žida Alberta Wolfa v přátelském rozhovoru o slabých stránkách francouzské armády s plukovníkem Dupinem, starým šéfem mexické guerilly, o níž publikoval zajímavý článek.

A zajdeme-li do Tuilerií, narazíme tam na Adriana Marxe, Racina nové doby a současně historika Francie. Kapelu tam diriguje Julius Cohn, a Waldteufel dvorní balet. „Archives israélites“ zas požadovaly jmenování českého Žida jménem Philipp Koralek učitelem matematiky císařského prince.

Vstupme také do posvěcených míst, jejichž prahu se nedotkla ani noha císaře, a najdeme tam před knězem klečící ženu, jemuž se svěřuje, co jí jako císařovnu a matku zneklidňuje kvůli nastávající válce.

Tím knězem je ovšem německý Žid Johann Maria Bauer. Nikdy od časů Cagliostro žádný židovský podloudný duch (interlopisme), který přece již vykouznil mnohé zvláštní postavy, ještě nedokázal vytvořit takovou osobnost, která víc než jakákoli jiná charakterizuje naše podivné století.

Jednoho krásného dne tento velice podezřelý nový konvertita přišel do Francie, do té Francie, jejíž klérus byl až dosud každým ctěn pro duchovní význam, vědeckou hloubku i důstojný způsob života. Nyní se Žid usadil tak říkající přímo v hlavě, rozhodnut zaujmout místo ctihodného abbé Deguerryho, dlouholetého zpovědníka císařovny, tedy zmocnit se velice důvěrného postavení, a hle, podařilo se mu to...

Dosáhl toho snad pokrytectvím, doporučováním svých předstíraných ctností? To v žádném případě. Heslo, které jej jako Žida vedlo, zní: Na Francouze si lze všechno dovolit! Proto uspořádal proslulá duchovní ranní občerstvení (lunch ecclesiastiques), jimž byl přítomen budoucí rádce Paula Berta, který spolu s jistým republikánským prelátem holdoval zásadě:

„Na milované hrudi se spočívá radostně...“

²⁷⁵ Goethův *Faust*, díl 2, (francouzský překlad od Gérarda de Nerval).

Oblékán u Wortha jako šarlatán, ukazoval na svém duchovním rouchu luxus, který ženy obdivovaly.

Když začalo obléhání Paříže, natáhl si náš kejklíř ve fialových punčochách vojenské shrnovačky, odebral se na předsunuté postavení, stal se tam vrchním polním kazatelem a dokázal při tom tak obratně manévrovat, že se často dostal do bezprostřední blízkosti nepřítele a příležitostně jej mohl informovat o situaci obklíčeného města. Když bylo po všem, všem se vysmál, vyměnil své duchovní roucho za kulisový malého divadla a šířil odtamtud nestydatá líčení jistých ženských mystérií druhého císařství (pornographies de cocodettes). Poté se vynořil ve velké opeře, kde byl nejpřednějšími lidmi přijímán v jejich lóžích. Odpoledne jej bylo vidět v Bouloňském lesíku, kde zdravil Galifeta gestem, jakým žehná biskup. Postupně pak začal propadat alkoholu, odešel do Bruselu a tam se oženil.²⁷⁶

Nešťastná císařovna draze zaplatila svou nerozvážnost, s níž si za zpovědníka vyvolila takového pleticháře. Bohužel, poslechla tehdy převládající směr, který se snažil odstranit všechny domorodce, přirozeně se zajímající o osud své země, a tím oslabit zájem o rodnou půdu.

Každý zná Aurevillyho skvělou odpověď, když mu kdosi řekl: „Kdybych se zpovídal, pak jen Lacodairemu“ – „Potom asi trpíte silnými výčitkami svědomí!“

Trpěla jimi i nešťastná císařovna?

Ostatní směrodatné kruhy si libovaly v kolísavých náladách, které byly v rozporu s jejich pocity i úmysly.

Několik měsíců před vypuknutím války se v Micheletově básni „Nos fils“ objevil vřelý chvalozpěv na Německo, v němž se mimo jiné lituje, že nás od této země odděluje most u Kehlu, a dále se tam sní o mostu u Avignonu, jímž by měly být všechny národy sjednoceny. A takoví jsou všichni. Dokonce i generálové a spisovatelé! Všichni se zapřísahají Židy.

Vidíme to na plukovníku Dupinovi, vidíme to na plukovníku Stoffelovi. Posledně jmenovaného navštívil Žid, který jej chtěl – jak se říká v zlodějském žargonu – „očenichat“. Čteme, co Stoffel hlásil, a jasně v tom rozpoznáváme vyjednávače, který je slídlil a špion.

„Correspondence slave“ sděluje, že když roku 1872 český vlastenec, pan z Gramontu²⁷⁷ předložil návrh rakousko-francouzské aliance, neměl nic naléhavějšího, než zadat tuto práci německému Židovi, který si přirozeně pospíšil ji v zájmu Němců umístit ve všech německých novinách.

Za takových okolností již nemohlo zhroucení nikoho překvapit. Bylo důsledkem burzovního podvodu, jako v případě zhroucení Union Générale. – Všechny opěrné sloupy Francie byly již předem podřezány evropským Židovstvem,

²⁷⁶ Bauerův bratr hrál v Madridu tutéž roli, již Lambert, který se oženil s Rothschildovnou, převzal zase v Bruselu. Bauer byl generálním agentem Židovstva pro celé Španělsko. Vikomt Bresson, dřívější první tajemník vyslanectví v Madridu a v současnosti charge d'affaires v Bělehradu, pobýval v Bauerově domě často i se svou ženou, stejně jako Feuillet a Gozlan. Lze si snadno domyslet, jak odporné muselo takové poklonkování před Židy připadat hrdým Španělům, jejichž králové pocházeli od francouzských Bourbonů.

²⁷⁷ Nejasné; pozn. překl.

a kde stálo Židovstvo na jedné, Francie na druhé straně, nemohlo být o výsledku pochyb.

V posledním okamžiku se však zdály přihodit různé věci. Je zde Napoleon III., lidský suverén, člověk dobrého srdce, jehož pevná vůle i bystrý pohled jsou bohužel momentálně oslabeny těžkým tělesným utrpením, a přesto odolává nátlaku před knězem Baurem klečící císařovny i volání: Tato válka patří mně! Tam zase je pruský král Vilém, jehož svědomí se vzpírá boji, který by si po vyřčení rozhodujícího slova vyžádal možná statisíce lidských životů. A vedle něj je královna, snažně prosící svého chotě, aby uhájil mír.

Král Vilém udělal to, co by Napoleon jistě neučinil; kandidatura prince z Hohenzollernu na španělský trůn byla odvolána.

Když německí Židé viděli, že jejich věc stojí špatně, zkusili to s vylhanými zprávami, „dábelským úderem“, jak se vyjádřil pan Rothschild. Židovský tiskový agent Wolff tvrdil, že náš vyslanec byl prý pruským králem co nejhruběji uražen a francouzsko-židovský tisk si samozřejmě pospíšil to dál šířit. „Respekt k našemu vyslanci byl puštěn ze zřetele, a Francie dostala políček,“ křičeli tehdy ti samí republikáni, kteří dnes za všechny obdržené diplomatické pohlavky a kopance ještě říkají „pěkně děkujeme“.²⁷⁸

Přesto všechno, co se až dosud stalo a bylo jen předehtou podivných věcí, které jsme zde v nejnovějších dějinách Francie zaznamenali, již pokleslo na dějiny Židovstva ve Francii, protože si zaslouží všeobecné pozornosti skutečnost, že poslední válka byla vyhlášena – v důsledku jednoho burzovního telegramu! Psychologický stav v této zemi již nespočívá na tradičních zásadách, nýbrž je závislý na atmosférických vlivech a potácí se ve vzduchu jako dnes větrem hnaný balon, zítra sražený k zemi tíhou zlata.

²⁷⁸ Je asi zbytečné říkat, že hrabě Benedetti ve své knize *Ma mission en Prusse (Moje poslání v Prusku)* odmítá bajku o nějakém osobním urážení. Říká tam: „O údajném urážení a nedůstojném zacházení, na němž není jediného pravdivého slova, zde raději pomlčím.“

VI.

Vláda 4. září. Komuna. Třetí revoluce.

Židé za vlády národní spásy * Picardova neoblomnost * Další trvání války * Bádenský Spuller a belgický Steenackers * Oba židovští vládcí * Gambetta a Crémieux * Příchod třetího Žida * Židovští špioni za války * Vtažení Němců do Paříže * Burza v táboře * Pařížský dělník * Komuna * Simon Mayer a velký šik vojska * Muži restaurace a konzervativci versailleského shromáždění bez jakéhokoli citu pro spravedlnost * Nesmiřitelnost a nespravedlivost trestu * Jisté drobné papíry jako ochránce * Mravy vyšší demokracie * Katolíci jako naivní nástroj nenávisti mužů 4. září * Véoda de Broglie a jeho neznalost skutečných poměrů * Židovská kořist v Německu a ve Francii * Paříž vylidněna Komunou a znovu zalidněna Židy * Nepraví Alsasané * Židé v čele republikánského hnutí * Prohlášení pařížského obchodu * Castries a Sina * Nestoudnost baronky Rothschildové * Rozpačitá tíseň pana Decazese * Obnovení monarchie * Hrabě Chambord odmítá regentství * 16. květen * Slabost vlády * Fortouův politický testament * Waddington, vyslanec Židů * Berlínský kongres * Židé v Rumunsku * Francie vytlačena z Egypta * Gambettova vláda * Židé připravují novou válku proti Německu * Velká aféra * Postoj knížete Bismarcka * Vystupuje Rustan * Tuniská expedice * Naši ubozí vojáci * Tuniský úvěr a Mustafův fez * Floquetova občanská ctnost * Vyhledává se spor s Německem * Aféra v Rue Saint-Marc * Déroulého nebezpečné bláznovství * Slavnost Sedanu * Gambetta zmizel * Arcikomediant Ferry * Tonkin²⁷⁹ * Hledání zlata * Nic než finanční obchody * Lang syn * Smlouva o železnici * Senegalské železnice * Naprostá neschopnost židovské politiky * Talmudský chaos * Řešení sociální otázky

Jak se jinak ani nedalo čekat, čtvrtého září přešla moc do rukou Židů: Gambetta, Simon, Picard a Magnin, k nimž lze ještě (podle obvykle dobře informovaného knížete Bismarcka) přiřadit Julesa Favreho. Židovský finančník Edmund Adam se zase zmocnil policejní prefektury. Camille Sée, rovněž Žid, se stal druhým státním tajemníkem ministerstva vnitra.

Buschova kniha „Kníže Bismarck a jeho doprovod během francouzského tažení“ o tom vypovídá velice zevrubně. Při kapitulaci Štrasburku 10. února mu ministr řekl:

Všichni, nebo přinejmenším většina členů prozatímní vlády, jsou Židé: Simon, Crémieux, Magnin i Picard, který není považován za Žida. Podle rysů obličejů je Gambetta pravděpodobně Žid, a myslím, že i Jules Favre.

Ohledně názoru na židovský původ Favreho nemáme jistotu, v případě Picarda se nám zdá být důvodný. Již v roce 1806 byl mezi uznávanými židovskými poslanci jistý Picard, a dále „Archives israélites“ mezi studenty, přijatými roku 1822 na polytechnickou školu, uvádějí Picarda Berheima, syna Paula Breta, vydavatele protifrancouzské příručky. Je také všeobecně známo, jakou roli hrál Weill-Picard v tuniské aféře.

Nikoli intervencí Napoleona III., jak tvrdí Rochefort, ale energickým zásahem Židovstva pod Fouldovým vedením, byl bratr Ernst Picard osvobozen v jisté velmi

²⁷⁹ Tonkinem resp. Tonkinským zálivem má autor na mysli obecně tzv. Francouzskou Indočínu a konkrétně Vietnam; pozn. překl.

špinavé aféře.²⁸⁰ Situace Francie byla vždy osobitá. Po tak proměnlivých případech, jak dosvědčují dny od Tolbiacu, Bouvières, Marignanu, Rocroy, Denninu, Fontenoy, Slavkova, Jeny, Solferina, Crecy, Azincourtu, Poitiers, Pavie, Roßbachu a Waterloo, co zbývalo jiného než uzavřít mír, ovázat si rány a říkat si: „Snad to bude příště lepší.“

Takto chápal věc Bismarck svým zdravým rozumem, a v tom smyslu se také několikrát vyjádřil k Werlémovi, starostovi v Remeši, když německý kancléř ještě doufal, že by se tam mohl uzavřít mír.²⁸¹

Tu se udála jedna z nejpodivnějších skutečností 19. století, ba snad i všech století vůbec. Objevil se muž, jehož rodinní příslušníci žili v Itálii, muž, kterého lze jen sotva nazvat Francouzem a právě získal francouzské občanství s vědomím, že tě-

²⁸⁰ Kromě toho je zde ještě zpráva, kterou Rochefort 21. května 1883 otiskl v listu „Intrasigeant“ a proti níž Arthur Picard neprotestoval, přestože to generální rada departementu Basses-Alpes požadovala. Když se takoví lumpové míchají do likvidačních záležitostí ve výši dvou až tří miliard a do věci zasahuje i další podobná cháska, pak si můžeme být jisti, že se peníze pěkně rozkutálají.

Rochefort píše: Když jsem se jako člen vlády národní spásy účastnil zasedání na radnici, předal mi Raoul Rigault – tehdy tajemník policejního prefekta Keratryho – zprávu, podepsanou policejním komisařem a nalezenou v psacím stole předešlého prefekta, týkající se odvedení jistého burziána do věznice Mazas kvůli zcizení 300 000 franků.

Zpráva byla tím zajímavější, že se týkala bratra jistého člena vlády ze 4. září, k němuž se Gambetta stavěl nepřátelsky. Nejpozoruhodnější však na tom byla skutečnost, že když měl dotýčný usednout na lavici obžalovaných, císař jeho bratru, příslušníku opozice, nabídl, že obžalovaného uchrání ostudy, pokud on sám, dosud divoký oponent, přejde na stranu kabinetní většiny.

„Dohodli se, a on vyšel čistý ze špinavého prádla strany, která se po nějaký čas nazývala ‚veřejná levice‘. Pokud by však někdo věřil, že Challamel, Spuller a jak se všichni ti puritáni jmenovali, poté obyvatele věznice v Mazas ze své ctihodné společnosti vyloučili, ten se hrubě mylí. Při nejbližší příležitosti byl zdrcující většinou zvolen poslancem na místo pana de Bou-teiller.

Nebudeme tak netaktní jako oni ctihodní pánové a zamlčíme jméno dotyčného darebáka, jejich přítele. Naše diskrétnost mu však asi nebude příliš platná, protože sotva se přihlásí o slovo, každý jej okamžitě pozná.

Rochefort však zde mylně uvádí policejního komisaře připomenutím zprávy pana Martineta z 31. července 1867, týkající se vyloučení Arthura Picarda z burzy. Zpráva konstatuje krádež 300 000 franků, spáchanou v pokladně Societé générale, Rue de Palestro. Zatčení obviněného a jeho přiznání, k němuž došlo před soudcem Boudevillem, je datováno 11. prosincem 1868 a bylo zveřejněno. Opravdu ctihodní muži, tihle členové levice!

²⁸¹ Stačí si přečíst Bismarckův rozhovor se starostou v Remeši, který si jej zapsal hned po kanceléřově odchodu. List „Figaro“ otiskl část Werlého dokumentu z časů německé okupace.

Pruský král opustil Remeš 14. září v 10 hodin dopoledne a odebral se do Ferrières. Večer předtím navštívil Bismarck Werlého a řekl mu:

„Zítra odcházíme z Remeše a činím tak s těžkým srdcem. Doufali jsme zde uzavřít mír. Bylo to královno i moje toužebné přání a v tomto očekávání jsme zde zůstali deset dní. Jsme nuceni pokračovat ve válce... bude se toho litovat...“

„Pane hrabě,“ přerušil jej Werlé, „Francie nemá zájem na pokračování války, ale mír musíme odmítnout, protože vaše podmínky jsou pro nás nepřijatelné.“

„Ty podmínky vám hned uvedu,“ odpověděl Bismarck, „požadujeme dvě miliardy, Štrasburk s okolím o šířce 4 až 5 mil až po Weißenburg, takže Rýn bude na obou březích obklopen německými městy. Dále trváme na svolání obou komor parlamentu, bez něhož nemůžeme vyjednávat.“ – „Tato poslední podmínka narazí na největší potíže,“ dodal ještě.

lesný stav jej osvobodí od vojenské služby, tedy hned dvojnásobný cizinec, protože byl Žid a zastupoval nanejvýš 12 000 voličů, kteří mu dali své hlasy. A tento muž vystoupil a pravil:

„Ohledně cti jsem velice citlivý, a mám tak nezdolnou zmužilost, že svůj souhlas s mírem musím odepřít, a proto navrhuji: Pokračujme ve válce až na nůž!“

Dokonce i u necivilizovaných národů, Kafrů a Křováků, by se v podobných případech poradili s krajany a shromážděným kmenům by se položila otázka: „Použijeme luky a šípy, nebo skalpovacího nože?“

Merovejci by se v takových situacích dotázali svých vazalů, Karel Veliký zase významných osobností své říše, za starého režimu říšských stavů. V naší pokrokové době – jak si tak ráda říká – jsme v tomto ohledu zůstali daleko za africkými Kafry, takže bylo možné, aby janovský Žid po pět měsíců stavěl Francouze proti nepříteli a nechal pobíjet nepřipravenou a nevybavenou armádu, zatímco on si v zázemí poklidně pokuřoval nejdražší doutníky a nikdo se proti tomu nezval.

Je třeba přiznat, že Gambetta uměl užívat hesel, která byla na židovský způsob sice dosti přemrštěná, ale přesto účinná.

„Protože vy, 35 milionů Francouzů, jste v zásadě naivní prostáčky, musím si za tajemníka národní obrany vybrat muže z Bádenska.“

Žádný Francouz nebyl tedy hoden dohlížet na tou dobou tak důležité utajování telegrafních depeší, a byl k tomu zapotřebí muž, narozený v Lisabonu, který podle Vapereaue pocházel z belgických rodičů.

Až bude jednou historicky objasňováno a konstatováno to, co se s hořkou ironií nazývá Vláda národní spásy, pak postačí podívat se do katalogů tehdejších uměleckých výstav, kde se v kolonce medailéři a rytci nachází jméno Steenackers (Franz Friedrich), narozený v Lisabonu.

V té době jsme měli dva židovské vládce – jednoho taikuna a jednoho mikada. První, Gambetta, se zabýval finančními záležitostmi Izraele, obstarával půjčky, zařizoval nákupy a dosazoval všude Židy, takže se – jako třeba Esquiros v Marseille – mohli rychle obohatit. A ten druhý se zase ujal všeobecných zájmů Hebrejců mimo Francii.

Při rychle probíhající emancipaci alžírských Židů se zcela otevřeně projevil židovský charakter, dávající najevo nechuť ke všemu, co nepatří k jeho velké rodině. K této kapitole se dostaneme podrobněji v knize 4.

Všechno řečené svědčí o oslabení francouzského ducha a národní podstaty. Ani jediný z mnoha důstojníků se nevzchopil, aby tomu starému lumpovi (youtre), řečnímu v žlutém pyžamu z balkonu k vojákům, řekl přímo:

„Podlý starče, my všichni jsme opustili společného otce katolíků pro splnění své povinnosti vůči Francii a obětovali jsme všechny vyhlídky, sympatie a dokonce i nám nejdražší vzpomínky jen proto, abychom sloužili takovým darebákům, které by vyhodili i z nejpodřadnějších špeluňek, bídákům (pipe-en bois) jako je Spuller, propuštěným trestancům jako Bordone, podivným Polákům jako Serres, a ty věříš, že bychom ti ještě měli obětovat své poslední síly na osvobození několika prašivých kšeftařů, kteří dříve prodávali datle a cukrové placky někde v serailu?“

Když Gambetta a Crémieux všechno náležitě připravili, přišel Simon z Bordeaux a zvěstoval, že teď je čas dokončit velkou hru pětimiliardového kreditu, jejíž prvním jednáním byla Morganova půjčka.

Mělo se za to, že se nikdy nikdo nedozví, co se při onom setkání v Bordeaux událo. Po následujících událostech však není příliš těžké uhodnout, co bylo základním tématem; něco na způsob Tita Livia.

„Bratře,“ řekl by asi Simon, „ty a tvoji přátelé jste si již dost doprávali; udělejte teď místo německým Židům, kteří již netrpělivě čekají na svůj podíl z kořisti. Později si přece dál můžeš plnit svůj měsíc a po válce nebude tvému organizačnímu talentu i geografickým znalostem zatěžko vyvolávat naději na odplatu (revanche).“

Dobře si také povšimněme, že na všech důležitých vyjednáváních, rozhodujících o dějinách Francie, se jen velmi málo podílel rozený a na francouzské půdě vyrostlý Francouz, zastupující svou vlast. Vývoj událostí se odehrává pouze mezi cizími Židy! Jedním je z Itálie pocházející německý Žid jménem Gamberle, druhým švýcarský Žid, který se původně jmenoval Suisse, Švýcar podle jména a místa narození, Simon literárním jménem.²⁸² – Ani jeden, ani druhý nikdy neměl žádné pověření od vlády!

Naši paměti prospěje znovu si zde uvést zástupce lidu země, jejíž synové za ní platili, bojovali a umírali, aby se nakonec někde v předpokoji dozvěděli výsledek izraelského vyjednávání.

Stařec se sněhobílou hlavou volá: Tři moje děti padly za vlast. Musím obětovat ještě posledního syna? A přesto jsem k tomu připraven!

Mám ošetřovat zraněné nebo nemocné tyfem? ptá se milosrdná sestra. Očekávám vaše příkazy a modlím se za vás.

Mnohý dík, odpověděl jí Simon, který je mravně povznesen studiem filosofie, modlitba je vždy prospěšná.

Cynické jsou také mnohé známé Gambettovy výroky, provázející jeho první vystoupení, pramenící z uctívání materiálu, vysmívání se všemu Božímu i snižování všeho ctihodného.

List „Illustration“ nám úchvatně líčí chování Židů během poslední války:

„Žid, říká se v čísle z 27. září 1873, byl pravou metlou války. Během bitvy se držel za frontou, protože se lekal nebezpečí. Jakmile však byl nepřítel poražen, rychle sem spěchal. Poté je již pán a král. Jeho jsou padlí, a ne bezdůvodně jej vojáci nazývají hyenou bojiště.“

S naprostou chladnokrevností okrádá mrtvé: kdo by jej viděl sklánět se tak usilovně nad padlými, mohl by si myslet, že mezi nimi hledá bratra nebo přítele. Nic z toho však není pravda; hledá jen zlato nebo jiné cennosti. Občas je ještě slyšet tiché sténání těžce raněných, prosících jej o vodu. Žid ovšem nemá čas zabývat se takovými lapáliemi; musí jít za svým cílem.

Jen zřídka se podaří dopadnout jej při tak hanebné živnosti a na místě zastřelit. Obvykle umí svou odpornou náruživost uspokojovat s největší opatr-

²⁸² Bylo komické sledovat, jak se tito lidé vzájemně vážili. Tak např. v květnu 1884 se na Gemberlem závislý list vyjádřil o Simonovi: „Švýcar, zvaný Suisse nebo Simon, si jako všichni velcí herci změnil své jméno, atd.“

ností, a zbytečně neriskuje. Pokud přes všechnu svou lstivost upadne do pastí, vzdává se svého obchodu a nabízí ještě hanebnější špionážní služby. Největší triumf však slaví po uzavření příměří. Pak je bezpečný před kulkou i oprátkou a poválečný stav prospívá jeho řemeslu. Heslem mu stále zůstává: zisk!“

A zatím co se finanční Židé obohacují státními půjčkami, anglický Žid Merton, pověřený důvěrným posláním, skončil tragicky. Žid Esquirol má v rukou prefekturu v Marseille a umí si – nepochybně k tomu inspirován svou knihou „*Les Vierges folles*“ (Pošetilé panny)²⁸³ – ještě schválit pěkné osobní odškodnění z hotovostního fondu mravnostní policie předtím, než se rozhodne úřad složit. A zatím co němečtí Židé olupovali mrtvé a rabovali rolníky – samozřejmě všechno k prospěchu Izraele – možná si položíme otázku, co bylo s drobnými Židy, kteří zůstali v Paříži.

Není třeba se o jejich osud obávat, oni dobře věděli, kde zůstávají! – Francouzským průmyslníkům, kteří zaměstnávali od 500 do 600 dělníků, byla práce odpírána a naopak se dávala dcerám Izraele. Zprávy, vypracované v tom směru pro komisi k vyzbrojení národní gardy, jsou velice příznačné. Zde se omezíme na reprodukování jen některých prohlášení pana Bertheho v tomto smyslu:

Bylo by to vypočítávání bez konce, říká pan Berthe, kdyby se mělo mluvit o všem, co se v tom ohledu událo během obležení. Po delší dobu jsem vrátnému v Rue Grenier St. Lazare každodenně prodával zboží za 400 až 500 franků, který pak tyto dodávky ukládal na radnici.

V domě vrátného bydlela pohledná osmnáctiletá Židovka, prodavačka svatých obrázků a pod.²⁸⁴ Ta si nějakým způsobem uměla otevřít bránu radnice a dodávat tam denně zboží za 300 až 400 franků v hotovosti. Osobně jsem se nikdy nedostal k přímému prodeji, přestože zaměstnávám 300 až 400 domácích dělníků. A tak zatím co jsem často dlouhé hodiny na radnici čekal, mladá Židovka tam měla vždy volný přístup a když mne mýjela, výsměšně se na mě podívala.

Mohl jsem sledovat, jak se tam Židé s dodavateli předhánějí. Většina zakázek připadla obvykle Židům, protože se uměli všude vetřít a neústupně sledovat svůj cíl.

Mladá Židovka mně při nákupu pomocí svých vyjednávačů cenově tísnila tak, ... že jsem – a to přiznávám – byl nucen dodávat podřadné zboží.

Intrikám Židů a Židovek se dařilo to, čeho by našinec nikdy nedosáhl. Požívali k tomu tučných úplatků, hostin a podobných pozorností, což jsem nechtěl a nemohl dělat.

Po podepsání příměří se Židé znovu věnovali svým „obchodům“. Mnoho nechybělo a jejich působením by bylo zásobování města znemožněno. Usadili se ve Ver-

²⁸³ V originále *Les Vierges folles*; zjevně narážka na evangelní příběh moudrých a pošetilých panen; pozn. překl.

²⁸⁴ Obchod s katolickými náboženskými a liturgickými předměty je téměř výhradně v rukou Židů. Mají z toho na jedné straně pěkný zisk, protože pobožní zákazníci jim pravidelně a dobře platí, a na druhé straně tím také zjišťují mnohé, co se v duchovní oblasti odehrává. Nenápadně prohozeným slůvkem nebo nastraženou léčkou se dozvídají nepěkné věci, které se v těchto krizích bohužel někdy objevují. To všechno musí jednou zarážet budoucí generace.

sailles, skupovali všechno za nejnižší ceny a pak s obrovským ziskem znovu prodávali pařížským obchodníkům. List „Gaulois“ nám podal věrný obrázek řádění těch zvláštních lidí, táhnoucích ve stopách vítězů.

Vojáci všech druhů zbraní, říká se tam, pochodovali pomalu a rezignovaně ulicemi. V příkrém protikladu s tím bylo slyšet divoký pokřik Židů a dotěrné vychvalování jejich zboží. Špatnou francouzštinou nabízeli vojákům jmenovitě tabák: „Tabaka ke kouření i ke šňupání po dva franky za libru.“²⁸⁵ Jejich pokřik mi dosud ještě zní v uších a připomíná živě hlas mého redakčního kolegy Wolffa...

Není divu, že se pařížským zednářům pařížský dělník nelíbil. Byl to totiž svérázný druh člověka. V jeho hlavě se již všechno vzájemně spletlo. Horoval pro Francii i Polsko; pro tuto zem proto, že byla utiskována. Nenáviděl to, co se nazývalo vládou kněžstva (aniž by ovšem věděl, proč). Nechtěl jako Paul Bert přiznat, že člověk je na úrovni psa. Bez odporu hleděl na krucifix, který zdobil jeho skromný příbytek a připomínal si, že visel i nad lůžkem těch, které mu již smrt vyrvala. Na stěnu si pověsil posvěcené květiny, jež si jeho děti přinesly z kostela, a někdy bylo vedle krucifixu vidět čestný kříž, který si jeho předek přinesl z válek Napoleona I.

A skutečně je pařížský dělník revolucionář i politický fanatik. Při kdejakém tom povstání střílí na vojáky, a přesto se jeho srdce hlasitě rozbuší při defilování francouzských pluků předměstím. Přesvědčen Eugènem Suem, že jezuité se hlavně zabývají přivlastňováním si dědictví, přesto jej poučující duchovní bratry uctivě zdraví. Odmítajíc jakoukoli licoměrnost, byl by smutný, kdyby jeho syn nebo dcera zanedbali první svaté přijímání, ale když ten den přijde, nechá jít matku s dětmi samotné do kostela, po jejich odchodu odhazuje pracovní nářadí, obléká si nedělní kabát a skryt za chrámovým pilířem sleduje zbožný dav včetně svých blízkých při zpěvu a září svíček na oltáři. Pokud svou rodinu v množství objeví, skrytě si popláče dojetím, a když se tam setká se starým kamarádem, tiše mu řekne: Ty jsi tady také? Ale stejně, je to dojemné!²⁸⁶

Mimořádně obratný ve své napůl průmyslové a napůl umělecké práci, byl pařížský dělník po dlouhý čas nesporně nadřazen všem ostatním svým vrozeným vkusem, kterým nahrazoval mnohdy nedostatečné vědomosti. Byl příčinlivý a žil poměrně šťastně.

²⁸⁵ V originále „Dabac à fimer et à brisser à deux vranes la livre!“

²⁸⁶ K poučení o svérázném stavu duše pařížského lidu je vhodné číst deník, který si za éry komuny vedl farář od Saint-Thomas d'Aquin, jež četl opat Ravailhé. Když se v okamžiku, kdy podával první svaté přijímání dětem svých farníků, obával, že by spojenci (fédérés), kteří obsadili přilehlé náměstí a Museum dělostřelectva, mohli bránit procesí, odebral se s tím za velitelem. Ten jej uklidnil a dodal: „Při zpěvech procesí nechám vzdát čest zbraní.“ Následující den se opat doslechl, že tento velitel povstalců byl zákeřně zavražděn nějakým přítelem Mayera nebo Dacosty, jemuž byl zrazen zednářem, který za to později obdržel úřad výběrčího daní, zatím co místo zavražděného v dílně bylo obsazeno cizincem.

Když roku 1848 ve chvíli, kdy se stavěly barikády a městská čtvrť Mouffetard vřela revoltou, měl být pohřben farář kostela Saint-Medard a duchovní podle obyčeje hodlali nechat zemřelého v kostele pohřbít, povstalci jim vyšli vstříc tím, že podle obyčeje odstranili kameny před rakví a znovu je pak za ní navršili.

Pro tyto vlastnosti a přirozenou veselost byl německými Židy zcela mimořádně nenáviděn, a navíc v čase obležení města představoval hráz proti pronikání cizinců. Svou upřímností, nezištností a láskou ke všemu čestnému a dobrému byl také nebezpečím pro nastupující Gambettovu politicko-finanční diktaturu. Proto Komuna nabídla nejlepší příležitost, jak mnoho z nich odklidit z cesty. Zrazení vůdci, jež je vlákali do léčky, jako byl třeba Barrère, který se stal později vyslancem, padli jako oběti své odvahy a jejich mrtvoly pokryly ulice, náměstí, zahrady i parky.

Kdo by je byl neviděl, jak při druhém obležení Paříže spěchali na valy, vařili si suché brambory pod stromy v Tuileriích a ve vzorném pořádku pochodovali kolem Rothschildova paláce, aniž by pomysleli na vniknutí do něj. Pro nižší vrstvy židovského obyvatelstva v Paříži je palác pánů Rothschildů (*mettez toujours un accent d'administration sur l'ô*) předmětem nejvyšší úcty; jak by potom neměl imponovat i oněm ozbrojeným masám!²⁸⁷

Árijec je počestný, zvyklý na poslušnost, a dodržuje to dokonce i v časech převratů. Je vždy neohrožený a postupuje čestně jako vojáci staré gardy, srovnatelní dílem s hrdiny „*Chansons de geste*“, dílem s oněmi paličáky našeho Bérangera, kteří po tři dny, plné střelného prachu

... přestože vítězi, i když bosí,
vždy opovrhovali bídným zlatem...

Komuna měla Janusův obličej:
první tvář pošetilá, lehkomyšlná, ale statečná,
ta byla francouzská;
druhá tvář kramářská, chamtivá a kořistnická,
ta byla židovská.

Francouzi mezi povstalci se statečně bili až k smrti.

Židovští komunardi kradli, vraždili, pálili a svou kořist dopravovali do bezpečí. Jistí obchodníci v Rue de Turbigo využili plundrování k výhodnému kšeftu a později se jako dvoj až trojnásobní milionáři stáhli zase zpátky do New Yorku. – Jako kdysi Maxem du Campem zmiňovaný Nathan prostě dělali *grande soulasse*, jen ještě vedle velkých loupeží zakládali požáry.

Takto měla Komuna dvojí úspěch.

Za prvé obohatila, ovšem jen nepříliš, české Židy, kteří se po skončení vlády národní obrany okamžitě vrhali na prohledávání zásuvek, zabavování zapomenutých pokladniček, ale především na plundrování paláců, ministerských budov i všemožných uměleckých předmětů křesťanů. Naproti tomu nebyl sebemeně dotčen židovský majetek, a jmenovitě 150 budov, patřících Rothschildům!

Za druhé – a to byl hlavní úspěch – bylo 30 000 Francouzů pobito Francouzi!

Němci požadovali od Komuny jedno jediné.

²⁸⁷ Jistý, a dovoluji si tvrdit, že spolehlivý očitý svědek, mi sdělil v tomto ohledu velice příznačnou skutečnost. „Když 27. nebo 28. května, kdy komuna již prohrála, našli povstalci na náměstí Belleville otevřený sklad pleteného zboží a zmocnili se zásob s pochopitelnou radostí lidí, kteří si již delší dobu nemohli vyměnit prádlo. Náhle vystoupil seržant a pokáral je, že takovým rabováním sami sebe urážejí, a každý zase všechno vrátil na místo. Není to snad čistě pařížský povahový rys?“

Poté, co rozbili okouzlující slávu (le prestige) naší armády, nepohoršovala je sláva našich předků; bez ohledu na svůj triumf si vážili jejich válečných trofejí. Byly to ony kanóny, jež jim byly dříve odebrány a nyní vystaveny v Paříži. A přes triumf nad synovci, cítili se jako imperátoři v plášti velkého Augusta.

„Ráno v modravě azurovém, večer v hvězdnatém.“

I když byli pány Paříže, přesto respektovali naše vítězné sloupy a prokazovali úctu i památníkům našich hrdinů, jako byly pomníky Marceaua, Faberta, Klebera a Rappa. Jsou jisté ohledy, na které Árijec nikdy nezapomene. Semita nic takového nezná, a je v takových případech vždy pohotově ničit.

Jak úchvatná byla scéna 16. května na náměstí Vendôme! Mohutné hnutí, projeví se v početných masových shromážděních, bylo opravdu nevídané. Říkalo se také, že se kolem vítězného sloupu sešlo i velké množství invalidů. Nemnoho z ještě žijících účastníků velkého válečného tažení bylo vždy 5. května a 15. srpna vidět v jejich starých, „na poli cti rozedraných“ uniformách.

Ještě se zatím nic neprojevovalo. Tu udeřila hodina. Čekalo se na znamení. Kdo je dá? Bohudík, žádný Francouz; je to Žid Simon Mayer.

Poslyšme, co o tom říká Maxime du Camp.²⁸⁸

Náhle se tam objevil muž, zamával trojbarevným praporem a vyhodil jej do vzduchu jako znamení všeho dosavadního, co zmizelo z historie první revoluce, prvního císařství, druhé revoluce i druhého císařství a udělalo místo novému věku, který se ohlašoval krvavými cáry, nazývanými rudou vlajkou.

Muž, který takto naložil se starými barvami Francie, byl takového činu hoden; byl to Žid Simon Mayer! 18. března se podobným způsobem vyznamenal na Montmartru. Kapitán z Garcinu, který převzal místo zajatého velitele 169. pluku, statečně pomáhal Simonu Mayerovi při zavraždění generálů Lecomteho a Clementa Thomase. Jeho „smělý“ čin byl v přítomnosti nadšených členů Komuny důstojně odměněn. V ulicích panovalo nezvučné ticho, jak je označil Gustave Flaubert. Každý upřeně hleděl a tiskl se co možná nejbliž. Právě odbíjela pátá a občas bylo slyšet zdáli ozvěnu salv jako při státním pohřbu...

Kdysi jistý muž zradil Božího proroka, který přinesl světu lásku a milosrdenství; ten muž byl Žid, a jmenoval se Jidáš.

Další muž prodal ženu, která mu zamilovaně důvěřovala; byl také Žid a jmenoval se Simon Deutz.

Třetí muž dal v přítomnosti našeho nepřítele znamení, aby se na místě památníků naší slávy zřídilo hnojiště; znovu to byl Žid a jmenoval se Simon Mayer.²⁸⁹

Trojí ideál Árijce, všechno Boží, krásu i slávu, přeměnil Žid na peníze!

Ještě než se židovská elita zmocnila Paříže, chopila se židovská spodina příležitosti k pomstě za staletou zášť, kterou nosila v srdci... Když se ctihodný, šedovlasý

²⁸⁸ *Convulsions de Paris*, Tome II, pages 287-288.

²⁸⁹ Byla to zvláštní náhoda, že při ohavném aktu inaugurace Gazota prezidentem kasačního soudního dvora, tedy aktu, který se stal ostudou celého našeho soudnictví, sehrál hlavní roli znovu Žid?

Až do poslední chvíle se věřilo, že by každý předseda francouzského soudu odmítl uzнат prezidentem správce zkrachovalého finančního obchodu, nechvalně známého člověka, jehož jmenování bylo políčkem do tváře všech soudců.

kněz tázal, za jaký zločin má být uvězněn, jeden z takových Židů mu pokleslým pařížským dialektem, který jeho nenávisti ještě dodával důraz, odsekl krátce: „Jste po osmnáct století zločinci vůči nám!“

Gaston Dacosta šel proti kněžím jmenovitě Rigaulta. Ten pak, bezpochyby zuřivec, malý Nero s pocitem své všemoci, měl přesto i mnohé dobré stránky a pravděpodobně by nezpůsobil tolik zla, jen kdyby k tomu nebyl svými poskoky podněcován.²⁹⁰

Gaston Dacosta v soudní kanceláři věznice Mazas po boku Rigaulta, k němuž se přidružil, aby ten nebyl příliš ústupný při sestavování seznamu rukojmí, již předtím do spisu jednoho z nich vlastnoručně napsal poznámku: Tento lotr je zralý pro zastřelení!²⁹¹

Rodné jméno Isidor ředitele v La Roquette, který vedl popravy, opravdu naznačuje jeho židovský původ, jak se o něm tvrdí. Také on myslel a mluvil jako Dacosta: „Již patnáct století jsou kněží utiskovateli lidu a proto pryč s nimi. Dokonce i jejich kůže je příliš špatná, než aby se z ní daly ušít boty.“

Důkladné bádání po rodinách všech těch, kteří se „vyznamenalí“ hrůznostmi Komuny, by nám nejspíše dodalo velice poučné závěry o rasovém vlivu. Tehdy však byli lidé ve Francii zaměstnáni důležitějšími věcmi. – Vydána na pospas nepříteli, Gambettou vysávána do poslední kapky krve a šokována proslulými vzpomínkami Simona Mayera i divokými ničiteli Vendômského sloupu, vrhla se nešťastná země do náruče nového Mayera a nového Simona. Zvolila si Bambergera do poslanecké sněmovny, dekorovala Žida Sterna a provinila se obdivem k Rothschildům, kteří ji tak důkladně vykořisťovali.

A nikdo z velké většiny lidí včas nepochopil skutečný stav věci.

Oněm tak zvaným klerikálům scházel pravý křesťanský duch. A stejně tak málo jako v čase restaurace pochopili již zde jednou citované slovo Písma svatého, které nelze dost často opakovat a je a musí zůstat abecedou skutečného státníka: „Discite justitiam moniti. Učte se spravedlnosti, kteří jste byli napomenuti. Dějinami světa je soud světa“. K tomu se vždy vrací největší učitel v politice, náš Bossuet, který – jak se vyjádřil Doudan – když promlouvá, jako by to zaznívalo od Božího trůnu, pokud má Bůh vůbec zapotřebí uznávat zastoupení své vlády na zemi...

²⁹⁰ Mnozí duchovní vděčí Raoulu Rigaultovi za to, že mohli opustit Paříž, a to s ohledem na zvláštní okolnosti, za něž se mohu zaručit. Kapitán komuny jménem Lalanne, který trpěl fixní ideou všude objevovat podzemní chodby, proto nařídil prohlídku u augustiniánských jeptišek v Rue de la Santé. Pochopitelně tam nic takového nenašel, ale protože mu zaimponovalo přijetí od řádové představené, ženy vysoké inteligence, vyprávěl o ní Rigaultovi. Ten pak představenou několikrát navštívil a při posledním loučení jí řekl: „Myslím si, že vy i vaše společnice (calotins) si přejete svobodný odchod! ... Jsem přesvědčen, že v případě nouze byste mne vy zde také ukryly...“ – Osoba, které za toto sdělení vděčím, byla přesvědčena, že když byl Rigault později zatčen v Rue Gay-Lussac, právě spěchal do zmíněného kláštera.

²⁹¹ V Budapešti narozený uherský Žid Leo Fränkel, člen komuny, byl potomkem proslulého Abarbanela aneb Abravanela, ministra financí Isabely Katolické, který roku 1492 při vykázaní Židů musel opustit Španělsko. Jak sdělují „Archives israélites“, jeho potomci se uchýlili do Rakouska a přijali tam jméno Fränkel. Není to podivný osud, že právě prasynovec španělského ministra financí se zde stal něčím na způsob ministra veřejných prací, jehož hlavní „práce“ spočívala v popravování kněží jako pomsty za potupu, způsobenou tehdy jeho lidu?

Také Vermersch sám přiznal, že pochází ze židovské rodiny z Amsterdamu.

„Když mluvím o spravedlnosti,“ píše Bossuet, „myslím tím nejposvátnější svazky lidské společnosti, na onu bezuzdnost přiloženou uzdu, jež jako jediná garantuje skutečný mír, na umírněné konání vladařů, zaručující dobrovolnou poslušnost. Kde taková spravedlnost panuje, je důvěra v každou smlouvu, jistota v obchodu a jasno ve všech záležitostech.“ Podstatné zásady společenské rovnováhy chápal lépe než davy ostatních teoretiků, a také se uměl jasně vyjadřovat několika málo slovy: „Justitia et pax osculatae sunt. Spravedlnost a mír jsou neoddělitelné“.²⁹²

Spravedlnost je pro všechny národy nejnepostradatelnější dobro, protože chrání blaho jedince a uspokojuje lidské duši vrozenou potřebu. Proto tímto ideálem oduševnělý národ požaduje především spravedlnost. A oč jste usilovali vy ve svých revolucích? Snad jen o zdání, o stínový obraz oné spravedlnosti, kterou i vy potřebujete jako vzduch k dýchání. Čím tak rychle a překvapivě vzrostlo francouzské království, jehož skromná kolébka stála v Ile de France? Zcela jednoduše tím, že první Kapetovci byli především čestní a spravedliví muži.

Památka kterého krále je nejživější a v lidu nejoblíbenější? Snad toho, který se odvážil nejmělejších vítězných tažení a neohroženě se vrhal do nejhustších řad nepřátel? Naprosto ne; mnohem spíše je to obraz soudců, zasedajících pod starým dubem. Silněji než vzpomínky na most v Taillebourg, který bránil jedinec proti celé armádě, žije ve vzpomínkách všech lidí selské soudnictví, jež právo hájilo zcela nestranně a bez prostředníků.

Proč tedy i poté, co se království dávno zhroutilo a legitimní strana je už jenom generálním štábem bez vojska, si volí země své zástupce dál podle monarchistického principu? Zcela prostě proto, že monarchie byla ohleduplná vůči nejslabším a v případě potřeby dokázala být i přísná k mocným.

Na zajištění spravedlnosti si země ve správně chápaném vlastním zájmu volila muže všeobecně známých jmen, představitele a zástupce krajanů, slovem muže, jejichž rodina, soukromý život i charakter byly známy a budily důvěru.

V naší době nám scházejí takoví ideálem spravedlnosti prodchnutí a šlechetní muži duševní velikosti, kteří by byli shovívaví k pobloudilým, ale tvrdí a nesmiřitelní k bezbožným. Takoví by vysoko třímali monarchistický princip a především by energicky požadovali potrestání hochštaplerů a dobrodruhů jako Gambetta, který si bez svolení země troufal dojednat podvodné půjčky podobně jako Ferry nebo Jules Favre.

Katolíci nejen že nesplnili povinnost spravedlnosti, která jim připadala vůči mužům 4. září, ale ještě připustili, že prostí komunardi byli potrestáni způsobem, hraničícím s divokostí a zločinností. (Dans des conditions de sauvage iniquité).

Ony dny budou ještě dlouho zaměstnávat budoucí myslitele, pokud se jim dostane příležitosti k důkladnému rozpoznání činnosti a skutků francouzské demokracie, a budou-li o dobru i zlu soudit odpovědně a nestranně.

Francouzská monarchie vykonávala svůj soudcovský úřad mužně a v křesťanském smyslu. Když na to přišlo, měla šibenici pro finančníky jako Enguerrand de

²⁹² Na fasádě Hofburgu ve Vídni stojí slova: *Justitia fundamentum Regni* (Spravedlnost základ království); jak krásné a výstižné heslo!

Marigny nebo Semblançay i černým sametem potažené popraviště pro Nemourse, St. Pola, Birona, Monmorencyho a Marilhaca.

Období restaurace ani v čase svého úpadku neznalo tak nízkou stranickost. Nemstilo se na prostých vojácích, ale přísně trestalo maršály, jako například prince de Moskova, generála Moutona, a dokonce i s nejpřednějšími rodinami Francie spřízněného la Bédoyère.

Naproti tomu republika byla nesmiřitelná k slabým, a třásla se před těmi, kteří měli nějaké postavení, před baronizovaným měšťanstvem s mandarínským knoflíkem (*bouton de jade du mandarin*), nebo před lidmi, jejichž jméno stálo v nějakém uznávaném seznamu.

Všichni ostatní – s jedinou výjimkou Rossela – kteří museli bojovat u Satory, byli ubožáci, lidé bez protekce, ti méně mající (*minus habentes*). Thiers omilostnil Crémieux; generál Espivent de la Villeboisnet jej však z vlastní plné moci nařídil popravit. Crémieux měl být zastřelen spolu s jedním myslivcem. Členové levice, kteří se přirozeně o obyčejného vojáka (*piou piou*) nestarali, protože byl pouze kanonenfutr, se ovšem za bohatého advokáta hned postavili. Generál, muž starého francouzského ražení, s tím nebyl srozuměn; krátce a stručně přikázal, aby oba potkal stejný osud.²⁹³

Historie Komuny je stále ještě velmi málo známá a její fyziognomie by se mohla podstatně změnit, jakmile by jednou byly publikovány neuvěřitelné dokumenty, nacházející se dodnes v jistých rukou.²⁹⁴

Všichni muži 4. září, Jules Simon, Jules Favre, Picard ba i sám Thiers měli úzké vztahy k většině pohlavárů Komuny, a proto vždy dbali na znemožnění kompromitujících odhalení. Mnoho původních nařízení a rozkazů bylo pozměněno a přikázáno potlačit jistá obvinění. Co se nedalo ospravedlnit před celým světem, nechalo se zmizet,²⁹⁵ ale přesto se téměř každý den stávalo, že byli objeveni potají do vězení odsouzení kněží, jako třeba ti, které Jules Favre poslal Rochefortovi.

Vězni využívali různých ručitelů, kteří by je mohli vysekat, a opatrní advokáti napodobovali příklad onoho počestného Jolyho, nad nímž pronesl Gambetta tak

²⁹³ Crémieux se zdál být si jistý svým omilostněním, protože když jej vezli z Fort Saint Nicolas na popraviště (*pharo*), pořád ještě věřil, že jde pouze o akt jeho osvobození. Teprve když před sebou viděl popravčí četu, pochopil pravdu. Byl tak ochromený, že jej museli posadit na židli a tak zastřelit.

²⁹⁴ Ujišťujeme čtenáře, že ne všechny písemnosti Tuilerií shořely. Některé z nich byly již během prvního obležení města dopraveny do bezpečí panem de Piennes. Nejdůležitější pak byly uloženy ve sklepě domu v Rue de Rivoli, kde byl zaopatřovací chudinský ústav. Když versailleské jednotky vtáhly do Paříže, bylo to ohlášeno generálu Douayovi, postupujícímu na Place de Carroussel, který nechal písemnosti okamžitě naložit na 17 nebo 18 vozů, a aniž by o tom informoval Thierse, poslal je s eskortou do Cherbourgu, odkud pak byly dopraveny do Anglie.

Řečené dokumenty by mohly později objasnit, jak bylo vytvořeno republikánství 4. září, mohly by je jednou vydat zaslouženému opovržení a pomoci pomstít jeho oběti.

²⁹⁵ Felix Pyat, jehož útočiště bylo vcelku známo, zůstal ukrytý a neznepokojován v Rue Pigalle a opustil Paříž teprve s řádně vystaveným pasem.

Jistý vyšší úředník na ministerstvu vnitra vlastní až dodnes Thiersem podepsaný a Calmonem kontrasignovaný příkaz k „uprchnutí“ šesti vězňů.

skvělou pohřební řeč, a také se zmocňovali všech možných papírů jiných vězňů, aby jich příležitostně proti nim použili.²⁹⁶

Takové papíry byly často ochranným prostředkem před smrtí. Nehodný Ranc se zmocnil kazety Thiersových dokumentů, a Pallain dostal díky tomu dobré politické postavení. Jak se říká, teprve později se prý ukázalo, že kazeta byla prázdná. Avšak okolnost, že zcela neschopný Pallain zastával současně ředitelská místa ve třech ministerstvech, nám dovoluje soudit, že v kazetě přece jen nějaké dokumenty zůstaly. Zbytek jejího obsahu, jak se dále říká, pak Rance při pádu Komuny uchránil před jakýmkoli stíháním. V každém případě je smutným důkazem strannosti válečného soudu fakt, že muž, který byl 13. října 1873 odsouzen k smrti, dodnes nikým neznepokojován sedí v poslanecké sněmovně, aniž by kdo vůbec pomyslel na jeho stíhání. Buď byl tedy vinen, nebo ne! V prvním případě by bylo jen přirozené jej okamžitě potrestat, v druhém případě neměl být vůbec odsouzen.

Budoucí historik bude beze sporu nestranněji než současný soudit také o těch, kteří tolik křičeli o zkaženosti někdejších držitelů moci. Již dříve jsme konstatovali, že Francie za vlády národní obrany byla ohledně stavu práva a bezpečnosti hodně pozadu za kmeny Křováků, protože samozvaně rozhodovala nejen o národním majetku a osudu národa, ale také o krvi a životech jeho dětí. Morální postoj vyvinutý francouzské demokracie byl bezmeznou svévolí (*lapinière*), o čemž nejlépe svědčí příklady ze soukromého života jejích jednotlivců.

Zmíněná svévole měla navíc zcela zvláštní nátěr. Byla to svévole v úřadu právníka, v praxi muže, který zastupoval zákon. Vůbec bychom zde nezmiňovali ne-manželský původ Julese Favreho, kdyby se byl nesnažil zneužitím zákonných předpisů zajistit si práva manželského dítěte. Začal paděláním a nechal zastřelit Millauda, který jeho podvod prokázal. Nešťastného Laluyé, který znal jeho skrývané zločiny, nechal držet tři měsíce ve vězení ve Versailles, až ten pak nakonec v jiné věznici zemřel na následky hladu a špatného zacházení.²⁹⁷

Tak se drželi nad vodou přítel i nepřítel, spojení vzájemným cizoložstvím, podouváním cizích dětí, legalizovanými výměnami majetků, jmen a dokonce i přenášením titulů z jednoho na druhého.

K tak ostudnému hospodaření ještě přistupovaly nejrůznější podrazy i strach lidí, že by takovým zločincům mohli být vyzrazeni. Abychom si v plném světle ukázali obraz republikánů z roku 1871, museli bychom zde zvláště poukázat na jejich děsivé pohrdání vším důstojným člověka v takové míře, v jaké se v žádné jiné době neprojevilo.

Při studiu historických skutečností ovšem moji pozornost nepoutá všechno ohavné a odporné samo o sobě, nýbrž jen kvůli symptomům, a nečerpám poučení z toho, co je senzační, nýbrž co nás podněcuje k zamyšlení. V tom smyslu jsou i ty nej-

²⁹⁶ Charakterové sprostáctví ohledně jistých dokumentů připomíná dřívější doby občanské války. Kdo by neznal příběh Agrippy d'Aubigné, milence Diany de Talcy, s kterou se pro její chudobu nechtěl oženit. Radili mu získat prospěch z dokumentů o spiknutí v Amboise, jež byly v jeho opatrování a jimiž byl velice podezřelý správce nemocnic. D'Aubigné hodil papíry do ohně se slovy: „Je lepší je spálit, než být jimi uveden do pokušení.“

²⁹⁷ Laluyé, který si poklidně žil v Rueil a proti němuž nic jiného nesvědčilo, nežli že věděl o Favreho hanebných činech, byl správním soudem uvězněn na tři měsíce. Za císařství tak ctnostně vystupující Favre ukázal svou pravou tvář, jakmile měl v rukou moc.

menší příhody stejně tak hodné naší pozornosti jako nejdůležitější události. Ve velkých dějích historie se projevuje Boží ruka, v malých a zdánlivě bezvýznamných se prozrazuje lidská bytost. Z toho pohledu například posuzuji rozhovor barona Oliviera de Watteville, v té době generálního inspektora věznic, s Calmonem, tehdejším státním podtajemníkem ministerstva vnitra, který zde uvádím: Pan de W. chtěl vsadit do vězení pana B. de M., pozdějšího rytíře Čestné legie.

„Je to jeden z našich agentů, propust'te jej na svobodu.“

„Ale pane státní podtajemníku, ten muž nechal zastřelit čtrnáct národních gardistů, kteří se postavili na odpor Komuně.“

„Učinil to proto, aby se neprozradila naše věc.“

Nu, pane státní podtajemníku, to je opravdu znamenitá útěcha pro rodiny čtrnácti zastřelených!

A kdo že to použil tak ohavných slov? Snad Sulla, jemuž blaho státu ospravedlňovalo úplně všechno? Nebo voják, zvyklý dávat svůj život všanc, a nevážit si víc ani života jiných? Ne, to říká liberál, muž levice, obhájce moderních názorů a člen Akademie věd. Jaká politika a především jaké pojetí morálky se tam asi bude učit?

Nejspíš asi již nikdy nebude známo, jak krvavou žeň měla smrt v těch strašných dnech.

Dokonce i sami spisovatelé Komuny, kteří udávají počet mrtvých asi na 30 000, zůstávají spíše pod než nad skutečností. Muži, jež svým úřadem měli osobně blízko k oněm hrozným událostem, mluví v soukromí o 35 000 mrtvých. Pan de Watteville, ředitel na ministerstvu pro náboženské věci, bratr výše zmíněného, který byl jedním z prvních, kdo poté vešel do Paříže, odhaduje počet včetně padlých ve vojsku na 40 000.

Údaj pana M. Du Campa, uvádějící nepravděpodobný počet pouhých 6 500, je vysvětlitelný podivnými pomocnými prameny. Aby dospěl k závěru, blízcímu se pravdě, musel použít úředních zdrojů, které mu sice ochotně poskytly částečné informace, ale současně musel určité věci zamlčet a držet se v jistých hranicích.

Jak židovští zednáři, kteří by tak rádi Paříž vyčistili a tím vytvořili víc místa pro cizince, tak i muži 4. září, jež prosté povstalecké buřiče trestali a chtěli je vyhledávat v „jejich skrýších“, měli všichni stejně podivný záměr a je třeba přiznat, že „pokrok“ není jen planý přelud.

Cizinci, vedení Komunou, ustavičně přemísťovali pluky a tím je vyváděli z navykého pořádku. Pluky spojenců z bulváru Malesherbes se rozložily na náměstí u Bastilly, jednotky z Rue Mouffetard zase na bulváru Malesherbes. Tím bylo mnohem snadnější je ovládat a podle potřeby i zatlačit zpět. Jakmile však byli komunisti jednou poraženi, nemohli se již vyhnout kulkám. V důvěrně známých městských čtvrtích si někteří uměli najít úkryty. Přesto však se před nimi všude zavíraly dveře a stovky jejich mrtvol pokryly dlažbu.

Republikáni z Versailles si rovněž počínali přiměřeně situaci. Generálové nařídili, že každé vojenské části musejí jít v čele policisté. Díky jejich znalosti místních poměrů by byli měli město v rukou během 48 hodin. Jules Favre a Picard se tomu však postavili na odpor a tak se stávalo, že se celý den stálo nečinně před zdí, která se dala snadno obejít, čímž byl boj protahován, jeho zuřivost sílila a krveprolévání bylo stále hroznější.

K zastřeleným v Petite Roquette, kasárnách Lobau, v parku u Monceau i u brány Versailles je třeba ještě připočíst asi 2 000 popravených z různých jiných důvodů. Tito nešťastníci, hlídání četníky s nabitými puškami, se nesměli vzdát ani na vykonání tělesné potřeby, a tak museli zůstat ležet ve vlastní špině. Při sebemenším pohybu se na ně začalo střílet.

Tak zvaní konzervativní poslanci to všechno klidně nechávali páchat, protože nechápali zásadu „Cesty spravedlnosti Boží jsou přímé...“²⁹⁸ a nerozlišovali mezi lidským slitováním a nevyhnutelnou přísností. A tak zatím co se přátelsky stýkali s těmi, kdo se chopili moci a státní majetek (aerarium) vzali do svých rukou, byli na druhé straně nesmiřitelní k těm, jež bída donutila přijmout nepatrné postavení ve službách Komuny a tím vyloudit (barboté) alespoň několik sou ze státní pokladny, kterou pak lidé 4. září – ať chudí či bohatí – vyprázdnili až do dna.

Pro tyto ubožáky neplatilo žádné slitování, bylo lze je veřejně mučit, týrat, jako divou zvěř posílat v klecích do zámoří a ještě se asi litovalo, že je nenechali všechny skončit hladu někde v pustině.

Bylo smýšlení mužů pravice kruté, anebo byli jen nerozumní? Podle mého názoru měli dost nezbytné soudnosti, ale byli plni šosáckých předsudků. Avšak muž jako Jules Favre si ve svém postavení směl všechno dovolit a dokázal zničit tisíce lidí, aniž by se tím jeho svědomí znepokojilo. Jeho lidem bylo zabít přednosty advokátní kanceláře nebo akademika stejné, jako popravení zlořečeného zločince, nebo jako pro despotu ve starých dobách popravení kardinála v purpuru.

Tito vůdci žíznil jen po násilí. Hladem nikdy netrpěli a horlivost v ohavných činech se jim zdála být dovolená. Zato nešťastníci, kteří převzali nějaký menší úřad jen proto, že hladověli, jim – kteří nikdy hlad nepoznali – připadali najednou trestuhodní.

Jedním slovem řečeno, těmto mužům nedostižné počestnosti naprosto chyběl pojem, představa skutečnosti. Prakticky zcela nezkušené nebyli ani osvícení shůry, ani rozvášní směrem dolů.

Jenom se podívejme třeba na jednoho z těch urozených, na takového vévodu de Broglie! Co ten tak už věděl o tehdejší Paříži? Jistě nikdy nevskočil do žádné dílny, nebyl ani v kavárně, ani v hanbinci (lupanar). Nikdy nemluvil s dělníky po skončení celodenní práce, ani s buřiči na náměstích, nikdy se nepodíval na hřichy děvčat velkých měst. Vycházel ze svého domu, kde se všechno řídilo tradičním řádem a k němuž se pojily vzpomínky na šlechtické slavnosti, a pak odjížděl kočárem do jiného domu, kde byl obklopen stejnou atmosférou. Nikdy tedy neopustil sféru, v níž se ušlechtilé myslí a kde dokonce i stinné stránky života jsou zahaleny ideálním závojem, jímž jen zřídka proniknou na povrch nízké vášně. Pozoruje-li tedy sám sebe, necítí nic z ponížení lidí. Jako mladý usiluje o věrné sledování své životní dráhy, je oduševněn šlechtickým sklonem k dobru, v jistých ohledech liberální a přitom ctižádostivý v dobrém smyslu slova, protože nadšený pro umění i vědu a vždy připravený sloužit své vlasti.

Jaké by to asi pro takového starého prezidenta soudu bylo, být najednou přenesen do naší doby, kdy má Žid všechno v ruce, pro něj, který ve své době vše řídil, aniž by vůbec viděl Žida a znal roli, kterou dnes hraje, ba aniž by vůbec tušil, jaká

²⁹⁸ V originále „Justitiae Dei sunt rectae“.

nenávist ke staré Francii a její aristokracii plní srdce německých Židů, které jeho předci nechávali oběsit mezi dvěma psy! Kdyby viděl dnes Žida, potom by v něm spatřoval jen čistě umytého barona, který se raduje, že se pohybuje v rovnorodé mu společnosti. Jistě by neměl ani tušení, že právě ten, který jej tak podlézavě oslovuje „můj milý vévodo“, platí křiklouny na ulicích, jež ustavičně vyvolávají: „Dva sou! Bankrot Union générale! Sebevražda pana Bontoux! Pět sou! Zatčení knížete de Broglie!“

Kdyby byl dnes bývalý ministr zahraničí dotázán o Židech, pak bychom uslyšeli jen tytéž tolerantní a ušlechtilé teorie, které rozvinul Lord Macaulay, slavný řečník a nadaný spisovatel, nebo vévoda de Broglie roku 1831 ve svém „Pojednání o politické nezpůsobilosti Židů v právním smyslu“.²⁹⁹

Většina členů pravice se – byť i s menší výřečností a drobnějšími zásluhami než vévoda de Broglie – pohybovala ve stejné, skutečnosti nepřející sféře. Vsadil bych se, že např. vikomt Othenin z Haussonville jako poslanec nevěděl ani čtvrtinu z toho, co později nashromáždil jako zkušenosti ze svých trestních výprav do chudých obydlí, skrýší i veřejných plesů, které pak zaznamenal ve své užitečné knize „Z hanebností Paříže“.³⁰⁰

Prvním, kdo se zabýval sociální otázkou z konzervativně-křesťanského stanoviska, byl voják. Proč právě voják? Protože měl blízko k samotné Komuně a navíc jej válečné řemeslo zavádělo do středu nejrozumnějších společenských tříd. Proto se muž takového nadání jako hrabě de Mun velice snadno vpraví do skutečnosti a nedbá vrozených předsudků ani konvenčních pojetí (*conventions de cénacle*), což pak dohromady vytváří vynikající školu pozorování, užitečnou tomu, kdo jí rozumí a umí sám myslet.

Může však tomu být i tak, že členové vlády ve Versailles souhlasili se zmíněným nemilosrdným potrestáním proto, že si to z celého srdce přáli budoucí zaslepení stoupenci Gambetty.

S brutální silou byli drceni právě ti nejmenší. Jmenovitě to byli muži, kteří se nesmířili s násilným obsazováním úřadů, ale již neměli odvahu postavit osobnosti ze 4. září před soud.

Členové amnestijní komise, Failhand, Corne a Bathie, odsoudili mj. jistého starce k deportaci do Nové Kaledonie kvůli protiprávnímu výkonu nepatrné funkce za Komuny, zatímco významný komunard dál zastával místo inspektora osvěty na ministerstvu!

Když se jednou diskutovalo o podobném případě, přišel tam náhodou Gambetta, který zaslechl jen pár posledních slov, poplácal podle svého zvyku členy komise po zádech, a zvolal:

„Bravo, pánové! Když uzurpoval, musí být potrestán! Jen žádný soucit s takovým, který se násilně zmocnil veřejného úřadu!“

Poté odešel, měře si je opovržlivým pohledem. Takto v letech 1872 a 1873 naplno triumfoval Izrael. Od jednoho konce Evropy ke druhému bylo slyšet židovské „hosana“ za stříbrného cinkotu milionů. Židé jen ve větším měřítku zopakovali to, co v malém udělal již Rothschild při uzavření míru v roce 1815 – nesmírně se obo-

²⁹⁹ V originále *Essai sur les incapacités politiques des Juifs*; pozn. překl.

³⁰⁰ V originále *de l'Enfance à Paris*; pozn. překl.

hatili půjčováním Francouzům a profitovali i z toho, co na reparacích obdrželi Němci. Z pěti miliard nejméně čtyři zůstaly v jejich rukou. Thiers klečel na kolenou před člověkem, jemuž poražená a ponížená vlast dodávala zdánlivou slávu zlatého bohatství.

Při sledování další práce, tedy „požidovšťování Evropy“, se nyní budeme blíže zabývat Německem. Zatím jsme se jej dotkli jenom letmo jako ozvěny židovských podniků, jejichž jevištěm byla a je Francie...

Německo záhy pochopilo smysl již zde zmíněné scény z druhého dílu Goethova Fausta. Bylo natolik okouzleno kejklířským kouskem, že v papírových penězích, které Žid vytvořil, věřilo vlastnit zlato, ale to se mu rozplynulo pod rukama rychleji, než vůbec tušilo. Ještě neuplynuly ani tři roky a Němci měli v ruce už jen papírové peníze, zatím co samotné zlato bylo v židovských kapsách!

Kunz říká: Německému národu v tomto období způsobené stále větší ztráty bezuzdnou burzovní speculací jsou statistiky odhadovány na tři, ba dokonce až na pět miliard. ... Má se za to, že 300 až 400 tisíc rodin, jejichž hlavy byly vlastníky realit, řemeslníky, drobnými kapitalisty nebo úředníky, byly zčásti, nebo úplně přivedeny na mizinu, zatím co noviny vítězně jásaly nad ziskem a současně vyvolávaly religiózní nenávist.

Jako by náhradou za Židy uloupené miliardy nám přinesli kulturní boj, který jim zase z jejich strany vynesl antisemitské hnutí, a podobně jako ve Francii oni vyhnali řádové bratry a sestry, doufáme my jednou vyhnat Židy z jejich paláců.

Burzovní podvody a chtivost pronásledování šly u nás ruku v ruce. Ze všeho nejdříve to bylo všudypřítomné a masové pronikání Židů jako důsledek a vypočitatelný výsledek francouzské revoluce, jež přilákala do Paříže všechny deklasované živly a potulné izraelitské kšeftaře, kteří se pak usadili v Komunou vylištěných městských čtvrtích.

Od června do září 1871 byly mnohé ulice jako po vymření, ale koncem téhož roku již znovu plné. Rodilý Pařížan však ke svému úžasu potkával téměř výhradně cizince, které nikdy předtím neviděl, a na vývěsních štítech obchodů se náhle skvěla všude jména jako Mayer, Jakob, Simon, atd.

Díky snadnosti, s níž bylo možné získat naturalizaci, navíc ještě podporovanou zničením úředních registrů i služností nově dosazených úředníků, bylo pro tyto vetřelce velice lehké prokázat svou identitu. Jen jediné jim stálo v cestě, a tím byl jejich německý akcent, ale i zde si věděli rady – zahráli na alsaskou strunu i na dobré srdce naší aristokratické vyšší společnosti a vydávali se za pseudoalsasko-lotrinskou společnost, jejíž skuteční zástupci nám přes své chvályhodné záměry způsobili nesmírné neštěstí...

Alsasko zrodilo Francii Klebera, Kellermanna a Rappa, ale dalo nám také rodiny Koechlin-Schwartz, Scheurer-Kesler a Riesler, jejichž dcery se potom provdaly za Floqueta a Ferryho, kteří vyhladověli obleženou Paříž.

Výše zmínění vetřelci se však nespokojovali vydáváním se za Alsasany, ale prohlašovali se hned za Alsasany-Lotrince, aby pod tímto dvojím jménem mohli rabovat oběma rukama.

Ať už byli z Kolína, Frankfurtu, Hamburku nebo Vilna, všichni se prohlašovali za horlivé patrioty. O staré Francii, upadlé již dnes do zapomnění, o Francii Ludví-

ka Zbožného, Jindřicha IV., Condého, Bossueta, Fenelona nebo Napoleona nechtěli přirozeně nic slyšet; naprosto již zapomněli, co se tam jejich předkům tehdy stalo. Na otázku, zda jejich pradědové nebo dědové byli v té době kupci, vojáky nebo řemeslníky a kde žili, mlčeli jako myšky (*restaient cois*) a když si mysleli, že jsou někým prokouknuti, jen si pro sebe zamumlali: „To je určitě nějaký kněžour!“

Jejich chování a jednání jasně prozrazovalo falešnou roli, kterou uměli tak dotěrně a hlučně hrát. Kdyby byli smýšleli skutečně francouzsky, pak by museli s obdivem vyslovovat právě jméno Ludvíka XIV., sjednotitele Alsaska-Lotrinska s Francií, kdežto oni měli plná ústa Gambetty, kterému za ztrátu těchto provincií děkujeme právě jeho zbytečným prodlužováním války.

Obdivuhodná vzájemná solidarita Židů i jejich úskočné chování jim pak rychle umožnily odstranit z drobného obchodu a průmyslu starý francouzský duch, spojený se zdravým úsudkem a smyslem pro čest. Dokázali proniknout do všech spolků a svazů, které jim při tom stály v cestě. Verbovali dělníky a svou mocí si je podmaňovali. Tak se jim podařilo získat pro bádenského Spullera a frankfurtského Lewena voličské hlasy lidí velkoměsta, pyšnicích se svou láskou k vlasti.

Od roku 1873 již Židé otevřeně převzali do svých rukou vedení republikánského hnutí a nutili většinu kupeckého obyvatelstva je následovat. I když ti samozřejmě velice dobře rozpoznávali škodlivost takového postupu, neodvažovali se mu vzpírat z obavy, že by jim židovské bankovní domy mohly odepřít úvěr. Blahopřání Feray d'Essonnesovi u příležitosti přijetí republikánské ústavy nese podpisy 160 představitelů kupeckého stavu, v tom i 45 židovských.

Jsou mezi nimi i takoví, kteří uvěřili republikou slibované jistotě a budoucnosti, protože by tím byly nejlépe osvědčeny jejich osobní zájmy. Nacházíme tam jména jako Beaucaire, Braunschweiger, Cahen, Frankfurter a Elias, Goudchaux, Hirsch, Heymann, Lanz, Lazard, Lyon, Oppenheimer, Rheims, bratři Simonové a Guesdon, Schweb, Schwob, Treves a Wimpffen. – Nikomu nemohl uniknout velký počet německých jmen. Tehdy mělo ještě pařížské obyvatelstvo oči otevřené a ve vlastním zájmu je dokázalo rozpoznat.

Židé jako vždy hledali falešného mesiáše a rychle jej našli v Gambettovi. V příslušném odstavci naší knihy, věnovaném výhradně této osobnosti, si ukážeme skupinu propuštěnců, které dokázal kolem sebe soustředit, svérázný malý svět, jehož mluvčím – nebo přesněji řečeno – ochotným nástrojem byl.

Mac Mahon jim nestál příliš v cestě. Věrní své nepochopitelné náklonnosti k polovičním cizincům, dali tak řečení konzervativci svou důvěru padouchovi, který „nikdy nemluvil, a ustavičně lhal“, místo generálům z poctivého francouzského rodu jako třeba Canrobert nebo Ducrot, kteří by za ně nasazovali své životy a vítězili.

Přestože typově silně zchátralý (*affreusement mâtiné*), mohl Mac Mahon, vnuk Irčana, platit za představitele kdysi mocné keltské rasy.

Jestliže Paul de Saint-Victor říká o Řekovi, že „je geniálním dítětem rodiny Árijců“, pak o keltské rase lze prohlásit, že je jejím nezvedeným dítětem (*l'enfant terrible*).

Keltové zplodili hrdiny, proroky i básníky, ale nikdy státníky. Století za stoletím z tohoto kmene vyrůstaly mimořádné, ba dá se říci mystické osobnosti. Tak například takový Duguesclin, který pokryl Francii slávou, nebo Jana z Arcu, jež zachrá-

nila vlast. Když vsedla na koně, aby osvobodila Orléans, dala tato panna, tolik nadšená bohyní studánek, svůj prsten Janě z Lavalu, vdově po Degusclinovi. Keltem byl také v Chartres, pravém druidském městě, narozený Marceau, který během bitevní vřavy u Mansu narazil na Kelta Larochejaquelaina. Když pak na sebe vyrazili s tasenými meči, jejich vojáci je od sebe odtrhli a tím zabránili bratrovražednému boji.

Ovšem proti připravenosti k oběti, ušlechtilému rysu nadpřirozené velikosti, který je této rase vlastní, stojí naprostý nedostatek uměřeného smyslu pro podřízenost autoritě, a proto také společenské zřízení Keltů nikdy nepřekročilo rámec klanů.

Irsko se rozvětvením rodin samo tak říkajíc zabilo. Za války ve Vendée Charette, Stofflet a princ de Talmont ztráceli čas neužitečnými spory, a navíc promeškali nezbytné společné povstání. Vždy připraveni k mimořádným individuálním činům, nebyli Keltové nikdy schopni náležitého provedení plánu.

Mac Mahon si na bitevním poli zachoval všechny přednosti své rasy a současně projevil i všechny její chyby, když stál na vrcholu moci. Jako prezident byl neuvěřitelně směšný, nechal se vytlačit z nedobytného postavení, nepochopil ani to nejobyčejnější a nakonec ostudně ustoupil před několika advokáty, kteří se – kdykoli sáhl do kapsy pro kapesník – třáslí strachy, že by mohl vytáhnout dýku. Neměl nezbytnou státnickou pružnost a obratnost Řeka, podobnou Thiersově, neměl ani pocít povinnosti a úctu k danému slovu, a rovněž mu scházela houževnatost trvat na svém právu, jakou se vyznačují Němci. Thiers jej nazýval „nepoctivým vojákem“ a Mac Mahon to také osvědčil tím, že nechal na holičkách všechny, kteří uvěřili jeho výslovnému slibu: „Dovedeme vše až do konce!“

Již před ním Trochu, také Kelt, jednal naprosto stejně, on, který se ani nepokusil ochránit kněžnu, o čemž ji tak sebevědomě ujišťoval. Po měsíce jenom kupil lež na lež, podobný dítěti, které se raduje, když má hodinku volna. Vyhýbal se nedůstojnými výmluvami odpovědnosti, kterou se sám z ješitnosti zavázal.³⁰¹

A tak u Trochua i Mac Mahona, kteří oba k našemu neštěstí hráli tak významnou roli, vidíme tutéž naivní licoměrnost. Když hrabě de Chambord přijel do Versailles za hrabětem de Vanssay, maršál se zdráhal jej přijmout; naproti tomu vyslanci císařského prince nechal vzkázat, že je legitimista. Tím zradil oba a svou nepochopitelnou ctižádostivostí znemožnil jakékoli společné srozumění. A tak je tomu se ctižádostí u Keltů vždy a všude.

Židé vyjednávali s maršálem prostřednictvím barona Siny a Castriese. Baron Sina, nejbohatší Žid Vídně, který přestoupil k řecko-katolickému vyznání, provdal jednu svou dceru za Castriese a druhou za knížete Ypsilantiho, který měl oprávněné nároky na řecký trůn. Tchán Sina poté, co přijal nemajetného knížete za svého zetě, se již viděl na stupních k trůnu, aby pak vyjednal státní půjčku, jejíž makléřský zisk by skončil v jeho vlastní kapse. Ať už se to stalo proto, že Řeky nijak netěšila vyhlídka, že by jim měl nepřímo vládnout – byť i pokřtěný – Žid, nebo že jim král Jiří

³⁰¹ Aby nemusel přímo lhát, uměl Trochu císařovně velice obratně a vyhýbavě odpovídat. Když se jej ptala, zda s ním může počítat, místo jasné odpovědi ano nebo ne jí řekl: „Madame, jsem Bretoňec, katolík a voják!“ – Rovněž tak říkal: „Guvernér Paříže nekapituluje“ a když ke kapitulaci došlo – poděkoval se z úřadu! Všechno zde řečené je doslovná pravda a připomíná nám příběh jistého Bretonce, který dal slovo, že nechce krále během jeho průjezdu Paříží ani vidět a aby nemusel porušit dané slovo, vyjednával s králem potmě.

přislíbil přijmout trůn; jisté je tolik, že nedali najevo žádné nadšení pro Ypsilantiho dědičné právo, a baron zemřel dříve, nežli se mu sen vyplnil. Jeho myšlenka však přešla na rodinu. Gambetta byl dost chytrý na to, aby dal Sinovi na srozuměnou, že je velice nakloněn podpořit Ypsilantiho kandidaturu, a Mac Mahona, který u něj každoročně lovil, přiměl k tomu, aby se opravdově nestavěl proti založení židovské republiky ve Francii.

Jedině tím se vysvětlují početná vyjednávání kvůli Dulcignovi i podivné obchody s Kokinosem a Trikuspisem.

Rovněž vévoda de Dacazes, vždy zapletený do finančních záležitostí, byl silně závislý na Židech. Matka vévodkyně de Decazes, paní z Löwenthalu, se provdala za židovského bankéře ve Vídni, který zase zaprodal svou duši židovskému baronu Hirschovi.³⁰² Zcela nedávno bylo dokonce ohlášeno zasnoubení dcery vévody de Decazes s mladým baronem Lucienem Hirschem.

Bylo neštěstím Francie, že tehdy neexistovalo žádné důstojné zastupitelstvo pozemkového vlastnictví, schopné vedení státních záležitostí, nýbrž že se dostalo do rukou šlechty nového trendu, která byla nesmírně hrabivá, zabývala se burzovními obchody a proto ji lze právem nazvat požídatelskou.

Jedinou osobností nedotknutelné mravní čistoty a povznesenou nad výše zmíněné, byl vévoda de Broglie, kterému však ustavičně špatně radil Léon Say.

Francie, tj. opravdová, čestná, vlast milující a pracovitá Francie usilovala o monarchii, takže se obnovení království zdálo být již velice blízké.

Hlavní překážkou byl hrabě de Chambord. Bůh ví, že jsem dalek toho, abych nechoval úctu k této šlechtě a čisté osobnosti. Rovněž tak jsem upřímně želel smrti nešťastného císařského prince více, než většiny těch, kteří byli za císařství zahrnováni dobrodiním. Smutné dny choroby hraběte de Chambord máme ještě stále v živé paměti, kdy se zdálo, jako by i lilie v mé zahrádce smutně skláněly své květy jakožto symbol zániku monarchie, s níž byla Francie po dlouhá staletí jako by pevně srostlá.

Přesto však dějiny prosadily svá práva. Hlasitě prohlašovaly: „Hrabě de Chambord nechtěl panovat.“ V dávno minulých časech remešský arcibiskup v den koru-

³⁰² Srv. hrabě Paul Vasili, *La Société de Vienne*.

Kdo by neznal známá slova Marie Antoinetty „Vous m'en direz tant“ (Toto mi neříkejte) – Dnes již téměř není jediný státník, dokonce ani křesťansky smýšlející, který by byl imunní (invulnérable) vůči hrozně moci peněz. Mnohý se jí snad i dlouho brání, ale většímu obnosu podlehně i to nejlepší svědomí. Velmi pevné a čestné charaktery možná váhají, chápou dobře význam němého, ale přesto výmluvného pohledu, avšak posléze také podlehnou. Tak nakonec i soudní úředník s pověstí velice poctivého muže jménem Brunet, osvědčený představitel staré a čestné spravedlnosti, projevil ochotu stát se pomocníkem barona Hirsche a podílel se na okrádání mnohých nešťastníků. V srpnu r. 1885 odcestoval do Orientu hájit zájmy řečeného Žida. Baron Hirsch ovšem, jak řekl Gaulois, vyřizoval své záležitosti královským způsobem. Postačí k tomu uvést, jak se jednou Brunet vyjádřil k několika starším i mladším advokátům v justičním paláci. „Protože jsem se chtěl vyhnout cestě po moři,“ prohlásil, „jel jsem přes Vídeň až na konečnou stanici rakousko-srbské železnice a odtamtud jsem na baronovy náklady pokračoval poštovním dostavníkem do Sarambey, první stanice dráhy do Konstantinopole. Na této cestě postilioni odmítali kvůli nebezpečí jet v noci.“

Jaký příklad nezištnosti dal tento veterán mladým začínajícím advokátům, a jakým právem konzervativní listy předhazují Floquetovi, že se zabývá Mustafovými záležitostmi?

novace marně klepal na dveře královských komnat. Nejvyšší ceremoniář mu řekl: „Král spí!“ – „Tak jej vzbud'te!“, opáčil arcibiskup. V roce 1873 klepala Francie na tytéž dveře, ale král se neprobudil! ...

Když mnozí historici jako třeba Carlyle říkají, že dějiny se podobají jistému počtu fiól, které již nesou své nálepky a do nichž jsou události jen tak říkajíc nalévány, pak jsou i jiní – a k těm patříme my –, jimž jde při studiu historie o posuzování lidí a hledání jejich živé a samotné podstaty i charakteru.

Existuje jiné tak vzrušující studium než těch, kteří se podle šablonovitého vzoru snaží každou politickou stranu po dobrém nebo po zlém tak říkajíc vnutit jednotlivci, jejich osobnosti si zpřítomnit v těle i krvi, a sebe samého vidět na jejich místě myslet i jednat?

Hraběte de Chambord vykresluje velice výstižně Goethovo slovo o Hamletovi:

„Duše plná nejušlechtlejších pocitů, ale neschopná je převést v činy.“

Neexistovalo šlechetnější, čistší a velkomyslnější srdce než jeho, ale chyběla mu svoboda vůle, a my jsme téměř jako v zrcadle mohli vidět, co jím hýbe. Při jakékoli nabízející se příležitosti trapně hledal záminku k získání času na rozmyšlenou. Zahaloval se tak říkajíc do své vlajky podobně, jako se skrývá do podušky ten, kdo se snaží vyhnout nudné práci v chladné a zamračené zimní ráno. Kdykoli se však hrabě záležitosti vyhnul, znovu se upamatoval a našel sám sebe.³⁰³

Nerozhodnost by byla ještě tak vysvětlitelná, vezme-li se v úvahu zcela přirozený vliv, který má hraběnka de Chambord na svého manžela. Zůstaňme prostě u čistě lidského a představme si, co asi tak tato oddaná žena cítí, když se jí říká, že muž, s nímž tak šťastně a pokojně žije, má zaměnit dosavadní klidný způsob soužití za život plný neklidu, v němž pravděpodobně nebude nouze o nebezpečí a protivenství všeho druhu.

Vévodkyně de Angoulême často říkala: „Jednou jsem se rozhodla vrátit, ale nikdy bych to znovu neudělala.“

Hraběnka de Chambord byla s touto vévodkyní společně vychována a ta jí často líčila scény, které se tenkrát v Templu odehrály, jmenovitě hrozné nakládání Žida Simona s dauphinem.³⁰⁴ Každý, kdo žil delší dobu ve Frohsdorffu, mne ujišťoval, že vliv vyprávění na hraběnku de Chambord byl tak hluboký, že pařížský lid se jí stal děsivým příznakem.

³⁰³ Každý nezaujatý člověk ví, že zmíněný příběh s vlajkou byl jen záminkou. Když během národního shromáždění v Bordeaux orléanistický poslanec, pan de la Ferté, vybavený plnou mocí od hraběte de Chambord, byl dotázán, zda je záležitost s vlajkou překážkou, výslovně to popřel a dodal, že podle jeho názoru je nemožné, vzdát se téměř posvátné trikolory kvůli válečnému neštěstí.

29. nebo 30. června 1871 vystoupil Bocher spolu se třemi legitimistickými poslanci, vévodou de Larocheouldcauld-Bisaccia, hrabětem Armandem de Maillé a vikomtem de Gontaut-Biron, a dotazovali se, co znamená poslední dopis, který pařížský hrabě právě obdržel a v němž se říká: „že je potřebné nejprve se vyjádřit k jisté nerozhodnuté otázce země“. A protože k tomu zmínění pánové nedokázali podat žádnou informaci, byl pan de la Ferté požádán o vysvětlení. Nakonec váhavě řekl: „Bohužel, je to otázka vlajky.“

³⁰⁴ Templ byl původně pařížským sídlem templářů a později tam byl před popravou vězněn s rodinou král Ludvík XVI. Dauphina (malého následníka trůnu) svěřili revoluční pohlaváři do „pěče“ fanatickému židovskému ševci, který nešťastné dítě ukrutně týral, o čemž je dostatek historických dokladů; pozn. překl.

Slabost hraběte de Chambord byla ještě vystupňována vlivem naší doby. V dřívějších časech nalezl – podobně jako Jindřich IV. – smolaře, který mu vyprávěl své osudy jako všichni jemu podobní, protože tehdy se ještě mluvilo naprosto otevřeně. V naší době, kdy jakákoli hrdinská oddanost zmizela a žije se jen v jakémsi falešném druhu tradovaného entuziasmu, není třeba se nijak trápit pro slávu. Příští pokolení užasnou, až zjistí, že jak hrabě de Chambord, tak i Mac Mahon, kteří oba nic rozhodujícího pro věc své země neudělali, jsou zahrnováni takovým přívalem lichotek, jakého se nedostalo ani všem skutečným záchráncům vlasti dohromady. – Takto lživé pochlebnictví pronásledovalo hraběte de Chambord až do smrti a mnozí jsou přesvědčeni, že obnovení monarchie zabránily jedině úklady Orléanských.

Takové tvrzení je však dostatečně vyvráceno ne-li již samotnými skutečnostmi, pak určitě charakterem Pařížského hraběte. Pařížský hrabě je ideálem otce rodiny a neúnavného pracovníka v křesťanském smyslu, ale již neodpovídá tomu, co tak romantická země, jako je naše, vyžaduje od vladaře. Nemá dostatečně živou fantazii a kromě jiného mu chybí i další vynikající vlastnost, tedy právě Francouzům vlastní a tak sympatický entuziasmus.

Pařížský hrabě, jemuž jeho původ předznamenal tak vysoké cíle, by byl nejraději žil jako plantážník v širé Americe. Již na začátku roku 1870 měl hrabě v plánu tam přesídlit, a chtěl se v červenci natrvalo usadit na druhé straně oceánu.

Je přirozené, že milujeme zemi, za níž jsme nasazovali život, a je také známo, že Pařížský hrabě ve válce za nezávislost neohroženě bojoval, i že od té doby měl politováníhodnou zálibu v ústavě oné země, která byla pro Francii nepřijatelná. Říká se o něm, „že mu scházely předsudky“, ale správnější by bylo tvrzení, „že si zcela osvojil všechny předsudky nejnovější doby“.

Orléánští měli vždy silnou zálibu v penězích. Mít, vlastnit, to je pro ně nezbytná podmínka bytí. Je jen přirozené, že styk s Yankeji, jimž je dolar božstvem, tuto slabost u Pařížského hraběte jen posílil. On i jeho celá rodina pohlíží na vlastnictví jako na něco záslužného, a je smutné, když vliv této ideje na jinak vzornou křesťanskou rodinu zapůsobil natolik, že Francie musí přihlížet, jak důvěrný je královský dům s Rothschildem.

Taková je – podle mého přesvědčení – pravda o jinak zcela a naprosto (foncièrement) čestném muži, který by ve Francii po všem, co tato země prodělala, býval obnovil pořádek a skoncoval s vládou skutečné lupičské bandy. Počinání Pařížského hraběte vůči hraběti de Chambord nikdy nebylo jiné, než vzorné. Všichni, kdo k němu mají blízko, shodně dosvědčují, že hrabě Chambord se cítil být šťastný zbavením se dědictví roku 1830 a to nejen z tradičního monarchistického pohledu, nýbrž i díky dobrým rodinným poměrům. Od 5. srpna 1873, od návštěvy Orléanského, se již necítil být dauphinem.

Když pak 30. října 1873, okamžitě po zveřejnění známého dopisu, který všechny plány na obnovu monarchie hodil přes palubu, vyhledal Tailhand Pařížského hraběte, byli vévodové de Broglie, de Audiffret-Passquier a Decazes také u něj, a de Audiffret-Passquier řekl Pařížskému hraběti: „Hrabě Chambort se zřekl; teď je řada na vás“ (à vous la manche). „Nemožné,“ namítl však vévoda de Broglie, „to mi zakazuje čest. Nemůžeme udělat nic jiného, než maršála odsunout stranou a vyčkat na další (voir venir).“

A mezi všemi významnými muži vlády byl vévoda Audiffret-Passquier tím, koho Thiers jednou přirovnal k chroustu v ušním bubínku, který se vždy již předem snaží oslabit autoritu království. Při slavnosti, které byli přítomni i normanští duchovní, se vyjádřil následovně: „Budeme pověšeni jako uzenka v komínu tak vysoko, že se nás nic nedotkne.“

Hraběti de Chambord to přirozeně nezůstalo utajené a jen posílilo jeho nedůvěru k Národnímu shromáždění, přestože mu to v zásadě vyhovovalo.

Skutečně překvapující a současně velice smutný je rozpor v charakteru hraběte de Chambord, který jej na jedné straně ustavičně nabádal k výmluvám, a na druhé straně zase vedl ke svědomitému plnění povinností.

Poté, co byl publikován jeho dopis z 27. října v důsledku zcela konkrétně koncipovaného telegramu v listu „Union“, věřilo se, že všechno již skončilo, když tu se 17. nebo 18. listopadu hrabě de Chambord osobně objevil ve Versailles.

Jak dojímavý byl 19. listopad 1873, který by možná byl rozhodl o osudu země! – Všichni monarchisticky smýšlející poslanci se shlukli kolem hraběte de Vanssey, aniž by tušili, že se u něj nacházel hrabě de Chambord. Zapřísahali pány de Monti, de Blacas a de la Bouillerie, aby oznámili své postoje a vyzývali je promluvit.

Jak příznivý to byl den! Sto poslanců bylo na Place d'Armes připraveno doprovodit krále. Při příchodu by byl uvítán voláním „Vive le roi!“³⁰⁵ a záhy by se k nim stejným zvoláním přidalo dalších 150 poslanců. Tak by se království v poklidu usadilo v paláci Ludvíka XIV., skrze národní zastupitelstvo by bylo znovu instalováno a král by býval neměl žádné vážnější potíže. Na jeho jediné slovo by byl Mac Mahon přispěchal, holdoval by mu a přijal od něj rozkazy. Ducrot mu byl oddán, Charette by se mu postavil po bok. Kdyby vévoda de Broglie nebyl již tehdy silně pod vlivem Léona Saye, který sám lichotil příteli Židů Gambettovi, býval by byl přispěl k restauraci a royalisté by nebyli rušeni ve svých přípravách, protože jistě neměl vůli, ani moc poslat právoplatného krále za hranice..

K právě řečenému můžeme ještě dodat, že 13 000 disciplinovaných papežských zuávů bylo bez vyvolání sebemenšího rozruchu převedeno do Versailles, vyzbrojeno z arzenálu v Rennes a stálo by na králův příkaz jako jeho čestná stráž.

Toho však nebylo zapotřebí. Všechno by bylo jako neodolatelným vodním proudem strženo ušlechtilou oddaností, protože tehdy – na to nesmíme zapomínat – byl francouzský duch jiný než dnes. Jako by mezi tehdejší a dnešní Francií ležel celý svět, protože ta současná je pokořena principem pouhé prospěšnosti, neschopná jakékoli velké myšlenky, jelikož její samotné jádro je nahlodáno špinavou lichvou, nechutnostmi (pornographies) a podobnými pohoršujícími věcmi. Děsivé události války a Komuny však nanovo probudily ve všech srdcích lásku k vlasti, a proto lze s důvěrou věřit v její nové povznesení.

Pařížský lid, nenávidící republikány, kteří obětovali jeho staré přátele, by byl rád viděl obnovení monarchie. Dobře dvacetkrát jsem od dělníků na ulici slyšel: „Měl by se povolat zpátky Chambord, jinak nás nechte na pokoji!“

V oné velebné hodině však byl hrabě de Chambord znovu nerozhodný. Namísto toho, aby jednal jako král a nechal maršála Mac Mahona prostě obeslat, poprosil jej o rozmluvu.

³⁰⁵ „At' žije král!“

Stále ještě byl možný rozhodující čin a všechno by bylo zachráněno, kdyby byl maršál býval vojákem starého upřímného a rychle se rozhodujícího rázu. Pak by pochopil, že hrabě Chambord patřil k lidem, které je třeba hodit do vody, mají-li plavat. Vypil by s ním sklenku šampaňského za zdar Francie poté, co by mu představil monarchisticky smýšlející důstojníky ze dvou nebo tří regimentů a předvedl by jednotky s voláním: „Ať žije král!“ Pak by se mohlo levé i pravé centrum sněmovny dohadovat jak dlouho by chtělo, a komise by se mohla dlouhé hodiny hrabat ve svých papírech, a přesto by nic proti dané skutečnosti nezmohly. Potom by byl státní dluh o několik miliard menší na místo toho, aby nás nyní ostatní státy litovaly, a Francie by se znovu stala smírčím soudcem Evropy.

Nic z toho maršála nezajímalo. Již tehdy potají přemýšlel o svém prezidentství a pozvání králem odmítl.

A tak se nenašel nikdo v zemi, která kdysi byla zemí smělých rozhodnutí, nerozvážných činů i čertovské odvahy. Jediný, kdo tehdy plně chápal svoje poslání, hrdina, v nějž Francie doufala, tedy císařský princ, byl příliš mladý a jistě si v Anglii říkal: „Kéž bych byl hrabětem Chambordem!“

Od té chvíle bylo – řečeno slovy Saint Simona – u monarchistů „už jen mluvení do větru a střílení naslepo“ (pistolets de paille). Znovu se upadlo do nekonečného konventu, který již po celý věk chřadl tak, že vlastně ztratil smysl své existence. – Mluvilo se o povstáních, bitvách, a na papíře se plánovala nová Vendée. Potichu se naznačovalo rozpoutání jakéhosi obnoveného spiknutí.³⁰⁶ Slovem, celá věc se stala spíše směšnou. Arthur Meyer čas od času ironicky vykřikoval: „... Král přichází! Montjoie St. Denis! Kupředu, smělí synové hrdinů!“

Ale ubohý král již nemyslel na příchod; naopak záhy odešel. Projevy v den jeho smrti znovu zřetelně ukázaly, jaké místo zaujímal a jakou věc osobně zastával. Potomstvo si však – aniž by naslouchalo přehánění bulvárních deníků – k němu zachová úctu i přesto, že mu scházela odvaha vládnout lidu, jenž pobíjel své vladaře, prokazující mu dobro, a naopak se plazil v prachu před lidovými tribuny, kteří mu lichotili a tím jej vedli do zkázy!

Křesťanské národy potřebovaly dobré pastýře, jakými tak dlouho byli Bourboni; revolučními idejemi zaslepené a zkažené země si však plně zasluhují válečné znásilňovatele (belluaires).

Hrabě de Chambord k takovému druhu lidí nepatřil a proto byť i své stoupence utěšoval a povzbuzoval dobrodružnými nadějemi a celé jeho srdce bilo pro Francii, přesto se jich poznenáhlu zříkal. Téměř by se mi chtělo říci, že se jich nakonec odřekl až příliš, protože v jeho závěti s bolestí postrádáme jakýkoli dík mnoha lidem, kteří jako třeba spolupracovníci listu „Union“ vždy hájili jeho věc, a také ze svého majetku více než 17 milionů neodkázal ani to nejmenší dělnickým spolkům, jež by mohly být vzorem ušlechtilého křesťanského socialismu.

Je opravdu pozoruhodné, že vladař, jehož matku Žid Deutz tak hanebně urážel a ponižoval, byl ošetřován dvěma židovskými lékaři předtím, než v posledním oka-

³⁰⁶ Opravdu také krátce před smrtí hraběte Chamborda byl vážný pokus o spiknutí, což vypovídá o trvajícím doufání monarchistického ducha. Kdyby se bylo spiknutí zdařilo, pak by byl náhlým útokem znovu povolán hrabě Chambord, jemuž sice scházela vůle, ale přiměl by jej tlak svědomí.

mžiku povolali Vulpiana. Považoval to snad jeho obětavý duch za nějakou formu trestu? Chtěl bych tomu uvěřit, protože jinak by takové dávání přednosti Židům bylo přinejmenším podivné.

Poté, co již byla každá příležitost opomenuta, a téměř nic se nestalo k jedinému možnému řešení, rozhodli se konečně 16. května vůdci konzervativní strany k chabému pokusu, který by se byl přesto zdařil při projevení alespoň nějaké rozhodnosti. Bohužel každý zná směšné okolnosti, za nichž byl boj těmito malomyslnými lidmi zahájen. Byl započat lidmi, kteří poté, co se na věci podíleli, aniž by vlastně věděli proč, se hned zase snažili co nejrychleji od ní distancovat a zmizet.

Z obou vůdců 16. května by byl nesporně nejobětavější hrabě de Broglie, ale do literárních prací ponořený duch a charakterová nerozhodnost dělají takové lidi jisté politické školy neschopné zmužilého jednání. Furton byl ryzí Gaskoňec, chlubitivý komediant a darebák, literární vzor „Pana ministra“ Sulpice Vaudreye, slovem pařížským životem zkažený provinciál. Jeho ministerská kariéra měla jediný cíl, „dostat se dál“ (s'en fourrer jusque la). Vévoda de Broglie byl opatrný jako parlamentář, druhý byl zase zbabělec. První se obával dotknout se svých zásad, druhý se bál riskovat vlastní kůži.³⁰⁷

Kdykoli bylo třeba konat, nebo když bylo mužům 16. května navrženo jednat ve svůj prospěch, pokaždé váhali. Oscar de Vallée mi v tom ohledu sdělil velice zajímavou věc. V listu „Français“ bylo oznámeno jeho jmenování generálním prokurátorem soudního dvora v Paříži.

„Jsem připraven to přijmout,“ řekl Brunetovi, „ale podotýkám, že mým prvním úředním počinem by bylo nařídit zatčení Gambetty a jeho známého výboru.“³⁰⁸

Na něco takového však vláda rozhodně nepomýšlela. Zdánliví katolíci, kteří tak krutě zacházeli s bezvýznamnými pěšáky Komuny, se před opravdovými buřiči třáslí strachy!

Vlastním viníkem zde byl maršál Mac Mahon. To on napadl iniciativu mužů 16. května, kterým se sám do té doby nevyhýbal. „Ve všech tóninách přitom zdůrazňoval, že nikdy v jejich věci neustoupí a přesto ‚zapomněl‘ jmenovat ministrem obrany generála Ducrota, jenž prohlásil, že sáhne po všech opatřeních, která si okolnosti vyžadají.“

³⁰⁷ Tento zženštilý ministr, který měl k dispozici všemocný centralistický aparát, se cítil být kdovíjak smělým, když zakázal prodej listu „Petit Journal“ na nádražích a na pohrůžky sebevědomě a hrdě odpověděl: „Kdybych svou povinnost dělal důsledně, pak byste tu neseděli.“ Nepatří právě k nejmenším nedostatkům parlamentární ústavy, že vedení věcí často připadne lidem, kteří jsou odvážní jen řečí a podle Guizotových slov si představují, že „jednali tak, jak mluvili“. S několika málo výjimkami se jejich veškerá energie vybíjí na řečnické tribuny.

Bonaparte byl zaražen, když jej při vstupu do sálu v Oranžériích přivítal divoký pokřik ze tří stovek hrdel, a Morny, který 2. prosince prokázal tak obdivuhodný klid, si musel předem napsat několik slov, než vůbec promluvil ve sněmovně.

³⁰⁸ Raoul Duval, jehož rozhodnost je známá, byl rovněž připraven ujmout se úřadu ministra vnitra, ale jako podmínku si stanovil zatčení 600 individuí, která se dopustila zločinu proti obecnému právu a byla klidně dál na svobodě, jako např. Challamel Lacour, který nikdy nezaplatil pokutu 100 000 franků, k níž byl odsouzen za svou účast na vyrabování Calluireho establishmentu.

Ducrot byl také v oněch smutných dobách našich dějin jako jediný ochoten ke každé oběti pro záchranu vlasti. Roku 1873, když bylo již všechno připraveno pro návrat Napoleona III., podrobil se kvůli jízdě na koni operaci, na jejíž následky zemřel. Ducrot byl však duší celého podniku. Později se zcela věnoval věci hraběte de Chambord. V prosinci 1877 požadoval jednání a dodal, že jakmile jen bude obnoven pořádek, „objeví se na místě jako první“ To byla jeho vlastní slova. Nebo by snad byl prvním císařským princem, který netrpělivě zůstával na druhé straně Kanálu? Osobně se to domnívám. V každém případě by to bylo Francii zachránilo. Protivil se tomu pouze markrabě, který ze závesti odepřel úřad ministra obrany svému starému spolubojovníku.³⁰⁹

Všechny uvedené skutečnosti mi byly sděleny důvěrníky a osobními přáteli generála, kteří od něj opakovaně slyšeli, že přebírá veškerou odpovědnost. Tyto věci jsou ostatně doloženy i písemně.

„Ale i kdybyste měl třeba stokrát pravdu,“ řekl mi člověk, osobně zúčastněný na tehdejších událostech a vyjádřil se o maršálovi slovy, která zde opakovat mi nedovolí slušné chování, „přesto by vaší knize v určitých kruzích uškodilo, pokud budete o těchto věcech psát jednoznačně a jasně.“

Takoví již prostě jsou tito lidé! – Pravdu nechtějí slyšet; je jim nepříjemná jako světlo chorému. Jim postačí noční lampička v pečlivě zavřeném pokoji. Mně se naopak při tak hrozném úpadku Francie zdá nezbytné dozvědět se jméno toho, kdo na tom má vinu stejně tak, jako je potřebné neupírat spravedlnost nešťastnému generálovi, který nyní spí kdesi v koutku hřbitova v Nièvre. Poté, co utrpěl dvě porážky, odmítl ten velký vlastenec, aby vojenská sláva, která jej obklopovala po celý život, byla zapsána na jeho náhrobek a v tichu venkovského hřbitova klidně očekává soud dějin.

Fourtou chtěl před odchodem z ministerstva korunovat hrdinský odpor konzervativní strany památným činem a proto Žida Alberta Millauda, autora „Madame

³⁰⁹ Tvrdí se, že panu de Lareinty se podařilo znovu oživit sebedůvěru nešťastného maršála po jeho žalostné depresi, kdy prý měl starý voják plakat tam, kde měl naopak jednat. Byl jmenován ministrem obrany a v ministerstvu na Rue St. Dominique je stále ještě jeden jím kontrasignovaný dekret. Vikomt de Harcourt se vrátil od maršála a ujistil jej, že bude souhlasit se svým odstoupením.

Je to možné. Nicméně zůstává pochybné, že pan de Lareinty, který byl považován za velice vrtkavého a nestálého, by nebyl jedním z těch, kteří na maršála naléhali vydat se do rukou Du-faureho.

Abychom mohli správně ohodnotit potupnou roli maršála Mac Mahona, na němž spočívala tak těžká odpovědnost za to, že Francie se hroutila pod vládou, s jejímž jmenováním souhlasil, je třeba si přečíst *Journal de dix ans* Eugena Louduna. Podle něj nebyl opomenut žádný krok, žádná nabídka ani argument ve snaze přimět maršála ke konání. Přesto zůstalo všechno bezvýsledné.

Rouher kdysi Eugenu Loudonovi řekl:

„Maršál je hotová nula. Říkáte, že si nezaslouží žádné úcty, nýbrž opovržení. Sám jsem mu před čtyřmi lety řekl: ‚Mohl byste být Cromwellem nebo Monkem, tak to ukažte a my půjdeme za vámi. Důstojnější a snadnější by pro vás bylo být Monkem. Vy však nejste ani jedním z nich a proto vámi budou dějiny opovrhovat.‘ A dodnes se také nestal ani jedním z nich; pořád zůstává takový, jakým vždy byl. Občas je mu to samotnému asi zřejmé a pak pláče; plakal ještě i v listopadu, ale k čemu nám to je?“

Archiduc“ a podobných obscénních operet, jmenoval rytířem Čestné legie! Takový Brutův testament se mu zdál asi být důstojným rozloučením pro představitele veřejného pořádku a religiózních záležitostí.

Takto se tudíž Židé stali vítězi 16. května, a již záhy se jim měla ukázat příležitost, aby se mohli stát našimi pány.

Na berlínském kongresu stála Francie poprvé znovu tváří tvář Evropě, která roku 1871 tak chladnokrevně přihlížela jejímu zmrzačení.

A kdo byl pověřen zastupováním tohoto přízraku? Angličan!

Na jiném místě jsem již načrtl obrázek Waddingtona,³¹⁰ kosmopolity a příslušníka třídy naturalizovaných (peregrini, circulatores), s nimiž se na stránkách naší knihy tak často setkáváme. Má příbuzné všude, nejen ve Francii. Jeho početní bratranci žijí v Německu, sestra se provdala za pruského diplomata von Bunsena, jeden jeho strýc je plukovníkem v anglické armádě, a další, Evelino Waddington, zemřel v dubnu 1883 v italské Perugii.

Od zvolení Spullera generálním tajemníkem národní obrany již jmenování řečeného Angličana nemohlo nikoho udivit. Ochablost i těch prozíravějších dosáhla té míry, že si takové obludnosti sotva povšimli.

A proto i Waddingtonovo chování a jednání na kongresu narazilo v zemi pouze na velmi nesmělý odpor.

Skutečně potřebný postoj byl přece zcela jasně předznamenán a každý lepší, inteligentní a vlast milující Francouz by jej měl instinktivně rozpoznat.

Rusko je svým skrývaným antagonismem vůči Německu ne-li přímo naším přirozeným spojencem, pak přesto jediným národem, s nímž bychom bývali mohli počítat. Car Alexandr nám roku 1873 prokázal příznačnou službu tím, že se zřetelně vyjádřil proti novému útoku Německa. Co by nám tedy mohly udělat Rusku příznivé podmínky smlouvy ze San Stefana?

Zatím jsme jen mohli s úžasem sledovat, jak se řečený ministr zahraničních věcí Francie s mimořádnou horlivostí zastával zájmů Anglie povzbuzujícím výrokem k dobytí Kypru, a s úsměvem již také předem vyjádřil souhlas s naším vytlačením z Egypta, aby se jej mohla zmocnit Anglie.

Pro Francii vybojoval Waddington jediné ... emancipaci Židů v Rumunsku!

Pokud jde o Rumunsko a Německo, odkazujeme čtenáře na naši další knihu „Židovská Evropa“³¹¹ a jen se ptáme, co to má co dělat s Francií?

Ať už jsou lži židovského tisku jakkoli nehorázné, přesto je každý v této nešťastné zemi do jisté míry informován o skutečném stavu věci.

Stateční, pohostinní a umělecky založení Rumuni jsou potomci dávných osadníků a již svým jménem upomínají na svou těsnou příbuznost se syny starého Říma. Teprve za Aureliána byl Řím donucen přenechat Dacii barbarům a na jejím místě vznikla oblast, nazvaná podle řeky Dunaje: Dacia ripensis.

Velmi výmluvně mluví o Rumunsku Victor Duruy: „Ne tak snadno jako od císaře jsme se odloučili od hrdinského římského obyvatelstva trojské Dacie. Hodno svého původu i těch, kteří tam založili první města, hrálo v Karpatech roli bojovníka, jenž ze svých horských pevností odrážel každého nepřátelské-

³¹⁰ *Papiers inédits du Duc de Saint-Simon*, 1. Vol., Paris, Quantin.

³¹¹ V originále: *l'Europe juive*.

ho vetřelce, krok za krokem se šířil na jih i na východ, vždy si zase vybojoval zpátky každý metr ztracené půdy a po šestnácti stoletích ustavičných bojů založil novou Itálii, Tzarea rumanesca, kterou lidé latinské rasy srdečně mezi sebou uvítaly při jejím povýšení na svobodný národ.

Italský typ si u Rumunů udržel jistý orientální, mužně poetický půvab. S velkou oblibou zpívají svérázné lidové písně, jejichž rytmus je nám lahodný. Rumuni by byli naprosto šťastní tak, jako bychom byli i my Francouzi, kdyby ovšem tam, ani tady nežili Židé.

Tím rozhodně nechci Židy v Rumunsku přirovnat k latentní chorobě nebo k více či méně zahnívajícím morálce. Jsou spíše něco jako nepřetržitá povodeň, která se nedá zastavit. Velký semitský kotel Halič i pohraniční ruské provincie ustavičně vysílají do této nešťastné země nové a nové páchnoucí hordy.

Snad stokrát již byli popsáni tito Židé s kudrnatými pejzy v dlouhých a špinavých kaftanech, kteří všude, kde se jenom na chvíli zastaví, šíří kolem sebe obtížný hmyz a jsou nebezpečím pro obecné dobro i pořádek.

Jako přičarovávání k nešťastné krajině, kde jak doufají, se jim má z rodiny Isrolka narodit mesiáš, již Židé z této provincie udělali to, co by chtěli udělat i z Francie tím, že ji sužují, ohlodávají na kost, vysávají a oslabují. Kořalečným monopolem se zmocňují peněz drobných lidí, a tím v důsledku i veškerého bohatství všech ostatních v zemi.³¹²

Jakmile jediný Žid vstoupí do hospodářství, to je již ztraceno. Jeden Žid neodvratně následuje druhého jako dny v kalendáři. Zmocní se tam všeho – pachtu, polností, dobytka, oblečení a nakonec i snubních prstenů. Otupělý jedem, který mu Žid čepuje, podepíše rolník bez uvažování podvodné dluhopisy, jež mu lichvář předloží až po nějaké době, kdy není schopen platit. Pak jej Žid již nepustí a pomocí nějakého prostředníka skoupí za směšnou cenu všechno, co nešťastníka až dosud živilo a jemuž pak zbývá jen ubohé živoření.

„Veškerý maloobchod v Rumunsku,“ píše Ernst Desjardins³¹³ (člen Institutu de France jako pan Waddington, kterého jen sotva můžeme podezírat z pře-

³¹² Stejně jako v Haliči je tomu i v Rusku. V knize s titulem *Le Juif de Sofievka*, která vyšla v Plo-na u Paříže pod pseudonymem V. Rousslane a jejíž autorkou je baronka von Uxküll, manželka ruského vyslance v Itálii, je výstižně vylíčeno zruinování celé vesnice jedinou židovskou rodinou. Jednoho dne se hladu vysílený Žid zhroutil přede dveřmi místního panského sídla. Starý sloužící, veden přirozeným popudem, jej chtěl poslat pryč, ale pán domu se nad Židem slitoval a přijal jej k sobě. O několik let později již měl navrch Žid, za nímž přišla celá jeho rodina, pán domu byl zruinován a jeho sídla se zmocnili vetřelci. Velice zajímavé je i následující. Nešťastný ruský rolník, který byl rovněž přiveden na žebráckou hůl těmi, kteří se mu pak ještě vysmívali, se bez přemýšlení náhle na Židy vrhl, ne snad aby je oloupil! Zabil je a spálil všechno, co zůstalo stát z jeho vlastního domu.

Bez ohledu na veškerá moudrá opatření ruské vlády zanechal zemřelý židovský baron Stieglitz majetek ve výši 300 milionů.

Židovský upír si v té zemi nepokrytě podržel svou starou povahu. U nás si příšera natáhla rukavičky a okrádá lidi elegantněji. Kdykoli se však jeho oběť hlasitě ozve, židovský tisk okamžitě spustí na stejnou notu: „Všeobecnou svobodu podle zásad roku 1789! Pryč se všemi barskými předsudky! ...“ Dotyčný nešťastník pak již pochopí, že jeho hlasitá stížnost neodpovídá dobrému tónu a často končí sebevraždou, aby nadále nepřekážel Židům.

³¹³ *Les Juifs de Moldavie*.

hánění), „je v rukou Židů mléko, maso, plodiny a jmenovitě alkohol, který oni sami nepijí, ale mísí do něj vitriol. Tím nejenže Rumuny podvádějí, ale ještě doslova otravují města i celou zem.“

„Tento lid,“ říká se tam dále, „nechce pracovat, ani se vzdělávat, obdělávat půdu ani platit. Nepodílí se na žádném závazku, na žádné oběti a naprosto se nepodřizuje žádným politickým zákonům ani zdravotním opatřením. Se svými 800 000 chudých se nechápe pluhu, motyky nebo pušky, nýbrž výhradně peněz.“³¹⁴

A takové podařené žadatele zastupoval Waddington na kongresu jménem Francie jako dávné ochránkyně utiskovaných. Kdykoli náš ministr tuto věc přednášel, budil tím všeobecný podiv a byl doprovázen Bismarckovým posměchem.

Po Berlínském kongresu bylo všude slyšet opravdu dojemné výlevy bolestného bédování nad tímto lidem, což ovšem Evropa odsuzovala.

Vždyť se nejednalo, jak již bylo řečeno, o připuštění omezeného počtu Židů do země, nýbrž o to, aby se každému Židovi, který si jen zamane, dostalo práva se tam usadit na úkor místních majitelů půdy! Podle Waddingtona se mohl každý Žid stát rumunským občanem.

Starý revolucionář Bratiano, který se za svého exilu stal přítelem všech nových republikánů, pronesl ve sněmovně následující významná slova:

„Během své dlouhé politické dráhy jsem již zažil mnoho protivenství a pohrom, ale nikdy jsem se necítil tak nešťastný jako tehdy v Berlíně.“

Židovstvo bylo přirozeně štěstím bez sebe a Crémieux na zasedání Aliance israélite k tomu vítězně zanotoval:

„Mám velkou důvěru v naši dnešní politickou situaci. Za to děkujeme šlechtnému, loajálnímu a přímo vzornému postoji našeho ministra zahraničních věcí, našeho Waddingtona.“ (Slova řečníka doprovázely salvy nadšeného potlesku.)

Pokud slovo náš nemá znamenat, že Waddington je židovského původu, potom tím chtěl Crémieux asi říci, že jej mohou nazývat svým člověkem, protože je jimi placený.

Nakonec ať už Židy placený nebo sám Žid, Waddington nikdy nemeškal tuto rasu hájit a je lhostejné, zda si tím vysloužil peníze nebo ne. Jisté je, že s ryze židovskou houževnatostí obhajoval zmíněné výdobytky berlínského jednání, jež se rovnaly zničení Rumunska! A Francie, velkomyslná Francie, hrála na rozkaz malého národa roli četníka, který Rumunům poutá ruce, aby Židé mohli dál násilím lít umírajícím domorodcům do hrdel vitriol.

Bratiano s pevnou důvěrou opravdového přítele vlasti směle podnikl cestu celou Evropou, podobnou Thiersově, zastávat se tam urážené a posmívané Francie.

Rakousko, Rusko i Turecko uznaly oficiálně nezávislost Rumunska... V Itálii a v Anglii našel Bratiano pouze ministry, kteří se zaprodali Židům a narazil tam tedy

³¹⁴ Rumunští Židé se ani příliš netají svým odporem k vojenskému stavu. 1. července 1865 předali Židé obce Leova senátu v Bukurešti petici ohledně osvobození od vojenské služby s následujícím zněním: „Protože my Židé jsme obecně tak bojácní, že bychom nedokázali zastřelit ani zajíce – což bylo také důvodem, proč jsme přišli o vlast a již téměř 2 000 let vzdycháme pod cizím jařmem –, nemůžeme být zemi jako vojáci nijak užiteční“, atd. (Archives israelites 1865).

na nepřekonatelný odpor. Mezitím se však postupně začalo vědomí bouřit nad skutečnostmi, které sděloval, ale namítalo se mu: Podepsání berlínského protokolu zavazuje k solidárnosti. Pokud by Francie hodlala prohlásit, že uzná rumunskou nezávislost, aniž by trvala na okamžitém plnění klausule ohledně izraelitů, učinilo by se z naší strany totéž.

Waddington však trval na svém a říkal: Občanské právo může být odepřeno jen těm Židům, kteří provozují veřejné domy, výčepy s otrávenou kořalkou nebo lichvářské obchody; jinak nebude akreditován žádný vyslanec Francie v Rumunsku.

Marně se namítalo: Co je po tom všem Francii, to je přece věc rumunských úřadů! Oficiální nařízení religiózní svobody zde naprosto nepřichází v úvahu, protože Rumunsko je prokazatelně zemí, kde je tolerance zdaleka nejvíc praktikována.

Pouze Waddington jako by nic z toho neslyšel, a levice, hluboce zapletená do finančních spekulací a proto již z většiny v rukou Židů, shledávala jeho postoj obdivuhodným.

Vyslanec Rumunska jménem Catargi byl stejně tak málo úspěšný. Podle izraelit-
ských novin mu Gambetta dal tuto cynickou odpověď:

„Radím vaši vládě podřídít se. Francie vaši nezávislost neuznává dříve, než bude zaručeno občanské právo všem Židům bez výjimky. Crémieux dál trval na tom, aby se náš vyslanec na berlínském kongresu, Waddington, chopil iniciativy a prohlásil, že pokud Francie ustoupí, ztratí svou čest. Zavázal jsem se Crémieuxovi slovem, že jej budu podporovat a nemohu tedy jinak, nežli vás znovu vyzvat k přijetí již rozhodnutých podmínek.“

Znovu zdůrazňujeme, že se zde nejedná o religiózní otázku.

Již výše zmíněný Ernst Desjardins ve svém letáku „Židé v Multánsku“³¹⁵ říká:

Musím potvrdit, že vládu nepřiměly k přijatým opatřením ani religiózní důvody, ani nepřátelské smýšlení obyvatelstva vůči Židům. Vlažný postoj pravoslavných k svému kultu i lhostejnost jeho státem placených kněží nevyvolávají ani to nejmenší podezření z nějakého religiózního pronásledování Židů. Obavy i nenávist vyvolává tento národ výhradně tím, že domorodcům škodí a že se zformoval v stát ve státě podobně, jako protestanti ve Francii před ediktem kardinála Richelieu.

Máme však ještě i další výmluvné svědectví od Ad. Franka, jenž se v izraelit-
ských kruzích těší plně zasloužené vážnosti.

Ve své odpovědi Xavieru Rouxovi na otázku, co považuje za příčinu stále silnějšího hnutí proti Semitům v celé Evropě, tento profesor na Collège de France prohlásil, že v Rumunsku a Rusku přijatá opatření nemají naprosto nic společného s izraelitským vyznáním víry.³¹⁶

Mezitím Rumunsko alespoň zčásti uniklo nebezpečí. Jeden republikánský poslanec měl odvalu se znovu vrátit k záležitosti, které se celý svět tak pečlivě vyhýbal.

V zasedání sněmovny z 15. prosince 1879 Louis Legrand řekl:

„Již osmnáct měsíců od berlínské dohody je nezávislost Rumunska uznána. Na zachování dohody tři nejvíce zainteresované státy, Rakousko, Rusko a Tu-

³¹⁵ V originále *Les Juifs en Moldavie*. Starší název Multánsko je přesnější, protože dnešní Moldavsko se úplně geograficky nekryje s historickým územím; pozn. překl.

³¹⁶ *Annales de la philosophie chrétienne*, říjen 1881.

recko nezávislost Rumunska neprodleně uznaly. Nedávno následovala jejich příkladu Itálie. Požadují, aby Francie tak rovněž učinila a navázala s Rumunskem diplomatické styky.“

Je vcelku pochopitelné, proč Waddington zamlčuje pravdu a střeží se odhalit důvody svého jednání. Obává se zveřejnění jistých jej kompromitujících písemností a mluví jenom pořád kolem dokola o naturalizaci jednotlivců za určitých podmínek, o což mu v zásadě vůbec nešlo, protože francouzská vláda neměla nejmenší důvod se do toho vměšovat.

Nakonec se však v obavě z blamáže vzdal. Také Židé cítili, že by mohli vyčerpat trpělivost Rumunů a neskrývali si, že by mohlo dojít k něčemu ještě horšímu, než byly popravy v Rusku a Bulharsku. Posloužíme si Maximem Du Camp citovanými slovy kardinála Retze: „Ty byly ještě jen hrátkami oveček na kvetoucí louce.“

Jako člen Dunajské komise za Francii byl vybrán úředník, jehož židovský původ nijak neudivuje, protože zastupoval jisté kruhy francouzského Židovstva. Dotyčný se jmenoval Barrère a byl odsouzeným komunardem, který se později stal stoupencem Gambetty. Soudě podle rychlosti, s níž hned při prvních pouličních bojích – ba dokonce asi ještě před začátkem řeže – práskl do bot, neměli asi jeho souvěrci k němu příliš velkou důvěru. Protože však vždy dával najevo své židovství, nechali jej odejít do Egypta, kde na něj brzy zase narazíme.³¹⁷

Židovstvo se k Waddingtonovi nezachovalo nevděčně. Roku 1883 bývalého ministra vytáhlo ze zapomnění a s titulem francouzského vyslance jej poslalo do Ruska hájit tam věc izraelitů.

Při té příležitosti pronesl Jules Delafosse projev, plný vlasteneckého nadšení a postavil se plně na stranu francouzských zájmů. Připomněl, že Waddington, do jisté míry vždy spojený s Anglií, na Berlínském kongresu vystupoval proti všem návrhům našeho jediného spojence, s nímž jsme tehdy mohli počítat. Řečník dále požadoval, aby při všech takových příležitostech, přitahujících pozornost ostatních národů, byla Francie zastupována opravdovým Francouzem, pokud možno zasloužilým vojákem. Přesto bylo všechno nadarmo. Alliance israélite promluvila a hlas řečníka byl překřičen voláním poslanců: „Angličan! Angličan!“

Waddington na naše výdaje odcestoval do Moskvy a tam předložil svou vizitku, ozdobenou podivným erbem, na němž bylo vidět lilie pod válečnou sekerou a slovo „Věrnost“, což se u takového muže vyjímalo poněkud ironicky.

Přesvědčen, že si vůči nám může dovolit všechno, vystupoval tam s naprostou důvěrou, že si Německo nepřeje naše sblížení s Ruskem a že se ruská vláda k nám zachová odmítavě. Waddington se hned do věci ochotně pustil a záměrně opomněl pozvat na jím pořádaný slavnostní ples ruského ministra zahraničí, pana Gierse.

³¹⁷ Proto se také Židé v žádném případě svého cíle v Rumunsku nevzdali. V roce 1885 francouzská vláda uvalila 150 procent daně na výrobky země, která se provinila potíráním židovské lichvy. Jde o skutečnou hospodářskou blokádu a „Archives israelites“ to klidně označily za zasloužený trest prozířetelnosti. „Boží spravedlnost,“ říká se v čísle z 13. srpna 1885, „ukládá Rumunsku trest v oblasti obchodu za nespravedlivé a nenávislné chování k izraelitům. Francie se odvážně ujala obrany utiskovaných, trýzněných a mučených Židů, a tím vykonává soudcovský úřad.“ – Pozn. editora: „Katechismus pro Židy v Rusku“ (Tel Aviv, 1986) říká zcela nedvojsmyslně: „Taktika ‚ubohého Žida‘ je prověřena tisíciletími!“

Výše řečené je zcela autentické a bylo v listu „Gaulois“ z 22. června 1883 výslovně potvrzeno panem Louistem Teste, v takových záležitostech velice dobře informovanou a pravdomluvnou osobností. A není to skutečně roztomilé, že Francie krátce před bankrotem vyplatila 250 000 franků Angličanovi na to, aby projevil takovou nezdvořilost k představiteli jediné mocnosti, která pro nás měla ještě jiskřičku sympatií?

Všemu pak nasadilo korunu Waddingtonovo vyslání do Londýna. Tehdy se říkalo, že někdejší odchovanec Cambridge je zde bez vyhlídek, ale že s anglickým občanstvím, které nikdy neztratil, se tam doufá stát pairem. Takové štěstí jsme ovšem neměli a Waddington jako dříve dál horlivě sloužil anglickým zájmům. Byl to on, kdo přiměl vládu hodit přes palubu statečného admirála Pierreho. Avšak jeho mistrovským kouskem byl návrh, podle nějž Francie na Londýnském kongresu svolila k revizi egyptské otázky. Francie tím nejen souhlasila s obsazením Egypta Anglií, tedy země, v které francouzský vliv tak dlouho převažoval a jež pohltila tolik francouzského kapitálu, schválili jsme nejen znehodnocení všemi mocnostmi garantovaného veřejného dluhu, nýbrž jsme připustili i další půjčku, která všechny ostatní mocnosti zvýhodňovala a zajistila Anglii náhradu za jí samou způsobenou škodu.

Rusko a Německo našťastí hájily naše zájmy lépe, než náš vlastní představitel a konference skončila velice žalostně, z čehož byl Waddington zoufalý.

Barrèroho počínání bylo ještě podivnější. Každý ví, jak pozorně byly sledovány zářijové události 1884 v Egyptě, když se ukázalo jako nezbytné zastavení plateb na umoření zmíněného dluhu. V tomto hrozivém okamžiku lord Northbrook v zájmu vlastní země okamžitě opustil své sídlo Forhan v Hampshire a pospíchal do Egypta. Ničemný komunard Barrère, který se stal francouzským ministrem v Egyptě, však nepovažoval za potřebné se na své místo dostavit.

„Roku 1871 jsem v přítomnosti nepřítelů střílel na francouzskou vlajku; věří snad někdo, že bych ji v roce 1884 šel do Káhiry chránit před Angličany?“
Nějak tak nepochybně uvažoval ten kluzký diplomat.

Francouzský komisař Lechevallier se v rozhodující chvíli také raději vydal na venkov.

Takové charaktery jako Barrère a Waddington již najdeme u nás ostatně všude. V anglickém časopisu „The Statist“ publikoval jistý diplomat v srpnu 1884 ironický obraz naší zahraniční politiky, obrázek, jaký každému Francouzi, jenž si uchoval v srdci lásku k vlasti, musí vhnět krev do tváře. Ministerstvo zahraničí se postupně zbavovalo osvědčených odborníků, aby mohlo naše zájmy přenechat Židům všech zemí! Pokud i přesto nějaký náš diplomat pracoval úspěšně, byl okamžitě pomlouván, protože zapomněl zajistit Židovstvu příslušný podíl na zisku.

„V roce 1880,“ říká zmíněný anglický časopis, „zaujímal Francie v Africe válečnický postoj. Gambetta s dobře promyšleným záměrem nedotýkat se veřejného mínění v Itálii poslal do Říma a do Tunisu starého diplomata, který byl již 25 let mimo diplomatickou službu. Baron Billing uklidnil Italy a vypracoval o tom velice příznivou zprávu. Přesto panovala nespokojenost, protože průmyslníci nemohli při té příležitosti lovit zlaté rybky. Tak došlo k vpádu do Tunisu a Bej byl donucen podepsat dohodu z Bardo. A komu byl její

návrh svěřen? Zcela neznámému brigádnímu generálu jménem Bréard a bezvýznamnému obchodnímu agentu jménem Rustan.

Obratný diplomat Bourrée uzavřel v Číně dohodu pro nás stejně tak výhodnou, jakou přinesl pan Billing z Tunisu. Tato příležitostná strana je vždy po ruce, když je třeba obě odmítnout, protože je jimi Francie zatahována do nevýhodných pozic.

Francie se pouští do pošetilých vyjednávání, dílem vedených námořními lékaři a veliteli z Avisosu, dílem zahraničními celníky. Došlo to již tak daleko, že se snad příště dožijeme toho, že Courcel nebo Saint Vallier budou velet našim obrněným válečným lodím.

Dva roky před svou smrtí pocítil Gambetta potřebu naplnit kapsy více méně německých Židů i svého kosmopolitního okolí a pustil se do konverze italského státního dluhu. Namísto toho, aby za tím účelem poslal do Říma vyššího finančního úředníka, zvolil si na to příživníka madame Arnaudové, španělského Žida jménem Ruiz.

Je dobře známo, jak nepřátelského přijetí se této pochybné osobnosti dostalo od markýze Maffaie. Když se Gambetta ocitl na vrcholu své moci, usiloval o audienci u Bismarcka. Jako předvoj poslal delegáta z Alžíru, starého celníka z Marseille, a krátce po něm i dalšího, momentálně mazala, prodavače losů a svatých obrázků z Niortu. Žid B... v Berlíně podnikal směšné pokusy o rozhovor, které samozřejmě skončily naprostým fiaskem.“

Pro zahraničí měli Židé svého zástupce ve Waddingtonovi, pro vnitro v Léonu Sayovi. Druhý z nich – ať právem nebo ne – považovaný za bratra Alphonse Rothschilda, je služebníkem židovského krále, považuje si za čest nosit jeho livrej a každý den se jako věrný sluha přesně včas hlásí o heslo dne. Všechno, co dělá, se děje skrze Rothschilda, s ním a pro něj. Když Rothschild tohoto muže vnutil republice, vedle nesmírné radosti, že je neomezeným pánem finančního trhu, pocítil i lichotivé vědomí, že může skrze svého satrapu vládnout Francii, protože považoval za sebe nedůstojné, aby to dělal osobně.

Skutečným viditelným vládcem Židovstva ve Francii, mužem, do něhož Izrael i zednáři momentálně vkládali své nejsmělejší naděje, však byl Gambetta.

Za svěřené mu plné moci požadovali Židé následující čtyři věci:

1. Proniknutí do obchodů.
2. Religiózní pronásledování, tj. zrušení křesťanských škol, které Židy stavěly do pozadí, a uzavření těch, z nichž vycházelo mnoho zdatných mužů, protože by již jako děti tam byli učeni stát se dobrými Francouzi.
3. Bezpečnostní zákon, který by v příznivém okamžiku umožnil dokončení díla Komuny a pak pod záminkou nějakého provinění, tuláctví atd. vyhnat mnoho Francouzů z rodné země a jejich místa obsadit ruskými, německými a rumunskými Židy, pokud by cítili potřebu změnit své bydliště.
4. Válku.

Ohledně obchodu dělal Gambetta, co jen bylo v jeho silách. Vedle aféry Bona a Guelma zahájil s pomocí Léona Saye známou falešnou konverzi, a později rozhodl o zpětném prodeji vedlejších železničních tratí státu, z čehož připadly velké částky Židům.

Bylo to v zásadě napodobení identických procesů v Německu. Na koupi určitého počtu německých železničních tratí, která si vyžádala kapitál asi 1 200 milionů, vyžádali němečtí Židé nejméně 500 milionů. Postupovali při tom stejně jako ve Francii. Byli zavčas informováni o záměrech vlády, a poté, co předem stlačili kurz, se zmocnili většiny akcií, kterým pak znovu napomohli k původní nominální hodnotě. Pruská sněmovna ovšem při tom postupovala mnohem loajálněji než naši poslanci, kteří se nijak netajili svou účastí na takových lichvářských obchodech. Jisté události v pruské poslanecké sněmovně nám podávají důkaz jejího loajálního jednání. Ve Francii by v podobných případech byla ministru veřejných prací jen prostě položena otázka: „Co na tom vydělá každý z nás?“

Religiózní pronásledování křesťanů zahájil Gambetta prostřednictvím Constanze a Cazota.

Záležitosti vypovídání křesťanských Francouzů ze země připravoval Reinach, a Waldeck-Rousseau je pak přednesl na pořad dne.

Všechno to byl pro Židy jen nežádoucí odpad.

Jak je známo, ti hovoří rádi obrazně a v podobenstvích, ale zasvěcení rozumějí i těm nejnepatrnějším narážkám. Když se několik měsíců před válkou 1870 mluvilo s osobami, zasvěcenými do připravovaného hnutí, bylo často slyšet slova „Běh Nilu se změní“. To znamenalo působení Německa v neprospěch Francie. Od roku 1872 byla ustavičně řeč o „velkém obchodu“. Bohatí Židé si ta slova důvěrně říkali v salonech a ložích opery. Drobné židovské obchodníky bylo v kavárnách slyšet mluvit o blízké době, kdy budou také oni vlastnit zámky, paláce a velké honitby.

A skutečně šlo o velký obchod, tak veliký, že sotva která jiná událost světových dějin našla podobnou odezvu.

Byly promrhány miliardy, nahromaděné prací nešťastných Francouzů, o válečném rozpočtu již ani nemluvě. Využívalo se doslova všeho k rozsévání nenávisti a svárů, vojsko bylo systematicky rozvraceno a nic nestálo v pohotovosti. Šlo to dokonce tak daleko, že když chtěl Favre poslat jízdní pluk do Tunisu, muselo mužstvo čekat na dodávku koní z Perpignanu a sedel z Versailles.³¹⁸

Postavíme-li proti tomu údernou bojeschopnost Německa, není těžké uhodnout výsledek. Než jsme měli vůbec čas k přípravě, nepřítel nás již držel pod krkem, zatím co vévoda de Frigolet nebo Thibaudin se snažili dát do pohybu těžkopádný mechanismus mobilizace, která by k zvládnutí potřebovala ještě jednoho Napoleona I.

Tedy naprostá zkáza a výkupné deset miliard! Vždyť tu byl Žid. Převzal na sebe úkol dát část z toho jako zálohu na účet Německa. Protože navrácení částky přiro-

³¹⁸ V okamžiku, kdy Déroutède a Vlastenecká liga tak směšným způsobem provokovali Německo, nebyla k dispozici žádná munice. Naše zbrojnice byly prázdné nebo případně byl jejich obsah v nepoužitelném stavu. Koncem roku 1882 byl generál Billot nucen požádat sněmovnu o mimořádný úvěr 2 673 323 franků na zlikvidování staré nepotřebné munice, která stála obrovské částky. Stačí si přečíst technické detaily o mosazných nábojnicích, publikované v časopisu „La Ligue“ (21., 22. a 23. ledna 1885) váženým obchodníkem Albertem Hübnerem, který naplněn vlasteneckými obavami obvinil... Spullera.

V dopisu z 24. ledna Hübner potvrzuje, že za hlavními výrobci zmíněných mosazných nábojnic vězel Rothschild. Srovnáme-li s tím to, co jsme v první knize řekli o židovských králích, o králích obilí, železnic atd., pak jasně vidíme, že jsou neomezenými pány všeho a dokonce i toho, co se přímo týká bezpečnosti a životaschopnosti země.

zeně nebylo den ze dne možné, učinil odpovědnou za to celou zemi na konto vítěze, čímž se splnil jeho vytoužený sen stát se pánem země, která jej tak dlouho odmítala vpustit přes své hranice. Francie se stala Židovým nevolníkem! Jako nepostradatelný výběrčí daní pro Německo tak Žid vykonával jistý druh královské moci a možná také, že obdržel pro Rothschilda titul „místokrál“. Pak by se velcí i malí Židé mohli usazovat na domácí půdě Francie ne po tisících, ale rovnou po statisících.

Tato dříve směšná perspektiva, kterou kdysi přede mnou předestřel tak laskavý Alexander Weill, by se stala skutečností.

Francouzského jména skutečně hodní lidé by se poté rozptýlili do celého světa jako Izraelité po zničení chrámu a jako Poláci po pádu Kosciuska.

V kdysi své zemi zůstávající zbytek by pak pracoval pod komandem Žida, který by lovil v našich honitbách a poslouchal by Meyerbeerovy opery a židovské operety od Judica.

Opravdu, velký obchod, protože tak obrovská spekulace asi ještě nikdy nezaměstnávala lidský mozek.

Přesto se však Gambettovi taková mohutná operace neměla zdařit.

Co zachránilo Francii před bandou intrikánů a vyděračů, čím byli obalamuceni, zesměšněni a rozehnáni do všech směrů?

Byl to jednoduše přirozený životní pud, kterému Francie již tak často děkovala za spásu. Ten dovolil říkat všechno, odvážit se všeho; volal na vládnoucí: „Lupte si, krad'te, začachrujte všechno“, ale každé válečnické choutce stavěl na odpor klidnou, neústupnou, mlčenlivou, ale neotřesitelnou sílu, kterou nedokázalo nic zlomit. Takový pocit sebezáchovy nepramenil z žádného vyššího vnuknutí, byl instinktivní; tak, jako zvíře cítí příchod řezníka, se Francie moudře vyhnula každému chybnému kroku a nic ji v tom nedokázalo pomýlit.

Marně Gambetta poukazoval na Dulcignovy směšné projevy, jako by Francie, které byl odebrán Štrasburk, ještě měla zájem vzít statečným Černohorcům město a dát je Řekům. Gambetta nadarmo pobízel Řecko k boji a marně mu nabízel záruku naší ochoty pomoci směšným Thomassinovým poselstvím. A nadarmo také pronášel v Cherbourgu válečnické projevy; nikdo se nehnul, nikdo se neozval.

Na intriky tohoto zástupce Židů nenaletěla ani Francie, ani Německo.

Proto můžeme znovu prohlásit, že Francie by nebyla bývala podvedena, kdyby místo tak podlých darebáků, kteří ji znectili a oloupili, mohla mít v čele nejčestnějšího muže, šlechetného krále. Ale to Francie nechťela a volala: „Propusť nám Barabáše!“

Z nedostatku velkých obchodů se tedy Gambetta chopil malého: tuniského válečného tažení.

Kdo by nečetl v cestopise o jedné z oněch afrických Židovek, jež se ve svém odlehlém obydlí rozvaluje na poduškách s prsty plnými drahých prstenů. Sotva třicetiletá, již hodně korpulentní a lesknoucí se tukem, zná už jen jedinou vášeň: dívat se spokojeně na každým dnem těžší váček se zlatáky, visící jí na tučném krku.

S jednou takovou Židovkou, paní Elias Mussalsovou, nám známý Rustan rozděl o smrtelném osudu mnoha našich ubohých, čestných vojáků. Nikdo jiný těm

ubožákům neublížil. Žádali jen po skončení služby vrátit se do svých vesnic a tam trávit své dny při práci.

Mám zde znovu vypočítávat všechny spáchané ničemnosti?

Jednu po druhé je publikoval list „Intrasigeant“ tak, jak byly později během procesu vylíčeny porotě. Onen tuniský Žid za milenci té ženy prokázané pozorností dostal jako odměnu komandérský kříž Čestné legie. Jeho švagr, který byl již dříve odsouzen na dvacet let do káznice, se spokojil s důstojnickým křížem a mohl nyní starým legionářům klidně říkat: „Jsem váš kamarád“, protože Ferry až do poslední chvíle nestydatě lhal, že se prý jednalo pouze o potrestání jistého Khroumira, který však nikdy neexistoval. Zmizelé miliony v době, kdy sněmovna nezasedala, zpronevěry a zatajování peněz spolu s dalšími ničemnostmi všeho druhu, k nimž zde došlo, zná dobře každý.

Publikovala se smlouva, kterou Léon Renault jménem několika francouzských Židů podlým způsobem předložil tuniskému beji k provedení. Bej však odpověděl naprosto čestně: „Máme asi 100 milionů ve zlatě a stříbře, a zde se mi navrhuje vydat je za pět až šest set milionů akcií? Buď budou moji poddaní podvedeni tím, že se jim za jejich drahý kov dá pouhý papír, anebo budou okradeni Francouzi, vaši krajané, kteří mi nic zlého neudělali.“

„Tak, ty tedy na to nechceš přistoupit,“ odpověděl Léon Renault, „v tom případě ti vyhlásíme válku.“

„Vím, že Francie je velký a mocný národ. Je schopna rázem zahájit válku, ale neudělá to kvůli ažiotáži.³¹⁹ To by jen napodobila Židy v mém hlavním městě, kteří se rvou o pár piastrů.“

„Mýlíš se! U tebe tak opovrhovaní Židé jsou u nás pány, a protože se nechceš obohatit na účet svého lidu, brzy o nás uslyšíš.“

Přesně to samé bylo vzdor všem přijatým opatřením ještě jednou slyšet od Žida Picarda a nad slunce jasně prokázano u příležitosti získání spisů procesu Bhokos.

A byť i 12 francouzských porotců na svou čest přísahalo, že tato tvrzení jsou nepodložená, přesto trvám na tom, že Rustan patří na lavici obžalovaných – tak tehdy v spravedlivém rozhořčení mluvil generální prokurátor Dauphin.

Všechna tvrzení nejsou důvodná, to prohlašujeme na svou čest, namítli jednohlasně porotci.

A Dauphin již nic dále nepožadoval.

Poté, co se Rustan znovu vrátil do Tunisu účastnit se tam banketu Alliance israélite universelle, byl poslán jako velvyslanec do Washingtonu, kde i přes dvakrát vyšší plat byl každý den Yankeji na ulicích urážen.

Myslí si snad někdo, že nepříjemné následky tohoto procesu by vyvolaly stejné pohoršení i v nové době? Pak ovšem nezná republikánství. Po Rustanovi následoval Cambon. Jeho předchůdce si rád dopřával vína, Cambon dal zas přednost vodě. Uzavřel pro sebe velmi výhodnou smlouvu se společnostmi tuniských vodáren a když příslušní arabští úředníci proti tak podvodnému hospodaření protestovali, nechal je rázně umlčet.

Příběh Mustafova majetku je kapitolou v dějinách finančních obchodů, která má těžko reprodukovatelnou komickou stránku. Po příchodu do Paříže se vlastní poše-

³¹⁹ Burzovní spekulaci; pozn. překl.

tilostí dostal mezi vyvrhele společnosti jako starý kůň mezi pijavice. Když byl s penězi na dně, padl naštěstí na Transatlantickou banku, která mu poskytla zálohu milion franků a on děkoval Alláhovi, že našel tak znamenité lidi. Avšak poté, co byl několik měsíců ponechán v klidu, se po něm žádalo vrácení peněz.

Přinejmenším – říkalo se mu – uveďte někoho, kdo by se za vás zaručil.

Mustafa byl bezradný, ale nečekaně se ukázala pomoc. Volterra a Alfred Naquet jej přivedli na myšlenku založit filantropickou společnost, která pak začala okamžitě vydávat akcie; ovšem ne na existující tuniské pozemky, nýbrž na takové, které by se teprve daly získat. Mustafa v tísní důvěřoval oběma počestným Židům a ti říkali:

„My jsme ti praví, které hledáš, a ty jsi ten pravý, kterého hledáme. Upiš nám své pozemky a my se zaručíme za zmíněný milion.“

„Opravdu,“ zvolal Mustafa, „Paříž je přece jen mimořádné město. Zde se najde všechno, co je zapotřebí!“

S radostí tedy přistoupil na garantování svého dluhu, což bylo pro jeho nové přátele velice snadné; vždyť se v nich samých slučovali případní obhájci jeho práv i osoby, protože oba patřili k téže sortě finančníků.

Avšak Mustafa ještě neměl zdaleka dospět ke konci svých zkušeností. Se svými Židy měl ještě zažít nejruznější věci v dobrém i zlém. Pokud to bylo zapotřebí, byl pozván do čekárny, kde jej hluboce se klanící služebnictvo uvedlo na čestné místo u stolu a ze všech stran se ozývalo: Jeho Excellence generál Mustafa ben Ismael! – Krátce poté však již jen stručné: Co tomu říkáte, generále? A nakonec byl znovu, jako v časech svého mládí, prostým banabakem a služebnictvo na něj s despektem volalo: „Hej, Mustafo!“

Mustafův fez, brzy vysoko zdvižený, brzy zase hluboko skloněný, jako by takřka symbolizoval různé fáze, které jeho nositel prožíval.

Jeho situace nakonec nebyla nijak záviděníhodná. Oněch padesát milionů, které Saddock svému oblíbenci daroval ve slabé chvílce, kdy člověk ani přesně neví, co dělá, byly nezcizitelné hodnoty (habbous). Část z nich patřila kolegům Sadikiho, další k privátním doménám beje.

Takové maličkosti však dychtivým Židům nemohly překážet v dobrém obchodu. Bývalý úředník režimu 4. září, jehož tajemníkem byl Cambon, se samozřejmě vyjádřil proti připadajícímu mu odškodnění a byl připraven věc vyřídit pro Mustafu příznivě. Cambon však již dříve prohlásil, že je k tomu účelu nezbytná schopná diplomatická osobnost, tj. Francouz se silným vlivem a chabým svědomím, který by na beje vykonal určitý nátlak.

Je samozřejmé, že nejvhodnějším mužem k tomu byl Floquet, a vydal se do Tunisu vést tam dál ostudný proces, který již Mustafa před jediným k tomu kompetentním soudním dvorem v Charaa prohrál.³²⁰

Cambon měl snadnou práci.

„Vidíš,“ řekl bejovi, „že se i sám prezident parlamentu o tu věc zajímá a proto se nevzdávej, jinak se stane neštěstí, tj. že přijdeš o trůn. Zatím tedy ne-

³²⁰ Francouzský soudní dvůr, před nějž tato záležitost přišla, Židy odmítl. Proto bylo rozhodnuto soudní dvůr „vyčistit“, aby tam zůstali soudci, na něž se bude možné spolehnout. A tak byl prezidentem soudu v Nimes jmenován Pontios.

podnikej nic jiného, než že si vyvolíš jako rozhodčího nestranného, protože ve věci nezainteresovaného muže, a já ti k tomu účelu navrhuji počestného Naqueta.“³²¹

Všechno šlo pak dobře a tuniská fondová společnost (*Société foncière tunisienne*) byla statutem, složeným 24. března 1885 u notáře Dupuye, definitivně vytvořena a jejími členy se stali sami Židé – Gery, Sauter z Beauregardu, Bloch, Volterra, Rey, Levy, Césana a sám Mustafa ben Ismael.

Přesto se však brzy objevila také temná skvrna. Zmíněný bývalý úředník režimu 4. září zjistil, že Cambon si všechno nechal pro sebe a jemu nic nepředal, a proto se rozhodl celou tu špinavou lichvářskou záležitost se všemi podrobnostmi zveřejnit v listu „Figaro“. Tím povstala velice zábavná polemika mezi „Lanterne“ a „Figarem“. První list tvrdošíjně prokazoval Floquetovu nevinu a dodával, že úředník jako Cambon, který se zapletl do tak špinavého obchodu, se rovná tomu, kdo zpronevěřil peníze.

„Figaro“ zase prohlásil, aniž by se pouštěl do Cambona, že od Floqueta bylo hanebné Mustafu – kterého obecně nazývá „*deliciae domini*“ (potěšení Páně) – zatáhnout do takové záležitosti a tím zneuctit nejen sebe sama, ale i francouzský parlament, jehož byl viceprezidentem a pozdějším prezidentem.³²²

Oba listy trvaly na svém, jeden stál za Floquetem, druhý za Cambonem. Není pochyb o tom, že údajně barbarské národy byly často pod záminkou zcivilizování krutě týrány, ale ještě nikdy se kapitáni průmyslu neroztahovali v žádné zemi s takovou hrabivostí, nikdy ještě osoby, zastupující stát, se tak drze nepouštěly do podvodů a neprobíraly se tak potupné záležitosti v tisku, který pro ně vytvořil zvláštní rubriku s titulkem: „Tuniské spory“.

Co si však zaslouží především zde zdůraznit, je nepopsatelné utrpení našich vojáků, které museli podstupovat jen proto, aby tito Židé mohli dělat své špinavé obchody!

Nemáme spisovatele, který by v živých barvách à la Fromentin vylíčil nesmírné hoře války, vyvolané chamtivými burziány.

Kdo by nepocítil bezmocnou zlost při popisu pochodů jednotek v tropickém klimatu bez stínu stromů a osvěžení pramenů vody na samém okraji pouště! Nezbytná voda se dovážela na velbloudech a často vojsku přicházela již horká a zkažená.³²³

³²¹ Naquet, který přiznal, že byl akcionářem Tuniské fondové společnosti (*Société foncière tunisienne*) a dostal k tomu peníze od Rothschilda, také doznal, že byl předem vybrán za smířčího soudce. Přesto tvrdil, že se předtím akcií zřekl. Nebyl však ospravedlněn, že se spolu s Floquetem podílel na spekulacích se sporným nemovitým majetkem.

³²² Stačí číst „Figaro“ z 9. a 11. července 1885, který sice neuvedl celý vznik této záležitosti tak jako my, ale dobře ukazuje spekulace Floqueta, Naqueta a Co. Dále srv. dotyčné pasáže v „Lanterne“. Dohromady dávají kompletní obrázek. „Lanterne“ Cambona formálně vyzvala uvedené vyvrátit a aby se vyhnul procesu, byla vytvořena komise, nazvaná *blanchisseurs*, (praní peněz) kterou tvořil Saint Vallier, bývalý vyslanec, Flourens, sekční šéf ve státní radě, a Martin, generální inspektor veřejných staveb.

Saint Vallier v důsledku rozrušení z tak špinavé aféry onemocněl a o šest týdnů později zemřel.

³²³ Vládou dosazeným armádním dodavatelem expedice je přirozeně znovu Žid jménem Chemla. Za pouhých několik měsíců se obohatil o tři miliony! Ozvalo se silné rozhořčení, když se veřejnost dozvěděla o neslýchaných finančních zpronevěrách, spáchaných na úkor života a zdraví

Někteří vojáci dokonce z toho zešíleli. Jiní vyčerpáním padali a umírali. Byli na místě zasypáni trochou písku, a jejich mrtvolky se příští noci stávaly kořistí šakalů. Někdy velitel při pohřbívání odříkal *de profundis*, ale to bylo také všechno, protože zednáři Favremu zakázali vzít k expedičním jednotkám polní kuráty!

Každý voják, který se na pochodu opozdil, byl ztracen, a když upadl do zajetí domorodců, jejich ženy jej krutě umučily. Jeden můj příbuzný, který se z expedice vrátil již na smrt nemocný, mi vyprávěl, jak hrozný byl pohled na poddůstojníka od trénu, kterého našli s vypíchanýma očima, uřezanýma ušima a dalšími hroznými ranami. Umírající se marně snažil napsat na kus papíru své jméno... To by nemělo zůstat bez trestu pro skutečné viníky!

Židovský generál Lambert, blíže spřízněný s rodinou Rothschildů, přijel do Tunisu jen proto, aby se tam mohl ukázat ve zlaté generálské uniformě a tím demonstrovat, jak zde v Orientě tak opovrhovaní Židé ve Francii vládnou a panují. Musí být nazváno skutečnou židovskou válkou, kde se Francouzi pobíjejí a kvůli Židovstvu se těm ubožákům bere i samotná naděje na věčný život.

Dokumenty, které k tomu přináší historická věda, jsou možná ještě výmluvnější, než nejlepší líčení našich spisovatelů.

Kdo by nečetl zprávu doktora Lereboulletta o stavu polních nemocnic. Lereboullett je stoupencem naší vlády a dopisovatelem listu „Temps“. Bez lůžek, léků a pomoci tam polehávají nemocní tyfem a již před smrtí prožívají téměř očistec. V morovém ovzduší je slyšet jen sténání a chroptění umírajících. Všude jsou v deliriu ležící ubozí pěšáci (*piou piou*), tam zase jsou bojující o dech nebo trápení neuhasitelnou žízni. Pak umírají s horečnou představou, že jsou opět doma na vsi, stará matka, jež je učila abecedu, jim podává misku mléka a oni v chladnoucí ruce svírají medailónek Panny Marie, který jim na rozloučenou dal jejich starší bratr. Jaké musí být zklamání padouchů, kteří ve snaze zalíbit se levici připravili naše ubohé vojáky o polní kuráty, ale přesto jim jejich záměr nevyšel. Také zde umírá Francouz jako křesťan!

Je mi jasné, že čtenář by déle v této hnilobné atmosféře nevydržel. Proto se pro změnu přeneseme do Mantegnis, kde pobývá Camondo, neboli podle Beauregarda přesněji řečeno Hirsch. Zde dnem i nocí zurčí fontány, všude je svěží a stinná zeleň, a nejkrásnější umělecká díla všech epoch osvěžují mysl a zkrášlují život. Ano, život je nádherný, když se za 125 nakoupí to, co má nyní od dohody z Bardo hodnotu 500, a kde přece účet platí Francie!

Příznačné slovo k tomu řekl Gambetta. „Co nakonec celé to polní tažení stálo?“ zvolal z řečnické tribuny senátu s opovrhlivým gestem: „Nanejvýš 1 500 mrtvých Francouzů!“

Přesto byl ještě daleko od pravdy. Kdyby uvedl správné číslo, Židé by jej triumfálně odnesli na ramenou.³²⁴

našich ubohých vojáků. V červnu 1883 byl Chemla postaven v Sousse před válečný soud, ale před trestem jej uchránil vliv tuniských lichvářů a Georgem Lachaudem obratně vedená obhajoba. Tím hůře pro zemřelé hladem a utrpením!

³²⁴ „Appel au peuple du Gers“, obvykle dobře informovaný časopis, udává číslo 18 000. „Asi jen otcové rodin by věděli, kolik z jejich dětí za 15 měsíců bylo v zájmu tuniských „podnikavých machrů“ (jeckers) a oportunistu zabito, zraněno anebo podlehl nesnesitelným útrapám? –

Jistý můj známý, který byl 19. listopadu 1882 právě na cestě z Gretz do zámku St. Quen-Montegnys, majetku orientálce Camonda, mi sdělil následující:

„V omnibusu s nádherným spřežením, jak o něm psal i ‚Figaro‘ 22. listopadu, seděli pohodlně pánové Gambetta, Arnaud de l’Ariège, Leo Renault, Antoin Proust, Deguet de la Frauconniere, Pignatel a Alsaffa.“

List „Figaro“ však již zamlčel, jak se rozveselili, když viděli několik vojáků na dovolené přicházet k nádraží.

„Na Tunis, na Tunis!“ volali hlasitě na ubohé mladíky s chudými ranečky, ani netušící, jaké nesmírné sumy toto panstvo z jejich utrpení a smrti shrabuje.

„Výbuch nesmyslného veselí pod zataženým, deštivým africkým nebem,“ dodal můj známý, „vyvolal velice nepříjemný dojem.“

List „Figaro“ dále píše:

„Bilance dne: 700 kusů, z toho 450 bažantů.“

„A to se pak ještě říká, že ve Francii není žádná lovná zvěř!“

Když vystoupí kurz o jediný cent,
můžeme přec postrádat pár vojáků;
vlast si může klidně pojit,
hrdlořez o ní nechce nic vědět!
Chce se jen bavit, zpívat a smát,
užívat si radostí života,
než se sám promění v prach,
chce bohatnout a posmívat se;
jde-li v Bois na procházku,
chlubí se tam svými dukáty;
a když lump zbankrotuje,
naši vojáci to zaplatí krví.³²⁵

S pomocí ligistických patriotů udělal Gambetta ještě jeden zoufalý pokus vnutit válku zemi, která jej adoptovala, ale po níž by možná zmizela z mapy Evropy.

Účelem této knihy je jmenovitě ukázat našim čtenářům, na co mají především brát zřetel a příslušně korigovat své myšlení, slovem, poznovu se naučit posuzovat věci tak, jako to dělali naši předkové, kteří si vždy kladli otázku: za jakým účelem a pro koho? To musí totiž předcházet rozřešení všeho důležitého.

V tomto smyslu se tedy nyní podíváme na událost (l’incident) v Rue Saint Marc. „Société allemande de gymnastique“ chystala rozlučkovou slavnost. Po událostech prvního večera vydaný oběžník zněl:

P. P.

Vzhledem k nepředvídané události nemůžeme mít dnes večer k dispozici lokál, určený k setkání. Rozlučková slavnost na počest pánů A. Cohena a Julesa Grase se tudíž bude pořádat příští středu 30. srpna a počítáme s bohatou účastí. S přátelským pozdravem za výbor druhý tajemník Eugène Wolff.

Z 50 000 asi 18 000! Takové číslo nám uvedl vojenský lékař, který prodělal celé tažení, a my vyzýváme vládu to zkusit popřít.“

³²⁵ Clovis Hugues, *Les jours de Combat*.

Pravděpodobně to byla rozlučková slavnost se dvěma Židy, zcela jistě však alespoň s jedním, A. Cohenem, a to společností, v níž byl předsedou Žid, doktor Mayer, a tajemníkem další Žid, Eugène Wolff. Ten byl nejspíš příbuzný téhož Wolffa, o němž famózní zpráva říkala, že byl údajně předmětem urážek ze strany hraběte Benedettiho v roce 1870.

Jeden ze zmíněných oběžníků se náhodou dostal do rukou člena Vlastenecké ligy, který se jím cítil být uražen. A kdo byl ten nedůtklivý vlastenec? Kupodivu se jmenoval rovněž Mayer jako předseda německé společnosti!

A kdo teď spustil palbu? Žid Laurent v časopisu Žida Weil-Picarda, Gambettova důvěrníka.

Celá věc se tedy odehrála jen mezi Židy a tisíce obyvatel z Berry, Bretagne, Poitevins a Burgundska jsou zastupovány pár Židy v obskurní knajpě poblíže burzy. Ukázalo se, že Mayer I byl tím urážejícím, Mayer II uraženým.

Okamžitě se k věci ozval Déroulède. Jsem přesvědčen, že jednal z nízkých materiálních pohnutek, když zde vystoupil jako vyzyvatel. Déroulède je představitelem jistého druhu současných politiků, kteří jako hysteričtí trhovci mají potřebu mluvit pořád o sobě. Z hlučného vlastenectví si dělá obchod. V této roli vystoupil v pařížských úvodnicích a nedokázal se jí zřeknout. Je patriotem ve městech jako na venkově, večer i ráno, ve Varieté jako v Komické opeře, v „Petite mariée“, jako třeba v „Mascotte“.

Pro galerii se od Neuville nechává malovat po boku starého vojáka, který prodělal dvacet válečných tažení, zahalen do pláště a vyzbrojen všemi potřebnými rekvizitami, náboji, dalekohledem a pistolí.

Opravdu si namlouvá, že Gambetta byl v bitvě u Mansu, šel v čele a na utíkající volal: „Zpátky, zbabělci, a padněte alespoň jako váš vojevůdce!“ Je skutečně přesvědčen, že hlava národní obrany, Jean le Bon, po dvě hodiny stál u Poitiers na hromadě mrtvol, téměř šílený bolestí i odvahou, a samojediný ještě bojoval:

„Z posledních tří mečů již zůstal jediný v jeho zkrvácené ruce.“

O něčem takovém nám však není známo ani to nejmenší. To však Déroulèdemu nijak nepřekáží mluvit o „onom pompézním Vitteliu“ tak, jako se mluví třeba o Brutovi, Filipovi nebo o Františku I. u Pavie.

Kdyby tito samolibostí zaslepení lidé mohli být na nějaký čas vzdáleni veřejnosti, pak by se možná v tichém osamění zase vzpamatovali, a sami by přišli na to, jaké nebezpečí může jejich chování pro vlast znamenat. Snad by potom i uposlechli hlasu, který jim říká: Pamatujte, že jste Francouzi, že jste křesťané. Chcete snad obětovat tisíce krajanů, matek, žen i dětí, jen abyste Židům jejich věc ještě usnadnili? Víte přece, že podvody a zpronevěrami našich lidových zástupců byly promarněny miliardy, zčásti námi samými dobrovolně darovanými na obnovu naší armády. Muž vaší strany, Laisant, vám dokázal, že bojová úroveň našich vojenských jednotek je přímo směšná. Sami jste viděli Favreho dojednávat obchod, jímž se obohatilo celé Židovstvo. Zachovejte chladnou mysl a nepropůjčujte svá jména těm, kteří nechávají vaši vlast upadat do zkázy!

Bohužel na nic z toho Déroulède neslyšel, když se vydal na procházku do Rue Saint Marc.

Takový směšně hloupý kousek by mohl být osudný z důvodů, o nichž jsme zde již mluvili, protože Německo ještě nebylo pevně rozhodnuté zachovat mír, a Francie z neznalosti skutečných příčin byla silně indiferentní.³²⁶

Ať už je tomu jakkoliv, Francie nakonec postupovala správně. Židé jednali méně svorně, než jak jsme na to u nich zvyklí. Neví se přesně, zda německý Mayer byl uraženým nebo urážejícím, a zda Mayera tak pohoršila Vlastenecká liga. Když však třetí Mayer, Mayer z „Gaulois“, vzrušeně mluvil o cti francouzských barev a zvolal, že nestrpí, aby byly uráženy, vystoupil ještě čtvrtý Mayer z „Lanterne“.

Přišel příliš pozdě? Objednal již Gambetta našim vojákům pro příští válečné tažení boty z papíru a deky z buničiny? Nevím, ale v každém případě zdůrazňoval udivující Déroutědeho slabé stránky. Mayer číslo čtyři však právě tentokrát, kdy se zachoval přiměřeně, neměl vůbec štěstí. Básník jej zpolíčkoval, a protože Židé nemají v oblibě řešit spory zbraněmi, přišla fackovací historka před soud a Déroutěde byl odsouzen k pokutě 25 franků, což ti, kteří slyšeli hlučné políčky, považovali za příliš mírný trest, zatímco ti, kteří zfackovaného znali, za trest zbytečně tvrdý.

Štěstí však zřídka kdy chodí samo. Francie, která právě unikla válce, jež by byla její zkázou, byla krátce poté vystavena novému pokušení tohoto druhu. Právě když končil rok 1882, byl Gambetta zasažen Božím prstem, a tento až dosud tak mocný muž i se svými lidmi propadl temnému osudu. *Quomodo cecidit potens...* (Jakým způsobem padl mocný.)

Za mrtvolou vznešeného Římana krácel podle tehdejšího zvyku v pohřebním průvodu muž, oblečený jako zemřelý, a svými postoji i gesty napodobující otroka. Herec současně vážného i komického druhu, arcikomediant, téměř jako tancující smrt v karnevalovém rejži, poskakující na hřbitově. Oním Gambettovým arcikomediantem byl Ferry. Byl jeho druhé já, ale tak, jako se liší sluha od pána. Takto se také líbil sdružení republikánů a vypadalo to, že zemi uklidní. Byl více zednář než Žid, zatímco u Gambetty to bylo naopak. Byl tím vyvoleným nástrojem k realizaci všech bezecných zásahů do vnitřní politiky. Jeho sprostáctví zatím ještě nestačilo na zorganizování výbuchu evropské války; nedostávalo se mu k tomu sil. Při pohledu na jeho žalostnou postavu nastávalo jisté uklidnění i přes zdání důležitosti, které tento padouch uměl kolem sebe šířit. Krutý vůči slabým a nesmiřitelný ke všemu, co je dobré a ušlechtilé, byl spíše podlý než krvelačný, a Francie již jen to považovala za zlepšení a ulehčení.

Podobný Rýnu, který by se vléval do moře jako nepatrný potok, změnil se i příběh Francie v příběh Ferryho a je totožný s historií Francouzsko-egyptské banky.

Charles Ferry do jisté míry osobně představoval pojem centralizace, socialistické firmy. Z počátku obchodník s květinami a peřím, potom příručí u Patela, obcházel dům od domu. Nakupoval pro svého bratra knihy u antikvářů, což jistě není žádný zločin, ale také ne záviděníhodný osud.

Jako upomínku na duchaplného autora „Lettres d'un passant“ jsem tam koupil malou, červeně svázanou a u Jouausta elegantně tištěnou knížku s titulem „En chas-

³²⁶ Během slavnosti 14. července 1884 se udály podobné bláhové neopatrnosti, které rovněž skončily ústupem útočníků. Přestrašeným policejním komisařem byla německá vlajka vhozena do kanálu a mladý Němec jménem Wurster opilý davem brutálně ubit.

se“ a vepsaným věnováním: Svým milým přátelům Julesovi a Charlesovi Ferrymu, Arthur de Boissieu.

Dnes je Charles Ferry dvacetinásobným milionářem. V roce 1884 získal při likvidaci majetku tuniského generála Ben-Aïda nemovitosti v Rue St. Georges č. 43 za 540 000 franků.

Potvrdily to veřejné tiskoviny, přestože Ferry měl tolik drzosti koupí popírat a na svou čest ujišťoval, že nikdy v Paříži dům nekoupil. Výtah z listu „Petites affiches“ z 10. září 1884 však zní následovně:

Právě byl dům 43 a 45 v Rue St. George na žádost:

1) Ahmeda Bey-Ben-Aïda aneb Benaïda, bytem Paříž, Avenue des Champs Elysées 99; 2) Tayera Bey-Ben-Aïda, bytem Paříž, Rue Blanche 49, soudně přiznán poslanci Charlesi Ferrymu, bytem v Paříži, Rue de Rivoli 244, podle dokladů veřejného dražitele z 18. června 1884 za cenu 540 000 franků.

To je však ještě to nejmenší. Horší je, že nikoho nenapadlo zeptat se včerejšího chudáka, odkud pochází jeho dnešní majetek. Ví se jen tolik, že se Charles Ferry po výbuchu rozhořčení voličů v departementu Vogézy již poučil, svou kandidaturu pro příští volby stáhl a zřekl se veřejného života.

Poté začal s Levy-Crémieuxem provozovat velké francouzské finanční obchody.

Dotyčný Levy-Crémieux, ztělesnění oportunistického ministra obchodu, v celém Izraeli velice vážený jako majitel pozůstalostí mnoha gójů, nájemce státních tajemství a člověk, předem informovaný o všech důležitých záležitostech, dokázal během několika málo let nabýt nesmírného bohatství. Po dohodě s Challamelem-Lacourem zahájil v listu „République française“ obrovskou kampaň na pokles kurzu tuniských státních papírů. On a Lebaudny také kryli skutečného připravovatele a původce krachu – Rothschilda, jenž byl vládou mocně podporován. Později se Ferry spolu s panem Dugué de la Fauconnerie postaral o konverzi tuniských státních papírů. Posledně jmenovaný začal svou slavnou životní dráhu jako obchodník s obrazy v Marseille, poté se stal skrytým spekulantem (coulissier) na pařížské burze, až nakonec udělal obvyklý bankrot v lednu 1886. Nicméně tu po sobě zanechal na 15 milionů a mnoho pozemků v departementech Nièvre, Seine, Marne a Oise. List „Gaulois“ věnoval tomu ctihodnému muži nekrolog, hýřící obdivem k talentu burzovního piráta, jehož jediným životním smyslem a cílem bylo zvyšování bídy a prohlubování zármutku gójů.³²⁷

Francouzsko-egyptská banka je jednou z těch kolosálních židovských mašinérií, kterou je třeba nejdříve rozložit do jednotlivých částí a prozkoumat, abychom si vůbec mohli udělat jasnou představu o ekonomické situaci nejen Francie, nýbrž celého světa.

³²⁷ Téměř ve stejnou dobu se Francie těšila ze ztráty druhého Žida jménem Lange. „Nikdo jiný,“ obdivně zvolal list „Gaulois“ při jeho smrti, „neuměl lépe než on umístit prémiové úvěry. V jediném burzovním dni udal 30 000 kusů akcií téhož druhu. Byl vyhledáván všemi bankéři. Dokonce i ti největší z nich využívali jeho mimořádného nadání, které mu také zaslouženě vyneslo kříž Čestné legie.“

Dnes již v Paříži téměř nikdo nechápe, jak jsou tyto fráze důležité jako znamení doby, protože teprve z nich je možné se poučit, jak správně ohodnotit židovskou nesvědčitost a domýšlivost, která považuje za přirozené, když je takový burzovní sup dekorován za to, že na burze umístil mnoho premiových kreditů.

Taine, který ve svém díle „Počátky současné Francie“³²⁸ přináší mnoho statistických i finančních přehledů, se podle všeho této úlohy vážně chopil. Pochybuji však, že se mu vyřešení otázky zdařilo. Proudhon, autor knihy „Manuel du spéculateur à la Bourse“, podal o věci jasnější obraz.

Francouzsko-egyptská banka, vlastněná příjemně vyhlížejícím Židem Edgarem Mayem, má téměř výhradně židovským podílů a provozuje obvyklé obchody à la Didot-Bottin, na nichž např. Edmund About získal část svého jmění. Podílí se na francouzských pivovarech a sladovnách, na istanbulských vodárnách i na zbrojovkách v St. Etienne, a současně zjišťuje, že jsme v Mexiku toho ještě pořád dost neztratili. A proto rovněž co nejvřeleji prosazuje Mexickou národní banku, provozuje směnkový obchod a má také filiálku na Mauriciu, jejíž ředitel pak v Paříži prostřednictvím mateřského domu prodává podíly Francie s 33 % zisku. Zabývá se rovněž konfiskacemi v Egyptě. Postupuje podle zásad anglických i východních Židů, jimiž zcela ruine nešťastné feláhy tím, že jim všemi možnými způsoby vnucuje drobné půjčky, které ti nejsou schopni včas splatit a banka je poté nemilosrdně vykořisťuje.³²⁹ Je to stará židovská metoda, obírat malé lidi o jejich nepatrný majetek a tím je zotročovat; s tím rozdílem, že dnes se tak již děje na dálku z přepychových paláců na Champs-Élysées.

Přesto jsou všechny tyto manipulace pořád jenom vedlejší záležitosti! Největším obchodem Francouzsko-egyptské banky jsou syndikáty burzovních lichvářů, a se souhlasem vlády dosazování burzovní velkospekulanti.

Obchodem takového druhu byla expedice do Tonkinu.

K ní neexistoval ani sebemenší vyšší resp. vlastenecký důvod. U národů, trpících přelidněním, by se snad taková koloniální politika mohla zdát i oprávněná, ale je zcela nesmyslná pro Francii, kde je porodnost poměrně nižší než u ostatních národů a je třeba hledat nové pracovní síly jinde.³³⁰ Proto už jenom lákavý Alžír, ležící těs-

³²⁸ V originále *Origines de la France contemporaine*; pozn. překl.

³²⁹ Již jsem zde prokázal, že se Židé v Paříži a okolí znovu zmocnili těch samých míst a nemovitostí, které vlastnili v době svého vyhnání. Po 3 000 letech se jako nesmiřitelně krutí páni vrátili do země faraónů, kde kdysi byli otroky a nyní vydírají z nešťastného obyvatelstva skutečně pobuřující částky.

„Je již těžké přesně prokázat,“ uvádí Gustav Lebon ve své knize *La Civilisation des Arabes*, „o kolik byli během několika let obráti chudí feláhové evropským finančním systémem, jmenovitě však Židy.“ Podle dostupných čísel van den Bergh zjistil, že v roce 1878 z celkem 1 379 150 000 franků pět egyptských půjček připadla finančníkům „maličkost“ 522 000 000 ve formě úplatků, misionářských poplatků atd., takže egyptská státní pokladna fakticky dostala jen asi 875 milionů.

Ve čtvrté knize mého díla bude prokázáno, s jakým opovrhováním veškerou spravedlností a lidskostí zacházela francouzská demokracie a anglický liberalismus s ubohými arabskými i indickými nevolníky.

³³⁰ Bertillon sice také holduje „pokrokovým“ názorům, ale přesto ve své *Statistique humaine de la France* tyto hrozivé údaje potvrzuje. V sedmáctém století byl počet obyvatelstva Francie k ostatním velmocím v poměru 38 ku 100. Toto číslo dokazuje, jaký vliv měla moc Ludvíka XIV., který bez ohledu na všechno ostatní dával sousedním státům najevo hospodářskou i vojenskou převahu své země. Naši králové byli tehdy nejmocnějšími panovníky své doby. V roce 1789 byl řečený poměr již pouze 27 ku 100, roku 1815 klesl na 20 ku 100 a v současnosti obnáší pouhých 13 %.

ně před našimi branami a očekávající evropskou kulturu, ale kam stejně nikdo nechce jít, prokazuje nezbytnost koloniálního vlastnictví.

V tom co do počtu překonávají Francouze Španělé, Italové i Malt'ané. Například v Oranu je na 58 000 Francouzů 83 000 Španělů.³³¹ A zatím co náš obrat obchodu s Jižní Amerikou činí 920 milionů, aniž bychom jej nějak preferovali, v Alžíru, kde nás stojí mnoho lidí i peněz, dosahuje pouze 306 milionů.

Nejvyšší číslo, kterého náš vývoz do Austrálie dosáhl, obnášelo 618 517 franků! V Indočíně musíme úředníky sami platit. Celkový vývoz do všech našich kolonií dosahuje ročně v průměru asi 47 milionů.

Těmito údaji jsou naše tamější „úspěchy“ zřejmé i krátkozrakým. Po šesti stech letech tito obyvatelé Tonkinu, patřící k nejchudším lidem obrovské Asie, nejsou schopni kupovat od nás zboží ani za jediný milion.

„Varuji předem každého Francouze, který doufá získat v Tonkinu tolik, aby tím pokryl své výdaje cesty tam,“ prohlásil před komisí viceadmirál Duperré, bývalý guvernér Končinčiny.

Alcide Bleton, ministrem loďstva a kolonií pověřený obchodní misí do Tonkinu, v publikované zprávě říká, že nedokázal zprostředkovat nic, co by bylo pro tuto zemi vhodné k dovozu nebo vývozu. Jediné, co by podle jeho názoru mohlo být užitečné a do jisté míry také výnosné, by bylo zřízení zásobáren (cambuses) a prádelen pro naše evropské úředníky. Tedy skutečně mimořádně podivná myšlenka na praní špinavého prádla obyvatel Tonkinu v okamžiku, kdy nám zde možná hrozí válka!

A přesto je jisté, že jsme šli do Tonkinu obchodovat. Omyl je však vyloučen.

Ustavičně totiž slyšíme pány Tondua a před ním Levysohna v parlamentu tvrdit: „Prapor Francie nesmí nikomu ustoupit a čest vlasti je nám nade vše! Ani kdyby to mělo stát životy 50 000 lidí, Tonkin musí být obsazen! Je to zlé, ale v zásadě lhostejné; jednou už heslo Tonkin vydáno bylo!“

Dietz-Monin a Bozerian řečnili ve stejném duchu a celý senát jednohlasně přivukoval: „Opravdu, ti dva jsou neohrožení muži!“ Přesto náhle předložil Andrieux komisi návrh, který Tonkin a jeho nadšence ukázal ze zcela jiné stránky. Doslovné znění textu bylo následující:

Návrh na založení velké státní nájemní společnosti v Zadní Indii.

Článek 1: Prezident výboru, ministr zahraničních věcí, schvaluje jménem státu zřízení francouzsko-západoindické společnosti, zastoupené pány N. N., kteří tuto koncesi přijímají, jak následuje:

Pokles našeho vlivu jde ruku v ruce s počtem francouzsky mluvících a čtoucích francouzské knihy. To by si měl každý čestný Francouz přiznat a na základě skutečností ustavičně opakovat. Na místo toho představitelé levice podle svého starého zvyku nadále lžou a říkají národu, že od roku 1789 všechny ostatní převyšuje, přestože se ve skutečnosti úpadek datuje právě od té doby.

³³¹ Nic tento poměr nedokazuje přesvědčivěji než zpráva ředitele úřadu veřejné bezpečnosti v ministerstvu vnitra o vystěhovalectví v letech 1882-1884. Průměrné číslo 4 162 vzdor panujícímu úpadku v roce 1884 pokleslo na 3 768.

Porovnáme-li také agenturní seznamy lodních společností, uvádějících na rok 1884 celkem 6 100 osob, odjíždějících ze země do cizích oblastí, pak na druhé straně je zde ve stejném roce 31 339 cizinců, kteří se v našich přístavech nalodili k cestě do Ameriky nebo Afriky.

a. Koncese bude propůjčena na devadesát devět let a týká se všeho, co se nachází v Končinčině, Annamu, Tonkinu a Kambodži ohledně polností, lesů i neprovozovaných dolů, pokud mají charakter domén.

b. Této společnosti bude propůjčeno výhradní právo zřídit v Tonkinu, Annamu a Kambodži jistý počet platebních, kreditních a diskontních bank, které se mají těšit stejným privilegiím, jaká byla Indočínské bance propůjčena dekretem z 21. ledna 1875.

Zřizovat železnice a mít z nich zisk, který bude francouzská vláda schvalovat;

na řekách a mořích budovat dopravní cesty, přístavy, průplavy, doky i sklady, jež bude považovat za prospěšné.

c. Vymáhat pozemkové daně v mezích annamského zákona jak v hotovosti, tak i v naturáliích; poslední pak na účet státu proti stanovenému odškodnění.

Zde citovaný návrh byl na konci opatřen vlastnoručním Ferryho podpisem a poznámkou, že finanční smlouva mu byla předána pány Tonduem, Dietz-Monin Bozerianem a dalšími poslanci i senátory.

Nikdo však o věci nezapochyboval a nepodivil se nad ní. Takovéto manipulace, pokud se jich účastnily osoby, zastávající nějaký veřejný úřad, se dříve provozovaly opatrně a potají. Tehdy se doručiteli akcií nebo jiných cenin ještě ukazovala os tentativně záda, pokud s nimi přišel přímo do úřadu, nebo se malé dceři podplácené osoby nechala poslat panenka, v níž byly jen čirou náhodou diamanty za padesát tisíc franků, aby věc nevypadala v příliš špatném světle..

Dnes však již podvodníci provozují své nesvědomitě čachry zcela veřejně a volně. Dotyčným osobám se prostě doručí právnícká dohoda, čímž jde všechno řádnou cestou. Takové podvody jsou ověřovány notáři,

jejichž erby bez poskvrny
se dědí po více než sto let.

Ještě než se Tonduův podnik jasně ukázal všem očím, Andrieux již v listu „Martin“ vysvětlil všechny body zmíněné dohody, aniž by ovšem nad ní dal výraz nějaké mimořádné nelibosti.

Na kořisti se podílela celá Ferryho rodina. Bavier-Chauffour, Ferryho bratranec, který měl za ženu Floquetovu neter a již dříve neúspěšně provozoval v Bernu bankovní dům, byl pověřen zastupováním zájmů společnosti na Dálném Východě.³³² List „Correspondence radicale“ zveřejnil text dohody mezi Bavierem-Chauffourem a dvorem v Annamu.

³³² Že alespoň naši generálové dali najevo svůj odpor k tak podlým šejdířům, dokazují dvě depeše, předložené komisi v Tonkinu na zasedání z 1. prosince 1885.

Generál de Courcy ministru obrany.

Přijal jsem dopis ministra námořnictva, podepsaný Rousseauem. Požaduje se v něm vyjádření ke koncesi pro Baviera-Chauffoura na pozemky v Queb-Do a na uhelnou pánev v Hony-Gay. Prosím, abych nebyl do tohoto obchodu zatahován. Všechno se mi zdá být od začátku neplatné. Courcy.“

Odpověď ministra obrany zněla:

„Plně sdílím Váš názor ohledně Baviera-Chauffoura. Campenon.“

To vysvětluje odvolání Courcyho, jenž byl nahrazen Paulem Bertem, který se poté znovu snažil o realizaci řečeného obchodu.

Díky svému příbuzenství s ministrem obdržel Bavier privilegium dle právních zásad smlouvy z roku 1874, aniž by mu v tom bylo možné zabránit, protože nebyla ratifikována smlouva z Hue:

1. Na 100 let vlastnictví přírodního bohatství na zemi i pod zemí na celém ostrově Ke-Bao, a sice za 60 000 dolarů (à 4 fr. 55 c.), splatné 31. srpna 1886. Záloha: 600 dolarů.

2. Na stejnou dobu uhelná pánev v Hou-Gae za 40 000 dolarů. Splatné téhož dne. Záloha 400 dolarů.

Dvůr v Annamu předem obdrží 1 % čistého zisku z důlního podnikání a dosadí mandarína jako člena dozorčí finanční rady.

Po sto letech připadá právo zpět Annamu, pokud nedojde k dohodě s dědici Bavier-Chauffoura. Naproti tomu je dvůr v Hue povinen při stejných nabídkách přiznat řečeným dědicům přednostní právo. Bavier-Chauffour je dále oprávněn přenést na další osobu vlastnická práva na inženýrské stavby (appointements), říční břehy, železnice atd. včetně jejich úprav, přemístění i prodeje.

Takový postup ze strany vládních úředníků přirozeně mnohé pobouřil. Jakmile se rozšířila zpráva o uzavření řečené dohody, zjistilo se, že došlo k setkání obchodníků a finančníků v místnostech syndikátní komory v Rue de Lancry, samozřejmě že v čele se Židy Günzburgem, Ullmannem a Ernstem Levym. Tam pak byly podle jejich slov „položeny hraniční kameny organizace Tonkinu“.

Po rozvláčných úvodních slovech o rozvoji civilizace jsme se jako by ocitli v 16. století.

„Hledat zlato!“ Taková byla přece fixní idea průvodců Corteze a Pizarra, a historie nám bohužel dokazuje, že k nalezení zlata byl mučen ne jeden Indián, aby prozradil, kde jsou doly s pohádkovým bohatstvím.

Není těžké odhalit jistou podobnost mezi oběma případy.

Španěle hledali zlato a také je našli. Zlatem naložené plachetnice pak umožnily Španělsku válčit 50 let s celým světem.

Kdo by o tom zapochyboval, nechť se obrátí na bývalého ministra zahraničí Dulerca. Pod záminkou, že plachetnice se zlatem tehdy ztroskotaly v zátoce Vigo, vydal 15 milionů akcií, z nichž své peníze již nikdy neviděli ani jejich majitelé, Filip II., ani kdokoli jiný.

Tentokrát je však věc jiná. V Tonkinu nejsou vůbec žádné zlaté doly. Válka je vedena pouze kvůli podpoře komanditní společnosti, která stejně jako všechny předešlé podniky má za účel zruinovat ty, kteří jejím zakladatelům svěřili svůj kapitál.

Když se v říjnu 1884 bavil Raoul-Duval s novinářem, který se jej na toto téma vyptával, našel odvahu mu celou věc předložit podle pravdy.

S velkou okázalostí byla jmenována komise inženýrů, která měla řídit způsoby koncese. Je zcela jisté, že jediný zisk této koncese spočíval v převedení peněz z kapes lehkověrných akcionářů do rukou koncesionářů. Jiný výnos neexistoval prostě proto, že v našich vojáky obsazené deltě Rudé řeky žádné doly nejsou, a přejít tyto hranice by znamenalo riskovat život.³³³ – Takové doly jsou snad jen v těžko přístupných a lesnatých krajích na samé hranici s Čínou.

³³³ Ferryho časopis „Indépendant“ se o tom vyjádřil takto:

Zlato ve vytouženém množství existuje pouze na mapách pana Dupuise a pokud jde o ostatní kovy, je zapotřebí naprosté neznalosti poměrů v obchodu s nimi, aby si bylo možné představovat, že doly v Tonkinu lze snad se ziskem vytěžit.

Ještě nikdy nebyly železo a měď tak levné jako dnes a olovo pokleslo v ceně natolik, že dělají špatné obchody anglické, španělské a dokonce i americké doly, kde je přece po kovech největší poptávka. Je proto velice smutné, když se kredit Francie i její síly zneužívají na tak podvodné podniky.

Znovu tedy narážíme na starou židovskou zásadu. Proudhon říká: „Žije se z toho, co se jí, jí se z toho, co se vytvoří.“ Protože však je Žid popřením všeho a také nic nevytváří, ale přesto musí mít peníze, je nucen je hledat tam, kde je najde, tj. v kapsách těch, kteří pracovali, aby si peníze vydělali. Kastilci se kdysi s odvážnou myslí a statečným útokem zmocnili Montezumova paláce.³³⁴ Všemi možnými oklikami se dnes Židé zmocňují našich peněz a okrádají o úspory malé rentiéry od počestného dělníka až po toho posledního posluhu.³³⁵

Nespornou skutečností zůstává, že v Tonkinu padlo 10 000 Francouzů a tím také 800 milionů franků na úrodnou půdou pro novou finanční spekulaci, které byly vynaloženy na základě podvodné reklamy a pak definitivně zmizely. Poté, co již byla vykořisťována všechna vhodná místa, zkouší se to nyní u čínské zdi.

Není zde prostor vracet se k doslova neuvěřitelným podrobnostem zmíněného válečného tažení, které začalo tak záhadným způsobem a ještě dlouho pokračovalo.

„Je tam takový nadbytek zlata, že se v některých regionech chovají kachny jen pro **získání jejich exkrementů**, obsahující drahocenné guáno. Kachny totiž při pastvě **ustavičně polykají zlato**.“

Není to hotové vyprávění barona Prášila? „Jednoho dne jsem zahodil na poli zápalku, a příští rok tam již byl les.“ „Ztratíš knoflík, a již o osm dní později na tom místě najdeš hotové kalhoty.“

³³⁴ Zpráva o obou případech chamtivosti Barboux tak udivila, že se káravě zmínil o guánové aféře Augusta Dreyfuše. Société générale požadovala od nesmírně bohatého Dreyfuše maličkost 50 milionů. Judith Grevy ve snaze soudce ovlivnit hájil nájemce daní ze svého postavení prezidenta parlamentu. Podle mého názoru však Barboux dostatečně nezdůraznil rozdíl mezi smělymi dobrodruhy, kteří nepokrytě loupili, a nepoctivými kapsářskými triky Židy, jež nám lživými prospekty přímo vytahují peníze z kapes.

³³⁵ Abychom se poučili o nové metodě, užívané při takových civilizátorských expedicích, musíme číst články novin „New York Herald“ o státu Kongo a internacionálním sdružení, které zmíněný americký list nazývá „velkoryse založeným podvodem“. Sdružení uvedl do života Rothschildův zeť Lambert v Bruselu spolu s jistým počtem dalších Židů. Nanejvýš čtvrtina podpisů byla použita k vlastnímu účelu sdružení. Podrobnosti zpronevěr a nesmírných ztrát pro lehkověrné překonávají všechny představy. Podvodníci si např. od podváděných nechali předem podepsat závazek, že o všech událostech zachovají naprosté mlčení...

Aféra Mariotti rovněž ukazuje stinnou stránku takových expedic. Dcera toho ubožáka byla agenty Panamské společnosti znásilněna a zemřela hanbou. Otec se obrátil na správce společnosti a požadoval zadostiučinění. Nikdo mu vůbec neodpověděl! Mezitím lůžový bratr Velkého Orientu přednáší o morálce, pan Lesseps rediguje zprávu o čestné ceně Akademie, ale demokratické vlády se nechtějí stavět odmítavě k takovým finančním společnostem, a tak nakonec vidíme nešťastného otce donuceného sáhnout po pistoli, aby si zjednal pozornost veřejnosti, a vypálit několik ran na vůz pana Freycineta.

Nelze hned porozumět vedení našich záležitostí nesvědomitými politiky, a teprve budoucnost na všechno vrhne jasné světlo. Všichni se míchají do světového obchodu, jenom ne ti, kterých se to týká. Skandalizuje se Bourrée, který od samého počátku nepřátelství nám zajistil mnohem výhodnější smlouvu než z Tien-Tsinu, jíž bylo dosaženo po tolika lidských obětech, a nyní je pověřen důstojník námořnictva vyjednávat na základech, které se později rezolutně odmítnou. Naprosto neschopný Milot zanedbáním preventivních opatření nechal u Bac-Lé zbytečně zemřít naše vojáky. List „Times“, který tuto pozoruhodnou smlouvu zveřejnil, k tomu říká, že obsahuje právě opak toho, co v ní Jules Ferry doufal najít. Ferry slavnostně prohlašuje: „Věc je již zaplacená!“ a hned poté žádá dalších 200 milionů. Mezitím umírají dál tisíce Francouzů, dílem nepřátelskými kulkami, dílem tyfem, cholerou i klimatickými poměry. Lazarety se plní nemocnými, avšak chybějí léky. A aby se všemu nasadila koruna, ztratil Herbinger u Lang-Son hlavu a připravil francouzské vojsko o prestiž.³³⁶

Jako zkamenělí stojíme před takovými obludnostmi, když vidíme, že tolik lidí musí umírat na rozkaz takových přízraků (fantoche) a Národní shromáždění k tomu ještě dává své požehnání. Nic není příznačnější než trpělivost ubohého lidstva, které takové věci bez odporu snáší. A právě ta spolu s pohodlností pak Židům umožňuje jejich miliony. Sotva se veřejnost trochu vzpamatuje ze zděšení, můžeme v parlamentu při projednávání aféry Lang-Son vidět, jak se Jules Ferry v hovoru s Raynaelem hlasitě směje, když slyší o hrozných zmrzačeních našich ubohých zajatých vojáků. Takový cynismus bychom nikdy nepovažovali za možný, kdyby o něm nemluvil parlamentní zpravodajství.

Clémenceau: Skončeme každou debatu mezi námi. Nadále již s vámi nechceme vyjednávat o nejvyšších vlasteneckých zájmech. (Potlesk!) Neznáme vás, nechceme již vás znát. (Znovu potlesk!) Nad tím, co jste do této doby dělali, chci rozprostřít závoj zapomnění. (Všeobecné oživení v sále!)

Nespatřuji ve vás ministry, nýbrž obžalované. (Hlasitý souhlas a potlesk ze všech stran!)

Hlasy z levice i pravice: Ti pánové se jen smějí!

Prezident: Prosím o klid!

Raoul Duval: Jisté známky rozhořčení nelze potlačit. Pan prezident výboru se jen smál! (Potlesk na pravici!)

Clémenceau: Jsou obžalováni z velezrady, na níž podle ve Francii panující právní zásady platí všechna tíže zákona. (Znovu potlesk z levice!)

Gaillard: Upozorňuji, že se pan Jules Ferry stále ještě směje... (Všeobecné vzrušení!)

³³⁶ Příčí se nám zdržovat se dál otřesnými událostmi té doby, protože tam svou roli sehrálo i opilství. I kdyby snad v jiných armádách takoví důstojníci existovali, jistě by je ministr obrany nestavěl na taková místa, která vyžadují chladnokrevnost a naprosté ovládnutí. Mne jako nestranného pozorovatele vždy znovu udivuje systém lží, kterým republikánství klame veřejné mínění a svým partajním komplicům vytváří nezaslouženě dobrou pověst. V článku z 31. května 1885 se píše: „Francie měla vrchní velení svěřit někomu důstojnějším než plukovníku Herbingerovi“ a dodává: „Kdo jej zná, ten ví, že je utvářen z lepkavého bláta“...

Pád Ferryho onoho 29. března, kdy viděl hroutit se muže dekretů, patří do historie a stojí za námahu se u něj trochu pozdržet.

Zděšení, které zpráva o neštěstí u Lang-Son ve vyburcovaných davech vyvolala, připomínalo některé staré podobné vzpomínky.

Paříž té chvíle nám nabízela otřesný obraz hlavního města, které je vyděšeno po první, přestože v zásadě nevýznamné porážce. Již zde nebyla žádná autorita, žádná vláda, všechno leželo v troskách.

A přesto stačilo jediné pravdivé slovo k zničení oportunismu, který se živil lží a podvod povýšil na systém. A proč tedy Ferry tuto pravdu vyslovil? Proč nezamlčel tuto depeši tak, jako zatajil již tolik předcházejících? Měl strach. Tento příšerný advokát, který zabil víc lidí, než mnohý starověký dobyvatel, jenž vědecky organizovaným hladomorem rozséval během obležení smrt do našich řad, který roku 1871 poslal vojenskými soudy na smrt tisíce lidí v Tunisu i Tonkinu, byl jako přízrakem strašen fixní ideou, že jednoho dne padne živý do rukou lidu a zaplatí za své zločiny. To všechno se mu honilo hlavou při přijetí poslední depeše a dal se na ústup.

V těch dnech byly masy zachváceny odporem a znechucením. V tak vzrušených hodinách kulminovalo pohnutí města na ulicích a náměstích. Byli tam všichni, novináři, typografové, strojníci, pomocné síly i kameloti a vzrušeně debatovali v tiskárnách a redakcích. Lid zatím ještě zachovával svéráznou zdrženlivost. Měl totiž dobrý zrak k rozpoznávání skutečných viníků, i když dělníci nikdy nečetli „Timesy“, které prokazovaly, že Rothschild realizoval čínskou půjčku a současně dodal proti nám obrácené zbraně. Od jedenácti hodin se již začaly tvořit hloučky na rohu Rue Lafitte. Stále hlasitější byly projevy nespokojenosti až pobouření, a ozývalo se volání: „Na Rothschilda! Na Rothschilda!“

„Naštěstí,“ psal list Gaulois, „se tam objevily i jiné osoby a dav od záměru odvrátil.“

Bez ohledu na mínění židovského časopisu lze tyto téměř instinktivní a světlé projevy považovat za výkřiky vědomí lidu, které by jistí žurnalisté rádi ututlali.

V lidu, který četl jen noviny, v nichž byla vlast označována za prázdný pojem a iluzi, přesto pevně kořenila skutečná láska k otčině. Jak pevně a hluboko zůstávali v myslích lidu nešťastní vojáci, ztracení tisíce mil odsud mezi hordami barbarů! – Nikdy nezapomenu na prostou ženu s pihovatým obličejem a šedýma očima, chudě oblečenou a možná navíc se surovým a tyranským mužem, která jen těžko dokázala zajistit svým dětem jídlo, jak mi žalostným hlasem řekla: „Jaké to neštěstí, že byla ztracena válečná pokladna! Nevíte, zda byly zachráněny alespoň prapory?“

Válečná pokladna! Co z ní měla ta chudá žena s nějakými 40 sou v kapse, s nimiž musela vystačit celý týden! Tím spíše jsem byl hluboce pohnutý, když se opakovaně ptala: „Podařilo se zachránit naše prapory?“

Naše prapory! – Naše haute volée³³⁷ se o ně starají jenom velice málo. Souběžně s nešťastnou zprávou pro naši vlast propukla hotová horečka nákladných slavností a plesů.

Na velikonoční týden oznámil „Figaro“ jako obvykle pravé jarní slavnosti:

Úterý: Ples u vévodkyně de Maillé.

Středa: Ples u paní de Chateaubourg a u hraběnky de Ferronays.

³³⁷ Naše vysoké kruhy, vybraná společnost; pozn. překl.

Čtvrtek: Taneční matiné u paní vévodkyně de Tréviso.

Pátek: Kostýmový ples u pana Gaillarda. Prosíme pány předtanečníky, aby se dostavili včas.

A všichni burziáni se scházejí u pana Gaillarda, který je momentálně považován za nejschopnějšího k uspořádání maškarního plesu ve svém novém zámku v Blois.

Všichni Židé otvírali svoje salony. Velký ples u baronky Hirschové, která jako projev vítězství nebeských vojsk měla ve vlasech vpletený vavřínový věnec a toaletu posázenou zlatým prachem. Paní Henry Schneiderová se zase blýskala toaletou à l'Empire z bílého krepu se širokým pásem vyšívaných vlčích máků.

Madame Salomon Goldschmidtová v róbě barvy lila, pošíité nejjemnějšími perlami a s lemováním z fialového sametu.

Samozřejmě nechyběl nikdo z Rothschildů. Ples u baronky Alphons Rothschildové byl nejvybranější (select), ples u baronky Salomon Rothschildové zase nejbrilantnější.

Lang-Son byl ve skutečnosti pouze nečekaným dědictvím, a Židé i burza zářili leskem starých časů.

Spisovatel, jehož proměnlivý talent mezitím již zaznamenal jisté skvělé úspěchy, nám zanechal působivý obraz kruhů, které tváří v tvář takovým katastrofám myslí jen na zábavy a bohatnutí.

Je třeba podívat se také na burzy, při jejichž spatření se nás zmocní odpor a hnus. Kdykoli je Francie v nebezpečí, krev jí proudem teče z těla a slzy z očí, jsou tam vždy pohotově tisíce chtivých loupežníků, aby jako alchymisté proměnili krev a slzy na zlato. Z jakých to temných doupat, z jakých kriminálů a z jakého špinavého ghetta se takové soužení přivalilo?

S dychtivostí v očích a se žádostivostí znetvořeným obličejem se sem vrhají jeden přes druhého a hlučí při tom ještě silněji, než zněl vítězný pokřik Číňanů. Široké schodiště velké budovy se jen hemží černým lidským hmyzem, podobajícimu se jediné obrovité slepé nestvůře a vydávají temné hlučení, které předchází zřícení domu – pádu štěstí Francie. A neleží tam snad v hrobě krásná a velká Francie, ubitá lačnými rukama, podobným chobotnici, která tisíce chapadly vysává z jejích žil teplou krev?

Té bandě krvelačných lupičů byl hrozný osud Francie ještě pořád málo, porážka ne dosti důkladná. Již pomýšleli na další pohromu, jako by to, co se stalo, nebylo dost hrozné a smutek nedostatečně hluboký. Nestačilo jim, že tam bylo ztraceno naše malé vojsko, že se žádný z bojovníků již nevrátí do oplakávající jej Francie. Snažili se šířit pověsti o výbuchu povstání v Paříži a o násilnostech v parlamentě i na bulvárech.

Kdyby tito krvežízniví paraziti mohli náhle zažít zhroucení celé Francie od Marseille po Lille, od Nancy po Bordeaux a vidět zemi v troskách a krvi, jak divoký vítězný pokřik by to asi na burze zazněl! A při každém poklesu všech kurzů se tváře burziánů zkříví ďábelským šklebem radosti, připomínajícím špinavé Židy, kteří večer po bitvě mezi troskami lafet a vozů olupovali mrtvé i zraněné.

Ano, přísahám, že v takovém okamžiku bych si přál děly a puškami očistit svět od těch šakalů a až do základů rozbořit ten prokletý templ, který se jako trvalá hanba zrádně tyčí v naší vlasti.

Místo toho musíme jen přihlížet, jak se ti příživníci vrhají do nových a nových zábav, jak se nenasytní hrabivci dopouštějí neodpornějších loupeží, zatím co naši ubozí a na smrt unavení vojáci jsou v divokých končinách pobíjeni bez pomoci a naděje!

Uprostřed vši té hanby vidíme vítěznou a bezúhonnou postavu admirála Courbeta. Stoik, oběť své povinnosti, poslouchající rozkazy lidí, jimiž v hloubi duše pohrdá, stojí před námi jako ztělesnění vojácké Francie. Tento opravdový křesťan nosí na hrdle stejně jako nejmladší z jeho námořníků posvěcený medailónek Panny Marie, a je živoucím opakem krutého a současně stihomamem posedlého zednářstva, které má svůj svatý obrázek v osobě Ferryho. A náš admirál slouží Francii i po své smrti, za kterou zemřel, defunctus adhuc loquitur (mrtvý dosud mluví). Jeho dopisy jsou plné hlubokého opovržení k republikánům u státního vesla, přiznávajících se k oportunistům.

Židovstvo by řečený oportunismus – z něhož získalo tolik prospěchu, co jen šlo – ovšem politovalo jen přiměřeně. Smlouvami se železnicemi, které vyjednal Žid Raynal, je Francie Židům propachtována. Nový zákon udělal ze Židů představitele státu, vytvořil pro ně ve Francii obrovské pozemkové léno a učinil je nejen našimi skutečnými, ale navíc i uzákoněnými pány.³³⁸

Nelze vůbec popsat, jaké úplatky a nejostudnější mlčenlivé dohody s postranními myšlenkami probíhaly při uzavírání smluv se železničními společnostmi.

Parlamentní debata ze 3. července 1883 ohledně chimérické železnice v Senegalu je velice cenným historickým dokladem pro toho, kdo by se rád poučil o tom, co se v židovsko-francouzské republice skutečně odehrávalo.

Celá věc začala požadavkem na několik milionů pod záminkou vybudování železnice v poušti, navíc zamořené žlutou zimnicí.

Po nějaké době bylo položeno 16 kilometrů dráhy nákladem 16 milionů franků, jak sdělila vláda – ale pan Blancsubé, který v tom přece musel být rozhodující, protože měl být tehdy jmenován ministrem kolonií, mluvil o 27 milionech.

Nikdo neví, zda to bylo 16 nebo 27 milionů. Otázka je, zda i těch 16 kilometrů železničních kolejí, z nichž každý měl stát jeden milion (nejspíš navíc ve zlatě!), bylo skutečně hotových?

Ani o tom není nic známo. Pravděpodobně se to má s touto dráhou stejně tak, jako se železnicí z Memfisu k moři, na níž dali akcionáři nezanedbatelné částky a dokonce několikrát obdrželi i dividendy – a přesto vůbec neexistovala! Jisté je pouze

³³⁸ Parlament byl pevně rozhodnutý odebrat státu právo dozoru, protože zamítl pozměňovací návrh, požadující, aby v případě války směli být strojvůdci vojenských vlaků pouze rodilí Francouzi.

Ani jediný poslanec nevyužil příležitosti k prosazení zákona, aby se v případě mobilizace uložila železničním společnostem povinnost zřídit odpovídající službu. Poté, co bylo vydáno tolik miliard na vojenský rozpočet, je doslova neuvěřitelné, že se vůbec nepočítalo s případnou mobilizací. Úředníci větších železničních společností se dokonce snažili obrátit pozornost ministra k této věci, ale zjevně zcela nadarmo.

tolik, že tři guvernéri Senegalu postupně složili svůj úřad, protože s řečeným darebáctvím nechtěli mít nic společného.

Každý jiný by se na Ferryho místě spokojil s tak pěkným výsledkem; náš prezident správní rady však ve své obvyklé nestydatosti z toho hodlal vytrískat ještě několik milionů. Charles Ferry se chopil přednesení příslušného požadavku ... a věc byla také opravdu odhlasována...

Opravdu neuvěřitelná smůla (malchance), chtělo by se říci, že účetní doklady, jimiž se vláda hodlala očistit z obvinění ze zpronevěry, potkal stejný osud jako jisté účetní doklady Vlády národní obrany. V obou případech totiž písemnosti shořely přesně v tom okamžiku, kdy jich bylo nejvíc zapotřebí. „Jsou to opravdu zarážející náhody,“ psal list „Matin“ v článku o těch neradostných událostech.

Tento případ je skutečně pozoruhodný a Jules Ferry byl nepochybně k neutěšení, když se o požáru dozvěděl.

Znáte městečko Thiers? Jen sotva se najde něco malebnějšího než osada, skrytá v hlubokém údolí, které železniční viadukt překračuje v takové výšce, že jsou z něj stěží vidět malé domky mosazníků, roztroušené na březích říčky Durolle. Kolem dokola se až do nebe týčí obrovité skály, pozůstatky sopečných erupcí. V létě jsou tam vysoko nahoře plochy, zdvihající se jako žlutý koberec k azurové modři oblohy. Jsou to obilná pole.

Jak je možné na těch tvrdých a zdánlivě nepřístupných kamenných blocích sít obilí, jak se tam vůbec dá sklízet? Žasneme nad úsilím lidí, jež kultivují každý kousek země, který najdou mezi skalisky, aby z něj vydobyli chudičkový chléb. Oko diváka se od dělníků, kteří dole vyrábějí za nepatrnou mzdu malé nože, zdvihá vzhůru k rolníkům, jež se nahoře v potu tváře snaží získat z půdy alespoň několik snopů chudé pšenice.

Jedni jsou otroci, kteří v zatuchlých místnostech vedou trudný život v těžké práci, druhí se podobají nádeníkům v mnoha našich krajích, živících se převážně jen chudičkou kaší. Ti i oni velmi tvrdě pracují a odevzdávají nejrůznější dávky a daně, z nichž kořistí Ferry a Levy Crémieux, zatím co levice nadšeně tleská, aniž by vůbec věděla, zda bylo na pochybnou železnici vynaloženo 16 nebo 27 milionů.

Kdo naší knihu čte pozorně, jistě řekne: Žid nás přijde hodně draho!

Věřím, že jsme si zde ukázali sice nezbytně neúplný, ale co možná přesný obraz francouzského Žida v jeho základních typech.

Každý, kdo mne v knize následoval po dlouhou řadu let i událostí, musí – jak věřím – dojít k závěru, shrnutém do věty: „Stoupá-li Žid, klesá Francie, klesá-li Žid, stoupá Francie!“

Albert Kohn potvrdil, že ve 14. století bylo ve Francii 800 000 Židů, kteří nejenže nebyli zemi ničím prospěšní, ale ještě svými pletichami a lichvou Francouze přinutili je vyhnat. Od té chvíle se jako kouzlem datuje nesmírný vzestup Francie. V roce 1790 se sem Židé přes záda zednářů znovu vplížili, a nyní jsou neomezenými pány země, kterou neuvěřitelnou lstivostí postupně připravili o její tradiční velikost a sílu.

Nejpozoruhodnější na tom není nepopíratelná obratnost Židů v lapání lehkověrných na sladké řeči. Veškeré řádění Semitů má svůj původ především na burze a jejich finančních obchodech.

„Dělat finanční obchody“ je nejvyšší politikou Židů. „Krista vždy znovu ukřižovat, a pronásledovat ty, kdo jej vzývají“ je hlavní směrnicí Židova jednání!

Je přirozené, že takové úsilí ve velkém křesťanském státě může končit jen chaosem, který Talmud nazývá všeobecným zmatkem (Tohau-va-bohou).

Má naše nešťastná země ještě naději takovému konci ujít? Bezpochyby!, zní moje odpověď, pokud se utlačovaní sjednotí a budou postupovat proti společnému nepříteli.³³⁹

A v kom spočívá ještě naděje naší nešťastné země? Moje odpověď zní: bezpochyby v revolučních dělnících a křesťanských konzervativcích, pokud se sjednotí proti společnému nepříteli.

První je poškozován na svých životních zájmech, druhý urážen v jemu nejdražších pocitech. Pro dělníka je sociální revoluce nevyhnutelnou nezbytností. Přesvědčen o neexistenci posmrtného života a zde na zemi utiskován stále tvrdším vykořisťováním kapitálem se považuje za vydědence. Nyní jen zápasí o vlastnictví svého řemeslnického nářadí tak, jako rolník před rokem 1789 o držení půdy. Požaduje zespolečnění (socialisation) výrobních prostředků a pokojné rozdělení výsledků práce.

Žádné násilné prostředky nemohou být natrvalo účinné. V těchto otázkách rozhoduje v zásadě o tom, co je dobré a co špatné, pouze pojem, který je s tím spojen. V roce 1792 vlastnilo mnoho poctivých lidí polnosti, domy a lesy, které jim nepřípadly jako léno, nýbrž zákonným způsobem jako dědictví, jako plod úspor pěti nebo šesti generací a proto jim patřily stejně tak, jako patří mně třeba moje hodinky. Vlastníci však byli gilotinováni a revolucionáři se zmocňovali jejich majetků. Od roku 1817 nebo 1818, kdy přešla éra restaurace, je každá taková loupež považována za legální nabytí. Mnohdy pak ještě dřívější vlastníci poníženi zdraví ty, kteří je

³³⁹ Nikdo jistě nebude Sebastiana Merciera považovat za představitele zpátečnictví. Od časů direktoria však již tento pozoruhodně nadaný spisovatel s jasným přehledem předpovídal, že se semitství stane nezbezpečím pro Evropu a nakonec bude třeba urputného boje v obraně před ním. Židům věnovaná kapitola jeho díla *l'An deux mille quatre-cent quarante, Rêve s'il en fut jamais* je doslova prorocká.

Mercier tam říká: „Ani rozumní politici nedokázali náležitě posoudit nepříjemné následky, jaké by mohl mít náhlý vpád početného a neoblomného lidu, jehož základní představy se zcela liší od všech ostatních národů a spočívají na přísně fanatických zákonech a skvělých příslibech, sahajících zpět až ke stvoření světa a podle nichž pouze jim patří svět, kterého se neprávem zmocnily ostatní národy.“

Židé jako před křesťany stvořený národ jsou určeni k jejich podmanění a usilují sdružit se pod jediným vládcem, kterému přisuzují schopnost ovládat duchy a tím je učinit schopnými největších a nejrozsáhlejších převratů a revolucí.

Tehdy žilo v Evropě roztroušené obyvatelstvo v počtu asi 12 milionů jedinců a proto byl první vpád Židů, posílených z Orientu, Afriky i Číny, o to divočejší. Nedostatek politické bdělosti dřívějších století vyžadoval tím větší moudrost, vytrvalost a pevnost v obraně před židovským kvasem a obnově klidného a nerušeného života.

Židé byli po všechna staletí poháněni chtivostí peněz, navíc ještě živenou naprostou lhostejností ke všemu ostatnímu, a spekulacemi ustavičně hromadili majetek. Ten jim pak dodával takovou smělost, že ctižádostivý titul židovského krále vyvolal bouři, jejíž následky nás záhy začnou znepokojovaly. Nechceme žádné krveprolití, nicméně tento lid se vždy znovu a znovu snažil pokračovat ve svých hanebnostech – jak nám ukazují jeho dějiny – od samého počátku, jichž jsou sami současně nositeli i obětí.“

oloupili, když se s nimi náhodou potkají na ulici! Dnes bez sebemenších výčitek svědomí drží křesťanští konzervativci výsledky loupeží svých praotců a někdy z toho dokonce dělají chvályhodný obyčej. Muž, který se těší rentě 500 000 livrů z pozemků, pocházejících z rozchvácení národního bohatství, je ve Fauborg Saint-Germain zdraven mnohem uctivěji než jiný, jehož předek odmítl získat ukradený majetek, a to i přesto, že on sám pochází z naprosto počestné rodiny. A je tomu tak v zásadě jen proto, že možná nemá v kapse ani 25 sou.

Nejde o to vědět, zda dělník ve svém úsilí postupuje správně, nýbrž o to, zda za současných poměrů může svého cíle dosáhnout. Podle mého názoru tomu tak není. Paříž si mohou snadno získat pro sebe, ale ne Francii.

Potíže, které by se jim stavěly do cesty, nepovažují za významné, ale stačily by k zhroucení jejich záměru.

V roce 1792 seděli rolníci na půdě. Tehdy jen potřebovali stát se jejími naprostými vlastníky a pěstovat na ní obilí, víno a ostatní plodiny; stačilo jim tedy jen pokračovat ve své dosavadní činnosti s tím rozdílem, že by se nyní sami stali majiteli půdy.

Dělníci mají své dílny. V současnosti již patří mezi vzdělané vrstvy. Mezi jejich dílovedoucími a předáky jsou tak schopní lidé, že – jak věřím – pouhé majitele dílen nepostrádají, a i bez nich že by tam šlo všechno dál svým obvyklým způsobem.

Protože by taková revoluce měla okamžitě za následek zastavení chodu všech továren, měšťanstvo by se rychle sjednotilo a snadno by si našlo i vůdce, který by vzpouru utopil v krvi. A pokud by to francouzská buržoasie neudělala, stalo by se tak jistě ze strany německé, která by zastrašené francouzské měšťáctvo podpořila.

Otázka zní, zda oprávněného cíle dělníků nelze dosáhnout pokojnou cestou? – Proč by se nemohl objevit vladař pevných a ušlechtilých zásad, který by tak palčivé otázky neuhnul a naopak by se odvážně jako vůdce zmocnil majetků Židů? Proč by nemělo být možné s takto nabytými prostředky pozdvihnout dělníky na odpovídající úroveň a udělat z nich samostatné vlastníky továrny a dílny? V takových otázkách se však nesmíme oddávat iluzím, ale vždy se musí počítat jen s dosažitelným.

Židé jsou již vlastníky poloviny ve světě obíhajícího kapitálu. Podle toho majetek Francie, jejíž státní rozpočet činí téměř čtyři miliardy,³⁴⁰ lze odhadnout na 150

³⁴⁰ Běžný rozpočet z r. 1886 obnášel 3 30 612 388 franků, mimořádný rozpočet 69 808 200 franků. Příčinou tak obrovského vzrůstu není válečné odškodnění Německu ve výši 5 miliard, jak se republikáni snaží hlupákům namluvit, protože rozpočet na r. 1878 činil 2 569 000 000 včetně 200 milionů na amortizaci. Skutečným vysvětlením je obrovské plýtvání a zpronevěry těch, kteří jsou v čele vlády. Republikánský poslanec Amagat Gambettovým satelitům vytkl, „že během sedmi let, kdy byli u vesla, se vydalo více než 17 miliard a veřejný dluh vzrostl o více než 8 miliard. Odstranění opozice stálo Francii víc, než válka z roku 1870“.

Věc došla již tak daleko, že si parlament s tak obrovským rozpočtem neumí poradit. O pěti až šest stech milionů se jedná nanejvýš hodinu, a to ještě v posledních 14 dnech v roce za přítomnosti sotva 100 poslanců. Pak samozřejmě není čas všechno náležitě zvážit a odhlasovat, a parlament se vidí nucen povolit vládě miliardu, s níž ta pak může naložit podle libosti.

Právo parlamentu z časů monarchie povolovat daně se již vůbec neužívá.

Pojmy jako plovoucí dluhy, nevypověditelné dluhy, jsou v dobré víře akceptovány stejně tak, jako zařikávací formule starých mágů. Vláda plně holduje židovské zásadě, spočívající v odebrání kovových peněz pracující části Francie a jejich nahrazení papírovými penězi. Tím jsou

miliard,³⁴¹ z čehož Židé ve Francii vlastní asi 80 miliard. Jestliže bych vzal v úvahu nezbytné znehodnocení, pak bych připustil jako nejvyšší výsledek jenom 10 až 15 miliard, ale spíše bych zůstal ještě u minima 10 miliard.³⁴²

Již s pěti nebo šesti miliardami hotových peněz však lze bez opětovného uškození jednotlivci získat větší počet dílen i továren a přivést dělníky do takového stavu, kdy lze zavést jim škodlivé sociální novoty bez toho, že by hrozila revoluce nebo zastavování práce.

Nevidíme snad prakticky každý den, jak nejen židovské časopisy, nýbrž i osoby jako např. B. Brisson, které nejsou schopné se na takových finančních obchodech obohatit, se stavějí na obranu vyvlastňování majetku prospěšných sdružení, z nichž každý jednatel získá ročně nejméně 500 franků? Proč si nezasluhuje více naší pozornosti např. majetek paní Rothschildové, než libovolná nadace, v které zbožní řádoví bratři vychovávají chudé sirotky?³⁴³

Překážky, stojící v cestě návrhům, které by mohly postupně během dvou nebo tří století zajistit Francii zdravou existenci, jsou podle mého názoru různého druhu.

Především je jisté, že s úbytkem fyzických sil Francie jde ruku v ruce i snižování intelektuálního potenciálu, a to jak u pracujících, tak i u lépe situovaných tříd obyvatelstva.

Dělník, navyklý pohybovat se v uměle vytvořené atmosféře přemrštěných idejí, kde hlavní roli hrají jednoduchá hesla a jehož myšlenky jsou zcela podřízeny jistým časopisům, chápe jen málo z každodenní skutečnosti a stále více ztrácí schopnost logického uvažování, které by mu umožnilo zachovat si jasný a střízlivý pohled na realitu.

2 300 000 000 franků ve spořitelnách nahrazeny dluhopisy, které v případě nečekané revoluce a pod. ztratí hodnotu podobně, jako asignáty v časech revoluce.

Leroy-Beaulieu ve svém díle *Économiste français* jasně prokázal, že od státu požadovaná částka asi 3 miliard se proti stavu pokladny – ať okamžitě nebo v krátké době – změní na maximálně 150 milionů.

Jinak řečeno, stát je v situaci obchodníka, který při aktivech 150 000 franků má pasíva 3 milionů. Je tedy zcela jasné, že při výskytu nějakých vážných událostí je bankrot nevyhnutelný.

³⁴¹ Poslanec dr. Vacher odhaduje majetek na 260 miliard, pan de Foville, ředitel statistické kanceláře ministerstva financí, udává 250 miliard, ale to jsou čistě teoretické odhady.

³⁴² Nesmíme se však nechat mýlit představou, že židovský majetek je výhradně uložen v cenných papírech. Žid, který je pánem Francie, disponuje státním právem na vydávání akcií, které jsou srovnatelné s bankovkami, ovšem s tím rozdílem, že jsou zajištěny zástavami. Žid také nechává razit mince z prutového zlata a má z toho významný zisk. Mohlo by se sice namítnout, že to není žádné privilegium, protože to může i kdokoli jiný, ale pan de Breda na to velice správně odpověděl: „Ano, každý, kdo má právě nadbytek zlatých prutů, ale právě proto, že se zásoby zlata a stříbra nacházejí v rukou Židů, je zde na místě slovo *monopol*, a je tedy jen logické, že se Židé skutečně zmocnili jednoho z nejvýnosnějších státních privilegií!“

Ve skutečnosti představuje vlastnictví hotových peněz hlavní moc Židů. Protože však Rothschild disponuje nejen svým kreditem, ale také většinou ve Francii obíhajícího zlata, je schopen prosadit vůči vládě všechno, čeho se mu zachce.

³⁴³ Zednářské a židovské časopisy nadšeně uvítaly parlamentní rozhodnutí z prosince 1884, podle něž je majetek duchovních bratrstev podřízen mimořádnému finančnímu dozoru: dokonce prohlašují, že je to první krok k vyvlastnění, čímž jenom samy dávají najevo právo silnějšího na vlastnictví.

Žid odstranil staré časy, které jej odmítaly, a chytře se postavil do čela demokratického hnutí. Karel Marx, Lassalle i hlavní představitelé nihilismu jsou bez výjimky všichni Židé. Takto Žid předpisuje taková hnutí a směry doby, jaké mu vyhovují. (Důkazem je Komuna, která se nedotkla ani jediného židovského majetku!)

Davy jsou již židovskou a zednářskou propagandou otupělé. Kdyby se nějaký řečník na veřejném místě pokusil přednést řešení úlohy tak, jak jsem je zde nadhodil, okamžitě by se Žid snažil odvést pozornost od ní i od Rothschilda a hned by dodal, že právě potkal bosého a postícího se kapucína. Bosý a postící se! ó, jaká hrůza, zvolal by dav, aniž by jen pomyslel, že v zásadě mu to může být lhostejné, a třeba i kdyby kapucíny odstranil, nebyl by na tom sám o nic lépe než předtím.

Je bolestné dívat se na takový duchovní úpadek národa, který se nechává klamat těmi, jež se na jeho účet obohacují, a je třeba vždy počítat s pevnou jednotou, která Židům dodává jejich sílu. Malý a chudý Žid je vždy podporován bohatým, a první zase jak jen zaslechne něco o pobuřování, chrání bohatého před revolucí.

Navíc ani lépe situované třídy nemají lepší a jasnější pohled na skutečný stav věcí, než proletáři. Často zde převažuje pocit křesťanské odevzdanosti, která v trpění útisku vidí zásluhu před Bohem. V zemi, kterou jeho předkové vzdělali na úrodnou, velkou a civilizovanou, je měšťan přesvědčen o zajištění svých práv, než aby s ním někdo mohl zacházet jako s páriou. Zůstává v zajetí podivné absurdity, že on, utlačovatel v Číně a Japonsku, tam hrdina, je naproti tomu zbabělcem ve své vlasti, kde trpělivě snáší každý útisk.

Nikdo se neozval, ani neprotestoval, když Žid Stern v Cercle de la rue royale³⁴⁴ řekl slova, která poté židovské časopisy nejméně jednou měsíčně opakovaly: „Za deset let již nebudou křesťané vědět, z čeho by měli být živi!“

Mezi představiteli šlechty, kteří byli členy zmíněného kroužku, se nenašel ani jediný muž, který by měl odvahu na takovou nestydatost odpovědět: „Jakým právem si Žid myslí, že by křesťan již nemohl žít ve své vlastní zemi?“

Všechno to jsou jistě velké, ale rozhodně ne nepřekonatelné překážky. Doufejme, že ze středu tohoto národa povstane muž skutečně francouzského ražení a pod svým jménem sdruží i otázku pokojného řešení situace nemajetných, řešení problému, který je stál již tolik krve a ještě stát bude, pokud se vydají jinou než jim zde ukázanou cestou.

Snad se najde i statečný voják, který pohnut ponížením svého národa bude ochoten nasadit i svůj život.

V současnosti s všeobecně opovrhovanou a rozkládající se vládou by stačilo pět set pevně rozhodnutých lidí z předměstí a jeden pluk vojáků k obsazení židovských bank a vyvolání mohutné revoluce, jež by zavedla novou éru.

Věc by mohla být hotová během jediného dne a když by se pak v novinách četlo: V několika dnech začne zásadní revize židovských pokladen, lidé by na ulicích radostí tančili.

Potom by se stalo skutečností nádherné slovo Petra Ctihodného, opata z Cluny: *Serviant populus christianis, etiam invitis ipsis, divitiae Judaeorum...* (Ať bohatství Židů slouží národům křesťanským, ačkoli jimi samými jsou nevítáni.)

³⁴⁴ Tj. přibližně Kroužek z ulice Royale; pozn. překl.

Obsah

Třetí kniha

Gambetta a jeho dvůr

„Duchovenstvo je naším nepřítelem.“

Židovský císař * Jeho původ * Gamberléovi * Gambettovo mládí * Mornyho vliv * Barbey d'Aurevilly a Voiture * Cesta do Orientu * 4. září a Komuna * Skládání účtů Národní obrany * Nejnovější odhalení * Židovská reklama * Naše klamné představy * Augustiáni * Henri Rochefort * Protigambettovská kampaň * Sdružení v Rue Saint Blaise * Vzdorné štěstí * Gambettova zoufalá situace * Daudetovi králové ve vyhnanství * Smrt * Výrok ženy z lidu * Mozek tenoristy * Gambettův slovník * Nenávist malomocných * Opovržení lidstva * Korunovace ve Velkém Orientu

Je mezi mnoha biografiemi tohoto muže, jehož neobvyklé a nepochopitelné vystupování zůstane navždy historickou záhadou, alespoň jediná, která by nám podala jeho věrný obraz? Osobně o tom pochybuji. Je však k tomu zapotřebí psychologicky hluboce pronikavého pera takového Carlyleho nebo Taineho? To zcela určitě ne. V jeho jádře je totiž přes všechnu mazanost a darebáctví přesto něco tak nejapného, že není příliš těžké k pochopení. Je ovšem třeba nejprve správně rozpoznat oba základní prvky, které tento duch ovládají. V Gambettovi bylo i cosi z císaře, ale na druhé straně v něm vězel i zcela zjevný Žid. To židovské v něm bylo asi poněkud zcivilizováno působením zkřížené rasy (métissé). Na druhé straně musím připustit, že byl imperátor, ovšem imperátor nejodpornějšího druhu.

Poté, co Řím dobyl svět, dobyl svět Řím. Řím měl španělské i africké císaře, měl galské imperátory, kteří prý k večeři snědli celého vola, i trácké vladaře, jež nepohodlné velitele legií nechávali odstranit dýkou. A byl mezi nimi i šestnáctiletý Elagabalus, který v ženských šatech na způsob Féniciánů proslul jako veliký zhýralec. Přestože byl syn Soemiasse obřezaný, neměl Řím nikdy za císaře Žida. Takovým císařem však byl na krátkou dobu Gambetta. I když nebyl vyhnán, je možné jej nazvat Cézarem, jehož první vystoupení bylo ještě nepovedené, a dařilo se mu teprve v období bezvlády.

K jeho správnému poznání si představme biblického Barabáše, onoho omilostněného Barabáše, jenž by se jednoho krásného dne stal vrchním velitelem osobní stráže a při nějaké vřavě by se nejpodlejšíím způsobem (à force de bagout) zmocnil vládařského purpuru.

V každém případě se vyplatí blíže se podívat na proměnlivý osud této osobnosti.

Nad kolébkou chlapce sice nezahřmělo, ale přesto není jeho příchod na svět bez zajímavosti. Gambettovi rodiče nebyli cizinci v tom smyslu, že by někde měli svou vlast; byli to jen potulní trhovci. V důsledku francouzské revoluce a následných lidových nepokojů se celou Evropou – jak jsme si již výše ukázali – potulovalo mno-

ho Židů a snažilo se někde usadit. V čase kontinentální blokády přišel virtemberský Žid A. Gamberle do Janova a otevřel si tam obchod s pašovaným zbožím a kávou. Oženil se s místní Židovkou – z jejíž rodiny byl jeden člen oběšen –, poitalštil si jméno a začal se nazývat Gambetta.³⁴⁵ Jeho syn nebo vnuk přišel do Francie, usadil se v Cahorsu a dal nám velkého muže, na němž nebylo pranic francouzského, dokonce ne ani francouzský styl.

Je Hebrejec nebo z Janova domovem,
hostila jej Ilyrie nebo česká zem?
Že by řecký nebo pruský manichejec byl,
či se přece jen v Dalmácii narodil?
Nevíme, kde hledat jeho vlast se sluší
a také on sám to asi jenom sotva tuší.

Takto jej opěvuje „bílá vrána“, laskavý básník „Cent sonnets“ (Sta sonetů).

Sám Gambetta nebyl schopen udat ani přesný den svého narození. On, který sám toho dal později tolik do zástavy, si zvolil za téma své závěrečné doktorské zkoušky – upisování zástav. Oznámení mělo následující formu: Léon Gambetta, narozený v Cahorsu (Lot) 11. dubna 1838, bude přednášet na toto téma ve veřejném zasedání v pondělí 19. června 1860 od dvou hodin.

Naproti tomu později publikované údaje o jeho narození uváděly, „že Léon Michel Gambetta se narodil 3. dubna 1838 o 8 hodině ranní“.

Budoucí diktátor nevyvolal v Paříži žádnou zvláštní pozornost. Prostě se ztratil v množství průměrně schopných lidí, nebyl příliš respektován a na své starší druhy rozhodně neměl výrazný vliv, jaký významní lidé často projevují již v mládí. Stýkal se tehdy s nevelkým kruhem osob, mezi něž patřili Hebrard, Dépret a další, kteří se každý týden scházeli u Brébanta. Jak mi později jeden z nich sdělil, často spíše rušil debatu hlučným povykem, než aby upoutával výmluvností, takže jej okřikovali: „Zmlkni, mluvko!“, což pro něj jistě nebylo nijak lichotivé.

Z okna Brébantova kabinetu viděl Gambetta s přáteli procházet pohřební průvod vévody de Morny, proslulého boháče druhého císařství, a toho dne jistě nikdo netušil, že náš mluvka jednou bude obývat palác toho významného muže. A kdo už by tehdy mohl předpokládat, že o 17 let později se tomu komediantskému deklamátorovi dostane téměř stejných posmrtných poct, jako státnickému hejskovi, který za své triumfální politické štěstí označil lásku, nebo přesněji řečeno, jenž za svůj politický úspěch děkoval lásce.

Strašil snad již tehdy v hlavě neznámého advokáta sen o Bourbonnském paláci?

Vliv Mornyho na mladou generaci byl počátkem padesátých let velmi silný a výstižně nám jej vylíčil Alphons Daudet. Jako muž okamžiku (de main), světák, bur-

³⁴⁵ Odkazujeme na r. 1872 ve Stuttgartu vydanou a jen těžkou dostupnou knihu *Das Judenthum in Frankreich* (Židovstvo ve Francii), v níž jsou velice pozoruhodné informace o pohybech Židů a jmenovitě o roli, kterou sehrál monsieur Bauer.

Židé celý náklad knihy skupili a nejspíš z větší části zničili.

„Archives israélites“ uvádějí charakteristický Bismarckův výrok o Gambettovi: „Divím se,“ řekl kancléř, když Gambetta 1880 tak dojímal Berlín, „že židovští představitelé města Berlína jej neudělali čestným občanem; možná z ohledu ke mně a Moltkemu. Ale takové ohledy vůbec neměli zapotřebí: Žid jako čestný občan města by mne pobavil.“

zián i znalec umění v jedné osobě byl ten prostopášník bez svědomí ideálem mnohých v době, nepřející žádnému vyššímu vznětu.

Každý hrál tehdy v té slátanině svou roli tak dobře, jak mu to jeho prostředky dovozovaly.

Kořistnictví bylo ztělesněno v osobě Raoula-Rigaulta, který ještě v předvečer pouličních bojů seděl s Mornym v Komické opeře. Proust, jenž organizoval loterie a čachroval s uměleckými předměty, vypadal jako karikatura svého mecenáše Morného, jako by jej nám zachytila Manetova mistrovská ruka.

Gambetta byl finančník. Můžeme si být jisti, že když rozpoutal tuniskou aféru, byl hrdý, že jí zatlačil do pozadí i Mexiko, a cítil se velice šťastný, když si před shromážděnými propuštěnci mohl zahrát na nesvědomitého machra.

Ta doba však zatím byla ještě daleko. Advokát Gambetta neměl pro svůj profesní stav žádné pochopení, ani sklony získat si dobré jméno poctivou prací a četnými zásluhami.

Barbey-d'Aurevilly jej jako mladého nastávajícího advokáta pověřil svou obhajobou v tiskovém procesu; věc byla zajímavá a vhodná pro začátečníka. Gambetta pověření přijal, pak případ pustil z hlavy a ráno v den procesu přišel k Barbeymu s otázkou, co si má s věcí počít. Skončilo to tím, že Gambetta na slavného autora „Prêtre marié“ svým příznačným způsobem ještě zvolal: „Vedl jste si v procesu jako drožkářská kobyla!“

Jak jen bylo možné srovnávat Barbey-d'Aurevillya s drožkou? Něco takového se mohlo vylíhnout pouze v mozku vynálezce oněch „divokých, do moře se vrhajících ořů“. Věc je sama o sobě bezvýznamná, ale zůstává ztělesněním způsobu, který se namísto podstatného chytá nevhodných označení, frází nebo biblických přirovnání, slovem všeho vedlejšího a jen zdánlivě zajímavého, vyvolávajícího smích prostřádků (proud'hommesques).

Existence budoucího diktátora spočívala z počátku v účasti na nějaké – rozumí se nekalé – společnosti, která se jako pravý kramář podílela na všech možných židovských podnicích. Jinak řečeno, působil jako Crémieuxův tajemník. Ten však byl zcela zvláštního rázu, takže Laurier a Jules Vallier v jistém smyslu právem řekli:

„Tento malý muž bez brady a rtů s hlavou lasičky, z níž vyčuhuje bezvýznamnost, je přesto jedním z největších umíněnců své doby, jistým způsobem něco na způsob Machiavelliho, tedy žvanivý, čmuchavý světák, důstojný nástupce Tortillarda, Jeana Hiroux, Calchase a Giboynera.“

Tito Semité si pro své výnosné obchody zvolili především Orient. Laurier odešel s Gambettou do Cařihradu, a při zastávce ve Vídni se dohodli s rakouskými Židy. Cestou Laurier svému příteli vysvětlil, co se připravuje. Zasloužil jej do zamilované myšlenky Izraele, prostřednictvím zednářsko-finanční vlády Francie jí odčerpat její peněžní přebytky. Zbavil Gambettu případných pozůstatků čestného republikánského blouznění a po návratu do Francie mu zajistil místo u Crémieux. V blízkosti tohoto staršího Izraele se nyní Gambetta nacházel přímo v dílně Šalamounova chrámu, ve Velkém Orientu, jedním slovem v Alliance israélite, a také již byl od té chvíle slavný. Židovský tisk pak mohutně zveličoval jeho zásluhy řečníka v procesu Baudin a prohlašoval, že úspěch je výhradně jeho dílem.

Dobře informován a napůl v opatrně rezervovaném postavení byl Gambetta mužem dne, když vypukla roku 1870 válka, kterou nazýváme židovskou. Kdo jej viděl ve společnosti jeho nerozlučného přítele Lauriera cestovat po provinciích, měl pocit, že vidí uskutečnění bajky Berakkina Hanacka „Rys, a vepř se lví kůží“.

Mnohokrát již bylo popsáno oněch pět měsíců hrůzy a nestoudných orgií, kdy byla Francie doslova rozervána kosmopolity od Spullera po Garibaldiho, od Bordoneho až po Steeneckera.

Achilles se v přestrojení za ženu prozradil u Lycomedova dvora tím, že se chtivě vrhl po dýce, skryté pod hromadou drahých látek a šperků. Syn Žida, pokud by o tom ještě někdo pochyboval, se jako takový rychle odhalil při vystoupení v Toursu. Pečlivě se vyhnul všem ve slunci zářícím čestným zbráním a okamžitě se ptal: „Kde je zlato? Kde se tu obchoduje na burze?“

Úvěr byl hlavní věcí, válka pouze prostředkem k němu. Válka umožnila zabití mnoha Francouzů a uvolnění jejich míst. Tak to dělala válka a ještě více Komuna!

Jednoho dne během Komuny přišla u Victora Huga řeč na to, jakou roli v ní Gambetta hraje.

„Právě jsem obdržel velice příznačný dopis z Bruselu,“ odvětil Victor Hugo, „Gambetta zcela souhlasí s Thiersem.“

„Jak je to možné?“ namítl někdo.

„Protože Komuna byla udělána těmi,“ navázal Victor Hugo, „kdo z ní mají prospěch.“

Chtěl ještě pokračovat, avšak Lockroy přerušil hovor nějakou nic neříkající poznámkou.

Teprve budoucnost vrhne světlo na více či méně významnou roli, kterou Gambetta během Komuny sehrál, protože podezřelý jakobín Ranc, jenž uprchl, jakmile byla věc zosnována, byl nepochybně pouze nastrčenou figurkou. Budoucí dějepisci budou mít před současnými tu přednost, že ti první pro ně již nastínili alespoň základní obrysy velkých událostí oné doby, a jim už zbývá jen rozplést drobné nitky všech intrik a objasnit je.

Gambetta zcela klidně zůstával v Saint-Sebastien, a tušíc, co se připravuje, dával si dobrý pozor říci v tom smyslu jediné slovo.

Dávny Sulla klidně obětoval bohyni štěstí, zatímco kolem chrámu se ozývala divoká vřava. Nestojí za to tomu naslouchat, řekl svému okolí, je jen třeba zlikvidovat 30 000 Mariových stoupenců.

Gambetta v oněch květnových dnech dával ve své izolaci najevo stejnou lhostejnost, ovšem s tím podstatným rozdílem, že zde nebyli zabíjeni jeho nepřatelé, nýbrž přátelé, voliči, slovem plebejci, kteří mu důvěřovali. Od přírody zbabělý, jeho pochybnosti po opuštění španělské půdy jen zesílily. Jeho osud závisel na majoritě a bylo opravdu nesmyslné si namlouvat, že ta nebude požadovat předložení účtů od něho, který se bez mandátu sám povýšil na pána Francie.

A přesto se mu tak nesmyslná naděje vyplnila, protože jednání Vlády národní spásy nikdy nebyla důkladně probrána a přezkoumána. Slepě se důvěřovalo neuvěřitelným historkám, které Gambetta klidně servíroval. Do této kapitoly patří jmenovitě bajka o tom, že účetní doklady byly poslány do Paříže právě 18. března, a tam

že shořely při požáru ministerstva financí. Dále je to povídačka o požárech ve dvou železničních vagoncích, v nichž měly být později dopraveny do Paříže tytéž účetní doklady. Za třetí byla povolena částka 75 138 978 franků, o níž nebyl předložen sebemenší doklad. Nebylo tedy ani možné říci: „Ti a ti zaplatili, a ti a ti peníze přijali; předložte duplikát účetních dokladů.“

Ze strany majority byla zcela opomenuta práva Francie, protože zpráva Nejvyššího účetního dvora z 31. srpna 1876 výše zmíněnou skutečnost hodnověrně neprokázala.

V zprávě se říká: „Požár v budově ministerstva financí zničil právoplatné doklady o platbách v Toursu.“

Řečené doklady o provedení vládního příkazu z 25. dubna 1871 na platby v Bordeaux, které měly být předány Zásobovací komisi, však již nebyly nalezeny!

Stejně tak nebyla doložena vyplacení; jedno skrze generálního účetního departementu Rhône, druhé doloženo pověřeným úředníkem Seine-Inférieure, a sice obě platby jako záloha na vyzbrojení komisí.

Dále nebylo účetně doloženo vyplacení dvou milionů k 16. kapitole mimořádného rozpočtu ministerstva vnitra (zřízení baterií v departementu).

Pouze jediný člen pravice, pan de Lorgeril, dal otevřeně najevo rozhořčení nad nepřítomností všech účetních dokladů, což dovoluje tušit jejich záměrnou krádež, ale za hlasitého smíchu se mu dostalo odpovědi: „Zmíněné doklady byly nepochybně zničeny při požáru tří železničních vagónů na trati mezi Bordeaux a Versailles.“

Události kolem Ferranda jsou mnohem skandálnější, pokud je to ovšem vůbec možné. Poslechněme si o něm zprávu Nejvyššího účetního dvora.

Ferrandovi bylo na rozpočet r. 1870 podle různých příkazů vyplaceno pokladníky v Ille a Vilaine 1 005 059 franků a 50 centimů, na plnou moc 96 897 franků pokladníkem departementu Maine, a pokladníkem z Loire ještě navíc dalších 400 000 franků.

Na všechny uvedené částky nebyl vystaven právoplatný doklad o jejich použití.

Totéž se týká různých záloh v celkové výši 1 943 400 franků, vyplacených pokladníky zplnomocněncům pro Ferranda.

O 4 590 480 francích a 42 centimech, vyplacených třemi různými pokladníky dodavatelům nebo nájemcům daní, byly sice nalezeny nějaké záznamy, ale zcela chybí jakýkoli doklad, že stát za vyplacené částky skutečně dostal to, co mu náleželo.

Spřažení Gambetty a Ferranda je v tomto ohledu zcela nepochybné. Gambetta byl Ferrandův ochránce, když ten udělal bankrot, dále byl jeho podílníkem na časopisu „La Republique française“, a navíc varoval před chystaným zatčením padoucha, který okrádal krvácející Francii. To všechno však Gambettu ani v nejmenším neznepokojovalo; ba právě naopak byl ještě sebejistější. Měl sice tu a tam i okamžiky pochybností (venettes), ale ty již padají čistě na vrub jeho zbabělé povaze. – 24. května se s tím svěřil Léonu Renaultovi, rovněž jako on sám ne-li přímo židov-

ské, tak alespoň Žida důstojné čachrářské duši vlády, v jejíchž službách byl.³⁴⁶ To on Gambettu o všem informoval. 16. května sice na okamžik zaváhal, ale rychle se upokojil, když se přesvědčil, že tím nejhorším, co zachránci státu udělali, bylo potlačení prodeje listu „Petit Journal“ v provinciích. Namísto máchnutí šavlí se vláda omezila na píchnutí špendlíkem, jak se trefně vyjádřil admirál Gueydon. Zde přímo ukázkově vidíme, jaké drzosti je schopen Žid, když se už nebojí!

Již jsme si ukázali, jak v důsledku událostí roku 1870 byla Francie zaplavena dobrodruhy všech odstínů. Zdálo se, že zde povstal nový svět, nebo správněji řečeno jako by na zkeypřené půdě vyrostly jedovaté houby. Gambetta si samozřejmě rychle povšiml tohoto pařeníště i lákavých výparů, které z něj vycházely. Pochopil, co se s tím dá dělat, a roku 1872 pronesl v Grenoblu svou proslulou řeč o novém převrstvení společnosti (nouvelles couches), jediném, v němž se ukazuje idea, odpovídající skutečnému stavu věcí.

Nepovstala zde snad od pádu císařství nová, životná, inteligentní, obchodně zdatná a spravedlnost milující generace, tak přepečlivě dbající na veřejné zájmy?

Nemáme snad v celé zemi – a považuji za svou povinnost jasně ukázat na přednosti demokratického směru – nový politický volební systém, nové a všeobecné hlasovací právo?

Ano, tuším, cítím a hlásám, že dojde k novému politicko-společenskému převrstvení, které se již 18 měsíců osvědčuje a své předchůdce nechává daleko za sebou.

Tehdy nikdo nepochopil pravý smysl těchto slov, a dokonce i dnes v nich mnohý vidí sotva co jiného, než bezobsažné povídání, jak byl u tohoto frázisty (diseur de riens) zvyklý. Otázka zní, o jakém druhu nového převrstvení společnosti je vlastně řeč? V naší dnešní demokracii je pouze jediný element, který by musel mít největší podíl na určování osudu země, a tím je lid, nebo jak jej označují socialisté – čtvrtý stav. Gambettova nenávist k dělníkům však byla všeobecně známá a právě z dělnických kruhů pocházející kandidáti byli v jeho systému vždy tvrdě potírání. Od roku 1870 nebyl do parlamentu zvolen žádný dělník s výjimkou Brialoua.

Přesto zde řečené nové převrstvení společnosti existovalo, ale bylo jenom pro ty, kdo jej i uměli správně využívat! A právě těmi nebyl nikdo jiný, než velké množství Židů spolu se zednáři a lidmi, pro něž slůvko svědomí nemě-

³⁴⁶ Doneslo se nám, jakou roli hrál Léon Renault v tuniském obchodu, kde jej nacházíme jakožto správce zbankrotované společnosti La grande compagnie d'assurance. Právnick Béraud tam našel nejhorší nepořádky. Čtyřmilionový podnik není vůbec zaknihován. „V důsledku nedbání statutu a podivných společných operací několika osob nastal bankrot, jímž se obohatily na úkor společnosti.“ Čtyřmilionový podnik nebyl vůbec zaknihován. Vyplácely se neodůvodněné a neprokazatelné dividendy. „Bankrot společnosti je důsledkem nedbání stanov a špinavých operací osob, které se obohatily na úkor celé veřejnosti.“

Jak je možné, že vláda, která si říkala vláda mravního řádu (a pro níž je křesťanský řád nejkrásnějším titulem), takovou osobu ponechala v čele policejní správy i po 24. květnu? Jak se mohlo stát, že vůdci státu, kteří měli tak velkou odpovědnost, na tak důležité místo nevybrali muže jako je Maxime Du Camp, který přesně znal Paříž i celou revolucionářskou společnost? Pan de Vitrolles, intelektuální představitel a zakladatel restaurace, se nenechal zatáhnout do morálního bahna (bazochie), v němž se zcela ztrácely pojmy dobra a zla.

lo žádný význam. Byly mezi nimi kramářské duše jako Tirard, podvodníci jako Constans, za normálních okolností „ozdoby“ věznic, pobudové a povaleči jako Lepère a Cazot, zkompromitovaní generálové jako Thibaudin, lidský odpad z roku 1848 jako např. lékaři bez praxe i zběhlí studenti z provincií, kteří v klidnějších časech holdovali venus vulgiva³⁴⁷ a lahvi.

Slovem, chamtivý a nestydatý odpad společnosti, silně prostoupený židovským elementem, nebo jak říká řecký básník:

„... nejnižší brak cizinců, který se marně dovolává Jupitera, otroci nebo lidé sprostého původu, rovní otrokům, jichž by Athény nikdy neužily ani jako smírné oběti“.

Opravdový Francouz by mohl a měl na adresu těchto velice pochybných spoluobčanů zvolat slova Scipia Aemiliana, který jednou z řečnické tribuny zahřměl na hlouček propuštěných otroků, když jej křikem přerušovali: „Mlčte, falešní synové Říma, kteří jste se sem nechali přitáhnout v poutech. I když jste nyní svobodní, mne nezastrašíte.“

Gambetta dovršil pevný svazek se Židy, kteří jej udělali téměř králem, a zvolal k nim: „Naším nepřítelem je duchovenstvo!“

Víte, co je to šofar? Jde o dvakrát zkroucený beraní roh, kterým se ve dvou různých tóninách, tekiha a teruha, ohlašuje svátek Roš-hašana. Židé jsou jak v chrámu, tak i v běžném životě znamenitými hráči na šofar. Tak dlouho vytrubují jméno mizerného spisovatele nebo průměrné herečky, až se jim uvěří; jinak řečeno, jsou největšími vyvolávači na tržišti.

Svého času se dělala veliká reklama jistému Danieli Maninovi a tento sotva průměrný advokát byl vynášen jako mimořádná osobnost.³⁴⁸ – V případě Gambetty se však šlo ještě dál, a Židé se doslova překonali. Nic takového se dosud na scéně neobjevilo, a divák jen žasne, když sleduje, jak nesmírně obratně byla tato osobnost nejprve očištěna, pak představena veřejnosti, poté hlasitě vychvalována, velebena, idealizována a nakonec přímo zbožněna.

Tato specialita židovského umění je novějšího data, tedy od doby, co jejich tisk hraje tak velevýznamnou roli, ale přesto upomíná na středověké vyvolávání duchů, kejklřství, které před zraky uctivých davů vykouzlí bytosti v lidské podobě, jež se sice pohybovaly a mluvily, ale přesto byly jen pouhými preludy. Takto do jisté míry vznikla směsice oněch magických triků s moderním podvodem (puffisme), něco na jedné straně velice obratného, na druhé až nestydatě podlého, na jedné straně cosi chytře navlečeného, na druhé až nejapného, jakoby společné dílo Alberta Velikého a Barnuma, spojení starého keltského mága Merlina se Židem Goudchauxem, který nyní obchoduje s pánskou konfekcí.

³⁴⁷ Lásce nejnižšího druhu; pozn. překl.

³⁴⁸ Daniel Manin byl židovského původu jako téměř všichni revolucionáři a buřiči. Jeho otec, jak se můžeme dočíst ve 36. svazku „Archives israélites“, byl z židovské rodiny jménem Fonseca a koncem osmnáctého století se nechal pokřtít. Při této příležitosti přijal jako obvykle jméno svého kmotra, bratra vládnoucího dóžete Luigi Manina.

Tato skutečnost je rovněž potvrzena v knize *La vita e i tempi di Daniele Manin; Narrazione dei Prof. Alberto Errera etc.*, vydané r. 1872 v Benátkách.

Dále se nacházejí některé údaje o něm v knize Rudolfa Gottschalla *Ein Herbst in Italien (Podzim v Itálii)*. Autor tam říká, že sám Manin přiznával svůj židovský původ.

Každý asi již někdy slyšel o účinku podivuhodné věci, zvané „podvědomé vnuknutí“ (suggestion). Jistí lékaři například osobě v hypnotickém spánku podrží pod nosem suchou slámku a křiknou jí do ucha: „Cítíte vůni růží?“ – A pacient by pak přísahal na všechno na světě, že to skutečně byla vůně růží. Podobným způsobem jsou židovským tiskem vykouzleny i Gambettovy vavříny. Ano, to se musí přiznat, že Židé dovedou udělat a vnutit veřejnosti vzor lásky k vlasti, hrdiny národní obrany a poslední naděje na revanš z člověka, který za války dělal jen hlouposti nebo lumpárny, z ubohé postavy muže, který zatím co ostatní bojovali, v klidu si pokuřoval drahé doutníky a ostudně prchal, kdykoli měl skládat účty ze své činnosti!

Všechno to se odehrávalo v denním světle za vlády tiskové židovské drzosti bez všech tajuplných a nadpřirozených prostředků, a to jedině za účelem velebení nepřítomné osobnosti.

A kdo se nechal omámit takovými triky? Každý, i já sám! Ustavičné opakování a vnučování jeho jména na skeptiky i na dobře informované nakonec zapůsobí tak, že přinejmenším znejistí.

Díky tomuto nepřetržitému přívalu slov se Gambettovi podařilo omámit ducha nepřítele i přítele, a přesvědčit je, že on je největším představitelem vlasteneckého nadšení. Lehkomyslná a fikci vždy nakloněná Francie se takovým podvodem nechala vést tak, jako vede hrdina románu svého čtenáře. Neosvobodil snad advokát Juarez Mexiko? Avšak kdo ví, zda tento ještě mladý muž, zdající se být povolán neviditelnou prozřetelností, již v skrytu srdce nepředjímá hořkost porážky!

Přiznejme si upřímně, že každý z nás ve větší nebo menší míře měl někdy podobné pocity. Soudím tak podle sebe samého. Otevřeně řečeno, nikdy jsem neočekával, že by Gambetta udělal něco velkého. Ve spisovatelských kruzích jsem s ním dvakrát nebo třikrát seděl u stolu, a hned mi byla na něm nápadná podivná pohyblivost jeho křivých prstů, výmluvně naznačujících šílené duchovní choutky, avšak přesto jsem vůči němu cítil jistou shovívavost.

Slovem, musíme si přiznat, že jsme ve větší nebo menší míře byli spoluviníky toho komedianta. Byla doba tichého spiknutí v jeho prospěch podobně jako v Itálii za časů rakouského panství, tak říkající všeobecný komplot, na němž se každý podílel. Každý věřil být zasvěcený do tajemství toho Bruta, který se choval jako posedlý. Každý byl napjatý na okamžik, kdy probudí Francii k neodolatelnému nadšení (élan) a sjednotí komunardy, kněžstvo s volnomyšlenkáři i Bazaineho jednotky s Faidherbovými heslem:

„Přišel čas, naše pokladny jsou plné, arzenály plné zbraní, Francie se v tichosti obrodila, Evropa je na naší straně... vpřed!“³⁴⁹

Závoj tajemství se zdvihl v okamžiku, kdy generálové jako Ducrot a Bourbaki byli vyhnáni ze svých funkcí, a šéfem armády se stal neschopný Farre. Ale celé zlé

³⁴⁹ V posledních letech Gambetta již nikdy v pátek nepřijal pozvání do společnosti. Zatímco se romantická Francie oddávala snu na revanš, hodoval tento nesmiřitelný nepřítel Německa každý pátek s Proustem a Spullerem u Paívy, která se později stala hraběnkou Henckel von Donnersmarck. – Pozn. překl.: Řeč je o revanši za nešťastnou válku s Pruskem r. 1870, v jejímž důsledku ztratila Francie Alsasko-Lotrinsko.

Tuto zpočátku neuvěřitelnou skutečnost jsem zjistil naprosto přesně. Pokud by si to opěvovatel Gambettovy slávy, pan Déroulède, snad přál, rád mu sdělím, od koho věc vím a že o ní nelze seabeméně pochybovat.

kouzlo kampaně jmenovacích dekretů bylo zlomeno až ve chvíli, kdy naši vojáci s tornistrami na zádech a s nasazenými bajonety začali vyhánět z jejich domů ubohé starce, neškodné duchovní bratry i obyčejné francouzské občany a internovali je. Poté jim ničemný Cazot s výsměchem sdělil, že nepůjdou před žádný soud a že jediným platným zákonem je výhradně jeho rozmar. Za falešným Gambettou, jemuž se tak mnohé promíjelo, se náhle vynořil onen věčný Žid, který jako by popustil uzdu staré nenávisti ghetta a nyní chtěl uvalit hrůzy náboženské války na zemi, jež jej tak přívětivě přijala. A tu ze zlého kouzla vysvobozená a ze snu náhle probuzená Francie zvolala: „Ty ničemo!“

Teprve teď se začalo pozorněji pohlížet na celé to nadělení. A ukázala se ta nejpodivuhodnější myslitelná směs – zápach Židů, opravdu vybraná elita (sélam) lum-pů (youtres) všech zemí a odstínů. Židovstvo celého světa se shromáždilo u paláce Bourbonů jako kávová sedlina na dně šálku. Někteří Židé byli ze Španělska, jiní z Hamburku, další z Rakouska, ale všichni již narození ve Francii. Byli zde vidět Porgès, Reinach, Arena, Laurent, Levy Cremieu, Jean David, Reynal a Strauß, ba byl tam i v Německu narozený Dreyfuß, Etienne, jehož příbuzenstvo žije v Rakousku, dále Thomsen a Veil-Picard anglického původu z Besançonu, který spekuloval, lichvařil, vychloubal se i podbízel současně. A všichni měli za společné heslo slova Narcise a Pallase: Hoc agamus ne quis quidquam habeat!³⁵⁰

Nero měl své augustiány, kteří dostávali plat 25 tisíc sesterciů, svého božského císaře provázeli na každém kroku jako klaka a při jeho komediantských vystoupeních v divadle nadšeně jásali a tleskali.

Stejně tak byl Gambetta obklopen houfem mladších Židů, kteří při každém slově ministra předváděli hotovou extázi nadšení a slasti. Byl to vždy hlučný chór neuvěřitelné hatmatilky, v níž se mísily španělské hlasy s levantským nářečím a zlodějskou hantýrkou. Měli ostatně naprostou důvěru k mistru záležitostí z Tonkinu,³⁵¹ jenž by si po smrti císaře zasloužil zlatou sochu.

Židovská klika, která se tehdy tak náhle vynořila před udivenou Francií, dodnes zaráží i potomstvo...

Nenávistí a hrabivostí kypící banda věřila, že v tomto příznivém okamžiku již dobyla Francii. Výlety jejích členů do provincií připomínají proslulou Nerovu cestu do Řecka, když se mu zdálo, že potlesk Říma je ho nedůstojný. Zpočátku se šlo do Cahorsu a poté do Lisséux. Při všech těch poutích vládlo nepopsatelné veselí. Di-

³⁵⁰ Toto činme, ať nikdo nic nemá; pozn. překl.

³⁵¹ Je třeba číst doklady o úvodních jednáních v Tonkinské aféře, které otiskly všechny časopisy a jmenovitě „Réforme“, jehož majitelem byl dlouho Waldeck-Rousseau, jemuž veřejné opovržení dalo posměšné jméno Valtesse-Rousseau. Publikováním byla pranýřována vláda, která klidně zasvětila smrti statečného muže jako Rivière, jen aby vyhověla rozmaru kurtizány Valtesse de la Bigne.

Později se Gambetta s touto osobou častokrát sešel k poradám, jak by se dalo ještě více vyzískat z potu a krve našich ubohých vojáků. Hlavním iniciátorem byl Laurier, ale protože mu věc nepřinášela dostatečný zisk, podle všeho se zase stáhl. Při této příležitosti napsal proslulá slova: „Dupuisovi připadá, že poslanci vyjdou příliš draho.“ Zdá se, jako by ceny od té doby klesly.

Mohu ještě dodat, že Valtesse se vůči Galovi, šéfredaktoru listu „Liberté“, zpočátku vyslovila proti jejich kolonizační myšlence. Jihofrancouz Gal od toho návštěvníci chytře odvedl tím, že jí žertovným tónem řekl: „Jděte přeci za Gambettou, mé milé dítě, tam najdete všechno, co potřebujete.“

vácké tribuny praskaly pod davy a řečníci vystupovali jeden přes druhého. Sebranka tleskala řečníkovi, a řečník sebrance. Arnaud z departementu Ariège šel v horlivosti tak daleko, že popřel svůj židovský původ a hrozil pěstí reportérovi, který tohoto Gambettova komorníka hned přiměřeně poopravil. Nadšením okamžiku stržení muzikanti, kteří to chápali jako vyvrcholení programu, spustili marsellaisu, zatímco Spuller, který se při zřícení tribuny potloukl, začal v šoku náhle mluvit německy...

Chaos ve Francii byl již tak velký, sklon k otrockému podřizování tak neodolatelný a touha po jakékoli autoritě natolik mocná, že ji bylo možné ovládnout i muži, který na to neměl větší nárok než kdejaký trochu lepší poslanec.

Kdyby byl zůstal v zemi alespoň stín zákonného pořádku, nemohl by v řadách armády zůstat generál, který jako třeba v Cahorsu nechal pompézně uvítat vojskem ve zbrani i špalírem lidí jediného muže, přestože jej parlament ještě nezvolil prezidentem.

Proč to generál potom dělal? Zcela prostě proto, že byl navyklý poslouchat prvního „lepšího“ člověka.

Když byly odevzdány lístky k volbě členů samosprávy, vykonával již Gambetta skutečnou despocii. Vládl za zády prezidenta Juditha, jenž byl zvolen jen kvůli svému jménu, v mládí rozbíjel krucifixy a ještě ve stáří se smál, když to dělal někdo jiný. Pozvání k pověstným snídaním hlasem trubky byla tak žádoucí, že něco podobného jen sotva viděl svět před 1 800 lety v časech úpadku římské světové říše. Ve všem, co Gambetta dělal, bylo vždy něco fantastického, přepjatého, nečekaného, pozéřského a opovržlivého vůči lidem, což je vlastní každému imperialismu (impérialat) a co ani ta nejhorší forma království nezná.

Antonius kdysi svého kuchaře odměnil za znamenité jídlo darováním asijského města. Gambetta měl podobné nápady.

Jednou mu byla podána sklenice piva, které shledal výborným.

„Kdo takový nektar vymyslel?“, zeptal se.

Řekli mu, že „Žid s biblickým jménem Agar“.

„Tak jej jmenuji prefektem. Kdo dokáže udělat něco takového, bude umět i jiné věci...“

Momentálnímu Gambettovu oblíbenci však místo prefekta nebylo po chuti a požádal o jeho výměnu za úřad generálního pokladníka, který vynášel 80 000 franků.

Lze v tom spatřovat jen nový důkaz francouzské špatnosti, protože nikoho nenapadlo se třeba jen zeptat, za jaké zásluhy nebo dříve prokázané schopnosti dostal tak vynikající místo tento člověk na úkor úředníků, kteří již 20 nebo 30 let zastávali podobné, avšak podřízenější postavení!

Když Gambettova hvězda pohasla, bylo zmíněnému sládkovi výnosné místo zas odebráno a dostal za něj úřad inspektora vodárny v Aix, které vynášelo asi 10 000 franků a tedy přinejmenším alespoň momentálně nedávalo příčinu k veřejnému pohoršení.³⁵²

Zatímco ohavné činy římských imperátorů skončily bodnutím Chereovou dýkou, postačilo by k zasazení smrtelného úderu sotva se rodícímu imperátorství pero dějepisce.

³⁵² Dnes je tentýž Žid, tuším, šéfem daňového úřadu v Pithiviers.

Henri Rochefort je zcela jedinečný zjev a k pochopení jeho osobitosti je třeba seznámit se s početnými druhy lidí i myšlenek, které se v této zemi za nejrozumnějších vládních forem ustavičně střídaly a z nichž také každá zanechala svou neopakovatelnou stopu. Podobně jako se různé druhy stromů po dlouhá léta skrývají a pomalu se vyvíjejí v zemi ve svých zárodcích, až náhle vyrostou k novému životu jako les, vynořují se i v životě národů znovu tu a tam dávno zapomenuté typy ve své prvotní původnosti.

Rochefort je takovým typem feudální vlády.

Ne však onen někdejší vznešený pán, markýz nebo jiný šlechtic, ne pravověrný, Bohu a králi oddaný feudál s dětsky čistým svědomím, nýbrž ďáblem posedlý rouhač, jak jej i hluboce věřící staletí občas viděla, něco na způsob Raoula de Cambrai: „Postavte můj stan ve svém kostele, ustelejte mi lůžko před oltářem a mé lovecké sokoly usadte na váš zlatý krucifix!“ – Rochefort má v sobě zcela zvláštní druh nesusouhlasu, nebo přesněji řečeno chce svá stará privilegia uplatnit vůči každé autoritě. Pro něj byl Napoleon III. člověkem tak nízkého rodu, že se jemu, potomku barona, přirozeně nemohlo líbit se mu podřizovat. Jindřicha V. měl za usurpátora koruny a vzhledem ke svým předkům považoval sám sebe za urozenějšího, než aby se před ním skláněl, jak to dělali jistí šlechtici mladšího data. Ve skutečnosti však náš hrdina pocházel v přímé linii od Guye řečeného Rudého – rudá barva proto v jeho rodině zůstala převládající –, od onoho Sire de Rochefort, svárlivého, mrzutého a dočasněho patrona, kterému Ludvík VII. nabídl svou dceru za manželku pro jeho syna jen proto, aby měl od něj konečně pokoj.

Jsem přesvědčen, že tento pračlověk (*être atavique*), který zůstal vzdálen všemu, co nazýváme novými vymoženostmi, nikdy v životě toho nepřečetl víc než nějaký rytíř v 7. století. Připočteme-li k tomu ještě nějaké ty zlomky z dedikovaných mu spisů, známe jeho celé literární vzdělání.

Proč by měl ještě potřebovat něco tak říkajíc z druhé ruky? Razil vlastní mince jako jeho předci po meči, a stejně jako předchůdci pera, Joinville, Retz nebo Saint Simon měl také svou vlastní řeč. Zcela na způsob starých feudálů každé ráno jako oni s mečem, i on podnikal ze svého hradu výpady se svým časopisem, bušil slepě kolem sebe a pak se zase vracel domů.

Řekl bych, že se podobal zdivočelému a nesvědomitému zatracenci, pokud je křesťan oprávněn užít takového slova vůči svému bratru, protože by to znamenalo pochybovat o Božím milosrdenství. Je to člověk špatný, zkažený a propadlý bludu, ale Žid není.³⁵³

Vůči Židům pocíťoval Rochefort přirozenou nechuť středověku.

Představme si pozemskými statky požehnaného izraelitu té doby, který by byl polapen na cestě a dopraven na nějaký rytířský hrad, aby tam nejprve pánovi a poté i jeho dětem posloužil k pobavení, a máme přibližný pojem toho, co se z Gambetty stalo v Rochefortových rukou. Každé ráno by mu musel posloužit k novému potě-

³⁵³ Když si na Crémieuxův návrh členové Vlády národní spásy sami odhlasovali roční odškodné po 50 000 francích, Rochefort je co nejrozhodněji odmítl přijmout. Během obležení Paříže se zřekl vydávání svého časopisu, aby nejitřil veřejné mínění a neoslaboval boj s nepřítelem vnitřními rozbroji.

šení, tahal jej za vlasy, rval mu bradku, a krátce poté by šéfredaktor listu „Intrasigeant“ pocítil na svém pozadí i sílu jeho nohy.

Kdokoli jiný než Gambetta by na takové urážky odpověděl výzvou k souboji na život a na smrt, jemu však nic takového v jeho štěstí nevadilo.

Vždyť při tom netrpěl, nebo jen málo; jeho občasné záchvaty zuřivosti platily méně uraženému pocitu cti, na níž nebyl příliš citlivý, jako mnohem spíše jej se týkajících ztrát. K tomu je třeba znát vůči němu panující služebný poměr. Malý svět Reinacha, Laurenta a Veil-Picarda, pocházejících z komediantů a lichvářů, byl vždy plný úcty; sice ne vůči tomu, co si skutečně úcty zasluhuje, jako je ctnost, sláva a duch, ale mnohem spíše úcty před mocí a penězi, takže se divoce rozhněval na spisovatele, který si dovolil usoudit, že on udělal famózní burzovní podvod.

Pokud původní praobyvatelé Francie chtějí zůstat upřímnými, musejí si přiznat, že nevěřícímu Rochefortovi děkují zase po dlouhé době za největší zadostiučinění. Zdá se, že to jakýsi tajemný zákon vyvolil tohoto člověka, aby se mocí svého čistě francouzského původu pomstil na těchto cizincích za ubohé religiózní bratry, kteří se sami nedokázali bránit.

Jak často si na ulici dělník s mužem z vyšších stavů plně mlčky na první pohled porozuměli v pocitu opovržení, protože všichni četli tytéž noviny.

Téměř každé ráno jsem procházel kolem prezidentského paláce, starého Hotelu Laffey, o jehož proměnlivých osudech jsem již mluvil na jiném místě knihy. A stejně tak neminul den, abych si nepovšiml, jak kolemjdoucí, ať v dělnické blůze nebo v panském kabátu odhazují výtisky novin „Intrasigeant“ přes železnou mříž paláce, zdobenou růžemi a révou. Pán domu, který se vždy v 10 hodin ráno procházel po trávníku, připomínajícím Mornyho časy, si k tomu účelu musel najít jiné místo, protože jinak by měl každý den pod nohama dobrých pětadvacet tisíc výtisků „Intrasigeantu“.

Francouzská rasa, přestože sváděná na scestí, kažená a morálně otupovaná, se stále ještě umí vědomě chránit naprostému požitkovství, jak se o tom každý může sám přesvědčit v libovolném pařížském předměstí.

Kdo by si ještě dobře nepamatoval příhodu v Rue Saint-Blaise, jež se tam udála v chudícké boudě? Byla to jedna z těch episod, které někdy zapůsobí na dějiny století.

Přenesme se v duchu na ono noční jeviště politického boje. Spoluúčinkující stojí těsně u sebe v prudkém dešti a hlubokém blátě na dvoře skladiště dřeva, jen tu a tam osvětleném světlem blesku, takže se jim v polostínu nabízí fantastický pohled. Jeden odnikud se vynořivší muž politiky se zde domáhá obnovy svého zvolení od podřízených sil, jež jej kdysi pozdvihly. Při pohledu na tohoto hrdinu, který zde kandiduje v bídném koutku předměstí (dans quelque bouge de suburre) se náš duch bezděčně vrací do dávno minulých časů, kdy královská investitura probíhala za dunění varhan a k nebi stoupajícího zbožného zpěvu, zatím co k boji vždy připravené meče se blýskaly a zdvihaly k přísaze.

Náš řečník zde stojí před obklopujícím jej davem. Zvítězí-li svým slovem, bude neomezeným pánem příštího parlamentu, či jak se vyjádřil představitel demokracie, tedy války, pánem bláznivé nebo lépe řečeno nekonečné války, v které se zase bude francouzská krev měnit v židovské zlato.

Začíná... Dobře známá a místním poměrům přizpůsobená gesta provázejí i jeho slova. Jeho prsty jsou v klidu jako u buddhistického kněze, naznačující mír a jednotu, jeho pravice se nezdvihá jako u příkazujícího. Plocha dlaně přihlížejícím naznačuje hromádku zmincovaného zlata...

Ted' otvírá ústa... jen pár vteřin, a prudký hvizd s hlasitým posměchem zahání našeho diktátora i s jeho diktaturou...

„Pryč s Jidášem!“ ozývá se v pekelném rámusu mocný mužský hlas.

Kdo to byl? Kdo zahvízdal jako první? Nikdo neví. Ti, kteří po své každodenní práci prokázali takovou službu spravedlnosti, zůstali pro dějiny neznámí. Přitom ti-to lidé, žijící v příšeří předměstí, se možná sami podíleli na nějakém zločinu, jako byl třeba ten v Rue de Haxo a potom se sami stali obětí msty u nějaké zdi.

Je však třeba uznat, že i přes to prokázali vlasti velkou službu. Ano, náš lid má v sobě přese všechno zavrženíhodné a hanebné také emoce oprávněného rozhořčení a ušlechtilého hněvu.

Každý nový Augustus, pokud by měl dar opravdového řečnického nadání, by mohl zvolat: „Spusťte oponu, fraška skončila!“ zatím co jeho příznivci by mu již připravovali kočár k útěku.

Avšak Spuller, který ve chvílích prudkého rozčilení mluvil vždy německy, francouzsky zvolal: „To není to, cítím se jako praštěný“.³⁵⁴

César si ušetřil takovou urážku a nežádal od svých lidí poučení, jak by se měl zabít, a přesto byl smrtelně zraněn.³⁵⁵

Prohlíželi jste si někdy Rembrandtovu mědirytinu „Prchající štěstí“? Na břehu řeky tam vidíme nemotorného jezdce, podobného vavřínem korunovaného, dýchavičného a tukem nabubřelého Vittelia, jak právě spadl z koně. V pozadí je vidět Hermovy sochy a sloupy, vlevo z pohledu diváka se valí skrumáž lidí k chrámu, jehož sloupořadí připomíná burzu, vpravo stojí bohyně štěstí v lodici, odplouvající s plnými plachtami. V prachu ležící jezdec za ní marně vysílá žadonivý pohled. ... Mistrova alegorie podle všeho se záměrným cynismem ukazuje ubohý osud, čekající na nositele tak nepochopitelného vzestupu.

Zmíněný směšný jezdec není ani bleskem zasažený Titan, ani osudem zdrcený hrdina, není to ani Vitellius, nýbrž je podobný onomu krasojedci (bazochien), který se v bouloňském lesíku chtěl vytáhnout a přitom udělal kotrmelec.

³⁵⁴ V originále Cela n'est pas pon! Cela ne sent pas pon!

³⁵⁵ Několik dní před zmíněným nešťastným večerem pronesl Gambetta slova, která ukazují, jak velká již byla jeho pýcha.

Je známo, že se dřívější volební obvod Belleville nejnověji rozpadl na dvě oddělené poloviny. Gambettovi voliči uspořádali generální shromáždění a radili se, zda by měl kandidovat v obou okresech nebo jeden přenechat Tony-Révillonovi. Jako dobří dvořané, věrní svému pánovi, se mnozí vyslovovali pro Gambettu: „... zajištěný úspěch, naprosté zbožňování“ bylo jejich heslem. Nicméně se ozval hlas, který napomínal k opatrnosti a chytrosti, protože nakonec je tu vždy možnost, že by Gambetta mohl být poražen Tony-Révillonem. Rozumná rada byla samozřejmě s výsměchem odmítnuta, ale Quentin, který vedl chór Gambettových stoupenců, byl opatrným mužem přerušen: „Poslyšte, Quentine, vždyť to vy sám jste k tomu radil! Říkám pravdu?“

Po těch slovech se zdvihl Gambetta rozpálený hněvem a zvolal:

„Pravdu? Pravdu? Mám už dost takové pravdy! Neznamená to mluvit ve smyslu římských imperátorů?“

Nad bitevními poli, která Napoleonovi nebo svobodomyšlnému Brutovi kladla hranice moci, vidíme odlétající bohyni štěstí, jež se ještě soucitně ohlíží za jí opouštěnými. Ne v Parthenonu, ani na Kapitolu, nýbrž v neapolském muzeu trůní bohyně štěstí, stydlící se, že kdysi věnovala svou přízeň takovým oblíbencům, jak je zde před sebou vidíme, a lituje svého omylu.

Gambettova situace byla kritická. Sice své kreatury nakrmil, aniž je tím ovšem mohl uspokojit, a před hrozícím deficitem by jej mohlo zachránit jen to, že se nějak vyhne kontrole účetním dvorem, jež by mohla odhalit nejsvévolnější plýtvání státními penězi.

Jednoho dne vystoupil poslanec jménem Baïhaut, a s úsměvem představitelům Francie navrhl výdaje na rok 1870, která dosáhly dvou miliard, 510 621 157 franků a 93 centimů, dále pak na rozpočet k vyrovnaní vydané částky dvou miliard, 448 663 549 franků a 29 centimů, a konečně také na schválený dluh ve výši 61 957 508 franků a 64 centimů, a přitom nebyla vláda schopna náležitě vystrojit pro tuniské tažení ani jediný regiment a plukovníkovi Grand-Clémentovi jen oznámila „Nemáme žádné vojsko.“

Vždy servilní sněmovna bez diskuse schválila maličkost několika miliard, aniž by se sebemeně zajímala o to, jak byly vůbec možné tak nezákonné a podvodné operace.

Zmíněný Baïhaut na své čestné slovo ujišťoval, že tyto obrovské částky budou využity naprosto poctivým způsobem, protože v peněžních obchodech nebyl žádný nováček. Býval šéfem kanceláře u Crédit lyonnais a stál také při zakládání podivné společnosti (société de Pécharies), která lovila v kalných vodách, jejíž akcie se prodávaly za 500 a nyní mají nyní cenu makulatury. Akcionářům, kteří si na něj stěžovali, s oblibou říkal: „Jděte a nehřešte více!“

Zubožená Francie byla již mezitím vysáta do poslední kapky krve. Gambetta zavětil bankrot, ale především cítil, že na paty se mu věšící hordě chamtivců již nemá co nabídnout.

Podobní zlodějům, kteří v tísní svou kořist spálí, si tito podnikavci teď toužebně přáli válku, a jmenovitě Židé dělali kolem ní největší povyk. Francie však, jak již bylo řečeno, o tom nechtěla ani slyšet a Gambetta po své morální porážce u Belleville již nebyl schopen nic prosadit.

Povstaly spory a vzájemné obviňování. Aby se neštěstí nasadila koruna, zneprátelil se Gambetta s Rothschildem! 10. června 1881 se tam pořádala večeře důvěrných přátel, o které pak psaly všechny časopisy. Kromě Gambetty, Alphonse Rothschilda a Gallifeta byli k pobavení společnosti pozváni ještě někteří velcí páni, jmenovitě markýz du Lau, Kerjegu a markýz de Bréteuil. Gambetta si dovilil pár nevhodných žertů o množství peněz, vydělaných Rothschildem za několik málo let.

Přestože se Gambetta snažil ukázat přátelskou neškodnost svých výroků důvěrným poplácáním Rothschilda, ten, v poslední době hodně nervózní, si věc vyložil jinak. Takové vtípky ostatně v přítomnosti velkých pánů nikdy neměl rád.

Od té chvíle ukázali Židé Gambettovi záda a zapomněli na dříve jim prokázané služby, protože věřili, že nadále by jim již nebyl prospěšný. Bylo mu přísně přikázáno opustit své místo, aby se parlamentní krizí, téměř se rovnající krizi vlády, jen uspíšila krize „Union générale“? Je velmi těžké to s jistotou říci, protože nitky in-

trik, související s tímto Gambettovým jednodenním ministerstvem, jsou ještě příliš málo známé, a rozvláčná práce, kterou Reinach o tom publikoval v „Revue politique“, spíše věc ještě zatemňuje.

Fyzické zhroucení, jež se u takových povah zpravidla rychle dostavuje, zde přišlo v pravý čas, a to jmenovitě u muže, který dychtil po všem, co v životě slibuje nějaký požitek.

Naposled jsem jej viděl u Daudeta při předčítání jeho „Krále ve vyhnanství“, „Rois en exil“. Tehdy byl Gambetta již ztracený muž a zkušené oko rozpoznalo jisté neklamné zevní symptomy. V tváři purpurově rudý, viditelně zestárlý a neklidný nevydržel sedět na židli, celý večer stál opřený o dveře a nervózně kouřil. Přestože totálně poražen, zdál se pozorně Coquelinovi naslouchat. Sledoval bedlivě vystoupení svého oblíbeného herce, který tak znamenitě přednášel Daudetovo líčení posměchu, jímž Evropa zahrnula všechny držitele královského žezla i s jejich vznešenými rodinami, a jako by říkal: „... Teď přijdu na řadu i já!“ Vždyť za ním stála smrt s kosou, která tomuto miláčkovi náhody již položila na rameno svou ledově chladnou ruku, kdysi mnohým nepostradatelnému mistru, jehož sebemenší gesto v tváři sledovaly tisíce úslužných pohledů.

Charcot nepochybně již tehdy věděl, jak na tom Gambetta byl, když tam toho dne v salónu postával s mramorově bílým obličejem, sarkasticky sevřenými rty a přezíravým výrazem ve tváři.

Kdo ví, zda Gambetta, kdyby se mu bývalo podařilo znovu dostat k moci, by nebyl vyvolal válku, protože i jeho okolí si to silně přálo. Boží soud však zněl: Již bylo dost zlého všude, čeho se jeho prst dotkl, a příštího roku se nedožije. – Byla to však pozoruhodná náhoda, že tento dobrodruh, který měl tak rád Balzakovy hrdiny, zemřel ve vile autora „Lidské komedie“ (Comédie humaine). Balzac, který předvídal velikost Izraele, měl později ve všech svých domech za majitele Židy. Pod těmi samými stromy, které kdysi sám vysázel v Rue de Monceau, sedával později Gambetta, a sotva paní de Balzac zavřela oči, koupila dům paní Salomon de Rothschild. Na venkově měl Balzac za následovníka Gaudissarta, ve městě Nucingena.

Onu neděli, kdy Gambetta zemřel, jsme v denních zprávách četli: „Vezmi chlapce a matku jeho; zemřeli totiž ti, kteří usilovali o život hochů.“³⁵⁶ – „Kdo oddělí dítě do matky, jako by jim vzal duši.“

Když jsem ještě jednou šel kolem paláce, z něhož vynášeli mrtvolu kdysi všemocného muže, pomyslel jsem na tato slova. Náhodou šla vedle mne slušně vyhlížející žena z lidu s opravdu francouzským typem obličeje, vedoucí za ruku svého syna, a prohlížela si celé Paříži známý dům.

„Proč zemřel Gambetta?“ ptalo se dítě.

„Protože chtěl malým dětem zakázat modlit se.“

Aniž by to ta prostá žena zamýšlela nebo jen tušila, řekla slova Písma svatého.

Židovské zednářstvo s celou svou příznačnou obratností připravovalo pohřební slavnost a nijak nešetřilo výdaji na muže, který mu byl tak užitečný.

Bischofsheim vyvěsil černý prapor. Camondo si zas pronajal celé poschodí hotelu Continental, jenom aby mohl pozorovat procházející pohřební průvod. Peixotto,

³⁵⁶ V originále „Tolle puerum et matrem ejus defuncti sunt enim qui quaerebant animam pueri.“

prezident B'nai B'rith (Fils de l'Allinace) a vicekonzul Spojených států, veřejně prohlásil, že je zoufalý až k neutěšení.³⁵⁷

Simia všude ukazoval usazený obličej. Aristides Astruc, čestný bruselský rabín, skládal až směšně působící oslavné ódy; v „Archives israelites“ bezostyšně tvrdil, „že Gambettovy výroky o antisemitismu nesou jasnou pečeť lásky k vlasti, a také že jsou v nich již obsaženy vnější i niterné znovuzrozené pojmy pro všechny lidi: Volnost, všeobecné právo a bratrství“.

Svoboda vyučování, žádné právo pro řádová bratrstva a znovuzrození lidstva skrze lichvu... tak to jsme měli! Jak děsivé! Tato slova nelze ani dost často opakovat. Při všem tom smutku kolem se však o obveselení postaral Eugen Mayer. I on se odebral do paláce Bourbon poplakat, ale Déroulède mu tam bez ohledu na pietní ráz místa pohrozil zpolíčováním.

„Jen ne pořád na tu samou tvář,“ křičel Mayer, „alespoň to střidejte!“

Tato epizoda nejprve vyvolala potlačovaný smích, ale záhy se již přítomní nedokázali ovládnout a buráceli tak, až se rozevlály závěsy na katafalku i plameny svíček. Členové městské rady v slavnostních uniformách se doslova otrásali smíchem a bylo vidět i povážlivé pohnutí v řadách defilující levice, ale také se hlasitě ozývaly nářky vlasteneckého tónu na akcie Tirardových zlatých dolů v Uruguay, které pořád ještě mají hodnotu dvou tolarů, zatímco doslova slzami smáčené Baïhautovy akcie mají cenu necelých dvaceti sou!

Pohled na náměstí Concorde v den slavnostního pohřbu mi dodnes zůstal v živé paměti. Byl to březnový den s prudkým lijákem, horším než bývá v lednu. Z Bouloňského lesa se vracející jezdci zastavili na konci dlouhé aleje, ženy všech stavů v ranních toaletách se šplhaly na vozy, na stromech seděly skupiny lidí, velká kruhová terasa byla plná zvědavců, a v pozadí dominovalo průčelí parlamentu s velkými černými prapory – vzhledem k okolnostem i charakteru toho muže opravdu teatrální dekorace!

Po celé Paříži panoval tentýž pocit; byla to určitá zábava, jak mít volný den, ale bez známek nevraživosti. Po smrti již nebyl nenáviděn. Jednoznačné veřejné mínění předcházelo již se formující soud dějin; lidé správně cítili, že tento muž byl nástrojem, zmocněncem zednářů, kteří jej pak nechali vypít kalich až do dna. – Byl pověřencem Židů, kteří mu na krátký čas přehodili přes ramena císařský kabát...

³⁵⁷ Tento Peixotto, jemuž by mělo být zakázáno podílet se na našich záležitostech a stal se stoupencem muže, který zklamal city tolika Francouzů, hrál vždy významnou roli v židovské politice. „Archives israelites“ nám ukazují, jak drze se vmísil do rumunských věcí. Roku 1874 v Chicagu pořádané generální shromáždění členů B'nai B'rith sebralo v prospěch tzv. rumunské mise 3 153 dolarů a předalo je Peixottovi s pověřením, aby zůstal na svém místě. Později na berlínském kongresu pracoval v zájmu rumunských izraelitů.

Když Lasker roku 1884 v důsledku všeobecného nesouhlasu opustil Německo a později zemřel v Americe na zkažený žaludek, snažili se Židé o něco podobného, o čem usiloval Peixotto u Gambetty. Zaslali pruskému parlamentu dopis, v němž byl tento Žid označen za největšího člověka lidstva. Německo se tím však nenechalo tak nadchnout jako Francie. Bismarck přijal dopis velice chladně, nechal na něj odpovědět prostřednictvím pana Eisendechera z prezidentské kanceláře, a dodal, že Židé mohou sami sebe hodnotit podle libosti.

Princ Hohenlohe, který se jen na okamžik ukázal před parlamentem a samozřejmě odmítl účast na pohřebních slavnostech, na mostě Concorde řekl dámě, kterou bych zde mohl jmenovat: „S Gambettou jsme toho příliš neztratili, avšak Chanzyho smrt považuji za velké neštěstí.“

Váha mozku zemřelého svědčí o nízké inteligenci. Jak říká lidové rčení, prázdné sudy nejvíc duní! Byronův mozek vážil 2 238 gramů, Cromwellův 2 231, Cuvierův 1 829, Dupuytrenův 1 436, Gambettův jen 1 160 gramů. Jeho mozek měl kapacitu mozku šantánového kupletisty, a tento velký politik byl komediantem tělem i duší.

Kupletista, ale ne umělec. Přesto nejde popřít, že je poučné a zajímavé studovat jeho talent.

Nelze, než se usmát při poslechu fráze, která mezitím již vešla do dějin: „Obyvatelé města Havre, já znám vaše potřeby, a znám i vaše odbytové prostředky. Odvážní jezdci, vrhněte se do tohoto moře před vámi, které vás zve. Váš potlesk korunuje nejen moji minulost, nýbrž osvětluje i mou budoucnost...“

Ubožák, který nedokázal vytvořit dvě důsledné věty za sebou, vyvolával často bouři smíchu, a lze se dobře poučit z jeho neschopnosti osvojit si cizí jazyk.

Není však něčím překvapujícím u člověka nesporného duševního nadání tak absolutní neschopnost uvést pouhé dva pojmy v náležitě formě? Gambetta instinktivně užíval směšných až urážlivých příměrů, zatímco Lamartinova výmluvná podobnoství o domácích hvozdech, řekách nebo mořích vždy vystihla správný tón.

„Ano, jsem s revolucí spiknutý jak bleskosvod s bleskem!“ zvolal roku 1848 jako lidový tribun.

Gambetta by se byl vyjádřil asi takto: „Ano, mám takovou spojitost s pokrokovou stranou, jakou mají pohyby řvoucího lva s pohyby oceánu!“

Proč tedy dřevěněl jazyk jinak ve vývodech tak zkušeného virtuóza? Prostě proto, že žádným vláknem nekořenil v naší půdě, že jeho city nedýchaly francouzským duchem.³⁵⁸ Neznal plně vlastní význam slov, která vznikala během jeho nepřítomnosti, kdy jeho lidé v německých ghettech zpívali žalmy hebrejsky... Scházelo mu pochopení velkolepých myšlenek, oněch do jisté míry vrozených vlastností, které Francouzovi zakazují slabost a připouštění si, že jsme u Bouvines utrpěli porážku.

Jeho bez souvislosti a jen jako náhodou řazená slova mimořádně výstižně charakterizují člověka bez zásad, politika, který se neváže ani na minulost, ani na budoucnost. Jeho projev se nepodobá ani květinám, zakořeněným a rozvíjejícím se v půdě, ani květinám, které si i po utržení ve váze po několik dní zachovávají svou svěžest. Mnohem spíše se podobají umělým kyticím ze slámy a papíru, které jistě dívky nabízejí k prodeji v nočních kavárnách, dávají se švadlenám a prodavačkám a potom končí ve stoce. Takové kytice jsou sice dražší, ale bezcenné, protože v sobě nemají ani stopu poezie, která je i v té nejprostší z lásky věnované květině.

Skutečnost, že muž, který neuměl pořádně vyslovit jedinou francouzskou větu, se mohl i jen na okamžik stát pánem Francie a oloupit nás o peníze, vysvětluje vrozenou a náhle přiznávanou nechuť k tomuto vetřelci (instrus), která se již zmocnila

³⁵⁸ Leibnitz velice správně říká: „Mezi řečí a charakterem národa panuje tatáž tajemná interakce jako mezi Měsícem a mořem.“

všech vzdělaných kruhů. Republikáni i konzervativci, katolíci i volnomyšlenkáři, ti všichni byli v tom ohledu stejného názoru.

Jen slyšíme George Sandovou, starou republikánku, která se harlekýnskému diktátorovi vysmívá a zatracuje jej. Když slyšíme zklamání venkova, který byl svědkem válečnických pošetilostí v provinciích, kde Gambetta pořádal své orgie a nechával masakrovat naše gardy, tu jako bychom slyšeli hlas našeho selského obyvatelstva, oplakávajícího své bratry.

Alexander Dumas doplnil jako filosof to, co u George Sandové vytrysklo z odpořím naplněného srdce. Již v roce 1872 vypracoval tomuto neúnavnému deklamátorovi horoskop, který se bod za bodem ukázal jako správný, a současně dokazuje, že náš spisovatel měl skutečně prorocký dar.

Gambetta, říká Dumas, se ustavičně obrací jen na instinkty, a proto si také nezískává duchy. Zůstává vždy stát na výchozím bodě a proto také stále znovu musí od něj začínat. Vychází ze svého omezeného ateistického stanoviska je lidem vtlučná do hlavy a věří, že tím svrhne nebesa. Když se mu to nepodaří, odhazuje zase věc jako nepotřebnou hračku. Nikdy se s tím nedostane dál a vězí tak říkajíc v neplodné půdě. Aby se nemusel podřizovat žádné zásadě, vytvořil si sám nový systém, jehož pružiny jsou však nepohyblivé. Je současně strašný i bezobsažný, ďábelský i dobromyslný. Jaké to jen protiklady! Předstírá, že je mistrem těch, kteří takovými být nechtějí, věří, že je bohem takových, kdo v něj nevěřejí. Od tohoto člověka se není třeba ničeho obávat, ale co je horší, také nelze nic očekávat. Není nic, než zvučící slovo. Jednoho dne jej zabije blesk pravdy tak, jako jeho předka kyklopa Bronta zabil Apollonův šíp.

Jen pozorně naslouchejme: Plný sál nadšeně tleská, sál, v němž se sešlo všechno v Paříži proslulé, teď vítá Rabagase, který nás alespoň tak trochu odškodňuje svou směšností.

Jak výstižné je první, opravdové a neretušované Daudetovo vylíčení. Prezident parlamentu je tam přece roven Gambettovi u hostinského stolu v Rue de Tournon.

Co to tehdy bylo za život u každého oběda! Bylo tam vidět tucet studentů z jihu – z onoho nenávisného jihu – s jejich uhlově černými bradkami a hlučnou řečí, nevhodným chováním a velkými nosy v koňských obličejích. Bože, jak směšní byli tihle lidé z Gaskońska! Jaká gesta, jaké pošetilosti, jaká namyšlenost, kolik povyku pro nic za nic! Nejhluchnějšího z celé té bandy si ještě velice dobře pamatuji. Stále jej před sebou vidím, jak se s pokřivenými zády a zarudlým obličejem kývá sem a tam.

Při každém jeho vystoupení koňské tváře ožijí a vítají jej nadšeným pokřikem.

Ó, Gambetta, a hlasitě volají Ghâm-betthâh!

Gambetta se co možná pomalu a hlučně usazuje, pokládá ruce na stůl, ze široka rozpráví a buší při tom pěstí. Směje se, až okna drnčí, strhává ubrus, plive kolem sebe, aniž by ovšem příliš pil. Byl Gaudissart a Gazonal v jedné osobě, jinak řečeno nejhluchnější a nejnudnější provinciál, jakého si jenom lze představit. Vzpomínám si, že jsem tam s sebou jednou vzal malého městského úředníka, velmi rezervovaného a uzavřeného mladého muže, který se právě

vedl u „Charivari“ a své chudobné a zdrženlivé články o divadle podepisoval jménem Henri Rochefort. Gambetta jej posadil po své pravé straně, po celý večer ho svým jediným dobře vidícím okem fixoval a chrlil na něj záplavu výmluvnosti, což činil s takovým úspěchem, že si budoucí velitel barikády odnesl od oběda domů takovou migrénu, až tím byly jednou provždy přerušeny moje styky s ním, čehož od té doby velice lituji.

Vallés jej vylíčil jako komedianta. Aniž by se příliš zabýval jeho temnými stránkami, přesto nám jej ukazuje v osobitém světle:

Za své úspěchy vděčil jen špatnosti svého smýšlení. Myšlenkovou chudobu musel zakrývat dlouhými pauzami v řeči. Komediant od hlavy až k patě, nedopřával si odpočinku, ale nikde dlouho nezůstával, ani v měšťanských krugích, ani v kavárnách nebo krčmách pochybné pověsti, nýbrž byl všude jako napodobovatel Dantona (Dantonnesque)! Vždyť toho on znal dokonale, věděl, jak si odkašlával a odplivoval, a zcela otevřeně přiznával, že nelituje toho, že celý život zůstával žízňivý mezi pijáky a žertoval s děvčaty. Jako směsice pijácké svobodomyšlnosti a užvaněnosti lidového řečníka (faconde tribunitienne) vyvolával vzrušení malých lidí stejně tak na konferencích, jako zbabělců (ratés) v Café Madrid, kde se říkalo:

„Tak co, není to chlapík?“

„Ach, takový komediant!“

Nebylo by spravedlivé nezmínit zde vedle tak ostrého odsuzování rovněž velmi dobrou Amagatovu práci. Z každé řádky lze cítit politování republikána, že ten muž neposloužil vlasti, protože místo aby se snažil nás sjednocovat, naopak nás rozdělával a tím mnoho pokazil. Namísto ušlechtilé ctižádosti zachránit Francii jej ovládala postranní myšlenka na její zničení.

Žádný stoupenec republiky, který měl o Gambettovi zdravý úsudek, by si nepřál jeho návrat.

Ti z nich, jejichž morálka je mělká, by s ním možná naložili laskavěji, protože při mnohotvárnosti jeho charakteru nedokázali rozpoznat, kde končí přítel a kde již začíná nepřítel. My tvrdíme, že přísný soud dějin jej neosvobodí, protože se nelze mýlit v škodlivosti jeho činů.

Co pro svou vlast udělal? Od voleb 1869 jako příslušník demagogické strany šířil v hlavním městě zděšení, a znovu vyvolal hrůzy, jaké francouzská historie čas od času zaznamenává, počínaje Bartolomějskou nocí a Ligou až po hrůzovládu Komuny. Od roku 1872 již vyslovený buřič, neponechával chvíli klidu vládě, jež se snažila hojit vlasti zasazené rány, zatímco nepřítel ještě byl na našem území. V roce 1876 svým divokým pobuřováním nese vinu na tom, že 16. května vypukly ony trestuhodné dny, které nás občanskou válkou uvrhly do nesmírných a dosud trvajících zmatků. Po dobu svého prezidentství byl současně intrikán i svůdce, jen aby si naši nádhernou Francii mohl ještě lépe podmanit, což sice bývalo také v epochách despotů, ale žádnému z nich se nepodařilo ji tak znemravnit a zneuctít.³⁵⁹

Tak působil Gambetta na každého.

³⁵⁹ „Mr. Gambetta et son rôle politique“, „Revue des Deux Mondes“ du 15. mai 1884.

Jednoho dne odcházel Goncourt s de Burtym z výstavy dekorativního umění, když se ve vchodu k Burtymu připojil tělnatý muž a všichni tři zamířili k náměstí Concorde.

„Kdo byl ten pokoutní makléř, s nímž jste se bavil, nepochybně Žid?“, zeptal se Goncourt, když se tlouštík vzdálil.

„Ale příteli, vy rád žertujete?“

„Naprosto ne, tak kdo to byl?“

„Můj Bože, přece Gambetta!“

„Co to říkáte!“

Takový byl první dojem bystrého a pozorného pozorovatele, jakým na něj ten velký muž zapůsobil.

Když jsem se posledně setkal s Paulem de Saint Victor, mluvil o Gambettovi, ale ještě víc o Kleonovi, protože právě psal druhý díl svého díla „Les Deux masques“:

Se svými křivými prsty mi připadá jako Paphlagoňan, když říká: „Jakmile spořádám celého tuňáka a zapiji pohárem dobrého vína, jsou mi k smíchu všichni vojevůdci z Pylosu.“

Podobá se mu, ale také nepodobá, příteli, namítl jsem. Za prvé je Gambetta již tak dost tučný, ale kromě toho byl Kleon sice demagog, ale ne obřezaný Žid, jak se Aristophanos kdesi vyjádřil o již nevím jaké osobnosti. Kromě toho Kleon zůstal na bojišti, a mezi námi řečeno si myslím, že takto Gambetta nikdy neskončí...

Nakonec zasáhne i Venuše, odpověděl se smíchem Saint Victor, aniž by tušil, že promluvil prorocky.

Gambetta se jen málo staral o to, že se mu vyhýbala veškerá čestná inteligence. O tisku měl zcela židovské názory a považoval jej za stejný obchod jako jakýkoli jiný. Nepřipouštěl, aby někdo hájil své přesvědčení; podle jeho názoru šlo při každé změně tendence jen o cenu.

Když se chtěl zmocnit listů „Petit Journal“ a „France“, nikdy jej ani nenapadlo, že by redaktoři mohli mít své vlastní názory, ani že je nečestné pomoci peněz brutálně nutit inteligentní spolupracovníky muset volit mezi získaným postavením a svědomím.

Neměl dar dobývat si, získávat a přitahovat k sobě lidi, ani je neuměl okouzlit lichotkami a přátelskými slovy jako Morny; prostě zaplatil, a i když to byl vzácný – byť snadno pochopitelný zjev – že by se někdo nenechal koupit, dotyčného si rozhodně proto víc nevážil. „Obchod byl dobrý, a pokud jej odmítli, pak to byli hlupáci, kteří by mi tak jako tak nebyli užiteční.“

Pohrdání lidmi bylo to jediné, co měl společné s Napoleonem I. Ovšem u Gambetty bylo jeho pohrdání neuhasitelné, bezedně hluboké, protože po celý život marnivě hleděl jen na sebe. Proto je podobnost obou mužů i v tomto ohledu pouze relativní.

Když Napoleon pohrdal ustaranými jakobíny nebo na komoří se vyšvihnuvšími královrahy tak, jako měl pravdu Gambetta, opovrhující Noaillsem, Choiseulem a Montebellem, kteří se snížili na úroveň jeho sluhů a patolízalů, velký císař si přesto vždy vážil velkoryse mu oddaných zástupů, oněch vojáků, jimž vděčil za svá vítězství, a věrnost svých veteránů vždy odplácel stejným. Když pak kolem něj defilovali prostí hrdinové ke krvavému útoku, nikdy nezapomněl smeknout klobouk. – Na-

proti tomu Gambetta pohrdal i těmi, jejichž naivní nadšení a dětinská lehkověrnost jej vynesly tak vysoko. Zuřivě prohlásil, že každého, kdo unikl Komuně, doufá ještě nechat pobít. Kdo se odvážil proti němu zareptat, tomu pohrozil holí jako dozorce otroků na galejích.

Muž, který každým pohrdal, skončil opovrhován všemi.

Vynořil se koncem císařství, které se již prakticky rovnalo republice, ale s poněkud méně případy zvrhlostí, znesvěcování kostelů a pronásledování. Zmizel zase koncem republiky, která se v mnohém podobala císařství, ale navíc ještě s bankrotem. On sám byl zkarikovaným obrazem císaře, totiž císaře židovského. Jak jsme si hned na začátku této kapitoly řekli, že kdyby mu bylo možné zatáhnout Francii do šílené války, nepochybně by své pevné rozhodnutí také provedl. Staré francouzské společnosti vnutil židovské imperátorství, aby se v Rue Cadet, sídle Velkého Orientu, mohl za pošetilých obřadů nechat pomazat na císaře. Na místě včelami ozdobeného pláště³⁶⁰ by mu tam posloužila kožešinou lemovaná zednářská zástěra, a žezlo v ruce spravedlnosti by nahradila zednářská lžíce!

³⁶⁰ Narážka na císaře Napoleona I.; pozn. překl.